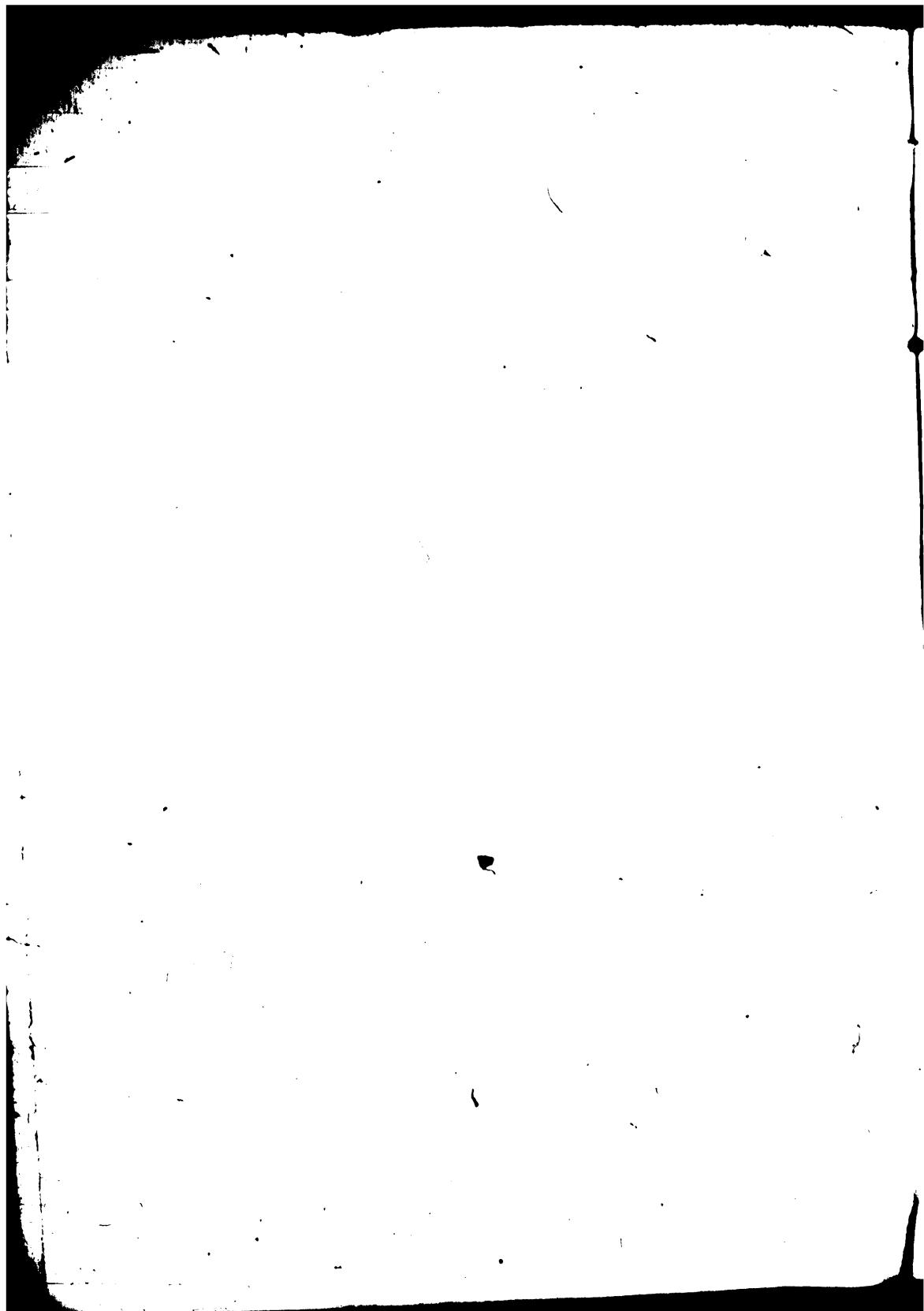

Sophisnat i Alberti de Sar-
cina in p[re]dictate Insula.

Sophisma. I.

C Sophismata viri acutissimi
Magistri Alberti de Saxonia: fe-
liciter incipiunt.

Brogati quidam scholaris
deofauete quod prescribita so-
phismata ex pte diversorum
sincathegoreumatū diffi-
cilitatē huius talē ordine obserua-
do. C Unum tractabo sophismata
difficultate huius ex pte sincath-
egoreumatū affirmatioꝝ. C Secun-
do ex pte negatioꝝ vel terminoꝝ in-
cludētū negatioꝝ. C Tercio ex p-
te cōpō pteritivel futuri t̄pō det-
inatē aliq̄ illorū modorū necessario
possiblē ſc. C Quarto ex pte duorū
modoꝝ ppōꝝ detinantū. C Quintum
ad p: inūsciedē p̄tioꝝ sophis-
mata difficultate huius ex parte sincā
theorematū affirmatioꝝ. Id est in
multiplici dīſtia fm q̄ talis sincā
theorematū q̄dā lunt que nō exi-
gunt n̄i vñ verbū sicut ista ois
quilibꝝ ſc. Et quēdā ſt que exigūt
duo vba ſic ista / q̄tēſcūq; vbiſtūq;
vbiq; ſc. Un si dicereſ q̄tēſcūq; ſo-
tes vbiſt: exprimēdo ſold vñ vbiſt
nō eēt, ppō intelligibilis. Bz si expri-
merent duo vba ſic ut hic / q̄tēſcūq;
ſoſt vbiſt totiē ſed medit: et p̄pōſi-
tio intelligibilis. Et talis sincath-
egorematū q̄b auctorabꝝ vocant ge-
minata. Sincathegorematū aut p
moiō dīſtor quēdā ſt que diſtri-
butiū m̄d:nter p̄ ſubſtatū ſt accen-
tibꝝ. quēdā aut p̄ acceptibꝝ ſold. Et ē
plū pmi: vt ois / vñq; totū ſic d̄ ali-
is. Et repliſt dīſt: vt / q̄tēſcūq; ſic ſic
de aliis. Sincathegorematū ad di-
ſtributioꝝ in dīſt: p̄ ſubſtatū ſt
accenbꝝ: quēdā ſt distributioꝝ p
partibꝝ ſubſiectuꝝ: vt / ois / q̄tēſcūq;
quēdā p̄ partibꝝ ſtegralibꝝ ſicut ſo-
tus. Sincathegorematū dīſt diſtri-
butioꝝ p̄ partibꝝ ſubſiectuꝝ que
dā ſt distributioꝝ in dīſt: p̄ ſoſt
bus: vt / ois / q̄tēſcūq; quēdā p̄ duobus
vt / vñterq; ſc. Sincathegorematū
ad diſtributiuꝝ p̄ oibꝝ p̄tibꝝ ſub-

iectiuꝝ aliqui addunt ēmlo ſimplici: vt ois homo currit. aliqui ēmlo
ppōſito: vt ois ppō vel eiꝝ dīſto-
ria ē vñ. Vñ in principio huiꝝ t̄cta-
tus intēdo declarare diuſa sophis-
mata fm dīſt diſt: ſincathegore-
matū p̄tīcō ſt affatinoꝝ.

C ſunt p̄to sophismata difficulta-
tē huius ex pte ſincathegoreum
tū ſubſtatū ſt diſtributioꝝ pro
oibꝝ p̄tibꝝ ſubſiectuꝝ m̄d: addu-
tar ēmlo ſimplici. ſt p̄tē de aliis
ſicut lunt ista ois homo ē omnis hō.
omnis femix ēt. C Et q̄ circa ista so-
phismata coſueverūt dīſtuꝝ et di-
bitatioꝝ: tractabo q̄tēſcūq; ſophis-
mata p̄cipia. C Et ergo p̄ma
diſtributio vñtrū ſi ois poſſit ita bñ
addi p̄dicat ſicut iubato. gfa cuꝝ
tractabo illud ſophisma / ois hō ēt
ois homo. C Secunda diſtributio
vñtrū ſi ois p̄ueniēter addat ēmlo
cōi qui non habeat tria ſuppoſita.
grācūus tractabo illud ſophisma
ois femix ēt. C Tercia diſtributio
vñtrū ſi ois poſſit diſtribuere ēmlo
cōi cui addit p̄ ſpēbus tñ ſt nō p̄
ſtoliouis. grācū ſtctabo illud ſo-
phisma: omne alia fuit i archa noe.
C Quarta diſtributio. vñtrū ſi ois
aliq̄ teneat collectio ſt aliq̄ diſtri-
butio. grācūus tractabo illud ſo-
phisma: oēs apli dei ſut dīſecim.

Sophisma. I.

Eſt illud. ois hō ēt ois hō. Probat
ſophisma: q̄ id p̄dicat de ſeipſo: ſ
est vñp. t̄z p̄ſtia: eos nulla ēvenioꝝ
ppō illa in q̄p̄dicat id d̄ ſeipſo. p̄ſt
ia p̄z ſt aīſ ſit. C Secdo ſic arguit
ille hō ē ille hō ſt ille hō ē ille hō
ſt ſic de ſingulis: ergo ois hō ē ois hō
C Tercio ſic arguit ois hō ſt omnis
hō ſt eadē: ergo ois hō ē ois homo
Zenet p̄ſtia a fili. Nāz vñ ſedq; ſoſt
ſt platosunt id: ergo ſoſt ē plato.
Bzlo p̄baſ: Nā ille due ppōnes: ois
hō currit: ſt ois hō diſputat nō vñſt
niſi p̄ p̄dicata: ſicut p̄tē: q̄ ſi remo-
a.ii.

Sophisma. I.

merit p̄dicata remanētia maneret
cadē: sc̄z ista oīs hō. s̄t rōis hō r̄.
ergo oīs hō eōt oīs hō. **C** Quarto sic.
arguit. aliq̄s hō est oīs hō: t̄ q̄rōne
alid eadē rōne oīs: ergo oīs hō est
oīs hō. p̄tia ē nota. t̄ aīo. p̄bat p̄t
mo: q̄ aliq̄s hō ē ille hō. t̄ sic de fin
sūis: ergo oīs hō ē om̄is hō. Et con
firmat: q̄ oīs hō est aliq̄s hō recōl
so. p̄tia t̄. **A** nō. p̄bat: q̄ ille hō est
aliq̄s hō t̄ ecōlso: t̄ nō ē hō quin sit
aliq̄s hō: ergo oīs hō ē aliq̄s hō. t̄ e
cōverso: ergo aliq̄s hō ē oīs hō t̄ ecō
verso. **C** Quinto arguit: hec ē falsa
nō oīs hō ē oīs hō. q̄ ē d̄ictoria soph
ismat: ergo sophisma ver. t̄. p̄tia.
A nō. p̄bat: q̄ p̄to syllo ex oppo
siōe s̄ta: talis adit ē ista: nō oīs hō ē
oīs hō. Q̄ p̄tia sic arguēdo. nñlī hō
ē oīs hō. rōis hō ē oīs hō: ergo nō oīs
hō ē oīs hō. **C** Sexto arguit sic. Si
sophisma ēt falsa sequeret q̄ eius
d̄ictoria ēt ver. sc̄z illud: aliquis
hō nō eōt oīs hō. q̄ ē fñm. Nā sic ille
aliq̄s hō s̄tes. Lūc sic arguit: s̄fo
nō ēt oīs hō: ergo s̄fo nō ē s̄fo. q̄
sequētia t̄ a toto i quantitate ad sin
am p̄t: ergo r̄. Plura alia argumē
ta p̄t fieri cōtra illud sophisma: s̄z
q̄ illa t̄gūt alia difficultates q̄tē
genit postea: ideo de illis sup̄deo.
C In oppositiō arguit sic. Om̄is hō
est oīs hō: s̄fo ē hō: ḡ s̄fo ē oīs hō
p̄to ē s̄ta: ergo aliq̄ p̄missaz: nō mi
no: ergo maio: que erat sophisma:
ergo sophisma ē fñm. **C** Secundo sic
arguit. p̄traria sophismatē vā: er
go sophisma ē fñm: videlz ista: nūl
ins hō ē om̄is hō. t̄ p̄tia l̄. con
tra nō p̄tia ē vā. **C** Circa hoc so
phisma ē p̄mo vidēdū vtrū s̄inca
theoreuma om̄is possit addi p̄dicato
cōi exsite tefino cōi p̄pōnis affir
matine vē absq̄ R̄q̄ fiat p̄pō falsa
C Secdo r̄suetur ad sophisma.
C Quidam ad primū Secundū est q̄
tale p̄dicatū p̄t eē t̄minīcōis actu
hōs plura individualia. vel p̄t eē ter
minīcōis actu hōs vñcē indut

dūsicut ē iste t̄minīsol: vel senix
C Secundo notādūt q̄ tale p̄dicatū
p̄t accipi in numero singulariū
in nūero psali. **C** Tercit p̄ma p̄clo
nō ē aliq̄ p̄positio affiatua vera
cū p̄dicatū distribuit. Probab: q̄
si aliq̄ ēt talis maxime ēt ista: so
tes est om̄is hō. sed h̄ nō: q̄ p̄dicatū
uti p̄pōnis ēt totū: om̄is hō. mo
do li om̄is non distribuit s̄z li hō dī
stribuit. Et h̄ voluit ar̄. in p̄mo pe
rihermentas cōdicit q̄ nulla est af
firmatua vā in d̄ v̄le v̄liter s̄uptil
p̄dicat. Et notāter dicit affiatua
q̄ nō ēt inconveniētē p̄pō nega
tua: vt nullī hō est asinī. Unde p̄
dicatū isti p̄pōnis distribuit t̄ ra
tio hñi est: q̄ negatio si ē signūne
gatiū v̄le distribuit t̄a t̄minī me
diatē q̄ t̄mmediate seqnētē. Signūz
autē v̄le affiatuū distribuit solē t̄
minī t̄mmediate seqnētē. **C** Secda p̄
bū stat q̄ aliq̄ est p̄pō cū p̄dicato
p̄t addi signū v̄le affiatuū. sed h̄
facto ampli p̄nō remaneret p̄dicatū
sed bū pars p̄dicati. P̄tū de ista
sol ē sol. p̄dicato p̄t addi signū v̄le
sic dicēdo: sol ē om̄is sol: s̄z t̄cē li sol
nō ē ampli p̄dicatū: s̄z h̄ totū om̄is
sol. Dīpē q̄ s̄inca theoreuma po
nik a p̄t p̄dicati t̄cēt p̄t p̄dicati:
s̄z q̄ ponik a p̄t subtētē t̄cē nō ē p̄
s̄iecti neq̄ subtētē. **C** Tercia cō
clusio. Diopō affiatuū de p̄dicato
cōi in singulare nūero accepto actu
nō hñte nisi vñdū sup̄positū ex addi
tiōe hñi signū om̄is ad tale p̄dicatū
t̄nō reddit s̄ta. p̄t de ista: sol ē sol
que ē vā. t̄ si dicat solē om̄is sol ad
huc erit vera. **C** Quarta p̄to q̄ p̄
positio affiatuū de p̄dicato cōi in
plurale nūero accepto nō habēte ni
si vñdū sup̄positū ē falsa: sine p̄dicato
addat hoc signū v̄le om̄is s̄tē s̄.
p̄tē dicēdo sol ēt soles. vñde ista ēt
falsa: eoq̄ supponiteē plures soles
eāde ratiōe hec ēt falsa. sol ēt om̄is
soles. **C** Quinta p̄to est q̄ propō
affiatua vera de p̄dicato cōi

Sophisma. I.

singlari numero accepto cuius sunt actu plura supposita ex adiutorio
huius signi vnde ois ad predicandum redi-
bitur ista. p[ro]pt[er] de ista hoc est aliquid que
est vera. sed si dicatur hoc est omnis aliquid que
illa est falsa. **C** Sexta ratio. Proposito
affirmatis quod de predicato certi haben-
te plura supposita in plurimi numero
accepto et subiecto sicut non redi-
bit ista ex additivitate huius signi ois vel
o[mnis] ad predicatum. p[ro]pt[er] de ista quod est vera
apostoli sunt apostoli. si dicatur apostoli sunt
o[mnis] apostoli: non propter hoc redidit ista simo
o[mnis] apostoli sunt o[mnis] apostoli. n[on] i[de]m
stratus duodeci apostolis ipsi sunt
omnes apostoli.

C Quartus ad secundum declarare p[ro]pt[er] ex
coclusionib[us] id posidit sophisma est
falsum. Et confirmatur: nam sophisma ex hoc
est proprie[rum] affirmatiu[m] significat quod
de certis verificetur in hoc de eodem ve-
rificetur in ois hoc: sed hoc est falsum sic di-
cendo: fors[et] est hoc: fors[et] est ois hoc et cetera.

C Ex quo infero aliqua correlaria.
C Primum correlarium. quod possibile est
quod a et b convertantur: et tamen non erit b.
nam si a ponatur et significando tam
a et b convertuntur sicut ille ostendit
ois hoc: et ois hoc et tamen non est b: sicut
ois hoc non est ois hoc. **C** Secundum
correlarium quod a est aliquid: et tamen nihil est
a. Nec propositum p[ro]pt[er] nam sicut dicta ipsi
ratio est hoc. p[ro]pt[er] a est aliquid significat
tamen quartum ista: ois hoc est aliquid. et
tamen sicut hec: ois hoc est aliquid est vera
ita hec est vera: a est aliquid. et sicut hec
est falsa: aliquid est ois hoc. ita hec: aliquid
est a: et cetera. **C** Tercium correlarium est. quod a
est b: et tamen non est a. p[ro]pt[er] nam si a signifi-
caret tantum quartum hec ois: ois hoc
et b tantum quartum hec ois: aliquis homo
tamen hec est vera: a est b: sicut hec
omnis homo est aliquid homo. et hec
est falsa: b est a: sicut hec aliquis homo
est omnis homo. **C** Quartum
correlarium. a est aliquid: et tamen a
n[on] est p[ro]pt[er] nam significat a tantum quartum
ista oratio: omnis homo. tamen hec est ve-

ra: a est aliquid: sicut hec oratio: ois
homo est aliquid. et hec est falsa: a est
a: sicut hec omnis homo est ois homo.
C Quintum correlarium est. a est
videtur b: et tamen b non videtur ab ois p[ro]p-
ter significatione tantum quantitate hec
oratio: ois homo. et b sicut aliquid ho-
mo. et cum hoc ponatur quod ois homo vi-
deat seipsum et nullum alium tunc ista
est vera: a videtur b: sicut ista ois ho-
mo videtur aliquem hominem. et hec est
falsum: b videtur ab a: sicut hec aliquid ho-
mo videtur ab omnibus hominibus.

C Ad rationes. **C** Ad primas ne-
gatur quod ibi sit predicatio eiusdem de
eodem: eo quod predicatus sophismatis
est omnis homo: et subiectus est ho-
mo sicut p[ro]pt[er] in prima et secunda co-
clusionibus secundi articuli: modo
non est idem homo et omnis homo.

C Ad secundam conceditur anno. et ne-
gatur p[ro]pt[er] quia in propositiis de
singularibus inducentibus aliquas

vniuersaliter debet esse consimile pre-
dicatu[m] predicato propoenitis vnde que-
inducit: sicut p[ro]pt[er] dicitur solet cur
rit: plato currat et sic de aliis: igitur
ois homo currat: sed sic non est in p[ro]posito

Nam clarum est quod non est sicut predicatus
in ista alle homo est ille homo et sic de singu-
lis: et in ista ois homo est ois homo pro-
pter hoc p[ro]pt[er] non vnde sicut illa va-
leret: ille homo est ois homo et sic de aliis:
et ois homo est ois homo: quod in illa p[ro]p-
ter p[ro]dicatus p[ro]p[ter] singularem inducen-
tum est sicut predicato vniuersalis inducere.

C Ad tertiam cu[m] dicitur ois homo et ois homo
sunt eadem. ubi dicitur quod si ille due ora-
tiones sumuntur materialiter tunc b[ut] ois
homo et ois homo sunt eadem sicut pro-
batur: sed tunc negatur consequen-
tia: et omnis homo est ois homo. Si
autem predictae orationes sumuntur si-
gnificatione tunc negatur quod omnis
homo et omnis homo sunt eadem ex
eo quod plato et omnis homo non sunt
eadem et sic de singulis. nec opposi-
tum istius est probat. **C** Ad quar-
tam. concepitur p[ro]pt[er] et negat an-

Sophisma. ii.

tecedēs ad dicit̄ alīdē hō est ille ho-
mo et sic de aliis. negat p̄fūtia et p̄ce-
ditur a nō: Et ratio h̄r̄p̄ ē. nācā in-
ducit̄ a parte p̄dicati tāc̄ subiecta i
pp̄m̄b̄ inducēt̄ debent oīno p̄
cōde supponere sicut q̄ifit̄ i dūctio
a parte subiecti p̄dicati in induc-
tibus et inducta deb̄z esse i dē: et sic
nō est in p̄posito q̄ifit̄ alīdē ho-
mo est ille hō: et ille homo est ille hō
et sic de aliis. li homo non supponit̄
p̄eo eode in p̄ma p̄ quo supponit̄
in secunda. iweo nō se d̄t̄ alīdē homo
est oīs hō: i3 b̄sequāl̄ alīdē hō ē il-
le hō: et ille i dē alīdē hō est ille hō
et sic de singulis. ḡ alīdē homo est oīs
homo: sed tāc̄ a nō ē fāl̄. C Ad cō-
firmationē q̄ifit̄ oīs hō est alīdē
homo et ecōtra: ḡ aliquis hō est oīs
homo. Dico q̄ li ecōtra potest deno-
minare simplicē trāpositionē ter-
minor̄: et sic b̄ sequit̄ oīs homo est
aliquis homo et ecōtra: ḡ alīdē hō ē
oīs homo. sed tāc̄ negat a nō. Secun-
do modo pot̄ denolare debita con-
versionē illi⁹ oīs homo est aliquis
hō: et fm B b̄ se d̄t̄: oīs hō est aliquis
homo et ecōtra: ḡ aliquis hō est hō:
sed non sequit̄: oīs homo ē aliquis
homo et ecōtra: ḡ alīdē homo et oīs
homo: quia ista oīs hō hō est. Atq̄
homo conuertit̄ in ista aliquis ho-
mo est hō. C Et hoc p̄t̄ ad argumē-
tū per ista eandē distinctionē eius
qd̄ est ecōtra. pot̄ etiā solvi istud so-
phisma oīs hō ē alīdē et ecōtra. et cō-
fimilā. C Anquit̄ concēdit̄ p̄ma
et negat a nō: sed q̄ifit̄ diceret̄ non oīs
hō ē oīs hō ē p̄so syllogi ex oppoſiti: ḡ
illa ē fāl̄ et impossibilis. negat ta⁹
p̄fūtia q̄ a nō. Et ratio p̄imi ē: da ista
nulla chimera ē chimera b̄i p̄t̄ et
dictio syllogismi ex oppoſiti: et ta-
men nec est fāl̄ nec impossibilis im-
mo ē vera prop̄ et eo q̄ est pp̄ne
gatua cui⁹ ēmīni p̄ nō supponit̄
D. nō autē possit esse concēdit̄ et op-
poſiti p̄fūtia arguendo. oīs chimera
est homo nulla chimera ē hō: ḡ nullā

chimera ē chimera. Tel arguēto i
3: figura: null⁹ hō ē chimera. oīs hō
hō est chimera: ḡ chimera nō est chi-
mera. S3 q̄ifit̄ q̄ p̄fūtia et oppoſiti
dicit̄ ē falsa: deb̄z itelligi supposta
p̄stantia ēmīni t̄is p̄fūtia p̄o aliquo
supponit̄. Ratio sc̄i ē: q̄ cu arguit̄
null⁹ hō est oīs homo. oīs est omnia
homo in selapto nō debet inferr̄: ḡ
non oīs hō ē oīs hō: et eo q̄ p̄fūtia ter-
cie figure deb̄z cōponi ex p̄dicati p̄
missay. et q̄ li oīs hō est p̄dicatum
vtrius p̄missay oīs q̄ li oīs hō fiat
subiectū p̄fūtia et p̄dicatu syllogi: et h̄
magis manifestū ē in ista. ex his oīs
hō ē oīs hō: q̄ i ista: nō oīs hō ē oīs
hō. C Ad sextā p̄cēd̄ p̄ma et p̄fūtia: et
q̄ifit̄ illa ē fāl̄ a alīdē homo non ē
oīs hō negat. et q̄ifit̄ si ille alīdē
homo syllogi: admitt̄. et tāc̄ dicit̄ syllogi
non est oīs hō: ḡ syllogi nō est syllogi. ne-
gatur p̄fūtia. ppter hoc q̄ ibi arguit̄
ab illo ēmīo hō ac si staret distribu-
tione mobilis ad istū ēmīo syllogi: mo-
bilo sic nō ē in dicta pp̄oē: q̄ li homo
stat ēmīo. ppter ista duo faciathe
gorenmatā nō et oīs p̄ illā regulam.
Quicq̄d mobilis ēmītati et c
b̄i tāc̄ sequit̄: syllogi nō ē oīs hō: ḡ syllogi
non ē syllogi et plato et sic d̄ alīs īquā-
tū syllogi ē vna pp̄oē de coplato et tre-
mo. Et h̄ p̄ ad ērgūmētū. nō ibi nō
arguit̄ a toto in p̄fūtate ad sua p̄tē
ex eo q̄ in toto i p̄fūtate oīs ēmī
cōm̄ teneri distributioē mobilis q̄li
ter nō ē hic syllogi non ē omnis homo
Et hec sufficiant̄.

Sophisma. iii. Est isti. oīs
fenix ē sup-
posito q̄ illud q̄cōiter dr̄st̄ vern⁹
q̄ nō ē nisi vna fenix i3 sint p̄tē sic
cessit̄. Tāc̄ i probat̄ sophisma sic: q̄
ad B̄p̄ pp̄oē affīsat̄a sit̄a cu⁹ sub-
iectū distribut̄ per B̄ signo oīs red-
rit̄ q̄ et p̄ subiectū an min⁹ hēat tria
supposta actu. si hic non sic est: ḡ so-
phisma falsi. p̄bat̄o minori eo q̄ i3
fenix non ponit̄ hēre nisi vnu⁹ sup-

Sophism:a. ii.

positi actu. maior p^tz per R^o dixe
runt antid sophiste q^z hincathego-
reum ois exigit hinc actu tria sup-
posita: qd probauerit auctoritate
phi p^rmo celi vicit. Or^s z totip^olo
ponimus super tria. **C** Secundo ar-
guit. hec est vera aliqua fenix nō ē:
g sophisma est falsū. tenet p^tia co-
q^z et p^radictoriū sophistmati. an-
tecedēt probat: aliqua fenix ē cor-
rupta: g aliqua fenix non est. p^bak
p^tia: nullū corruptu^z ē: aliquid fenix
est corrupta. g aliqua fenix non est.
Et confirmat. aliqua fenix ē gene-
randū: g aliqua fenix non est. Hic
patet et p^tia probatur. nulluz ge-
nerādū est: aliqua fenix est gener-
da: g aliqua fenix non est.
C In oppositu^z arguitur. Contra
victor: ium sophistmati est falsu^z g
sophisma est verum. tenet p^rsequen-
tia. et ois probatur. nam contradi-
ctoria sophistmati est. aliqua fenix
non est: z ista est falsa. **C** Secundo ar-
guit. demonstrata ferme rey est
dicere ista est ois fenix: z si isto^z fe-
nix est ista fenix: et si sic ois fenix ē
pne sunt note. ans p^bak. nā ista fe-
nix ē fenix: z nē aliquid fenix qui illa
sit ista fenix: g ista fenix ē ois fenix
C Pro sophistmate videndum est an
ad hoc q^z p^rpositio sit vera cuius
subjecto exsistit termino cōi additur
hoc signu^vle omnis: exigit illi ter-
minū ad min^o habere tria supposi-
ta. Secundo r^sider: d^tz est ad sophis-
ma. Pro p^rimo pon^o vnicā concilio
ni q^z hoc signu^vle ois nō exigit tria ap-
pellata. 1. ad hoc q^z propō sit vacui^z
subjecto addit^o hoc signu^vle ois: nō
o^z ei^z subjecto ad min^o habere tria
supposita in actu. Probaf. nā si sic
eset hec nō esset vera ois sol lucet:
sed hoc est falsū: ign^z. t^z p^tia eo q^z il-
le terminū sol nō hab^z nisi vndū sup-
positū in actu. Falsitas p^tis p^tz eo
q^z passio propriā ē vere pdicabilis
de suo subiecto vñter sc̄pto vt p^tz
primo postea: sed sic est in predi-

cta propōne vt p^tz: g z. **C** Secun-
do sic. lequeret q^z dñe p^radictore
ētēt simili false: Ieo hoc est falsū.
Probaf p^tia: quia tunc ista est ffa
ois sol lucet propter defectū triū
suppositorū in actu hincū tūmī sol
et sic ista ētēt falsa: aliud sol nō lucet
vt clarū ē: q^z ibi negat p^pri^o passio
de suo subiecto. **C** Tercio p^batur
hoc sophisma. li nūlū nō exigit tria
appellata: g nec hoc signu^vle ois. Hic
p^bak: q^z hec eva nulla fenix est al-
lius. p^tz: q^z est pueris vni^z vere: g
ipsa est vera. Q^z conuertat inv naz
veram p^tz. quia in illam nullū si-
nu^z est fenix. p^tia prima probat:
quia omnis et nullus sunt signa cō-
traria. et contraria apta nata sunt
esse circa idem: g si hoc signu^vle nūlū
habet pont ad terminū cōem
non habent actu tria supposita. Ie
quik etia consili modo q^z ita habe-
at poni hoc signu^vle ois. **C** Quarto p-
batur: quia hec ē vera ois fenix nō
est alius: g li ois nō exigit tria ap-
pellata. p^tia t^z. z ans p^bak: q^z ei^z
victoria ē ffa: Iez aliquid fenix ē alius.
C Dubitatur circa hanc p^ronem
propter duo. Primo. nā hoc signum
omnis denotat q^z terminus cui ap-
ponitur supponat p^o plurib^z sup-
positis: sed iste terminus fenix non
habet nisi vnu^z suppositum: g illa
de necessario ētēt ffa. **C** Secundo si
omnis nō exigeret tria appellata
tunc conueniēt adveret tūmī
singulib^z quod est falsū.
C Ad argumēta dubii respondeat
C Ad p^rimiū argumentū dico: g
signu^vle omnis nō denotat simplicit
terminū cui ad vit supponere pro
plurib^z: s^z sub conditōe vt si sicut
velescent plura p^o quib^z talis ter-
minus esset imposit^o ad significan-
dū. et q^z termino cōi quādū ad modū
sue impositōis non repugnat bētē
plura supposita. Ideo hoc signum
ois pueniēt p^tz ei abvi ad denotē
ut tūmī cōe^z supponere p^rib^z
q. ill.

Sophisma. iii.

plura eent pro quib⁹ talis termin⁹ est i posic⁹ ad significanduz. **C** Ad secundū dico q̄ nō est simile de termino singulari ⁊ de termino cōm̄: quia termino singulari quād ad modum sue i positioē repugnat supponere pro plurib⁹. et ideo nō est incōveniens signifīcūle non posse addi termino singulari ⁊ posse addi termino cōm̄ si obstatē q̄ non habeat nisi vni suppositum actu.

C Rivedetur ad sophisma: q̄ est verū. vt probat̄ est post opposituz sophismat̄: et tunc solvunt rōnes im probates ip̄m.

C Ad rationes. **C** Ad primā cum dicatur hoc signo ois exigunt tria. sc. negat: et q̄i dicunt per philosophuz primo celi. omne ⁊ totū primo poni m̄ns supra tria. Dico q̄ phis⁹ ḡ hoe vult dicere q̄ hoc signo omnis in pluri malo fui cōm̄ modū loquēdi non pot̄ addi. phonint demōstratiōn̄ nisi per illud pronomen stren̄ tria individua ad min⁹. Unde fui cōm̄ modū loquēdi nō dicimus oēs isti. demōstratio duob⁹ tam: tñ demōstratio trib⁹ vel plurib⁹ bene dicim⁹ oēs isti: Sed ex h̄ non sequit̄ quin hoc signo ois i singulari nūero possit addi termino cōmuni nō habēte nisi vni suppositū.

C Ad secundū negat alio: et cōcedit p̄stia. et q̄i dicunt aliqua fenix ē corrupta: galloqna fenix nō est. cōcedit ans et negat p̄stia. Et ratio est quia in ante subiectū supponit p̄: o illo quod est vel fuit. propt̄ hoc p̄dicat̄ corrupta. ex quo h̄bet sic ampliare subiectū: quia est p̄ticipiū p̄teriti tēporis. sic adit nō ampliatur subiectū p̄stia propter defectū termini ampliatiū. Et q̄i vlt̄ p̄arguit: nullū corruptū sc̄. dico q̄ n̄ d̄s ferri illa ḡo alia fenix n̄ ē: s̄b̄ illa ista alia fenix q̄ ē vel fuit nō est. Et rōde quia subiectū minoris sic suppositū.

C Ad affirmationē. aliqua fenix ē generanda: ḡ sc̄. p̄cedit ans ⁊ nega

tur p̄stia. Et ratio hui⁹ est: q̄ subiectū alio supponit p̄: illo quod ē vir erit virtute hui⁹ p̄dicati generāda quod ē ampliatū subiectū q̄ supponēdū p̄: illo quod est vel erit. cd̄ sit p̄ticipiū futuri tempori. sic autē nō supponit subiectū isti⁹ p̄positionis. aliqua fenix nō est: propter defectū talis termini ampliatiū. Et quādo dicit: nullū generāda sc̄. dico q̄ ille p̄mis̄ nō inferit illam conctōnē: aliqua fenix non est: sed bene illa: aliqua fenix que est vt erit non est. et illa est vera. ppter rationē dictā p̄cedēti solutōne. Et hec de sc̄do sophismate

Sophisma. iii.

est istud. Omne alal fuit i archa noe supposto q̄ de qualib⁹ specie alal qđam alal fuerit i archa noe. Et dicitur arguitur sic: homo fuit i archa noe leo fuit i archa noe: et non est aliq̄ species animalis qui de illa aliq̄ animal fuerit i archa noe: ḡ sc̄. Istud argumētū petit h̄ac dubitacionē. Utrūz hoc sine alegorē cum omne vel ois possit distribuere termini genericuz cui adiit solidū p̄: suis sp̄ebus; sic q̄ non p̄ suis idūtū dūis. **C** Alia p̄st fieri argumenta sed illa nō p̄petit ad illā difficultatē: s̄b̄ ad alias pertinet ad copiam futuri tempori. **C** Arguit sic aliquā dō oris alal fuit i archa noe & oris animal fuit i archa noe cōsequētia videt tenere a simili: q̄ bene sequitur. s̄o: tēd alia p̄menit & sorteā comedit. Ans p̄z: quia tēpore noe omne animal fuit in archa noe. **C** Secundo sic arguit. Hec que est de p̄terito alia fuit vera oris alal fuit i archa noe: ḡ adhuc ipsa est vera. consequētia tenet eo q̄ propositio de p̄terito vera ē necessaria. Antecedēs probatur: quia post diluvium quod erat tempore noe anteq̄ nascerentur alia alia ab animalib⁹ que fuerant in archa

Sophisma. iii.

noe hec fuit vera. omne alal fuit i ar
cha noe. **C** Tertio arguit. Nec de
presenti fuit vera. omne alal est in ar
cha noe: & sua de pterito videb^e esse
va que no videb^e et alia qⁱ ista: omne
alal fuit in archa noe: & ac. p*o*ne vi
deb^e et note. Anno pb*o*at. q*u*t*h*e quo
erat dislunis hec de presenti fuit va.
omne alal est in archa noe saltem si
fuisse formata: ergo ac.

C In opp^oitio arguit. Nec o*e* alal
quod e fuit i archa noe: nec o*e* alal
q*u*d fuit fuit in archa noe: & f*m* est
& o*e* alal fuit in archa noe. t*z* p*sia*.
Et anno pb*o*at quo ad p*m*a part*e* ar
guendo sic. o*e* alal q*u*d e fuit in archa
noe: sortes d*heri* g*labab* e alal q*u*d e
& sortes fuit fuit in archa noe. Discurs^p
est bon^r vt p*z*, et conclusio e falsa: &
aliq*u* p*m*issaruz: n*o* mino: & maior q*u*
erat p*m*ps astis. **C** Secunda p*s*
antip*p*z. o*e* alal q*u*d fuit fuit i archa
noe. sed ad*h* fuit alal q*u*d fuit: & ad*h*
fuit in archa noe. Itex discursus e
bon^r et conclusio falsa: & aliquia p*m*issa
rulz n*o* minor & maior: erat scda p*s*
antip*p*z. **C** Tertio sic arguit. Contradictori^z
sophismatis est verd: & so
phisma est f*m*. Anno probat: q*u* hec
est vera. aliq*u* alal n*o* fuit in archa
noe que est, e*ino* contradiction. Qu
erit vera p*z* nec tu nec ego fui*m*
archa noe: et t*z* f*sum*^r alal: & tc.
C Circa hoc sophisma. Primo evi
denu*m* an hoc sine cathegoreuma o*e*
vel o*s* possit terminus co*m*c*ui* ad
v*is* pro sp*e*b*us* distribuere solidific
& n*o* pro o*ibus* suis individu*m* si*e*
dixerit d*nas* sophiste antid. **C** Se
cundo resp*ond* est ab sophisma.
C Quant*u* ad p*m* sit prima p*clu*
sio. Hoc sign*u* o*s* n*o* pot*o* distribuere
re ter*is* in g*iale* cui addit*pro* sp*e*b*?*
tr*is* sic & n*o* pro suis individu*m*. N*o*
si sic sequeret & tri*z* esset simul ve
ra: sed hoc e f*m*. q*u* l*z* contingat si e*z*
falsa n*o* t*h* cotigit si esse va. p*sia*
pb*o*at q*u* si de q*l*ib*z* sp*e* alal si
quod alal est sandet aliquod eg*is*

tic hec e*v*a. omne alal est san*m* f*is*
termin*u* alal solid distribu*at* et san*m*
ponat pro sp*e*b*us*. S*ed* et*is* hec e*v*a
vera. omne alal est eg*is* p*pter* cap*u*
de caus*is* si hec e*v*a. o*e* alal n*o* est san*m*
ci*u* inter sand et n*o* sand n*o* fit dare
medid circa subiect*u* apt*is* natur*e*.
S*ed* si hec e*v*a omne alal n*o* est sa
nd: hec est vera null*u* alal est san*m*
si form*u*. p*sia* tenet: q*u* ille due ed
poll*et* per secundam regul*u* ed poll*et*
tr*is*. sed ista null*u* alal est san*m*
est contraria isti omne alal est san*m*
post*q* se habet fient v*in*iversalis af
firmativa et v*is* negativa utro*q*
ter*is* participates. i*st* **C** Secun
do arguit ad idem dato opp*o*ito con
clusio sequeret & possibile esset
duo 3*dictoria* e*z*. simul va: sed hoc
est f*im*. Probab*l* consequ*entia* ret*et*to
casu por*is* r*on*is hec esset va. omne
alal e*v* sand s*il*iter ista aliq*u* alal n*o*
est sand. s*il*iter ista e*v* va ret*et*oca
su sophismatis: sc*z* o*e* alal fuit i ar
cha noe. et ista o*e* aliquod alal non
fuit in archa noe: sed tales 3*dict*at
post*q* sit utro*q* termino p*icip*ates
et v*na* e*v*ls affirmativa et alia p*ti*
cularis negativa. **C** Secunda p*clu*
sio e*v*ta. Quot*u*ct*is* hoc sine cathe
goreuma o*s* vel s*ibi* equalens ad
dit ter*is* g*iale* distribuit ips*u* tam
p*sp*e*b*us & individu*m* nisi aliq*u*
sit restring*at* ip*m* et q*u* addit*pro*
specif*ico* distribuit ip*m* pro o*ibus*
suis individu*m*: sed n*o* pro specie*b*
post*q* n*o* habet infra se aliqu*u* spe
cier*u*. **C** Probab*l* sic. N*o* c*u* hoc sin
cathegoreuma o*e* vel omn*u* add*at*
ter*is* generali: clar*u* est q*u* ip*is*
distribuit*at*: v*l* ergo distribuit*at* pro
sp*e*b*us* tant*u* vel pro individu*m* et
tum vel pro sp*e*b*us* et individu*m*
simul. n*o* p*m*modo sicut dicit p*ce*
t*is* c*on*f*ut*o. nec secund*o* quia n*o*
pot*o* ipsum distribuere pro individu*m*
si*e* solid: & relinq*ut*ur q*u* ip*m* distri
buit*at* pro specie*b* et individu*m* si*e*

Sophisma. iii.

mul. et hoc vicit petra pars conclusio-
nis. **C** Secunda pars conclusio-
nis patet. Nam cum hoc fincat hec gorea-
ma omnia ad eum termino specifico
distribuit ipsam pro illis que sunt infra
ipsam: sed illa non sunt species sed id
natura solum: ergo sequitur quod distri-
but ipsa solum pro individuis. et vo-
co in proposito terminum specificum
speciem specialissimam. Ex hoc se-
quitur quod antiqui sophiste male dixe-
runt in hoc. quod hoc fincat hec gorea-
ma omnis distribuit aliquando termi-
num communem pro singulis generi-
bus autem pro speciebus singuloribus.

C Quantum ad secundum dico quod so-
phisma est fallitum. probatur per fe-
cunda conclusio-
ne. quia ita si distri-
but pro omnibus atque per se sunt et fue-
runt sic. et quia multa sunt vel fue-
runt que non fuerunt in arca noe
ergo sic. et propter hoc videtur sophis-
ma falsum.

C Ad rationes ante oppositum so-
phismatis. Ad primam petere dictas
difficultatem negatur illa consequen-
tia. Et cum arguit. hoc fuit. Ieo fuit.
sic. dico quod sic arguendo committitur
fallacia coniugatio. quia non sequitur
sed bene ex contra sequitur. Unde pro-
posito universalis non inducitur per
indefinitas ut in predicta consequen-
tia: sed per singulares eius suffici-
enter enumeratas. Et sic patet ad
prima ratione: Et quia aliae quattuor
non pertinet dicta difficultateis aliae
pertinentes ad copulas prete-
ritur: de solutione earum causa bie-
nitatis supersedeo usque ad tracta-
tum sophismati difficultatem habe-
tiuum pertinentem ad copulas pre-
teriti temporis.

Sophisma. iii. Est istud
propositum apostoli sunt duodecim. Et impo-
batur sic. Contradictorium sophis-
matis est verum: quod sophisma est falsum
Tenet pars. Antecedens probatur
Nam contradictorium sophismatis

est. non omnes apostoli dei sunt du-
odecim. et hoc est verum. Probatur. ali-
qui apostoli dei non sunt duodecim.
sunt sunt petrus et paulus: sed ip-
se aliqui apostoli dei non sunt duo-
decim. et non omnes apostoli dei sunt
duodecim equivalent: per illam
regularis. Negatio preposita sic. per
prima regulam equipotentiarum.
in modo si vina in equipotentibus est
vera alia est vera. **C** Secundo sic
arguitur. Apostoli sunt tantum duo: er-
go non videtur quod omnes apostoli dei sunt
duodecim. Antecedens probatur.
Nam petrus et paulus sunt tantum
duo. et petrus et paulus sunt apo-
stoli dei: ergo apostoli dei sunt tan-
tum duo: premisso sunt vere et illo
gismus est expiatorius. **C** Tercio
arguitur. Apostoli sunt videtur et non
non plures: ergo non videtur esse du-
odecim. tenet collectio et anno p-
batur quia sunt undecim et unus: et
unus non est plures: ergo sunt unde-
cim et non plures. **C** In oppositâ
arguitur. Maximus numerus apo-
stolorum dei est duodecim: maxima:
sequentia tenet: et antecedens p-
batur seu supponitur per sophisma
te. **C** Secundo sic. Omnes apostoli dei
ne sunt plures: pauciores sunt ali-
quot apostoli: ergo omnes apostoli sunt
duodecim. **C** Juxta illud sophis-
ma primo videtur est an hoc finca-
tum gorea-
ma omnes omnes sunt plurali num-
meri aliquando possit teneri collectio
et aliqui distributio. Secun-
do respondet est ad sophisma.
C Quantum ad primam ieiendum est
quod hoc fincat hec gorea-
ma omnes omnes aliquando
distributio. sed quid videtur quod
non tenet collectio et non tenetur dis-
tributio de hoc dicunt viner simo-
de. Et dicunt aliqui quod non tenetur di-
tributio tunc significat hoc catum
propositum cuius subjectum distri-

Sophisma. lll.

buit posse verificari de quolis de q
est verificabile subiecto in plurali
numero retetur nō q se sūpt sed
suptum cum illa additōne cū aliis
vel cū alio. scdm h̄ isti dicit q sin
gulare oīt p̄pōis oēs apli dei sūt
duodeci accipiendo li oris distribu
tione sūt ille petr⁹ et paulus cū aliis
sūt duodecim. et ibi debet dici q il
li cū aliis sūt duodecim. Tñ isti sic
dicentes mouerit vñd questionē cō
tra se et solvunt eā. Questio est ista.
si ille singulares essent singulares
p̄dicta p̄pōis vñlo sequeret q aliq
p̄pōis singulares cū suavitate signifi
carent idē adequate. modo hoc ē fal
sū. p̄ia p̄ba. nā ista petr⁹ et paul⁹
cū aliis sūt duodecim significat idē
cū ista oēs apli dei sūt duodeci. Il
la dubitatēm solvit illi dicentes
vñlo et ei singulare idē adequate
significare dū tñ dñt in mō signi
fic. id q̄lter cē dicit in p̄pōis. S̄i
breuiter opinio illoꝝ vñdeꝝ deſice
re in h̄ q̄ dicit singulares illiꝝ p̄pō
ſitionis oēs apli dei sūt duodecim
cū illa petr⁹ et paul⁹ cū aliis sūt du
odeci et nō illa petr⁹ et paul⁹ sūt du
odeci. Quod arguſic. Ille due p̄
pones vñlo dñt oīt oēs apli cū aliis
sūt duodeci et oēs apli sūt duode
cim. Imo singulares vñlo nō sūt sin
gulares alteriꝝ. sed ista petr⁹ et pau
lus cū aliis sūt duodecim ē singulares
illiꝝ oēs apli dei cū aliis sūt duone
cim: q̄ nō est singulare illiꝝ oēs apli
dei sūt duodeci q̄ erat p̄bandum.

C Secundo sic. Nā ista petr⁹ et pau
lus sūt duodecim ē singulares alio
ius vñlo et nō alteriꝝ. Isti omnes
apli dei sūt duodecim: ergo rc. Di
co q̄ aliter q̄ q̄ tenet distributio
ne li oēs denotat p̄dicatu p̄pōis cu
ius subiectū ē distributū et verifi
cabile de subiecto i plurali num
ero retento et sine tali additione cum
aliis vel cū alio. Ideo dico singula
res istiꝝ p̄positionis oris apli dei
sūt duodecim et tales. petr⁹ et pau

lus sūt duodecim petr⁹ et facit
sūt duodecim et sic de aliis. S̄i vñ
rius dico q̄ q̄ li omnes tenet colle
ctiue tñc p̄positio in qua ē li om
nes est indefinita: n̄i aliud signi
distributio adnotat et etiā li oris
est pars subiecti. sicut oris apli dei
sūt duodecim. que significat q̄ ma
xim⁹ numer⁹ apli dei est duode
cim. Sed dicere aliud. si talis es
set indefinita oris apli dei sūt du
odecim. et si hoc aggregatū est sub
iectū: tñc tale aggregatū ēt p̄oica
bile de plurib⁹. R̄sideretur p̄cedēdo
p̄nam. vñ si cras fieret duodecim
apli ita sic mō sūt et nō plures nec
pauciores: tñc ita sicut modo li oēs
est verificabile de duodeci aposto
li: ita cras sine noua impositione
verificabitur de duodecim aposto
li. Patet conclusio. q̄ hoc aggre
gatum omnes apostoli verificatur
de pluribus.

C Quantum ad secundum. Sit
hec p̄ima conclusio. si li omnes te
neatur distributio sophisma ē fal
sum. Probatur q̄ tñc est vna vni
versalis cuiꝝ sūt multe singulares
false. Secundo omnes apostoli dei
sūt duodecim. petrus et paul⁹ sūt
apostoli dei: ergo sunt duodecim;
discursus est bonus et conclusio ēt
falsa: ergo aliqua premissarum nō
minor: ergo maior que fuit sophis
ma. Ista conclusio est cōtra illos q̄
dicunt singulares illius omnes a
postoli dei sunt duodecim et tales
petrus et paulus cum aliis sūt du
odecim. quia sic dicentes dicunt so
phisma ēt verum. et tñc si li om
nes teneatur distributio. arguit
cōtra eos vt supra. C Secunda con
clusio. Siliom est et collectiue
sophisma ēt verum. Patet. nos sic
scdm illaque dicta sūt: sophisma ēt
vna indefinita et valet in significati
oēt quantum ista. maximus
numeros apostolorum dei est duo
decim. C Rationes.

Sophisma. V.

Cad prim. i. dicitur cetero deo p̄nas
is negando a. Et cū dī in p̄batide
ant. q̄ hec p̄pō nō om̄s ap̄l̄ dei sūt
duodeci. est p̄tradicto: in sophisma
tis. dico q̄ nō si lōes capiat i vna
distributine i alia collective. S̄z
diceres. que est p̄tradictria sophis-
matis. capiēt̄ i om̄s collective.
Dico q̄ ista. nō a. ap̄l̄ sūt duode-
cim. p̄t̄ lōes capere collective.
nec tūc illa. nō om̄nes ap̄l̄ dei sūt
duodeci equipollent isti. aliqui ap̄l̄
dei nō sūt duodecim. Is isti: nō est
ita q̄ ōes ap̄l̄ sūt duodeci. et ista ē
falla. **C**ad secundam cōcedit a. Et
et cū hoc vlt̄r̄ stat q̄ om̄nes ap̄l̄
dei sūt duodecim. licet aliqui ap̄l̄
sunt tñi duo: tñi nō tñi om̄nes ap̄l̄
dei sūt duo. **C**ad tertiam concedit
anteceđens si intelligat tanq̄ vna
de copulato p̄dicato. ad illā intel-
lectōem q̄ om̄s ap̄l̄ dei sūt vnde-
cim. et aliquid qd nō est plures. Et
nego ista p̄lam. sc̄z ōes ap̄l̄ sūt vnde-
cim et nō plures: ḡ nō om̄s ap̄l̄
sūt duodecim. Sed si dicta p̄pō in-
telligat copulatinā ut sensus ēt q̄
om̄nes ap̄l̄ sūt vnde cim. et ōes nō
sūt plures q̄ vnde cim; tñc negarē
eam. q: estet vna copulativa cuiq̄ am-
be partes esset falle. et tñc bene co-
cederet. ōes ap̄l̄ sūt vnde cim et nō
plures: ḡ nō ōes ap̄l̄ sūt duodecim.

Sophisma. VI.

Et istud. a ē ver. et b ē verd. et nō
ē nisi vndā. et nisi vndā: et tñ q̄t̄d
q̄ b significat ēt. a significat ēt et
et tñ a significat aliquiliter et
tñ b nō significat ēt. Probatur so-
phisma posito q̄ a sit hec p̄pō ali-
quid est qualiter b nō significat ēt
et sit b ista. p̄positio aliquiliter est ali-
ter b nō significat ēt. tñc b est ve-
rd. q̄ deum ēt ēt aliquiliter: et de-
um ēt b nō significat ēt: ḡ aliquiliter
est qualiter b nō significat ēt: et
sic b significat ēt: ergo b est verum
et per ip̄m b ē ver. q̄ qualiter

q̄ b significat a significat vt p̄z in
casu et ecōtra et tñ a significat ali-
quiliter ēt qualiter b nō significat
ēt: quia significat q̄ aliquiliter ēt
qualiter b non significat ēt: ḡ r̄.
C Improbab sophisma sic. q: si a si
significat aliquiliter ēt qualiter b nō
significat ēt vt dicit vna pars so-
phismatis: ḡ non qualiter et q̄ b si
significat ēt a significat ēt: qd ē op-
positu alteri p̄: ḡ vna pars sophis-
matis fert oppoſtu alteri et sic
sophisma est falsum. **C** Rideo ad
ip̄m sophisma cōcenđo argumen-
tu ad hoc factū. Ad improbationē
dicit negando p̄lam. per idē p̄z q̄ h̄
sophisma ēt possibile: aliq̄ p̄pō signi-
ficat aliquiliter ēt alit a nulla p̄posi-
tionū significat ēt se hoc p̄ poito q̄
b sit nomē p̄pō h̄ p̄pō aliq̄
liter est qualiter a nulla p̄: orde signi-
ficat ēt. Et tñc posito q̄ ista sit de
facto sicut ēt possibile tuc e cōcē-
dum q̄ alia est. p̄pō vera que si-
gnificat aliquiliter ēt qualiter a nullā
propōe significat ēt. Per idē est
hoc sophisma p̄cedēt: sc̄t ēt re-
rū qd nō sc̄t ēt vnu poito q̄ hec sc̄ia-
tur. om̄ne verū qd nō sc̄t ēt vnu
tñc hec est tr̄a: ḡ verū ēt quod sc̄t si-
cut illa significat: et illa significat
ēt verū qd nō sc̄t ēt verū: ḡ sc̄t ēt
verū qd nō sc̄t ēt verū. Et hec sus-
ficiant de sophismate.

C Nunc restat videre de sophis-
matis difficultatez h̄bitibus. eo
q̄ hoc sicut theoreuma ols v̄t ali-
quid oīno equalea ad dī termino
cōplexo sine interpōe alicuiq̄ cōdi-
ctio: n̄ vel oīonis. sc̄t hic. ols aī
n̄ homis currit. **C** Secdo qñ ad dī
tertiō cōplexo cōdictio de copulatinā
interposita. vt hic ols hō et aliq̄ hō
sunt. **C** Tertio qñ ad dī termino cō-
plexo cōjunctione disjunctua in-
terposita. vt hic ols p̄pō vel eiq̄ con-
tradictoria est tr̄a. **C** Quarto qñ
ad dī termino cōplexo p̄ditione
conditionata interposita. vt dīc.

Sophisma. vi.

omne alia si est rationale est homo:
C Quarto. qui addit terio pplexo:
relatione iter posita. ut hic ois ho-
mo qui est asinus currat.

Sophisma. vi.

Est istud. ois asin⁹ hols currit. po-
sitocalū q̄ ois hō habeat duos asin⁹:
nos: et q̄ soli⁹ sortis ois asin⁹ cur-
rit: et q̄ cnius⁹ alter⁹ hols ois asin⁹
nus non currit. Hoc posito probat
sophisma. ois asin⁹ hols currit
demōstrando sorte: ergo ois asinus
holis currit. Ans p̄ ex casu. p̄na vi-
det tenere ab inferiori ad superi⁹.

C Improbat sophisma. quia om-
nis asin⁹ homis currit. ois asinus
platonis ē asin⁹ hols: ergo ois asin⁹ ploni⁹ currit. discursus ē bon⁹ ⁊
cōclusio ē falsa: ergo alia p̄missap. ⁊
nō minor. q̄ maior. q̄ erat sophisma

C Ita sophisma h̄z difficultate
eo q̄ dubium est vtrū. hoc totū asin⁹
holis distribuitur: vel solū vna pars
Et iō de hoc videbat est p̄mo. secun-
dum h̄nūpum est ad sophisma.

C Quātū ad primū sit prima cō-
clusio. q̄ ī ista pp̄oē ois asin⁹ hols
currit nō distribuit solidly asinus.
Patet h̄. nō si sic sequeret q̄ in bo-
no discursu ex vero sequeret falsū.
cōsequētē est falsū. ⁊ p̄ p̄na. nō po-
sito q̄ ois asin⁹ qui ē alius hols
currat et q̄ asini d̄ nō ut aliquord
holi nō currant ut sūt asini filie-
stres. Et sic arguit p̄ ois asin⁹ hols
currit. ⁊ asin⁹ filiestres est asin⁹: er-
go asin⁹ filiestres currit. cōclusio ē
falsa ⁊ discursus est bon⁹ ex h̄ q̄ so-
lidly asin⁹ distribuit. ex eo q̄ in dis-
cursu exsite in p̄ma figura sicut est
p̄dictus. nō p̄ debet p̄dicari in mi-
nor q̄ distribuit in majori. nec eti-
am min⁹ cd sic fiat in p̄dicto discursu
sequit p̄dicto discursus est bond⁹
⁊ h̄ si solidly asin⁹ distribuit. C Se-
cunda cōclusio. Nec in dicta pp̄one
solidly hols distribuit. Probat. Nō
si sic sequeret itez q̄ ex verioseq-

retur sūm in bono discursu quod ē
sūm. Probat p̄na. nō retēto casu po-
sito ī principio sophismati. arguit h̄
ois asin⁹ hols currit. p̄o ē hō: ergo
platonis asin⁹ currit. cōclusio ē fal-
sa q̄ casu p̄missa sit vere et discus-
sus est bon⁹. et hoc si solidly hols di-
tribuit. C Tertia cōclusio ē ista
in dicta. pp̄de aggregatū ex ly ho-
minis ly asin⁹ distribuit. Probat
nā in dicta. pp̄de aliquid distribuit/
sed nō solidly asin⁹ sicut dicit p̄na
cōclusio. nec etiā solidly hols sicut
dicit secunda. ⁊ ergo relindit q̄ ag-
gregatū distribuit sicut videtur tertia
cōclusio. C Circa h̄ sophisma no-
tāda est vna regula. Q̄notēscis
subjectū alicui⁹ pp̄p̄is cōponit ex
recto et obliquo recto pcedēte obli-
quā imēdiatē signū vñiversale pre-
positū distribuit aggregatū ex re-
cto et obliquo. nec rectū solū. nec
obliquū solid sicut est in sophisma
te. pp̄p̄itor etiā in plurib⁹ aliis cō-
similib⁹. sicut in ista orī ūndū-
um alicui⁹ speciei est asin⁹: et ī ista
quelz singularis alicui⁹ vñiversali
est h̄ et in ista quelz man⁹ alicui⁹ hols
est de extra et in ista quelz
pars tui est pars anni: et in plurib⁹
alii cōsimili⁹. Ut in oibus
istis totū aggregatū distribuit. et
ideo nō sequit omne individuū istū
spēi demōstrando asin⁹ est asinus
ergo omne individuū alicui⁹ spēi ē
asin⁹. eo q̄ arguit ab inferiori ad su-
peri⁹ distribuit. Propter eadē can-
sa nō sequit quelz singularis istū
vñiversalis est vera: ergo quelz et
singularis alicui⁹ vñiversalis ē ve-
rare. Ut in oibus istis arguit ab
inferiori ad superiori distributio ⁊
tales cōsequētē nō valent.

C Quātū ad secundū. Dico q̄
sophisma ē falsū. probat. Nā sc̄m
q̄ dictū est in p̄mo articulo. hoc ag-
gregatū asin⁹ hols distribuit. et iō
significat q̄ de quoct̄ est verifica-
bile ly asin⁹ hols q̄ de eodez est ve-

39
H. curris.

quid. sequit sophi-
ma. cr.

Sophisma. vii.

rificabile ly currit. modo hoc est falsum sicut pater ex calvo.

Cum roem probanter idem sophisma esse verum quod dicitur. negatur papa ex eo quod si decedet li huius non distribuitur. in sequente ad distributum modo a non distributo ad distributum non videtur papa. sed si sic comittitur fallacia sequentia. eo quod non sequitur sic sed bene ecclera. Et quod dicitur valere et sine distributione. si sic non est in proprio. quod bene sequentiam ab inferiori ad superiorum pcedo bni valere et sine distributione. ita sic non est in proprio. quod bene sequitur fallacia.

Et hec de sophismate sexto.

Sophisma. viii.

est istud. Ois pater papa filii est papa. posito quod non sunt nisi tres hoies scilicet plato/et cicerone et sorites sit pater platonis et plato pater ciceronis: ita quod cicerone sit filius et non papa.

Conprobabat sophisma sic. Ois pater papa filii est pater si plato est papa ergo plato papa filii est papa. conclusio est falsa: ergo aliquid promissarum non minor ergo maior que est sophisma.

Conprobabat sophisma sic ois pater patrio est papa. sed ois papa patris filii est pater patris: ergo ois papa patris filii est pater. **C**onsecutio sic. Sorites est pater papa filii et nullus alius a sorite est pater patrio filii ut patet per casum: ergo tunc sorites est pater patrio filii papa. Ita papa tenet ab expontibilibus ad exportandum. Et tunc ultra tantum sorites est pater patris filii: ergo omnia pater patris filii est pater et hoc est sophisma: ergo sophisma est verum.

Cum sophisma respondeo et dicco quod potest hinc dupliciter intellectus uno quod hoc aggregati pater patris filii sit subjectus. et tunc dico quod illo modo sophisma est verum. sicut bene probant due rationes hincite. et tunc est sensus quod omnis qui est pater patris filii quippe est pater et hoc est verum. Alio modo potest intel-

ligi sophisma sic quod solum pater sit subiectus et ly patris filii se teneat a parte predicationis sed procedit copula. et secundum hoc dico quod sophisma est sicut pbat prima ratio facta: tunc sensus sophismatis est quod ois ille qui est pater est pater patris filii. modo hoc est sicut de platonem. et secundum isti intellectus debet fieri pactionis et pauca inter li papa et li patris filii. ita quod pactionetur sic ois pater. papa filii est pater. vero est tum est primus sensus sophismatis est magis proprius. Et hec de sophismate.

Sophisma. viii.

est istud. Cumlibet huius asinus currat. polito et quilibet homo habeat dominos asinos quorum unus currat et unus non currat et sit brunellus unus de non curreribus. **C**onprobabat sophisma primo sic. Cumlibet hominis asinus asinus currat. brunellus est asinus non currat: ergo brunellus currat. dicens videtur esse bonum et conclusio est falsa: ergo aliqua promissio non minor est maior que est sophisma. **C**ontra dicto modis sic arguitur. Contradictorium sophismatis est vernum: ergo sophisma est sicut. tenet papa et decedens probat. nam contradictorium sophismatis est illud aliquid hominis asinus non currat. nam istarum sophismata se habent sicut particularis negativa et universalis affirmativa utroque termino participantes. et sic videntur esse contradictiones. Sed quod ista sit vera aliquid homini asinus non currat. probat expositio sic. Brunellus non currat. brunellus est asinus aliquid hominis: ergo aliquid hominis asinus non currat. sillogismus est expositio et promissio sunt vere per causam: ergo et conclusio. **C**onsecutio arguitur. cumlibet huius asinus non currat: ergo tunc currere est aliquid hominis asinus. consequens est falsus: ergo et antecedens. sequentia patet per illa regulam ab universalis ad exclusivam

modo distributum ad
distributum non
estur fallacia

ensus sophismatis
cum dicitur
quod papa filii est papa.

Sophisma. viii.

de terminis trāpositis ē bona cō sequentia. falsitas cōsequētis probatur. nō si tantū currēt est hominis asinus. tūc currēt erit bovis asinus et nihil aliud a currēte erit bovinis alius. modo hoc est falsus. q̄z brunellus est aliud a currēte et tñ brunellus est asin⁹ hominis.

C Probat sophisma sic fortis asinus currat et platonis asinus currit et nō ē aliquis hō quin ipius asinus currat: ergo cniuslibet homo asin⁹ currit. sequentia est nota. et antecedens patet ex casu. Scđo sic pbatur. nā cōtradicitorū lophismatis est alius nūs hominis nullus asinus currit. modo hoc est falsum: ergo r̄. Istud sophisma hab̄z difficultate ex eo q̄ dubitum est an li hominis solu distribuāt vñ b̄ aggregatū hoīs asin⁹. et iō p̄mo vñdū est de hoc. secūdo r̄ndēv̄l ē ad sophisma.

C Quantuī ad p̄mū pono hāc cō clusionē q̄ in sophismate soldi hō minio distribuāt. P̄obatur quia si nō: iste sillogism⁹ nō erit bon⁹ quez dicit aristoteles esse bonū p̄lo p̄rōp̄ cuiuslibet hoīs asin⁹ currit: sorte est homo: ergo sortis asinus currit. q̄na tenet ex eod̄ in hoc sillogismo in minori p̄positione nō ponitur li asin⁹: et tñ d̄z p̄dicari hoc totū hoīs asin⁹ s̄i h̄ totū fuisse distributū i majori. nā nō fit aliq̄ sillogismus in p̄ma figura sicut est p̄t̄ctū dū in minori plus p̄dicat vñ minorū q̄ erat distributū in subiecto majori. Sed cōtra dicit aliq̄. si i sophismate soldi hoīs distribuētur sequeret q̄ iste sillogismus ēt̄ bon⁹ cniuslibet hoīs asinus currit. capra ē hoīs: ḡ capra asin⁹ currit. sed h̄ ē fūm q̄ p̄missa existētib⁹ vñ est p̄f̄ta. C R̄ndē negādo p̄niam q̄ nō sp̄ termin⁹ in eod̄ casu d̄z p̄dicari in minori m̄ q̄ erat distributū i maiore. sed si distribuēret in subiecto majori in genitivo casu: illū debet p̄dicari i minori in nō casu. il-

lō p̄ p̄mo p̄t̄o vñs finē. Juxta ista p̄ne incidit vna dubitatio et. C Querit cōsequētē cd̄ in ista p̄ positione cniuslibet hoīs asin⁹ currit soldi hoīs distribuāt vñ soldi hoīs li hoīs fit su subjectū p̄p̄is vel vñ aggregatū hoīs asin⁹. Proutic mālātē d̄et q̄ sicut in p̄dicta p̄p̄e solu li hoīs distribuāt. ita etiā li hominis soli est subjectū et nō hoc aggregatū hoīs asin⁹. Et ad hoc mouet ista ratio. Nā si hoc aggregatū hoīs asin⁹ in p̄dicta p̄p̄e ēt̄ subiectum: se queret q̄ eset aliqua vñs cuiusnūla posset assignari singulari. modo hoc videat ēst̄ inconveniens. q̄na p̄batur. nā si eset aliqua singulari vñderet ēst̄ ista. istius hoīs asin⁹ currit vel ista: sortis asin⁹ currit sicut ip̄met cōcedit qui fit de illa op̄tione q̄ h̄ aggregatū hoīs asin⁹ est subiectū in p̄dicta p̄p̄e sed consequētē est fūm. Quod pbatur dupl̄iter p̄mo sic. Illa prop̄p̄que nō ē singularis nō ēst̄ singulari alicuius vñs sed sic ē de ista: isti⁹ hoīs asin⁹ currit vñ de illa: sortis asin⁹ currit q̄d probat. illa prop̄p̄ nō ēst̄ singula riscuri⁹ subiectū aptū natū estveniū noce p̄o p̄t̄ib⁹ supponere: sed sic ē de subiecto p̄dicte prop̄p̄is. Nā subiectū isti⁹ p̄p̄is sortis asin⁹ currit aptū natū ē supponere tā. p̄ brunello q̄ p̄ fauilleto p̄p̄ito q̄ vñq̄ istoū asin⁹ fit sortis asin⁹ vñ illōp̄ currit et ali si currit. scđo sic pbatur q̄ ille n̄ fint singularēs. q̄ si sic te iste sillogism⁹ ēt̄ exp̄itorij⁹ ēt̄ bon⁹ sortis asin⁹ currit sortis asin⁹ nō currit: ḡ nō currit sortis asin⁹ ēt̄ fūm ex eo q̄ d̄i vñ currit p̄o ēt̄ta. et p̄missa sit vñ posito sic poebat i p̄nci⁹ sophismad. sc̄ q̄ sortes b̄at vñs asin⁹ currit et ali uñ si currit. Lēdādo ḡ q̄ sic ēt̄ in sophismate soldi hoīs distribuāt ita soldi hoīs subiectū et nō b̄ aggregatū hoīs asin⁹. q̄z diceses q̄ i p̄dicta p̄p̄e p̄t̄li asin⁹ q̄z q̄ fit p̄p̄ p̄t̄at̄li. q̄ p̄redit copula. s̄i p̄t̄at̄li

Noī ſemp̄ errām̄ i codam̄
at̄ ali p̄i i minori
q̄ quo erat distributū
i maiore

Sophisma. ix.

et sicut habet iste. Ratione q̄ est p̄dicati. Et ideo dico q̄ nō est inco-
nveniens pars p̄dicati aliqui p̄ceden-
te copula. y° aliqui totale p̄dicatus
p̄cedit copula sit in ista. p̄p̄de h̄o
alio est. Et sic dicendum est q̄ in p̄di-
cta p̄p̄de solidus sit subiectus
que ergo sc̄dm h̄e c̄ singulare dī-
co q̄ ista. ista h̄o se sit alio currere.
vel ista iste h̄o ē cuī p̄sin⁹ currere.

C Quantū ad secundū. dico q̄ so-
phisma est verū et hoc p̄bant due
rōes facte ante oppositū.

C Ad rōes sophismatis. Ad prima
negō discursus ex eo q̄ plus p̄dicat
in p̄dicato minoris q̄ subiectū in
subiecto majori et distribuebatur
vñ si filologim⁹ debet esse alicui⁹
modi p̄mē figure deberet sic arguit
Linius h̄o q̄ alio currere forte est
h̄o: ergo fortis alio currere. Et tunc dis-
cursus est bon⁹. q̄ nō plus p̄dicat
in minori q̄ distribuit in majori.

C Ad secundam. negat ans. et q̄ si
dicūt c̄tradictořiūz sophismatis ē
alicui⁹ h̄o q̄ alio nō currere. nego. et
q̄ si p̄bat q̄ ista p̄p̄ et sophisma le-
habet sicut vñis affirmativa et p̄ti-
cularis negativa utrum tercio p̄ti-
cipante: ergo sit p̄tradictorie. ne
sunt cōsequentia. nā ap̄huc requiri-
tur q̄ termin⁹ qui i vna distribuit
in alia nō distribuant et ecōtra mo-
do sic nō est in p̄dictis duob⁹. p̄p̄t
bus. nā iste termin⁹ alio i neutra
distribuit. et ideo si velim⁹ p̄tradi-
ctorū isti⁹ facere cuīlūz h̄o i alio
nō currere. op̄z q̄ in secunda iste ter-
min⁹ alio nō distribuant. p̄p̄t nō est
distributq̄ in p̄ma. et id p̄tradicto-
ria isti⁹ cuīlūz h̄o q̄ alio nō currere nō
erit alicui⁹ h̄o q̄ alio nō currere sed
ista alicui⁹ h̄o nō alio nō currere
modo ista ē falsa sc̄dm casū sophis-
matis. C Ad tertiam negat ans. et
ad regulā dico q̄ habet vitatē ter-
mino distributo exīste in nō casū.
nō tñ h̄o veritate tercio distributo
exīste in obliquocasū. Et cōfūmo

solutū. cuīlūz c̄tradictořis altera
parte est vñ cuīlūz c̄tradictořis al-
tera p̄s est falsa. Linius h̄o se ma-
nu se dextera.

C Post hec in hac parte sit vidē-
da sophismata in quib⁹ addit hoc
sincategoreumā oīs. tercio cōple-
xō cōiuncte diūctina interposita
de quoū numero sit istud pri-
mū sophisma.

Sophisma. x.

Oīs h̄o vel alio currere posito casū
q̄ null⁹ h̄o currere. Tunc p̄batur
q̄ hoc sophisma sit falsa. q̄ ei⁹ con-
tradicte vñ: ergo sophisma ē fal-
sa. p̄na est nota. eo q̄ nō est possibi-
le cōtraria liniūlēse vñ. I⁹ possibi-
le sit ea sit ē falsa i cōtingēti ma-
teria. Ans vero. p̄bat. Nā cōtradic-
tia sophismatis est oīs h̄o vel alio nō
currere. et hoc est vñ q̄ nō ē aliquis
h̄o qui ip̄e vel alio nō currere post
q̄ null⁹ h̄o currere. Q̄ iste sunt cō-
trarie oīs h̄o vel alio nō currere/
oīs h̄o vel alio currere p̄z. q̄ le h̄o
sicut vñis affirmativa vñis nega-
tiva utrum termino p̄cipāto. Et
p̄firmat. nā cōtraria isti⁹ oīs h̄o vñ
alio currere ē ista null⁹ h̄o vñ alio
currere: si ista oīs h̄o vñ alio nō cur-
rit ed p̄cipiat ei p̄sc̄daz regulā ed po-
tentia. C Secundo sic arguit con-
tradictořiūz sophismatis est verū:
ergo sophisma ē falsa. p̄na tenet et
ans p̄batur. nā hoc est vñ aliq̄ h̄o
vñ alio nō currere illa ē p̄tradicto-
ria sophismati positi⁹ ē p̄cūlari ne-
gativa p̄cipāto utrum termino cuī
sophismate quod ē vñis affirmati-
va. C Tertio sic. oīs h̄o vñ alio nō
currere oīs h̄o vñ alio nō quiescit. ergo
descēs currere. discursus est bon⁹ q̄
in dīrap̄ti arguitur et cōclūsio est
falsa: ergo aliqua p̄missaz. nō mi-
nor ergo maior que est sophisma. q̄
minor nō sit falsa p̄s q̄ nō est aliq̄
qui ip̄e vñ alio nō descēt posito q̄ oīs
h̄o descēt et tñ q̄ aliquis alio nō cur-

Sophisma. sc.

rat sicut ponebat i principio sophis-
matio. C Probal sophisma et ve-
rum et falsum est hoc qui vel a finit
currit et plato est hoc quod vel a finit currit.
consequitur tenet et ista probat eo quod
aliquis a finit currit. et id de quolibet
verd est dicere quod ipsum vel a finit currit.
propter ad veritatem talis propo-
sitionis sufficit a finit currit. C Ter-
tio arguit sic. Et tradictio sophis-
matis est: si sophisma est verum. Con-
sequitur sophismatis est: plato a nullus
a finit currit: et ista est illa pro-
positio assumpcio. Quod sit tradictio p3 ex eo
quod ista propter aliquis hoc a nullus a finit currit
et sophisma se habet sicut via affirmativa et particulari negativa utrum
termino principiatus: et terminus dis-
tributus in una non distribuit in alia: et
quod requiritur ab illis proponens. Dicatur:
ut dictum est in sophismate procedatur. et
hoc est verum in terminis distribuibilibus
propositio universalis. quod etiam notabiliter
dicitur propter terminos singularares quae
sunt distribuibilis. et C Ita so-
phisma sicut procedere habet difficultatem
eo quod dubium est an hoc totus hoc vel a finit
nun distribuyat: vel solidi hoc. Et de
hoc primo dicitur. et postea responde-
bit est ad sophisma. C Quantus ad p-
m3 sit prima conclusio. quod solidi hoc dis-
tribuit in non habent a finit: et tamen est: quod si inca-
theorum affirmatur non distribuit
solidi termini immediatae: et non media-
te sequentes: modo sic est quod si hoc immedia-
te sequitur: et propter hoc distribuit. sed
iste terminus a finit non immediate sequi-
tur in distribuibile.

C Alterius dubitatur utrum subjectum
sophismatis sit solidi hoc: vel huius
homo vel a finit. Dicatur huius est subje-
ctus: et a finit se tenet a pte probatur.
Tunc si aliquis dicatur quod hoc totus hoc vel
a finit sit subjectum: tunc potest de singu-
laribus illis. Si dicatur quod est singulariter
ista: iste homo vel a finit currit. propter si

quispano est singulariter pte secundum
tale modum dicere est habetur quod hoc
aggregatum hoc vel a finit. C Probat
subjectum est aptum natus superponere
ad pluribus. vel demonstrato aliud ho-
mum vero est dicere quod est hoc vel a finit
et similiter demonstrato unius vero
est dicere quod iste est hoc vel a finit: sed de
mostrato huius vel a finit. Subiecto
de quod subjectum sophismatis non est hoc ag-
gregatum hoc vel a finit. Et si hoc solidi: et
li a finit se tenet a pte probatur. Et se-
cunda hoc sophisma debet dici ppe
de probato distinctio quod non de subiecto
et scilicet huius sophismatis. oportet hoc
est qui vel a finit currit. et scilicet huius angu-
lare ei pte sit iste. iste homo est qui vel a finit
currit et sic de altera. Et quod iste sit
vere scilicet casu sophismatis. Rideo
ad hoc sophisma quod ipsum est vero. et p-
pox p3 ad scilicet articulis. Et hoc probat
rationes pte opposita.

C Ad riones. Ad pma nego a finit. et
qui dicitur huius sophismatis est oportet hoc vel a finit
currit: nego. ppe defectum vnius
propositionis regitur ad ppe strictam
propositionem: quod pte est talis. Quod enim
non distribuit in prima distribuatur
in secunda. et ista pte deficit hic.
qui iste terminus a finit nec in prima nec in se-
cunda distribuit: ut p3 in scilicet. Sed
diceret aliquis quod ergo est huius. dico. di-
co quod ista: nullus homo vel a finit currit. et
illa est illa: quod significat quod non homo est quod
a finit currit: et huius est. Quod autem ista sit
contraria sophismatis p3: ex eo quod ibi
obseruatur omnes propositiones regitur ad
bonam strictatem propositionem. Sed dicitur
aliquis ex quo ergo iste ppe est
omnis homo vel a finit currit: et oportet
vel a finit non currit in sunt pte quod
ergo se habet. Dico quod ille sunt innice-
ntia pte propter hoc quod una ea-
rum non sequitur ad aliud: nec alteri re-
pugnat. C Ad confirmationem qua-
do dicitur: contraria sophismatis est
nullus homo vel a finit currit con-
cedo: sed quod dicitur hec equipolet hu-
ic omnini homo vel a finit non cur-
rit. b.i.

Sophisma. x.

rit: nego. Et ad secundum regulam equi-
politiandi dico q̄ debet intelligi ne
satide postposita immediate finito
distributo quater nō sit in pp̄dicto q̄
ista negatio non/non inmediate
sequitur istud terminus domino qui in
sophismate solidi distribuitur et inter-
negationē et terminus distributum
manet iste terminus affirmat non distri-
but⁹. et hoc sicut illa regulā et politi-
tiandi sibi procedere q̄ ista pp̄d oīs bō
nō est qui vel aſin⁹ currit/equipol-
let isti: nul⁹ bō vel aſin⁹ currit. et isti
nul⁹ bō qui vel aſin⁹ currit. **C** Ad
secundū dī negat aſis. et q̄i dī aliquis
homo t̄. nego. et q̄i dicitur participat
cū sophismate t̄. dico q̄ hoc nō sus-
ficit: sed cū hoc requiri q̄ termin⁹
in sophismate nō distribut⁹ in sua
3dicatoria distribuuntur et sicut hoc 3di-
ctoria sophismatis est: aliquis bō n̄
est qui vel aſin⁹ currit: vel aliq̄ bō
nō est vel aſin⁹ currit. et iste dicit
falsus. **C** Ad tertium. nego q̄ discurs⁹
fit in dārapti. ppter hoc q̄ cōclusio
nō debite inferit: q̄ debet inferri to-
tale p̄dicati majoris de totali p̄di-
cato minori: modo sic nō est eo q̄ in
maiorē nō p̄dicat solidi currit. nec
in miore p̄dicat solidi quiescit. Unde
de dico q̄ p̄dicati totale major est
aliquid q̄d vel aſin⁹ currit. Et tota
le p̄dicati minor est: aliquid q̄d vel
aſin⁹ quiescit. Unde maior resoluū sic: Oīs
bō est aliquid q̄d vel aſin⁹ currit
Et minor sic oīs bō est aliquid q̄d vel
aſin⁹ quiescit: ita q̄ hoc verbum est
est copia p̄ncipalis in hīmōl pp̄di-
būs et sicut hoc deberet p̄cio inferri
oīs bō vel aſin⁹ currit/oīs bō vel aſin⁹
n̄ quiescit: q̄ aliquid q̄d vel aſin⁹ de-
scit ē aliquid q̄d vel aſin⁹ currit. et ista
p̄cio ē v̄a nec repugnat sicut ista pro-
prietatem.

Sophisma. x. Et istud oīs
pp̄positio v̄i
etiam 3dicatoria est vera. **C** Probab-
lē et sophisma sit falsid et hoc sic.

Oīs pp̄d vel ei⁹ 3dicatoria est vera
secondaria pp̄posita ē vera: q̄ sicut p̄-
positio sicut ē prop̄p̄vel ei⁹ 3dicatoria
Discursus ē bon⁹: q̄ arguit i come-
stria: et p̄cio ē sicut: q̄ aliq̄ p̄missarum
nō minor: q̄ maior q̄ erat sophisma.
C Secundo sic arguit. oīs pp̄d est
que nec ei⁹ 3dicatoria est v̄a: q̄ non
oīs pp̄d v̄i ei⁹ 3dicatoria ē vera. p̄n-
tia t̄. et ans p̄dat: nam sicut sicut
hō est aliquid v̄i nō sicut ei⁹ 3dicatoria
t̄. nec ē sicut ei⁹ 3dicatoria: q̄ ei⁹ 3dicatoria
nō est: q̄nō ē vera. **C** Tercio ar-
guit sic. Oīs pp̄d vel ei⁹ 3dicatoria
est vera: sicut oīs pp̄d falsa est. pp̄d v̄i
ei⁹ 3dicatoria: q̄ oīs pp̄d falsa ē v̄e: a
p̄cio ē sicut: q̄ aliq̄ p̄missarum nō minor
q̄ maior q̄ erat sophisma. **C** Quarto
sic arguit. oīs pp̄d vel ei⁹ 3dicatoria
est vera. et oīs pp̄d vel ei⁹ p̄tradicto-
ria est falsa: q̄ aliq̄ sicut est v̄erū. cō-
clusio ē sicut et discursus ē bon⁹: da
arguit in dārapti: q̄ aliqua p̄missa-
rum et non minor: q̄ maior q̄ erat so-
phisma. **C** Quinto sic arguit. si oīs
pp̄positio vel ei⁹ p̄tradictria est ve-
ra: t̄cū t̄ v̄erū ē pp̄positio vel ei⁹ cō-
tradictria: sicut hoc est falsū: q̄ p̄missa
et hoc fit falsū p̄t̄: quia falsū bene ē
prop̄p̄vel ei⁹ p̄tradictria: et t̄cū fal-
sum est aliud a v̄ero q̄d. p̄nia t̄. ab
v̄li ab exclusione de terminis trāspo-
sitis est bona p̄sequētia. **C** Proba-
tur sophisma ēste v̄erū quia quacū
q̄ pp̄pone demōstrata v̄erū ē dīcere
q̄ ipsa vel ei⁹ 3dicatoria ē v̄era
et nō est aliqua prop̄p̄quā ipsa v̄i
ei⁹ cōtradictria ēste v̄erū: q̄ oīs p̄io
pp̄positio vel ei⁹ p̄tradictria ēste v̄erū
C Secundo sic arguit. oīs pp̄positio
est que vel ei⁹ cōtradictria ēste v̄erū
q̄ oīs prop̄p̄ vel ei⁹ p̄tradictria ēste
v̄erū. t̄cū p̄ficiā sicut q̄ idē intelligitur
per unam et aliam. et enī probab v̄t
precedens.
C Ad istud sophisma dīcere sophi-
ma solebat rīdere dicēt̄: ip̄m pos-
se capi duplīciter. vel in sensu com-

Sophisma. I.

posito vel in sensu diuiso. in sensu composito dixerunt esse vnde cathegoricis de disdicto extremo. In sensu diuiso dixerit esse vnde diuisio nam vel sicut equivalentis disdicti ne in significando ita q̄ se fatus sophismatis in sensu diuiso accepti sit tales. oīs propositio est vera vel eius cōtradictoria. Ulterius dicunt q̄ sophisma caput in sensu cōposito debet distinguui simq̄ hoc totū i sophisme propō vel eius cōtradictoria posset distribui vel solum li propō. Ulterius dicunt q̄ si hoc totū propositio vel eius cōtradictoria distribuietur: tunc sensus sophismatis est q̄ de quoctoq̄ est verificabile li propositio vel eius cōtradictoria q̄ de eodez sit verificabile li verū: Sed si in sophismate solus distribuās li propō dixerit sensum sophismatis et tamē. q̄ de quoctoq̄ verificabilis li propositio de eode supposito cū li vi eius cōtradictoria verificabili verū: ita q̄ si in hoc sensu sophismatis esset omnis propō est que vel eius cōtradictoria est vera. Modo pio presenti nolo sequi sensu sophismatis diuisum: scilicet vtrū iste fuit vere videlicet omnis propositio est vera vel eius cōtradictoria: quia hoc facit alia difficultate descendente ex suppositioē huius relatiui ei⁹. ibo dimittor vsq̄ quo tractabo de sophismatibus difficultate phabentibus ex suppositione relatioē. Et queritur ad presens vtrū sophisma in sensu composito sit verum vel falsum. Et propter hoc ad illud dico dicens: Primum est q̄ subiectū propositiōis non est nisi li propositio. Secundū est q̄ li omnis non distribuit nisi li propositio. Tercium est li vel eius cōtradictoria est pars dicata. Quare tum est q̄ sophisma ē verū. C. Dīmissi probatur: quia vel solidi li propositio est subiectū et sic habet propositum. vel hoc totū propositio vel ei⁹ cōtradictoria sed probo q̄ non: qn

tūc est alia uā in inferfallo cui p̄t̄ s̄t̄ alia singulare: modo hoc est inconveniens. probatur conseq̄ētia. nem figura alia singulare: ita vñctur q̄t̄ talia/ ita propositio vel eius cōtradictoria est verū. sed probo q̄ non: q̄ subiectū a p̄t̄ natūrā est supponere pro plurib⁹ nam p̄t̄ de illa propōtione dico ē. verū enī ē vñctū & ita vel eius cōtradictoria est vera demonstrando per li ista ista propositionē deus est. similiter ista non deus est. est ista propositio vel ei⁹ cōtradictoria. ecce q̄ litterā li ista propositio vel eius cōtradictoria per li ista demonstrando idē p̄dicatur de plurib⁹ & p̄t̄ supponere pro plurib⁹. C. Secundū probatur dupliciter. p̄t̄ ex eo q̄ hoc significat: exūma oīs nō distribuit nisi termini immediate sequentes nisi cum terminis mediate sequentes sunt determinatio termini immediate sequentes: q̄ si sit determinatio ei⁹ tunc totū aggregatum ex determinatioē et determinabili distribuit: Sed in sophismate proposito illud qd̄ sequit illud terminus propō nō est determinatio & id nō distribuit. Secundo da signū vñcē assūtū positiū a pte subiectū non distribuit nisi subiectū vel partē subiectū. & id q̄ solidi li propō est subiectū ut an p̄bāt: sed q̄ li propō lo lu distribuit. C. Tercius probat ex eo q̄ li vel eius cōtradictoria nō est subiectū nec pars subiectū nec p̄dicat: ḡ reliquā q̄ est p̄ dicati. Ex quo inferno primo q̄ se fatus sophisma est iste. Oīs propōd̄ aliquid ad vel ei⁹ cōtradictoriū verū. Secundo inferno q̄ sophisma debet vñci propositio de disdicto p̄dicato & nō de disdicto subiecto. C. Quartū p̄bat: q̄ de eodē est verificabile li propō de eo est verificabile li aliquid quod vñl ei⁹ cōtradictoriū ē verū. C. Ad rōes an oppōit̄ sophisma. C. Ad peñmā nego dīmissi. quia n̄ cū in aliqua figura: boc ēt̄ in scđe b.ii.

Sophisma.xi.

sed hoc nō: q̄ sūtē non p̄dicat i vtra
q̄ in maiori & in minori. Unive p̄dicat
td maiori est hoc totū aliquid qđ vel
et p̄dictoriā ē ver. s̄z p̄dicati mi
nor ē solū li ver: Sed si aliud veliz
argueret secunda figura: debebat sic
argueret. ois pp̄o vel et p̄dictoriā
est vera: nulla p̄pōfīa ē aliud qđ
vel et p̄dictoriā est ver: ḡnulla p̄
positio fīa ē p̄positio. tūc discursus
eset bon: s̄z minor ēt falsa. C Ad
sc̄dā p̄z q̄ nō p̄cedit p̄tra r̄fīone
sophismat: q̄ i r̄fīone sophismat
suppoht ē ista suppoht sc̄nt pri
notat q̄ cuiusq; pp̄onis p̄dictoriā
format: et n̄si hōs supponeret ista
p̄fīa non valeret. ista pp̄o deest:
est vera: ḡ sua p̄dictoriā est falsa: q̄
suppoht q̄ eius p̄dictoriā non fore
met: alia ēt ver & alia falsidet alia
sophisma non ēt p̄cedenduz n̄sūl
lud supponeret. C Ad terciā. nego
discursus eo q̄ plus p̄dicat in minori
& subiectū in maiori & distribuebat
vnde in minori p̄dicat hoc totū. pp̄o
vel et p̄dictoriā: s̄z insubiectū ma
iori solū subiectū li. pp̄ovt dictuz ē
Sed deberet sic argui. Ois pp̄o vel
et p̄dictoriā est vera. ois pp̄o falsa
est prop̄: ḡ ois prop̄ falsa ēt q̄ vel
et cōtradic̄toria ēt vera. C Ad quā
tam nego discursus ex eo q̄ q̄i argut
in 3. figura p̄tio deb̄z ēt cōpo
fitas p̄dicatis p̄missaz: mō sic nō
est in p̄dicto discursu eo q̄ p̄dicat
maiori nō ēt solū li vā: nec p̄dicat
minor ēt solū li falsa: sed p̄dicat in
priū aliquid qđ vel et p̄dictoriā est
veru: & in sc̄da p̄dicat aliud qđ vel
et p̄dictoriā ēt fīm. & tūc deberet sic
argui. Ois pp̄o vel et p̄dictoriā est
vā. ois pp̄o vā. et p̄dictoriā ēt fīa: ḡ
aliquid qđ vā et p̄dictoriā ēt falsu: &
aliud qđ vā et p̄dictoriā ēt verū.
& ista est vā. C Ad quintā q̄i dicit
et. nego p̄fīa: et ad regulā cōcedo
eam. Ieo ego dico q̄ ibi non arguit
ab vīli ad sua exclusiū de t̄minis
tr̄spōtis intelligēdo per tūtūs

subjectū et p̄dicat: eo q̄ in sophis
mate li vera non ēt p̄dicat: sed hoc
totū aliud qđ vele et p̄dictoriā ēt ve
rum. & ideo deb̄z sic argui ab vīli ad
exclusiū de t̄minis tr̄spōtis. Ois
pp̄o vel et p̄dictoriā ēt vera: ḡ tam
td aliud qđ vele et p̄dictoriā ēt verū
ēt pp̄o. & tūc p̄s erit ver: sicut ois
Cōfīter possit solū i ista sophisma
ta. om̄e bondū vel non bondū est eligē
dūm &c. om̄e alia rōnale vel irrati
onale est rōnale. om̄e hīmibile v̄ru
dībile ēt equ: & sic de p̄slibus.

Sophisma. xi. Et istud
om̄es homines sunt asini vel homines & ast
ni sunt asini. Probat primo sic. so
phisma est vna copulativa cui vtra
q̄ pars est vera. ḡ sophisma est ver
p̄fīa tenet et alia probat: quia hec
est prima pars: om̄es homines sunt as
ni vel homines & ista ēt vā. & sc̄da po
est ista. asini sūt asini: & isti ēt et iā
vera: iā. C Imp̄obat sophisma
II. sophisma est vna disjunctiva cu
ius ambe partes sūt false: ḡ sophis
ma est falsa. Istia tenet: & alia pro
batur. Nam p̄ma pars ē ista. om̄es ho
mimes sunt asini et illa ēt falsa. Be
cīdū est. homines et asini sunt asini. et
ista ēt falsa: C Istud sophisma non
hab̄z difficultatē eo q̄ in eo signiū
vīe affirmatiū ad dīk termīo com
plexo: sed tū ponō hic ḡ a istius so
phismatis: om̄es homines vel asini sunt
homines cui difficultas de pendet
ex difficultate presentis sophismati
que est ex eo q̄ ipsū p̄t capi i se
sū in quo est copulativa p̄positio v
in sensu in quo est disjunctiva. Tūc
dico q̄ si sophisma capit in sensu i
quo est copulativa: sophisma est ver
sicut p̄bat prima ratio post opposi
tum. Sed quia in rationibz tāgeb a
tur de illo quod requiriāt ad verita
tem disjunctive vel copulativa: ita
de hoc p̄nēde sunt aliquæ p̄positio
nes. C Prima p̄ponetis est. Ad ver
itatē copulativa requiriāt veritas

Sophistica.

trinque partis. probat quia a copulativa ad utriusque pars parte est bona p̄stia. si ergo copulativa potest esse vera aliqua parte eius existente falsa: tunc ex vero posset sed falso. quod est falsum. unde ex falso bene sequitur veritas: sed ex vero non nisi veritas. **C** Secunda p̄positio est. Si parte disjunctiva ad totam disjunctivam cuius ipsa est pars est bona p̄stia sicut be ne sequitur tu curris & tu non curris. si non sequitur da oppositū et quia p̄stia est una p̄positio disjunctiva eius cōtradicторia est una copulativa cōposita ex partibus contradicētibus partibus illius disjunctione. erit ergo cōtradicторia p̄stia tu non curris et tu curris. Ad quae per primū p̄positionem sequit ista tu non curris. que repugnat aītrivide licet isti. tu curris & p̄stia fuit bona tu curris & tu curris vel non curris quod erat p̄bandū. p̄stia tenet per illam regulam. Quod docunq; ad oppositū cōsequētis sequit oppositus antecedētis tunc consequētis est bona. **C** Tertia p̄positio illud qd dicit secunda p̄positio debet intelligi de parte disjunctive affirmativa et de disjunctiva efficiativa et non de negativa. patet hoc: quia non sequitur tu non curris: & non tu curris vel tu non curris: quia eadem ratione quod diceres sequi illud: dices etiam sequi istud: tu curris vel tu non curris et ita ad illud aīsis verū sequeretur cōtradicitoria. vnde iste cōtradicte non tu curris vel tu non curris et tu curris vel tu non curris eo qd prima propter hoc qd sibi preponit negatio equalet vni copulativa cōposita ex partibus cōtradicētibus partibus secunda disjunctione. **C** Quarta p̄positio. ad veritatem disjunctivam inservit veritas vnuas partis. probatur: quia a parte disjunctiva ad disjunctivam cuius pars est: est bona p̄lequētia sicut dicit secunda p̄positio. & disjunctus est falsus vnuas

eius parte existere vero tunc non inferret falsum quod est falsum. **C** Qua rūta p̄positio disjunctiva est alia qd a disjunctione cuius determinatae one vnuas partis non aliā p̄sumunt est bona cōficiuntur. Et ex hoc etiam potest probari qd ad impossibilē sequitur qualibet verbi gratia. si cum ea ista sortes est et sortes non est confidit p̄ta regula. antecedētis sequitur aliquod alia sequit aliquod consequens. quicquid sequitur ad consequētis sequit ad ex antecedētis sic sic ad istam. sortes est et sortes non est: sequitur hominem esse aīmā. **C** Sup̄sumptui probat. Nam ad istam. sortes est et sortes non est sequit illa: sortes est per primū p̄positionem. ad quā sequitur ista: sortes est vel homo est aīnus per secundū p̄positionem et per p̄stia illa: sortes est vel homo est aīnus. sequit ad istam. sortes est et sortes non est per illā regula: quando ad aīs sequit p̄stia tūc qd sequit ad p̄stia qd ad aīs. viterū ad istam sortes est et sortes non est. sequit illa: sortes non est iterū per prima p̄positio. ecce ergo quod ad illam sortes est et sortes non est. sequit qd sortes est vel homo est aīnus. et qd sortes non est: et ad hanc sortes est vel homo est aīnus et sortes non est sequit qd homo est aīnus. per illam regulam qd disjunctiva cui destruētione vnuas partis ad alterū est bona p̄stia. sic ergo p̄batum est qd ad istam. sortes est et sortes non est. sequit qd homo est aīnus. cōsimiliter potest probari de quolibet alio. **C** Quinta p̄positio. Quid est idem copulativa et p̄positio disjunctiva. copulativa potest esse vera cuius ambe partes sunt falsas non tamen carpartes principales. patet hoc in sophistmate boīto quo accepto in sensu i quo est copulativa p̄positio ex vera: et tamen ipsius ambe partes sunt falsas: tamen ista / omnes bonitas sunt aīnus: qd ista etiā habet et aīnus b. iii.

Sophisma. xii.

sunt aſini: veruꝝ eſt tamē q̄ ille nō
ſunt partes p̄cipiales ſophiſmatis
inquit id ē p̄pō copulatiua: licet he-
ne inquādū ē p̄pō diſtinctiuꝝ. Sed
partes p̄cipiales ſophiſmatis iquid-
tum ē p̄pō copulatiua ſit ille. oīkes
homines ſunt aſini vel hoīles. ita q̄
illa eſt vna: z alia eſt iſta: aſini ſunt
aſini. et ille ambe ſit vere. z de tali
bus p̄cipialibꝫ partibꝫ copulatiua
intelligenda p̄ma propō. C Sexta
propō eſt iſta. Tibi id ē p̄pō copu-
latiuꝝ z diſtinctiuꝝ: nihil p̄hībꝫ am-
bas p̄tes diſtinctiuꝝ false eē veraſ
licet nō p̄tes p̄cipiales. probat: q̄a
p̄tes p̄cipiales ſophiſmatis inquā-
dū ē copulatiua vna: idt p̄tes nō p̄cipia-
les ſophiſmatis iq̄ id ē diſtinctia fla-

Sophisma. xiii. Dicitur ve-
ra z falſa oppoñit. C Probat q̄ ſit
falſa. Primo ſic. Oia vera z fla op-
poñunt: ſed dedecē z alia eē alia et
homine eē aſini z homine eē capra
ſunt vna et falſa: q̄ oppoñit. Dicur
ſus videtur eſſe bonuſ et coelio eſt
falſa: q̄ aliqua p̄mīſaꝫ nō minor: q̄
maior: deraſ ſophiſma. C Secundo
ſic arguit. Oia vna z falſa oppoñunt
q̄ oia vera oppoñit. coelio eſt
falſa. p̄ntia videtur tenere a ſimiili
nīaz beneſequit ſortes z plato cur-
runt: q̄ ſortes currit. Falſitas p̄ntis
patiꝫ. quia deuelle ſit hoīem eē alia
ſunt vera: et tamē non oppoñunt.
C Tercio ſic arguit. Aliqua ſit ve-
ra de quibus eſt falſuſ dicere q̄ ipſa
ſunt que et falſa oppoñit. q̄ omnia
vera et falſa oppoñit. p̄ntia t̄z
enīis pbak-ponēdo q̄ aliqua ſint q̄
rum oppoſita non ſint in reū natura.
tunc de iſtu veris falſum ſe dice
reg. Iba ſunt q̄ et falſa oppoñunt.
C Probatur ſophiſma ſic. Ita ſit
vera q̄ et falſa oppoñit. z nō ſit ali-
qua vera quin ipa z falſa oppoñat:
iſt. C Circa iſtu ſophiſma ſuppo-
nenda ſunt aliquat. C Primo ſuppo-
no q̄ certius veri oppoſitū ſit in re-

re natura. C Secundo ſuppoñō q̄
coſtravictoria ad inuicē oppoñunt
vno exiſte vero et alio exiſte falſo.
C Tercio ſuppoñō q̄ ſubiectuſ ſo-
phiſmatis p̄t eſſe hoc aggregatum
vera et falſa: ſic q̄ ſit ſentiuſ ſophiſ-
matis q̄ de quibusciq̄ verificat li-
vera vel falſa: q̄ de iſpis verificat
illud predicatū oppoñit. Uel ſe-
lectuſ ſophiſmatis eſt ſold li vera. z
tunc eſt ſentiuſ q̄ de quocti q̄ verifi-
cat li vera. de eodē verificat q̄ ipa
ſunt que et falſa oppoñit.

C Tunc repondeo ad ſophiſma q̄
in p̄mo ſentiuſ eſt fīz ſicut p̄bant p̄
ma ratio. Unde fin hoc diſcens ſu-
iſſet horum. Secundo dico q̄ in ſentiuſ
ſecundo ſophiſma eſt veruꝝ ſtantibꝫ
tribuſ ſuppōnibus p̄ius poſitio
Et fin hoc eſſet reſpoñendu. C Ad
primā rationē q̄ diſcursu noī valet
eo q̄ pluſ ē ſuicatu mori q̄ ſuerit
ſubiectuſ maioris. z fin hoc deberet
ſic argui. Omnia vera z falſa oppo-
nunt. aet b ſunt vera: q̄ a et b ſunt
que et falſa oppoñunt. C Ad ſecondū
dam negat p̄ntia. et uiteri dico q̄
iſta p̄ntia nō valet de forma ſortes
et plato currunt: ſortes currit. licet
valeat ḡra materie: ſicut dicis in p̄
ſenti ſophiſmate. et ideo non ope-
ret q̄ conſimilis p̄ntia valeat in oī
bus terminis. C Ad terciū. Ita p̄-
bat oppoſitū ſophiſmatis ſuppo-
nito q̄ non quoīlēnq̄ verorū oppo-
ſita ſint in reū natura cuiꝫ oppo-
ſiti dixi eſte ſuppoñendum pro veri-
tate ſophiſmatis.

Sophisma. xiv. Eſt iſtu
Dicitur hoīo et aſinus currunt poſito q̄ quiſ-
bet homo currat: et de oībus aſiniſ
nullus currat niſi brunellū. C Pro-
bat q̄ ſophiſma ſit falſa. ſuim ſo-
phiſmatis eſt verid. q̄ ſophiſma eſt fal-
ſum. p̄ntia t̄z et enī ſit probatur. Ita z
contrariū ſophiſmatis videtur eſſe
omnis homo z aſinus non currunt
et iſta videtur eſſe vera caſa ſophiſ-

Sophisma. xiij.

matis stante. Quod probatur sic. Soites et asinus non currunt: plato et asinus non currunt: et non est aliud homo quin de ipso sit vera dicere qd ipse et asinus non currunt: qd ois ho et asinus non currunt. t3 pna et ans probatur. Soites et fauelli non currunt. et plato et fauelli non currunt. t3 sic de aliis. **C** Secundo sic arguit contradictionis lophisma est verum: qd sophisma est falsum. pntia t3 et ans probat. Nam contradictionis sophismatis est aliquis homo et asinus non currunt: modo hoc est verum: plato et fauelli non currunt. **C** Tercio sic. Omnis ho et asinⁿ currunt. ois et fauelli sunt homo et asinⁿ. qd soites et fauelli currunt. discursus est bonus et coto falsa: qd aliqua pmissa est falsa: qd sophisma fallum.

C Probatur sophisma. Sois et asinus currunt et non est aliud ho quin ipse et asinus currunt: qd ois ho et asinus currunt. **C** Ad lophisma dicit qd si hoc aggregati homo et asinus iubinet lophisma est talid: et hoc probant tres pme ratioes: ieo si in lophimate solidi ho distribuat et subiectat. sophisma est vera et tunc se fuit. qd de quoq; si homo verificat de eode verificat qd ipse vel alius currunt.

C Ad ratione. **C** Ad primam negatur asis. et qd dicit contradictionis sophismatis est: ois homo et asinⁿ non currunt dico qd non. Et causa est: quia negatio non immediate sequit tunc non distributum quod tñ requirit ut visum est per secundam regulam et potentiarum.

C Sed dubitaret aliquis de veritate istiⁿ. ois homo et asinⁿ non currunt stante casu lophismatis. Dico qd est vera sicut probati in deductio pri mi argumeti. Sed tu diceres ptra: si sic tunc querles ei^r est vera: sed hoc falso. Fitas pntia probat. Ne ex quo ipsa est vnde negativa ipse be

bet converti in vnde negativa. qd convertat sic: convertet eius erit sub sa. p3 hoc. nd convertet erit hoc nulla currertia sunt ho et asinⁿ. vel sic nihil agerit ho et asinⁿ currunt: modo stante casu lophismatis vnde illorum est ita. Responde negatio qd est convertet fit falsa et etia^r qd debet converti in vnde negativa. Unde qd dicit qd vnde negativa debet converti simpt in vnde negativa. debet ita ligi qd p3 pdicati vt subiecti distribuantur. modo sic non est hic. nd in ista li asinⁿ non distribueretur et qd pdicati. **C** Dubitat circa hec. Supponit qd ois ho currunt et qd nullⁿ asinⁿ currunt an ista sit vera: nullⁿ ho et asinⁿ currunt. Et ego dico qd est vera: qd si te habili casu de nullo hoie est vere dicere qd ipse et asinⁿ currunt. et si sic: vere qd nullⁿ ho et asinⁿ currunt. Et si aliis dicunt qd nullⁿ ho currat. neganda est pna scilicet non sequitur nullus alal et chimera sicut alalia: qd nullus alal est alal. Si similiter dicunt non sedet nullⁿ ho et chimera sed ho et chimera: qd nullⁿ ho est ho. vel etiam nihil et chimera sunt fratres ita in pponto. **C** Ad secundam negationem. qd nullⁿ asinⁿ currunt aliud ho et asinⁿ currunt et iste sit falso. **C** Ad tertiam negatio discursum eo qd p3 pdicatur in modo qd distribuantur in maiore et in debet sic argui. ois ho et asinⁿ currunt sois est ho: qd sois et asinⁿ currunt est isto

Sophisma. xiiij. Omne animal et aliud ab eo sunt duo animalia. probatur qd sit falsum sic. qd animal et aliud ab eo sunt duo animalia: ergo tantum duo animalia sunt aliud et aliud ab eo: sed hoc est falsum qd et consequens t3 ab vni ad exclusum de terminis transpositis est bono b. xiiij

Sophisma. xv.

¶na. scilicet p̄tio p̄ ex eoz alia
q̄ duo alia sit alia z aliud ab eo
nō alia z nō alia sicut brennei⁹. Et la
p̄o sit alia q̄ duo alia et t̄ si sunt
alia et aliud ab eo. ¶ Secundo sic
erguit. Si sophisma est ver⁹ cūz sit
pp̄o affirmativa t̄c ib⁹ est p̄ quo
supponit subjectum z dicat. Et hoc
est falsa q̄ subjectum pro nullo suppo
nit. p̄ hoc q̄ eoz nulla est res que
sit alia z aliud ab eo. ¶ Tertio sic
erguit. Omne alia z aliud ab eo sunt
duo alia. sed sortes et ligna sunt
alia et aliud ab eo: ḡ sortes z ligna
sunt duo alia. discurs⁹ vides et bo
nu⁹: et conclusio est falsa. ḡ ali⁹ p̄mis
sum et nō minor: ergo maior: que
erat sophisma.

¶ Probab⁹ q̄ sophisma sit ver⁹ et s̄ sic. Nō est aliquod alia quin ipm et
aliud ab eo sint duo alia. ergo so
phisma ver⁹ p̄na tenet: et ali⁹ ē no
tū de se. Nam ex eo q̄ s̄t plura ala
lia: quoz vnde aliud ab illo clarū
est q̄ nō est alia ab ali⁹ quin ipm z
aliud ab eo sint duo alia. licet nō
ē aliud ab eo sit duo animalia.

¶ Secundo sic arguit. Contradicto
rii sophismatē impossibile: ergo so
phisma ē ver⁹. p̄na tenet ali⁹ p̄bat
us. T̄dicitur sophismatē alia z nū
bil aliud ab eo sint duo alia et q̄
necessariū q̄ plura sint alia.

¶ Ad sophisma respōdet q̄ est re
rd sustinebo q̄ subjectum sophismatē
est solidi alia z residui tenet se a pte
dicati sic q̄ sit sensus sophismatē
q̄de oī alia sit verificabile q̄ ipm
et aliud ab eo s̄t uno alia. et se
cundū sophisma debet dicti pp̄o de
copulato dicato et nō de copula
to subjecto nisi t̄c aliqd vellet lod
de subjecto locut⁹. et sc̄m hoc so
phisma debet sic resolut⁹. oī alia est
aliqd q̄z aliud ab eo s̄t uno alia

¶ Ad rationes. ¶ Ad primā dico
q̄ ista pp̄o tātū duo alia sit alia
et aliud ab eo nō ē exclusiva de ter
minis trāpositis sequens ad istam.

oī alia et aliud ab eo s̄t duo ala
lia et sc̄m hoc exclusiva e. Et ista
trāpositio q̄et aliud ab eo sunt duo
alia et aliud ab eo. Et ali⁹ ē de terminis trāpositis cog
subjectū sophismatis ē solidi alia
z hoc aggregat⁹ aliqd quod z aliud
ab illo s̄t duo alia ē dicata.

¶ Ad secundam dico q̄ subjectum
et dicat supponit p̄o eodē. q̄ q̄
oī alia et aliud ab eo p̄o nullo sup
ponit cōcedo et nego q̄ hoc sit sub
jectum. Unū subjectum ē li alia et s̄ sup
ponit p̄o aliquo et p̄o eodē suppo
nit li aliquid q̄ et aliud ab illo s̄t
duo alia. ¶ Ad tertiam. nego dis
curs⁹ eo q̄ plus ē dicata in minor
e q̄ sit in maiore. et ideo posset sic
erguit. oī alia z aliud ab illo s̄t duo
alia sed sortes ē alia: ḡ sortes z ali
ud ab illo s̄t uno alia et hoc ē ve
rd. nā sortes et plato s̄t sortes z ali
ud a sorte et t̄ si s̄t duo alia: ḡc.

¶ Sophisma. xv. ē istud. oī
um esse dicit. Probab⁹ sic sophisma.
vedē nō ē. pp̄o. oī verū est. p̄posi
tio: ḡ nullum verū ē vedē. et vi
tra nullū verū ē dedē. q̄ ver⁹ est
aliud a dedē ē et p̄ p̄na omne ver⁹
et dedē ē dicit. Assumpta sine maior
p̄bat nā nulla oratio insignifi
cans est. pp̄o dedē ē oratio insignifi
cans: ḡ z. ¶ Secundo sic argui
tur. Deil ē et ē verū dicit: ḡ omne
verū dedē ē different. p̄na vides
ē nota. ali⁹ q̄ ad vtrāq̄ ei⁹ partē
notē ē et p̄na tenet ab exponētib⁹
an expositam.

¶ Improbab⁹ sophisma sic. Omne
verū dedē ē dicit deum ē ē verū
ḡ dedē ē et dedē ē dicit. discurs⁹ ē
bon⁹ et conclusio falsa: ḡ ali⁹ p̄missa
rd. nō minor: ergo maior q̄ erat so
phisma. q̄ minor nō sit falsa pat̄ q̄
deē ē. pp̄o vera ḡ dedē ē ē verū. cō
sequētia t̄. nā cōter cōcedatur tar
los pp̄os v̄ p̄se. sortes ē: ē prop̄
vera: ḡ sortem ē ē verū. Ad sophis

Sophisma. Ivi.

ma dicendum est q̄ hec oratio de-
um et p̄t supponere, p̄ seip̄a vñ, p̄
ista deēt cuius ipa est dicta. Tunc di-
co q̄ si li uel et supponat p̄o scip̄o
bene cōcedo q̄ uel et nō ē oratio si-
gnificativa. et etiā cōcedo q̄ uenit
et nō est vep̄ nec falsa q̄ nō p̄por-
tit. et secundum hoc cōcedendum est
q̄ oē veri et verit̄ dicitur hinc p̄o-
bat p̄ma rō. **C** Secundo dico q̄ si li
dedit esse supponat p̄o prop̄p̄e cuius ē
dicta tunc hec ē cōcedēta uel et ē vñ.
Ex his p̄ quod sit solū uerba uina rō q̄ lo-
let ad uocē ab p̄badī q̄ quicq̄ dī-
cit te et ē asinū dicit vep̄. Solet hic ar-
gūi. quicq̄ dicit te et alal dicit ve-
rū. q̄ dicit te et ē asinū dt te et
alal q̄ dicit te et ē asinū dicit
vep̄. Cui potest responderi negandum
est. q̄ dices te et alal dicit uiam
ofōem insignificativam que nō ē vñ
nec falsa. s̄i quivellet intelligere ma-
iorē q̄ istū intellectū q̄ illud dicit
te et alal supponeret p̄ prop̄p̄e cu-
māt subiectū tunc cōcedēta ē ma-
ior. et negāda ē minor. nā qui dicit
te et ē asinū nō dicit te esse alal licet
bene aliqd aliud dicit ad quod se-
quit te esse alal. bene enī sedetur tu
eo asinū. ergo tu es alal.

C Ad rationes. **C** Ad p̄mam di-
co q̄ probat ipm sophisma ē et veri
secundum uium intellectū. s̄i quia
ipa pl̄ probat. vñ q̄ ista. deū et ē et
oē verit̄ dicit quod tñc fīm. ad ipsas
respōdet qñ sic arguit. deū et ē et oē
vep̄ ē cōcedo. et deū et ē et oē verit̄ dī-
fert. ne go p̄mam q̄ nō sedetur sor-
tes et ois hō ē et sortes nō nō et ois
homo: q̄ sois et ois hō dicit.

C Nūnic in hac parte s̄it vidēta
aliqua sophismata in q̄bns signis
uniuersale affirmatiū vel sibi eq̄
naliē avil terlo cōplexo ista con-
iunctōne et interposita de q̄rum nu-
mero p̄ponant istud sophisma.

Sophisma. Vii. est istud
oia uno

et tria s̄it q̄ngs. Probat sophisma
fīm. oia uno et tria s̄it q̄ngs li dīcō,
oia s̄it tria et uno s̄it dīcō se q̄ngs dīcō
curius ē bon⁹ et cōducō ē falsū: er-
go aliq̄ bānūfārū nōmīnē ē mātē
que erat sophisma. q̄ minor nō s̄it
falsa p̄t. nā a b c d s̄it quicq̄s: s̄it
uno et tria. quos p̄ q̄ s̄it a b
b c d s̄it a b c d s̄it uno et tria:
ḡ z. **C** Secundo sic arguit. Falsū
ē q̄ duo et tria s̄it q̄ngs ergo fīm ē
q̄ oia uno et tria s̄it q̄ngs. p̄ia ē na-
ta et enī probat. nāz led̄ tur q̄ uno
et tria s̄it quicq̄s. ḡ uno s̄it quicq̄s et
tria s̄it quicq̄s.

C Probat sophisma ē et verum sic.
Uno et tria s̄it q̄ngs nec plura nec
pauciora et nō s̄it aliqua dīcō quicq̄
ipa s̄it quer tria s̄it q̄ngs: ergo oia
uno et tria s̄it quicq̄s.

C Circa hoc sophisma p̄mittenda
s̄it aliq̄ generalia circa istā cōdiun-
ctōm et copulatiū. que valebunt
nobis ad sequētia. Deinde respon-
debo ad sophisma.

C Quantū ad prīmū est p̄mo scie-
dum q̄ hec cōiunctio et aliquando co-
pulat inter terlos soldū. aliquando
vero inter p̄pōes. Exemplū prīmū
vt hic. uno et tria s̄it q̄ngs. Exemplū
secundū vt hic. sortes currit et plato
disputat. et quādo ponit inter termi-
nos tūc reddit p̄positōne de co-
pulato subiecto aliquando de co-
pulato p̄dicato. Quādo adit ponit
inter propositiones et copulat illas
tunc reddit p̄positōne copula
tiūaz et hypotheticam. **C** Secundo
notandum est q̄ quādo ponit et co-
pula ponitur inter terminos tanc
hi denotat p̄dicatū cōuenire utri
q̄ parti ipsius dīcīm tunc dicitur
teneri distributīne. vt hic sortes et
plato currat. In ista enim proposi-
tione hoc p̄dicatum currat venu-
rat in esse sorti et etiam platonico
copulatīne. Si ante dicta copula po-
nitur inter terminos veniat p̄di-

Sophisma. xvi.

catum inesse nō utrius partis copulati per se sed ambo sumptis dicitur tunc tenere collectivam sicut hic soles et plato trahit namque. Unde per istam propositionem nō denotatur soles trahit naem nec quod plato trahit naem sed denotatur et ambo simul trahit naem. Patet ergo ex isto quod ista copula et aliquando tenet distributive et aliquando collective. C Tertio notandum est quod aliquor terminorum includentur istam conjunctionem copulativam et quedam includunt prius tenetur collective quod vero prout tenetur distributive. Exemplum secundum ut omnis et nullus sit. Quartum notandum est quod in omni propositione categorica de copulato extremitate loquendo hec conjunction et tenet collective et non distributive. Et ratio est quia hec conjunction et non tenetur distributive sed collective quando propositionis in qua ponit non est copulativa nec equale. sed propositionis de copulato extremitate nec est copulativa nec equale copulativa de forma: ergo sic. C Secundo contra concevimus tales propositiones soles et plato sunt materia et forma: sunt copositi: soles et plato trahit naem. duo et tria sequuntur quod enim non est vere nec procedere si hec copula et tenet distributive et non collective. C Tertio nam hec copula et in dicto non tenet distributive sed collective et in subiecto tenet collective et non distributive. quod propter quicunque ponit in proprie de copulato extremitate tenet collectivo. ista p. 13. h. secunda p. 13 p. conuersione secundum et sit de dicto subiecto. anno p. 13 de ista soles est grammatica et musico. sic etiam de ista quod sunt duo et tria et pluribus aliis modis ergo hec conjunction et posita in proprie de copulato extremitate aperte et formaliter

tenet distributive. C Quarto est notandum quod si bec copula et tenet collectivam non confundit terminum sequente se mediate sed unum tenet distributive. id in ista proposito duo et tria sunt quod propter supponit determinate et non confuse. sed in ista ois homo est atal ita atal stat confuse. quod copula inclusa in hoc signo ois tenet distributive. Ex hoc sequitur tres propositiones et falsas scilicet communem modum loquendi: i tribus locis stat corpus. ex eo quod corpus stat determinate. eo quod sequitur terminum numerale qui scilicet predicta includit istam conjunctionem et retentas collectivae que sic accepta non confundit sicut dicebat et cuius ita sit quod nullum corpus sit in tribus locis fallum est dicere quod in tribus locis est corpus. C Secundo hoc infero esse ipsum quod primi dicitur respiciendi ad panem et isti tres timores ter alter ostendit timores immediae sequentes se confuse trahi. da huius animalia cui sunt numeralia includit istam conjunctionem et tenta collective sicut patet ex tertio notabilis seu ex tertia suppositione. sed ipsa tenta collective non confundit terminum sequente se ut prius per ultimum notabile. C Tertio sequitur haec propositiones esse falsas his poterantur vnde ter comedunt nulli vnde bis poterantur: sed dicitur dictas propositiones esse falsas. et consimiliter sequitur istam esse falsam: hic et rome venditur piper. sicut ista piper vendit hic et rome. cuius utraque piper tenetur determinate. Ex eodem fidamur sequitur istam esse falsam isti portat lapidem demonstrando sortem et platonem: et hoc posito quod soles portet a lapidem et plato b lapidem et in ambo unum lapidem simili propter hoc quod in dicta propositione illa lapidem non confunditur. et quod nullum piper ferat ab istis fieri ponit calus: se-

Sophisma. vi

quicunque dictam propositionem esse falsam. Sed tunc viterius istam esse veram. Ibi scilicet septem artes liberales. posito q̄ solum sciat tres et plato alias quattuor. da ista copula et inclusa in iiii isti tenet collective. et ideo designat predicatum contentum partibus copulatis simul sūptem. Et si arguitur. Ibi scilicet artes liberales. ergo uterque istas scit septem artes liberales. neganda est consequētia. q̄ in ista isti scilicet septem artes scit. Ii isti tenet collective. et hec copula et inclusa in iiii isti tenet collective. et in iiii uterque tenetur distributum: et sic non valet consequētia. Ex isto sequitur q̄ a propositione de copulato extremo ad copulatinaz non valet consequētia de forma nec contra. Cetero quia in una li et tenet collective: et in alia distributione. sed in bonum modum loquendis licet aliqui tales consequētiae valent gratia materie. Unde nos scilicet duos tria sunt dñi: ergo duo sunt dñi q̄: et tria sunt dñi. C Secundo non sequitur solum et plato differt a sorte: sed sorte differt a sorte et plato differt a sorte. quia antecedens est verum et consequens est falsum. C Tertio non sequitur. ar b sunt homines ergo a est homo y est homo. Nam ponatur q̄ a impōnd ab significandis medietate duorum hominum. et b ali as duas medietates eorundem homini. tunc verum est q̄ a et b sunt homines. et tamen falsum est dicere q̄ a est homo: et q̄ b est homo. C Quarto: Nam non sequitur a et b videntur a sorte: ergo a videt a sorte. et b videt a sorte. posito q̄ sortes videant luna et medietas lune versus sorte sit a. et medietas retro ibi sit b. tunc quia luna videt a sorte et luna est b. et a: sequitur q̄ a et b vident a sorte. et tamē propter hoc non sequitur copulatio q̄ a videt a sorte. et b videt a sorte. cum alia eius pars sit falsa: et antecedens sit verum. C Quinto non

sequitur. solum et plato sunt societas: solum est societas et plato est societas. Sic ergo patet q̄ non valet consequētia a propositione de copulato extremo ad copulatinaz gratia solum. Deinde declarat q̄ non valet consequētia a propositione copulativa ad propositionem de copulato extremo. Nam non sequitur albus est semiscutum et nigrum est semiscutum: ergo album et nigrum sunt semiscutum. Ans est verum et consequētia falsum. eo q̄ album et nigrum sunt integrum scutum et non semiscutum posito q̄ illius scutivna pars est alba et alia nigra. C Secundo non sequitur duo sunt medietates quattuor: duo sunt medietates quattuor ergo duo et duo sunt medietates quattuor. q̄: ans est verum et consequētia falsum eo q̄ duo et duosunt quattuor et non medietates quattuor.

C Ad sophisma. Dico q̄ sophisma est verus binus per se probatur. Et quantum ad modum arguendi dubitatur de subiecto sophismatis. Ultra solum in duo vel hoc aggregata duo et tria sit subiectum. Ad hoc dicitur duplex est subiectum quodnam est locutionis. alter vero propositionis Subiectum locutionis dicitur aggettum ex oibns precedentibus copulam verbalem id quilibet pars illius aggregati est pars predicationis propositionis. Subiectum autem propositionis dicitur quod nec ipsum nec aliq. pars eius se tenet a parte predicati: si tamen est subiectum appositi sicut hic homo bestiam est videns. unde subiectum locutionis potest dici in hominem. et tamen videt q̄ in bestiam non est pars subiecti propositionis: sed omnino se tenet a parte predicati. Quod patet resolviendo propositiones: resolutur enim sic. homo est videns bestiam. hoc idem patet de ista. omnis homo vel animal currit. cuius subiectum locutionis potest

Sophisma. vii.

esse hominem vel affinum ex quo procedit
co-potia in locutione: sed tamen aggregata non potest esse subiectum proprium
sed solidum hominem et singulariter enim
non potest assignari sicut prius dicebat
et video solempniter dicere quod solidus homo est
subiectum proprium: et hoc est pars predicati: et quod non est tacitamente subiectum
locutionis est pars predicati. Nam de ista, cuiuslibet hominis affinus
currit, in qua etiam subiectum locutionis
potest dici hominis affinus: et solus
hic homo est subiectum: et hic affinus est
pars predicati. Unde si hoc totum hominem
affinus est subiectum proprium
tunc etiam non possit singulariter est
assignari sicut prius dicebat: et video
oportet dicere quod hic affinus est pars
predicati, et ista patet resoluendo pre-
dictas proprietas. Unde prima resolu-
tur. Ois homo est qui vel affinus currit
secunda resolutio sic. cuiuslibet hominis
est affinus currit. vel sic quilibet homo
est cuius affinus currit. Et sic ad propositum
potest dici quod in sophismate subiectum locutionis potest dici hoc aggregatum
duo et tria: et subiectum proprium
est solum hoc duo. Et hoc sophisma
sic debet resolutio. ois duo sunt que
et tria sunt quinque: et debet sic argui
omnia duo sunt que tria sunt quin-
que: et a b sunt duo: et a et b sunt que
et tria sunt quinque. Unde predictam
propositionem posset dici hoc aggregatum
duo et tria: sicut subiectum locutionis propter hoc non obstat
quoniam singulares eius possumus as-
signare. Unde dico etiam singulariter
est ista: ista duo et tria sunt quinque
dico etiam subiectum istius propositionis non est apud me supponere per
pluribus ratione: sed quia non est
sic de subiecto istius. iste homo et affini
currit: et filius de subiecto istius istius hominis affinus currit
et de illa duo et tria sunt quinque et filii
et non oportet si talis aggregata di-
cimus et subiectum proprium sit etiam
sic in proprie. et video aliter possumus ut

ci hinc et ibi. et si hoc sic argumentum
est. ois duo et tria sunt quinque. a b c
d sunt duo et tria: et a b c d sunt qui-
que. Sed est sciendum quod si dicatur primo
modo: scilicet quod subiectum proprium est solidus
hunc duo: et rationabile tenet pars pre-
dicati talis sophisma est procedendum.
Nam designat talis quod de quinque est ve-
rificabile hunc duo. quod de ipso est verifi-
cabile quod ipsa et tria sunt quinque. Si di-
catur secundum modo dicatur sophisma est
falsum: quia tunc significatur quod de q-
uinque videtur hunc duo et tria quod de co-
dem videtur hunc quinq. modo hunc est fal-
sum. Sed quod primita ratio videtur claris-
sime placuisse. nihilominus si placet
sustinere quod sophisma est verius hunc
aggregatum duo et tria sunt subiectum
vel hunc duo solidus: talis videtur ad primam
rationem quod dicatur: a b c d sunt a b et b
c d negat. Ratio huius est: quod ex hoc copula
copulat inter diversa summae ceterum mo-
num loquendi: talis per illud denotat
quod a b c sunt a b: et alius a primo b
et c d et hoc est falsum. Ceterum secundas
nego ista positionem. duo et tria sunt qui-
que: et duo sunt quinque et tria sunt qui-que: quod
non valet sequentia de forma a. pro-
positione de copulato extremo: ad
proprietatem copulatam sicut predictum
est. Et hec de hunc sophismate.

Sophisma. viii.

Ois homo
et duo homines sunt tres homines. Ceterum
improbatur sophisma: Omnis homo et duo
homines sunt tres homines: si sors et
plato sunt homo et duo homines: si sors et
plato sunt tres homines. Discursus vir-
detur et bonus. et cetero est falsum: et
eo aliquis premisserit et non minor quam
minor quod est sophisma. quod minor: sit vera
propositio: quia sortes et plato sunt
sortes: et sortes et plato sunt tres ho-
miles: si sortes et plato sunt homo et duo
homines quod erat probandum. Ceterum
in oppositus arguitur. Sortes et
duo homines sunt tres homines: si
plato et duo homines sunt tres ho-
miles: et non est aliquis homo quem ipse

Sophisma. xlvi.

et duo homines sint tres homines: ideo homo et duo homines sint tres homines.
¶ Ad sophisma rivotetur quod ipsum est vero. ¶ Ad rationes in contrarium. Ad primam negat discursus eo quod prius dicat in minore quod distribuebat in maiore. tamen discursus vates sic argueret. ideo homo et duo homines sunt tres homines: sortes et homo: ideo sortes et duo homines sunt tres homines. Tunc enim triplex dicere potest in minore sic distribuere alioquin maiore. Alter potest dici negando minorem. scilicet sortes et plato sunt homo et duo homines. et quod dicunt sortes et plato sunt sortes et plato: illa est negatio: propter quod ad veritatem illius oportet quod sortes et plato continent sortes et unus alius a priori sorte et plato: modo hoc est falsum. et istud dicebat in illo sophismate: duo et tria sunt quinque.

Sophisma. xlviij. Est omnino et alter homo sunt. ¶ Probatur sophisma. Sortes et alter homo sunt et plato et alter homo sunt et sic de singulari: ideo homo et alter homo sunt. ¶ Secundum sic arguit. Contradictorium sophismatis est falsum: ideo sophisma est error. Probat. nam dictorium sophismatis est: aliquid homo non est qui est alter homo sicut et hoc est falsum. ¶ Improbatur sophisma. ideo homo et alter homo sunt: ideo homo est et alter homo est. pista est nota et falsitas consequitur probatur. Nam et in schola pte dicitur alter homo supponit determinate signetur ergo ille homo est sortes tunc arguit. ideo homo est et sortes alter homo est: modo est falsus positio quod non sit nisi unus homo: scilicet sortes. Tunc ad sophisma rivotetur quod est veritas sicut p. bauer est due primae rationes. Nam sensus sophismatis est. ideo homo est qui est alter homo sicut et sic hoc propositio debet dici. propositio de copula potest dicitur: tamen cum hoc sit statim quod potest dici de copulo subiecto secundum sicut et locutionis et non propositio. ¶ Ad rationes. ¶ Ad primam dicitur

negando pista. nam et propositio de copula extrema ad copulatinam novam pista graece sicut prima dicitur. sed in isto sophismate. uno et tria sunt quinque. Sed tunc est ne bec copulativa vera: ideo homo est et alter homo est. Et videlicet sic. nam sortes et alter homo est: quod plato et plato est et alter homo est: quod cicero est et sic et alii: ideo propositio. ¶ Ad hoc rivotetur et dico quod copulativa est falsa sicut patuit ubi falsitas pistis probatur circa argumentum factum oppositum. Si quod omnis sortes est et alter homo est: ideo sortes est pista ex eo quod arguit a pluribus determinatae supponentur ad unam illam: et sic committitur fallacia figura dictoris. et certe sicut hic aliquis homo est iste homo et sic de aliis: ideo homo est omnis homo. Unde in subiectis singularibus sunt plures supponentes determinatae i consequente vero est unus: scilicet subiectis pistis. sic etiam est hic etiam omnis sortes est et alter homo est: et plato est et alter homo est: ideo omnis homo est et alter homo est: quod in parvib; pistis sunt plures supponentes determinatae huius termini homo: quia eiusdem termini plures sunt: in consequence te vero solum una suppositione determinante solidum accipit semel. et hoc est quod consueverit antiqui dicentes quod quando arguit a pluribus determinatis respectu partis multitudinis ad unum determinatum respectu totius multitudinis omittitur fallacia figura dictoris. ¶ Alter potest dici negando consequitur. tamen quod iste homo est et alter homo est: et iste homo est et alter homo est et sic de singularibus: ideo homo est et alter homo est. Epposite ita ratione: quod alius est propositio hypothetica quod non est singularis eo quod hypothetica nullius est esse qualitatatis. ¶ Tunc in ista pte videtur sunt sophismata in quibus fincathegoreum. ma ideo vel aliquid sibi equaliter ad dictum termino complexo coniunctio determinata interposita. ne quod numerus propriebus istud sophisma.

Sophisma.xix.

Sophisma. xix. est istud.
Omne falsum si est impossibile non est verus.
Improbat sophisma. Dicte falsa si est impossibile non est vera: sed deum esse est falsa si est impossibile: g. deum esse non est verum: quod tamen est falsum. Probatur sophisma. hoc falsum si est impossibile non est verus: et hoc falsum si est impossibile non est verus sic de aliis: gomme falsum si est impossibile non est verus. Alii tamen qd idem significat alio qd pto. alia nondem de se. Cercio arguit. Cetero dictio dicit sophismad est falsa: g. sophisma est verus. pto tamen et alia probat. nam si ne cetero tamen et pto affignet illud aliquod falsum si est impossibile non est verus: siue aliquod falsum non est quod si est impossibile non est verus. modo pto qd utrumque est falsum. Juxta hoc sophisma ponenda sit pmo aliqua valentia ad sequentia. Deinde respondeum est ad sophisma.

Quandam ad primum est sciendum qd ista dictio si aliquando concludit inter propoñes: aliquando inter terminos. Exempli primi ut alius currit si homo currit. Exempli secundi: ut fortis currit si non quiescit. Se cedo notandum est qd quando concludit inter propoñes causat positionem hypothetica conditionaliter causam enarratione categorica dicitur: scilicet illa cui immediate illa conclusionis pponitur. et alia dicitur pto sicut hic enim currit si homo currit. si homo currit de alio: et si alius currit pto. Sed qd concludit inter terminos tamen non dicitur pto positionem hypothetica immo causat pponit categoricas de positionato extremo. Cercio notandum est quidem requirit ad veritatem positionalis. de hoc aliqui dicunt qd ad veritatem positionalis requirit qd alia non sit verus nisi pto sit verus. et hoc non valet. nam hec positionalis

est vera: si homo currit homo est alius et tamem alia potest esse veritas non exire in rerum natura. Unde si formaret alia absq; hoc qd formaretur pto. et esset ita sicut significat alia. tunc alia esset verum pto non exire vero. Alii dicunt sic. qd ad veritatem positionalis requirit qd alia non sit verus si pto non possit esse verum si formatur. Sed adhuc non valeret. Nam ista est positionalis veritas ois propoñ est affirmativa nulla propoñ est negativa. et tamem alia potest esse verum non obstante qd pto non possit esse verus quando formatur. Qd alia possit esse verum clarum est. Id potest qd non essent in mundo nisi positiones affirmatiue tamen si hec formaretur. omnis propoñ est affirmativa ipsa est vera. Sed qd possibiliter sit ipam esse veram nulla propoñ est negativa pto: qd si possibile est ista esse verus vel esset vera quando est vel quando non est. non potest dici secundum: quia ad hoc qd propoñ est vera ad minorem requirit ipsam esse. Non potest dici primum: qd quodcumq; ista propoñ est nulla propoñ est negativa. tunc pto negativa est ex quo ipsa est negativa sicut pto intuentur: sed quodcumq; alia propoñ est negativa tamen alter est qd significat hec propoñ nulla propoñ est negativa: et per pto dicta propoñ est negativa et falsa: g. quodcumq; hoc propoñ est nulla propoñ est negativa ipsa est falsa. et hoc est sicut dicitur aliqui logici. et bene: qd dicte propoñis actus exercitus repugnat actu significato. id est esse et existere: et dicte propoñis repugnat sic esse: sicut per ipsas significatur. Ex hoc sequitur qd impossibile est hanc esse veras nulla ppositione est negativa. Sed dicitur aliquis qd impossibile est ista est vera: et ita esset impossibile: sed qd ista sit pto ad istas ois propoñ est affirmativa qd est impossibile sequitur qd ex possibili sequebitur impossibile: qd est falsum. Rudeo nega-

Sophisma. xii.

do ista p̄ficiam tali p̄pōem i possi-
bile est esse verā: & ipsa est i possibi-
lia. Unde dico q̄ multe p̄pōes s̄t
possibiles quas tñ i possibile est eas
esse verae. sicut pat̄z de ita p̄pone
scripta in papirō: ita papirō nō est
demonstrando perit ita papirō in
qua scripta est. illa est possibilis et
tamen i possibile est ipsam esse verā
eo q̄ dñs ita dñt̄ papirō est i
qua scripta ē: quia papirō ita signi-
ficat non esse: & dñs ita ē ipsa est
falsa. quādō autē descripta non est
ipsa nec est vera nec falsa. Q[uod] autes
dicta p̄pō sit possibilis p̄z: q̄ vel
est possibile vel nō possibilis. si est
possibile habet p̄positū. si nō possi-
bile tunc ei⁹ cōtradictoria est ne-
cessaria: sc̄z ita/ita papirō ē. modo
hoc ē fālſū. p̄t̄ ergo aliqua p̄pōem
esse possibile quā i possibile ē esse ve-
ram. Ex hoc sequit̄ q̄ propter hoc p̄
positio non dñ imposibilis: q: quā
nō dñc̄p̄ ip̄a forma& ip̄a est falsa. Nō
tunc ita esset i possibile: nulla pro-
positio ē negativa. et similiter ita
papirō nō est. sed hoc ē falsus: q̄
cōtradictoria eaz essent necessarie.
Sed p̄t̄ia probatur. Nam q̄ndiq̄
ille p̄pōes formā illesunt false.
C Juxta hoc etiā in fero q̄ propo-
sitione non dñc̄l necessaria eo q̄ quā
dñc̄p̄ formatur ipsa ē vera. Nam
tunc ita ēt̄ necessaria: aliqua pro-
positio ē affirmativa. sed hoc ē fal-
sum: q̄ tunc ei⁹ cōtradictoria ēt̄ im-
possible. p̄t̄ia tñ: q̄ q̄ndiq̄ ita p̄
positio formā. aliqua p̄pō ē affir-
mata tñc̄ aliq̄ p̄pō affirmativa ēt̄
q̄ q̄ndiq̄ dicta p̄pō formā ipsa ē
verā. Et ergo dicendō q̄ p̄pōes
possibilitas ex eo: q̄ q̄litteris q̄ ipsa
est significabile sine noua e⁹ i po-
sitive sic ēt̄ est possibile. & q̄litterum
q̄ per ei⁹ cōtradictoria ēt̄ significabi-
le sic ēt̄ nō est i possibile. Sed p̄pō
dicil i possibile eo q̄ q̄litteris per
ipsa ēt̄ significabile sic ēt̄ ēt̄ possi-
bile vel q̄litteris per ei⁹ cōtriad-

ctoria ēt̄ significabile sic ēt̄ possi-
bile. Sed p̄pō dicil necessaria eo q̄ a
litteris per ed ēt̄ significabile sic ēt̄
se ēt̄ necessaria. vel q̄litteris per
ei⁹ cōtradictoria ēt̄ significabile
sic ēt̄ i possibile. Dicendō ēt̄ ali-
ter q̄ ad veritatem cōditionalis re-
quirit q̄ ita ēt̄ sicut significabile ē
per ari⁹. necessitate ēt̄ sic ēt̄ sicut signi-
ficabile per cōsequētia intelligendo sine
nōna i mōtō de termino. Ex hoc
sequit̄ illō quod cōliter sol⁹ dici: sc̄z
q̄ omnis cōditionalis vera ēt̄ nece-
ssaria. Ita sunt dicta i generali q̄/
tum ad istam cōunctionē fī.

C Respondeatur ad sophisma. Un-
de ex his que dicta sunt pat̄z q̄ so-
phisma nō est p̄positio cōditida-
nalis sed cathegorica de copulato
extremo. Sed dubid ēt̄ de ip̄o sub-
iecto: z per p̄t̄ia an soldi li falsus dis-
tribuat. vel hoc aggregatū falsum
si est impossibly. Ao quod respon-
deo si loquat̄ de subiecto locutiōis
tunc hoc aggregatū falsum si est im-
possibly ēt̄ subiectū. Si autē loquit̄
de subiecto p̄positiōis tñc̄ soldi li
falsum ēt̄ subiectū et residū se tñ
a parte p̄dicati. ita q̄ b̄z hoc sophis-
ma sic resoluīt. falsum ēt̄ aliquid q̄
si est i possibile nō ēt̄ verā: z b̄z hoc
dico q̄ in sophismate solum li rālī
distribueretur et ēt̄ sophisma verā.
Nam significat q̄ de quocāq̄ ēt̄ ve-
rificabile li falsū de eodē ēt̄ verifi-
cabile li aliquod si est i possibile nō
ēt̄ verū. Et h̄m hoc respondeo.

C Ad rōnēm probantē p̄tradicto-
rium. Cum arguitur sic. Omne fal-
sum si est impossibly non est verā
deum ēt̄ negatur discursua. q̄
q̄ plus predicitur in minore q̄ e-
rat subiectum in maiore. z ip̄o de-
bet sic argui. omne falsum si est im-
possibly: non est verū deum ēt̄
se ēt̄ falsum: ergo deus ēt̄ si ēt̄ i
possible non est verū. et tñc̄ mī-
nor ēt̄ falsa.

Sophisma. II.

Sophisma. II. *Si animal si est sortes differt a platone.*

C Primum probat. *De animal si est sortes differt a platone: chymera est animal si est sortes: ergo chymera differt a platone. cōclusio est affirmativa: et cōficiens dicitur p nullo supponit sequitur q est falsa. Ex alio p q cōdictum est falsum: q: si chymera differt a platone tunc differētia est inter chymera et platone. sed hoc est falso: q: differētia est inter entia: et non inter ens et non ens.*

C Secundo scilicet.

De animal si est sortes differt a platone: plato est animal si est sortes. ergo plato differt a platone: p nō est falsum: quia nihil differt a seipso.

C Probat sophisma. II.

animal si est sortes differt a platone. et illud si est sortes differt a platone: et sic de aliis: ergo oē animal si est sortes differt a platoe.

C Reiposte ad sophisma q ipsam est vera.

Et p: solutione rōmū dico sicut

in sophismate pcedenti q subiectum

potest esse hoc aggregatum animal si est

sortes: loquendo de subiecto locuti

omnes: tamē loquendo de subiecto p:

positionis et distributionis solu-

li atal est subiectum: et secundū hoc sic

resoluit sophisma. oē atal est aliud

quod si est sortes differt a platoe: ita

q: hoc sophisma sic ut et pcedens sit

de predicato et dictiōnato: licet be-

ne stet q potest dici de p: dictiōnato sub-

iecto locutionis.

C Ad rationes. Ad pma negatur

discursus eo q sensu iudicat in milo-

ri q subiectum in maiori. Et ideo

q vellet bene arguere debet sic ar-

guere. oē atal si est sortes differt a pla-

tone: chymera atal: g chymera si est

sortes differt a platone. C Lōtra hōd

dicitū est q chymera non differt a platoe

arguit. illā sequitur bene chymera non

differt a platone: g chymera est pla-

to.

C Secundo arguit. chymera non

est plato: g chymera differt a platoe

p: pia videtur tenere eo q differt et non ideo

equipolet. C Non ista videatur.

C Ad primū cōcedit alio: et cō in-

fertur: g chymera et negat pia. vñ

ad hoc q dicta pia valeat requiri

cōficiens subiectum: et ideo bene con-

cederē ista cōsequētia. non differt a pla-

tone: et chymera est et plato est: g chy-

mera est plato: et tunc secunda p: ante

cōficiens scilicet chymera est: est negata.

C Ad secundū dicitur arguit. chymera si

est plato g differt a platone: negat con-

sequētia: s: bene sequatur chymera si

est plato: et chymera est et plato est: ergo

chymera differt a platone: sed tunc secun-

da p: alio est falso. Ulterius q: si

differt et non idē equipolet: cō-

cedit. et ideo bene cōcedit ista con-

sequētia. chymera non est idē plato-

ni: g differt a platone: s: negat alio. non

tamen propter hoc valit ista pia: chy-

mera non est idē plato: et chymera

differt a platone. Et rō huīus ē: q: ista

p: bū differt includit ista negationē non

lōmitē et non negative.

C Ad secundū rōmē principale negat dicitur syllo-

gypotē cām dicta i solutione pīne ra-

tionis. Similiter pīt probari i m-

probari et etiā solut ista sophisma-

ta: omnis hō si est affīnē atal irrōmāle

omne atal si est risibile ē hō. et sic de

multis aliis.

C Nesci in hac parte videtur sit so-

phismata in quib⁹ hoc sincathego-

reūma oīs vel sibi equimālē addi-

tur termīo cōplexo/hoc relatio di-

terposito. De quoī numero sit ista

sophisma sequitur.

Sophisma. III. *Oī ho-*

mo q est albus currat. posito q sint alii ho-

mines albi et aliqui nigri: et q oīs

hō qui est albus currat et nullus ho-

moniger currat.

C Improbat so-

phisma. Omnis homo alb⁹ currat: g

oīs homo currat qui ē alb⁹. oīs est

falsū: g et alio. Oītia pībat. nā nō

videtur esse oītia inter oītas ppo-

sitiones. Falsitas oītis probat. nā

Sophisma.vii.

sequitur omnis hō currit qui est albus: omnis homo niger est homo: & omnis homo niger currit qui est albus. Discursus videtur esse bonus et cōclō est falsa ut notā est de se: & aliqua p̄missa & nō mīo: & māior que erat sophisma. **C** Secundo sic arguit. ois homo currit qui est albus & ois hō currit. et ois homo ē albus. p̄misit & līm per casū & tāns. Probab ois eo q̄ hoc relatiū iūz stat pro oib⁹. p̄ q̄ib⁹ supponit sūd aīa: & cil aīa sit iste tām hō & līpponit. p̄ ois hō ex quo distribuit sequit & illud relatiū qui etiā supponit p̄ omni hōc. **C** Tercio sic arguitur. ois hō qui est albus currit. ois homo niger est hō: ois hō niger qui ē albus currit. discursus videtur esse bon⁹. q̄ in primo modo p̄ le figure arguit & cōclō est falsa. **C** Quarto sic arguitur. ois hō qui est albus currit: & iste hō qui est albus currit de mōstrando hōz in grā. p̄misit & līm & tāns. fātūas p̄tis. et p̄tia videtur tene re eo q̄ a: gūlē a termio stante cōfū se et distributio ad eīas singulares vel tenet a propositione vniuersali ad eīas singulares. Quinto sic arguitur. omnis homo qui est albus currit. omnis homo niger qui est albus homo qui est albus: & omnis homo niger currit. cōclō est falsa et discursus videtur esse bon⁹: & aliqua vniuersalē et nō mīo: & māior que erat sophisma. Probab q̄ mīo: nō sit falsa: q̄i cōtradicto. iaīna est falsa & ip̄a est vera. Nam cōtradicto in tōis. aliquis homo niger qui ē albus nō ē hō & est albus: sed hoc est falsū: q̄ equa let isti copulatioē aliquis hō niger est albus & ille non est homo qui ē albus. et ista est falsa.

C In oppōditū probab sic sophisma omnis homo albus currit: & omnis hō qui est albus currit. p̄tia tāz: q̄i iste tām hō albus & hō qui est albus coniunctū: et tās p̄z per casū. **C** Se cōndo sic. ois hō albus currit: sed ois

homo qui est albus est homo albus & ois hō qui est albus currit. discursus videtur esse bon⁹: q̄i est in p̄lo p̄me figure. et maior est vera per casū et minor de se est nota.

C Ad istud sophisma antiqui sophiste cōfūnerūt r̄sidere q̄ ip̄m est multiplex fm̄ p̄positionē et dimissione. in sensu diuīlo dixerūt sophisma esse falsū. et vt sic sensus ei⁹ est q̄ ois hō currit qui est albus: et sic ipsum dixerūt copulatiū implūtā equinālētē isti. ois hō currit et ille est albus: et sic distributio cāderet solum super istum terminū homīo: et distribueret vniuersalitē istum terminū homīo pro quolibet homīne. In sensu autē composito illud totum homīo qui est albus dītribuit: et sic sophisma est verū. & valet istam omnis homo albus currit: que est vera per casū. Ulteriōr dīcunt q̄ sophisma in sensu dimissione habet singulares cōsūt p̄positio p̄p̄thētīca et multe singulares prime p̄tis sūt false. nō demōstrando homīne p̄grā. hec est falsū iste hō currit: In sensu autē cōposito nō sequit. ois homo qui est albus currit: & ois homo currit et ille est albus: si p̄mittit falacia p̄tis: q̄nia bene sequit econtra et non sic. Sed p̄tra hoc aliō ar gueret probando istam p̄tiam esse bonam. ois homo albus currit: ergo omnis homo currit. quia singula res autē inferunt singulares p̄tis sequit enīz iste hō albus currit: & iste homo currit et sic de aliis: & vīlo infert vīlem.. R̄t̄vēt ne gādo p̄tiam sed bene sequit ois singulares p̄tis inferunt ab ois singulareb⁹ autē: & tās infert ois: sed sic nō est in p̄posito. nam plures sūt singulares cō sequētis q̄ autē p̄ plurib⁹ enim fit distributio in ista. ois homo currit q̄ in ista. ois hō albus currit. Et ibidem aliqua est singularis huius. ois homo currit. q̄ nō. s̄ferit ab alia singula ri illi⁹. ois hō albus currit. vīlo gādo c.l.

Sophisma. iii.

infervem nisi qd singularem i-
ferat ex singularib⁹ artis. **C** Alio
poterit ad sophismam fine tali di-
stinctione, et quia est emin⁹ hō restri-
git pluri est alb⁹. ido anteq⁹ rivede
am⁹ ad sophisma aliq⁹ sunt notāda.
C Et pmo q⁹ restrictio ē coartatio
alicui⁹ emini cōs ad statu⁹, palid-
ib⁹ suis significatis ⁊ nō polb⁹, ppe
additionē restrigētē ipm nō obſi-
te q⁹ pponit signū vle affirmatum
Ex q⁹ sequit⁹ q⁹ nūq⁹ aliq⁹ emin⁹ pot
restrigere aliq⁹ nisi sit vē p̄dicabilis
de aliquib⁹ sub t̄mlo restrigibili cō-
tētis ⁊ de aliquib⁹ non. Unq⁹ aliq⁹
hō ē alb⁹ ⁊ ali⁹ nō: sicut ponit casas
vero iste emin⁹ alb⁹ pot restrigere
istū eminū hō: dicēdo ois hō alb⁹ vē
dicebo ois hō qui ē alb⁹. sed si omnis
hō ē et alb⁹ t̄c iste emin⁹ alb⁹ nō re-
stringeret istū eminū hō sibi addi-
tū, ppte: Bq⁹ i sta ois hō alb⁹ currit
li hō suppoeret, p tot, p qnot suppo-
nit in ista ois hō currit. **C** Sciedū
ē etiā q⁹ aliq⁹ ē sīl restrictio et ipli-
catione: et aliq⁹ implicatio sine restri-
ctione. Exempli pmi sicut hic: ois hō
qest alb⁹ currit ē sīl restrictio ⁊ ipli-
catione. vñ me a iste emin⁹ hō restri-
git ⁊ cūl implicatio aliq⁹ hō sit alb⁹.
Exempli secndi: ois hō qui ē alal cur-
rit. ibi eni⁹ implicatio implicatio eni⁹
oēn hō emē alal, et nō restrigit
qui iste termin⁹ alal ē vificabilis sol-
lētētō sub isto t̄mlo hō: et, ppter ea
spedit restrictionē pregnā datam
C Itē sciedūz ē q⁹ aliq⁹ ē implicatio
sila aliq⁹ vā. Exempli pmi. sicut ois
hō qui ē alin⁹ ē alal. Exempli secndi. vt.
hic: ois hō q̄ ē r̄sibilē ē alal. **C** Itē
sciedūz ē q⁹ in ois, ppōe afficiatla vā i
qua est implicato a pte s̄iectio, q⁹ hō
verbis ē secdū adiacēs sit verifi-
cabile de implicato ⁊ t̄mlo ois in p-
pōe negativa vera in q̄ ē implicatio cō-
filiis, verbis ḡta ad veritatē istū ois
hō qui ē alb⁹ currit req̄d hōcē ve-
ra. ois hō alb⁹. sicut istā: ois hō alb⁹
ēens. Exempli secndi. ad veritatē
istū. ois hō qui ē alb⁹ nō currit non
oī hōc ē ēvergois hō alb⁹ est. Unde
positoq⁹ null⁹ hō esset albus adhuc
hec pōt ē ēvera ois hō qui ē alb⁹ nō
currit. Et ratio hāc nā ad verita-
tē negatiue nō requirit ei⁹ subiecta
pro aliq⁹ suppōere qd t̄rē requirit ad
veritatē affirmatiue. **C** Itē sciendū
ē q⁹ hoc relativū qui aliq⁹ refert et
nō restringit. aliq⁹ ast sīl refert et
iuniat ad restringēdū. Exempli pmi
vt ois hō currit qui ē alb⁹ t̄c li qui
exponit p̄li et ⁊ ille. Unde sedq⁹ ois
hō currit qui ē alb⁹. ois hō currit
et ille ē alb⁹. Exempli secndi. vt ois
hō qui ē alb⁹ currit. Nam iste emin⁹
albus cūliq⁹ restrigit istū emin⁹
hō ad supponēdū solū p̄hoibus
albus, et cūl hoc li qui refert sudā
C Itē sciendū est q⁹ qn. alieni t̄mlo
restrictio pponit signū vle distribu-
it aggregatū et restrigibili et restri-
gente: et sim hoc in ista ppōe. ois hō
qui ē alb⁹ currit no solū t̄mlo dītri-
buit sib⁹ totū hō q̄ ē alb⁹. **C** Itā
sunt generaliter dictā in restricti-
ōne et ampliationē que valebut, p
sequitib⁹. **C** Rudet ad sophisma
q̄ ipm est versil sicut p̄bant due ra-
tiones facte ante opropositi.
C Ad rationē. **C** Ad primā quā
do dī ois hō t̄c negat p̄na. vñd iste
ppōe in multū differit et quo in p̄na
mai⁹ a refert ⁊ cūli iuniat ad restri-
ctionē istū eminū hō, ⁊ in secunda li
qui refert et nō restrigit nec in eā
iste emin⁹ hō restrigit sicut restri-
git in ista. ois homo qui ē alb⁹ cur-
rit. **C** Ad secundā negat p̄ntia ⁊ p-
risione ei⁹ dico q̄ q̄ uis in istā: ois
homo qui ē alb⁹ currit. li qui refe-
rat illū terminū hō: si t̄l quo ad ois
supposita sua: sen solū ad hoies al-
boes et iste emin⁹ hō nō statuisti, p
hoib⁹ albus, ppter restrictionē istū
termini albus. **C** Ad tertiam negat
discursus eo q̄ arguit in p̄na figu-
ra ⁊ t̄l non totale subiecta qd ē dis-
tributū in maiore p̄dicat in mloze

Sophisma.xxi.

quia hoc solli hō et debet p̄di-
cari hoc totū homī qui ē alb⁹. vnde
discursus iste eēt bon⁹. oīs hō qui ē
alb⁹ currit: homo niger ē hō qui est
alb⁹; ḡ homo niger currit. et tñc mi-
nōr eēt f̄la. C Ad quartā negatō-
tia. et c̄d. p̄bat dico q̄ p̄mis iste ter-
min⁹ homo s̄t̄ cofus⁹ et distributi-
ne: tñ nō eēt p̄mib⁹ hoībus sed lo-
lum p̄ hoībus albi p̄ quib⁹ re-
stringit stare nec semper valere cō-
sequitam̄ qua arguit ab r̄li ad sin-
gularē n̄ti argueret ab r̄li ad suaz
singulare: sed sic nō ē hic c̄d arguit
oīs homo alb⁹ currit: ḡ iste homo al-
bus currit demōstrādo holez nigrū
Nā ad hoc q̄ illa p̄p̄silio singulat⁹
es̄t singulat⁹ sophismatis oporten-
t̄t̄ s̄t̄ sophismatis ē verifi-
cable de subiecto ill⁹ singulare: h̄
h̄ eēt falsit. nā si demonstraret hōni-
ger ista eēt falsa. iste hō qui est alb⁹
currit. ppter falsaz ipllicationem.
C Ad quintā. negat minōr. et quā-
do dicit̄ p̄dictoriū minōr eēt aliq̄s
homo niger. qui est alb⁹ nō ē hō qui
est albus: cōcedit. et vlt̄r⁹ dico q̄
est vera et vlt̄r⁹ negat p̄ntia: ḡ alt̄
quis hō niger ē alb⁹ et ille nō eēt hō
qui est alb⁹. ppter hoc q̄ ista aliq̄s
homo niger qui est albus non eēt ho-
mo qui est alb⁹ eēt negatio ad quāz
no sequit talis affirmatio sicut pa-
tere pot ex p̄dictio.

Sophisma. xxi. Est ista
cūus q̄libet pars mouet: mouetur
posito q̄ aliqd ens moueat s̄m q̄nd
libet partē eius et aliquod simpli-
citer quiescat. C Imp̄probat sophis-
ma. Omne ens cui⁹ q̄libet pars mouet
mouet: ḡ oīs ens mouet cui⁹ q̄libet
pars mouet. p̄nō ē falsū ḡ t̄ aīs. p̄n-
tia probat: q̄ nō videt differre aīs
et p̄nō. falsitao p̄ntis p̄t̄ arguendo
sic. omne ens mouet cui⁹ q̄libet p̄s
mouet: sed oīs quiescēt eēt ens: ḡ oīs
quiescēt mouet cui⁹ q̄libet pars mo-
uetur. discursus est bon⁹: q̄ in p̄lo

modo p̄me figure. et cōclō est fia: ḡ
aliqua p̄missard: nō minōr ḡ maior q̄
erat sophisma. Et cōfirmat. oīs ens
mouet cui⁹ q̄libet pars mouet: nul-
lā quiescēt mouet: cuīus q̄libet
pars mouet: ḡ nullum quiescēt eēt
ens: discursus est bonus: q̄ in came-
stros. et cōclō ē falsa ḡ aliqua p̄mis-
sarium. et nō minōr ḡ maior que erat
sophisma. Confirmatur secundo.
Si oīs ens mouet cuīus q̄libet p̄s
mouet: ḡ oīs ens mouet et cuīus q̄libet
pars mouet. cōsequens
est falsit: quia eēt vna copulatia cu-
mā q̄libet pars eēt falsa eo q̄ iste
termin⁹ ens supponit p̄o omni en-
te et hoc relatiū cuius refert or̄ne
illud p̄ quo supponit sūt aīs: sc̄z
ens. C Tercio sic. Omne ens cui⁹
q̄libet pars mouet: mouet: cēlin⁹
est ens cuīus q̄libet pars mouet. ḡ
celū mouet. cōclō est falsa: quia si ce-
lū moueret hoc eēt motu locali: h̄
hoc nō: q̄ sc̄mp eēt in codē loco.
C Probatur sophisma. Non est ali-
quod ens cuīus q̄libet pars mo-
ueat qui ip̄b⁹ mouet: ḡ oīs ens cui⁹ q̄
libet pars mouet: mouet
C Ad istud sophisma r̄idek q̄ iste
due. pp̄oēs multū dr̄st. oīs ens cui⁹
q̄libet p̄s mouet: mouet: et oīs eēt moue-
tur cui⁹ q̄libet p̄s mouet. Subiectū enī p̄
me est h̄ totū ens cui⁹ q̄libet p̄s mouet
Sed subiectū secūde ē solūli ens hi-
cūt etiā dicebat in sophismatib⁹ p̄-
cedētib⁹ illas. pp̄oēs multū differre
oīs hō q̄ eēt alb⁹ currit et oīs hō currit
qui est alb⁹. Ilā subiectū p̄me ē hoc
totū hō qui est albus. subiectū aīt
secūde ē solūli alb⁹. tunc dico p̄t̄
q̄ sophisma est verd. pat̄z per ratio-
nē factam. C Pro sophismatis pro-
batione p̄t̄ secūdo. nam ei⁹ contra
dictoriū est falsum. Et per hoc p̄z
responsio ad sophisma. Dico secū-
do: q̄ hec ē falsa: oīs ens mouet cui⁹
q̄libet pars mouet sicut probatur
in deductione prime rationis. Nec
sequitur oīs ens cuīus q̄libet p̄s mo-
uetur.

Sophisma.xxi.

uet mouet. ergo omne ens mouet
enim quilibet pars mouet. et per h
soluitur prima ratio. Ad secundam
qui dicit celum est ens et in celo non mo
uet. dico quod simo. et quod dicit hoc esset
motu locali cedidit. Et cum dicit continet
manet in eodem loco. Dico quod
ad hoc quod aliquid dicat moueri lo
caliter circulariter non requiri quod ipm
mutet locum sed sufficere quod eius paru
mutet locum. Sed dices simo ptes
celi manet in eodem loco sicut ipsi
celi. ptes hoc. nam capiat medietas
motus celi que est ab equinoctiali
vibus polum articulata clarum est quod
illa manet continua in eodem loco si
cuit ipsummet celum. Vide ptes de alia
medietate celi accepta ab equino
ctiali vibus aliud polum: scilicet antarticas.
Ad istud rindeo quod non est dubium quod
ob ptes celi accepte haec est ratio
non manet continua in eodem loco sicut
ipsum celum. Et hoc est stat quod dum
dico celum alterum partem illo modo
libet pars celi mutat locum. nam capi
endo medietatem motus celi. p. alio
quod interponit inter duos polos tunc
inter duos arcus duorum collurorum
clarum est quod illa mutat locum et continua
in modo alie medietates celi. p. huius modo
sumpte. sed istud non est presentis
speculationis.

Sophisma.xxi. est ista
positio copulativa cuiusque libet pars
est vera: est vera. istud sophisma si
mille est uno procedenti sophismati.
C. Improbab sophisma. Ois ppo
sitione copulativa cuiusque pars est va
est va: ergo ois propria copulativa est
vera cuiusque pars est vera. p. sive
fim: et abs. p. a. abs. p. b. abs. et co
sequens non videtur differre. sicut
dicit p. b. ois propria copulativa est
va cuiusque pars est va: deinde et hoc est
asini p. op. propria copulativa: sive
p. p. est falsa: sive aliqua p. mis
taz et non minor: sive maior. C. affirmat

ois propria copulativa est va cuiusque
pars est va: et deinde hoc est asini non est p.
propria copulativa va cuiusque pars est
va: sive est hoc est asini non est propria
copulativa quod tamen est falsum.

C. In oppositu argui. Et p. inducendum
in oibus propria copulativa quare
quibus pars est vera. Dico ad sophisma
quod ipsum est verum. sed nego hanc p. am.
ois propria copulativa cuiusque pars est
vera: sive ois copulativa est vera. et
similia multum differunt a sophisma
te. Ut sophisma significat quod de qua
dicatur est verificabile et aggregatum
propria copulativa cuiusque pars est va.
de eodem est verificabile si vero. et hoc
est verum. sed ista propria copulativa
est vera cuiusque pars est vera. et
significat quod de qua est verificabile
si propria copulativa cuius de eodem est veri
ficabile si propria copulativa enimus
utraq pars est va. Et hoc est finis.

Sophisma.xxi. est ista
chymera que currat mouetur.
C. Dicbat sophisma. Et contradic
tu sophismatis est tunc: sive sophisma est
verum. tunc p. a. anno p. bat na. Et contra
tunc sophismatio est aliqua chymera
que non currat mouetur. sed ista est tunc
quod est affirmatio cuiuslibet tunc p. mul
to supponit. C. affirmat nam nullum quod
mouet est chymera que non currat: sive
nulla chymera que non currat mouet.
quia tenet p. conuersioem. ans no
tis est de se. C. Secundo sic arguitur
ois chymera que currat mouetur vel
alio chymera que currat non mouetur
si dicit p. m. habet p. positum. si dica
tur sedis tunc sed quod alio chymera cur
rit et illa non mouet: non habet sibi quod est
vna copulativa cuius vna pars est sua.
C. tertio sic arguit. ois chymera que
currat est chymera que currat: sive
chymera que currat est chymera que
mouetur. tunc p. a. eo quod moueri sed et
currere. Et ultra legitur. ois chymera
que currat est chymera que mouetur
et quod chymera que currat mouetur. p. m.

Sophisma. xxv.

ans p̄t̄ eo q̄ in ipso ē p̄dicatio de se
ipso: sed talis pp̄o ē verissima.

C Improbab. sophisma ē vna pp̄o
affirmatio cui⁹ subiectū p̄ nullo suppo-
nit: q̄ effim. t̄z p̄ia q̄is p̄bat. nāz
subiectū sophismatē h̄ totū chimera
q̄ currit. mō h̄ totū p̄ nullo suppo-
nit eo q̄ nihil ē chimera q̄ currit.

C Secundo sic arguit. nā iste equa-
lēt. ois chimera q̄ currit mouet: ois
chimera currens mouet. Alter iste
ois hō q̄ ē alb⁹ currit: ois hō albus
currit. mō ista ē fīla ois chimēa cur-
rēs mouet. eo q̄ nulla chimera cur-
rēs mouet: ḡ sophisma eo q̄ equa-
lēt illi. ē effim: vides. ois chimera q̄
currit mouet.

C Tercio sic arguit
cōtēs sophismatē fīla ḡ sophisma
ē effim: p̄ia t̄z ans p̄bat. nācōrteō
sophismatis ē aliqd q̄d mouet ē chi-
mera q̄ currit. mō ista ē fīla vt pat̄z

C Terciū ad sophisma q̄ ipm ē
effim. Et ppter p̄mā rōez tērēdē q̄
q̄ in aliq. pp̄oē p̄onit due coples v̄l
duo vba includēt duas copulas q̄
tū vna ē q̄ subiectū t̄ alia ē copula
principali. pp̄oē: tū ad habēdū cō-
tradictoriū si t̄is. pp̄oē sit affir-
matiā oris negationē ponit ad copulas
principali: vel ad verbū m̄ q̄ cludit
copula principali talis. pp̄oē: t̄ nō
ad copulā nec ad verbū q̄ d̄t̄ ē p̄
pp̄oē. t̄ fin h̄dictoriū isti⁹ sophi-
smatē chimera q̄ currit mouet nō est
ista aliq. chimera q̄ nō currit mouet
si ista. aliq. chimē. q̄ culit n̄ mouet

Uli de istis dñab⁹. pp̄oē p̄ia ē af-
firmatio t̄ alia negatio. t̄ i p̄ia nega-
tio si ferit ad copulā principali. pp̄oē
si ad vndacopulā q̄ ē p̄ s̄b̄. Et h̄z B.

C Ad rōes. **C** Ad p̄mā negatiōē q̄ cō-
tradictoriū sophismatis ē aliq. chi-
mera q̄ non currit mouet: negat. eo
q̄ ista ē affirmatio sicut p̄ia. ppter h̄
q̄ copla principali ei⁹nō ē negatio
t̄nīta bñ ē negatio aliq. chimera q̄
nō currit nō mouet. vel ista aliqua
chimera q̄ currit nō mouet. Uli in

vtracopla p̄cipalib⁹ q̄ negatur
Dico ḡ h̄dictoriū3 sophismatē est
aliq. chimera q̄ currit non mouet. t̄
nō ista. chimera q̄nō currit mouet.
et p̄ia ista ē vera: q̄ ē vna negati-
ua cui⁹ subiectū p̄ nullo suppōte.

C Ad secundū. coēdik ista aliq. chi-
mera q̄ currit si mouet. t̄ q̄ d̄f ḡ alt
qua chimera currit t̄ illa nō mouet
negat. h̄stia t̄ ratio h̄stia: q̄ aīs ē
vna. pp̄oē negatio a qua nō sedēt
t̄lis affirmatio: sicut dicebat p̄mā
vno sophismate. **C** Ad tertiu nega-
tur ista. ois chimera q̄ currit ē chi-
mera que currit. et q̄d dicit p̄dicat
idē de se ipso. admittit. Et q̄d vltē
rius talē esse verā: coēdik suppōta
ta cōstatia terminiū: s̄ hoc deficet
in ista. ois chimera que currit ē chi-
mera que currit. eo q̄ subiectū in
ista. p̄ nullo suppōte. Lōsli mō sol
uerēt ista sophismata. adā qui erit
nō fuit. antichrist⁹ qui fuit nō erit.
Cesar qui ē alb⁹ grāmatic⁹ mūsic⁹
nō legit. t̄ p̄stia. Un t̄les. pp̄oē sit
verē. nec sequit̄ adā qui erit nō fuit
ḡ adā erit. Nec sequit̄ antichrist⁹ q̄
fuit non erit: ḡ antichrist⁹ fuit. Nec
sequit̄. Cesar qui est alb⁹ mūsic⁹ grā-
matic⁹ nō legit: ḡ cesar ē alb⁹ mūsic⁹
grāmatic⁹. Et ratio q̄re t̄les cō
sequētia nō valēt est: q̄ d̄t̄ cōfētia
sunt negatio et h̄stia sunt affirmatio-
na. modo. pp̄oē negatio nō inserit af-
firmatio: licet affirmatio possit in-
ferri negationē.

C Nūc in ista p̄te vīenda sunt so-
phismata difficultate h̄stia exsup-
pone relativū:

Sophisma. xxvi. Est isti
so:tes et aīs⁹ ē illud. **C** Probatur
sophisma per illā regulā. Q̄ relati-
vū idētitatē deb̄z supponere eodēz
mō q̄ s̄b̄ aīs: et etid. p̄ illo v̄l pro illo
pro q̄ vel p̄ quib⁹ suppōte s̄b̄ aīs
led in sophismate li atal q̄ est aīs
bu⁹ relativū illud suppōte deter-
c. iii.

Sophisma.xxii.

uet: mouet. ergo omne ens mouet
cuius quelibet pars mouet. et per h
soluitur prima ratio. Ad secundam
qui dicitur celum est ens et non mo
uet. dicoq imo. et qndicet hoc esset
motu locali coegerit. Et cum dicat co
tinuer manet in eodem loco. Dico q
ad hoc qd aliquid dicatur moueri lo
caliter circulariter non requiri qd ipm
mutet locum seu sufficit qd eius paro
mutet locum. Sed dices imo ptes
celi manet in eodem loco sicut ipz
celi. patz hoc. nō capit medietas
motus celi que est ab equinoctiali
vns polum articulata clarus est q
illa manet continere in eodem loco si
cuit ipmmet celum. Vide patz de alia
medietate celi accepta ab equino
ctiali vns aliis poli: scz antarticas
Ad istud r̄t̄de qd nō ē dubium qui
oēs ptes celi accepte fz eadē ratio
nē manet ptime in eodem loco sicut
ipm celum. Et hoc tā stat qd dini
dēdo celū alterfz partē illo mōd
libet pars celi mutat locum. nā capi
endo medietatē motus celi. p alio
qd interponit inter duos polos tē
inter duos arcus duos collurorūz
clarid est qd illa mutat locum et cōsimi
lē mō alie medietates celi p̄hī mō
sumpt. sed istud tā nō est p̄sentis
speculationis.

Sophisma.IXII. oī p
positio copulativa cūq'quelbz ps
est vera: est vera. istud sophisma si
mile est oī p̄cedēti sophismati.
C Improbat sophisma. Oī p
positio copulativa cūq'qz pars est va
est va: ergo oīs ppōcopulativa est
vera cūq'quelbz pars ē vera. p̄sē
fīm: fz aīs. nā pbat. nā aīs et cō
sequēs nō videntur differre. fītas
p̄tis pbat oīs ppōcopulativa est
vacūr'quelbz ps ē va: fz deē et hōē
afinē p̄copulativa: fz deē et
hōē afinē p̄copulativa cūq' vtra
qz ps ē va. p̄ē falsa: fz aliquā p̄mis
faz et nō minor: fz maior. Cōfirmat

oī ppōcopulativa ē va cūq'quelbz
ps ē va: fz deē et hōē afinē p̄
copulativa va cūq' qz pars est
va: fz deē et hōē afinē nō est propō
copulativa qd tā est falsum.

C In oppositū argu t p̄ i ductōem
in oībus ppōibz copulativa quā
quelbz ps ē vera. Dico ad sophisma
qd ipm ē ver. sed nego hanc p̄nam.
oīs ppōcopulativa cūq'quelbz poē
verar. fz oīs copulativa ē verar.
imo ista multuz differt a sophisma
te. Tā sophisma significat qd de q
cūq' est verificabile. Aggregatum
p̄pōcopulativa cūq'quelbz ps ē va.
de eodē ē verificabile li ver. et hoc
est verū. sed ista ppōoīcopulati
va ē vera cūq'quelbz poēt vera si
gnificat qd de qdīpēt verificabile
li ppōcopulativa qd de eodē ē veri
ficabile li propōcopulativa enīs
vtraz poē va. fz hoc est fīm.

Sophisma.XIII. cīto

chymera que currat mouetur.
C Probat sophisma. Et tradictō
iū sophismatio ē fīm: fz sophisma ē
verū. fz p̄na. aīs. pbat nā. tradictō
rū sophismatio ē aliqua chymera
que nō currat mouet. sed ista est fa
qz ē affirmatio cūq' in bīectū. p̄null
lo supponit. Cōfirmat nā nullū qd
mouet ē chymera que non currat: fz
nulla chymera que nō currat moue
tur. p̄na tenet p̄cōveriōez. aīs no
tā est de se. **C** Secundo sic arguitur
oīs chymera que currat mouet vel
alio chymera que currat nō mouet
si dicat p̄mū habet p̄pōtis. si dica
tur sedz tē sedz qd alio chymera cur
rit et illā nō mouet: mo hē fz qz ē
vīla copulativa cūq' vna ps ē fīm.
C Tertio sic arguit. oīs chymera q
currat ē chymera que currat: fz oīs
chymera que currat ē chymera que
mouet. fz oīs et qd moueri sedz ad
currere. Et vtra sedz tur. oīs chyme
ra que currat ē chymera que mouet
qz chymera qd currat mouet. p̄mū

Sophisma. xv.

ans p^tz co^p in i^{po} ē p^odicatio de se
ipso: sed talis ppō ē verisima.

C Improbat. sophisma ē vna ppō
affratio cui^r subiectū pⁿullo sup-
ponit: ḡ ē fīm. t^r pīa ans. pbāt. nāz
subiectū sophismatē h̄ totū chimera
q̄ currat. mō h̄ totū. pⁿullo suppo-
nit eo^p nūlī ē chimera q̄ currat.

C Secundo sic arguit. nā iste equa-
lēt. oīs chimera q̄ currat mouet: oīs
chimera currens mouet. q̄liter iste
oīs hō q̄ ē alb^o currat: oīs albūs
currat. mō ista ē fīa oīs chimera cur-
rēs mouet. eo^p nūlla chimera cur-
rēs mouet: ḡ sophisma eo^p equa-
lēt illi: ē fīm: vīdēt. oīs chimera q̄
currat mouet. **C** Tercio sic arguit
cōtēs sophismatis ē aliqd q̄d mouet ē chi-
mera q̄ currat. mō illa ē illa vt pat̄z

C Tūc inde ad sophisma q̄ ipm ē
fīm. Et. ppter pīma rōez tēcēdū ē q̄
q̄n in aliq. ppōe pōnt due coplae ul-
duo vba includetia duas coplas q̄
ru vna ē p^s subiecti et alia ē copula
principali. ppōe: tūc ad habēdū cō-
tradictoriū et^r sītū. ppōe sit affi-
ratio et negatio pōnt ad copulas
principale: vel ad verbū in q̄ tēcēdū
copula principali talie. ppōis et nō
q̄ copula nec ad verbū q̄ dpez ē p^s
ppōe. et tūc h̄. Probatorū istū sophi-
matē chimera q̄ currat mouet nō est
ista aliqd chimera q̄nō currat mouet
si ista. aliqd chimera q̄ currat nō mouet

Uñ de istis dñab^o. ppōib^o pīa ē af-
firatio et alia negatio. si pīa nega-
tio si ferat copula principale. ppōis
sī ad vnu copula q̄ ē p^s subiectū. Et h̄. B.

C Ad rōes. **C** Ad pīma negat^r q̄ cō-
tradictoriū sophismatē sit fīz. Et cīl-
dī p̄dictoriū sophismatis ē aliqd chi-
mera q̄ non currat mouet: negat. eo^p
q̄ ista ē affratio sicut pīa. ppter h̄
q̄ copula principale et^r nō ē negatio
tūc ista bñ ē negatio aliqd chimera q̄
nō currat nō mouet. vei ista aliqua
chimera q̄ currat nō mouet. Uñ in

vtraq̄ copla p̄cipalis sp̄ negatur
Dico ḡ p̄dictoriū sophismatē est
aliqd chimera q̄ currat non mouet. et
nō ista. chimera q̄nō currat mouet.
et pīa ista ē vera: q̄ ē vna negati-
va cui^r subiectū pⁿullo suppōit.

C Ad secundū. cōcedit ista aliqd chi-
mera q̄ currat si mouet. et q̄n dī ḡ alt
qua chimera currat et illa nō mouet
negat p̄stia et ratio h̄mī ē: da ans ē
vna. ppō negatio a qua nō se q̄t te-
lis affirmatio: sicut dicebat pīm
vno sophismate. **C** Ad terciū nega-
tor ista. oīs chimera q̄ currat ē chi-
mera que currat. et q̄n dī vltē
rius tale esse vēa: cōcedit suppōsi-
ta cōtāta termioz: si hoc deficet
in ista. oīs chimera que currat ē chi-
mera que currat. eo^p subiectū in
ista. pⁿullo suppōit. Lōsili mō sol
uerēt ista sophismata. adāq̄ erit
nō fuit. antichrist^o qui fuit nō erit.
Cesar qui ē alb^o grāmatic^o mīsc^o
nō legit. et p̄stia. Uñ tles. ppōe sit
vere. nec sequit^r and qui erit nō fuit
ḡ adā erit. Nec sequit^r antichrist^o q̄
fuit non erit: ḡ antichrist^o fuit. Nec
sequit^r. Cesār qui est alb^o mīsc^o grā-
matic^o nō legit: ḡ cesār ē alb^o mīsc^o
grāmatic^o. Et ratio q̄t tles cō-
sequētie nō valet est: q̄t tēcēdū
sunt negatio et p̄stia sunt affratio-
na. modo. ppō negatio nō insert af-
firmatio licet affratio possit in
ferti negatio.

C Nūc in ista pte vīdēda sunt so-
phismata difficultē hāc exsup-
pone relatiū:

Sophisma. xvi. Est istū
so:tes et asin^r ē illud. **C** Probatur
sophisma per illā regulā. Q̄ relatiū
mō idētātē debz supponere eōvez
mō q̄s nūlī ans: et etid p̄ illoz p̄ro ille
pro q̄ vel. p̄ qmib^o suppōit sud ans
sed in sophismate li alal q̄d est ans
hūz relatiū illud suppōit veter-
c. lli.

Sophisma. IV.

minate sine indifferenter modum
disidiciorum p suis suppositis g et il-
lud relatiū illud debet supponere
indifferenter p suppositis analitis p
modis disidiciorum seu determinante
et iō sicut hec ē vera. alal ē soſo: ita
ista videt esse vera aſin⁹ ē illud. qd
nō videt esse aliud aſin⁹ est illud q
dicere aſin⁹ ē alal. et fm hoc sophis-
ma videt eē ppō copulatia cui⁹ qui
bet pars est vera: g ic.

CIn oppositī arguit. alal est sor-
tes et aſin⁹ est illud: g alal est soſo: et
aſin⁹ est illud alal quod est sortes.
qns est falsus et ans. p̄tia t̄ eo q
illud flatū illud restrigat ad sup-
ponendū pillo pro quo aſis verifica-
tur. id est pro illo vel pro illis. p quo
vel pro quib⁹ supposito vel supposi-
to aſis p̄dicatū verificat de su-
becto in illa. ppōe in qua ponit ans.
Si g in illa. alal est sortes li ſoſo ve-
rificat de alal pro ſorte. ſeqn̄t q il-
lud relatiū illud referens hoc aſis
anial: refert ipm ſoli pro alal qd
est ſortes. Sed pro rēpōtione ab ſo-
phisma et quibuso. i alis ſupponē-
da ſunt aliqua.

CUnde primo ſunt ſupponenda
quedā ſtālia circa relatiū et ſu-
pōtione eorū. et hoc de relatio gra-
maticali. pnt dī relatiū id est relatiū
late recō: datūd. et nō de relatio lo-
gicali ſicut eſt iſte termin⁹ pater vs
iſte termin⁹ filius. **C**Prīo g ſe ſu-
ponendū q relatio qd. iſat ſub-
ſe qd. i accītia. de relatio accītia
vt tant⁹/ quāt⁹/ talis/ qlis et ſic d al-
io. Relatiū oſt ſubſtātie eſt duplex:
ſe3 idētitat⁹ et diſtītia. Exēplus
de relatio diſtītia ſicut eſt hoc re-
latiū aliud: et de hoc nō dicet: ſed
poſtea vbi tractabunt ſophismata
ex pte negatiōis diſſicultatē hītia.
Relatiū idētitat⁹ ſubſtātie eſt du-
plex: ſe3 reciprocā et nō reciprocum.
Relatiū idētitat⁹ ad nō reciprocā ſunt
vt ille/ iſte/ et alia. Relatiū ad recipro-
cā ſdt. vt ſu⁹/ ſe ic. Et ē tal oris

int̄ relatiū reciprocā et nō reciprocā
qz relatiū nō reciprocā nōqz i eadē
cathegorica eſt ſuo ante ſumū et h
qz referat p̄cipiale ſubiectū. Reſo-
tua ad reciprocā bñ poniſt. Exem-
plid ſecundū qz poſſū bñ dicere. ois hō
diligit vel ois hō diligit aſin ſu-
um. Exēplus pmi. ſoſo currit et ille
monet. Et nondicter dixi qz referat
p̄cipiale ſubiectū: qz ſi ſlatū idē-
titatis nō referret p̄cipiale ſubie-
ctū ſi aliquē cūmū obliquū poſſit
in ſubiecto bñ poſſi poni i eadē ca-
thegorica cū ſuo ante. verbi g. a. ois
hō hns aſin diligit illud. ois ſu⁹ pa-
triæ mei diligit ipm. Unde qz in illis
relatiū idētitatis refert nō p̄cipi-
pale ſubiectū ſi pte ei⁹ nō ē incōne-
niēs ipm poſſi in eadē cathegorica
et ſuo ante. **C** Secunda ſuppositio
Relatiū idētitat⁹ in pponit pillo
ſupposito v̄ ſuppositū aſis. p q vel
quib⁹ p̄niciatū verificat de ſubiecto
in ppōe in q poſſit ipm aſis et nō p
alio. Et hoc ſe qz q relatiū idēti-
tat⁹ nō ſp ſupponit. p tot. p quo ſu-
ponit ſu⁹ aſis. Quidam ppōe in q poſſi-
tū aſis ſp verificat. p tot ſu-
pōtio. p q ſuppoit ipm aſis. Qz qz ſla-
tū idētitat⁹ ſuppoit ſu⁹. p ſu⁹. p
quib⁹ aſis verificat hīt ſuppoitio igit. **C** Secundo ſe qz q ſu⁹ re-
latiū idētitat⁹ ſuppoit eode moſi
cū ſu⁹ aſis qz ad oē gen⁹ ſuppoit
Qz nō quo ad ſpēm. Secundū p̄t: qz
dicendo alal ē ſoſo et plo nō ē illud. in
iſta ppōe alal ē ſoſo li alal ſuppoit
diſtītia. i. inorāter p ſu⁹ ſuppo-
ſitio p modis diſidiciorum: ſi qz iſta. p
poſitio alal ē ſoſo. nō verificat iſi
p vno ſuppoito hīt ſu⁹ termini alal
ſe3 p ſorte. ſeqn̄t ex ſuppoite q h̄ re-
latiū illud i ſchā cathegorica dicte
copulatia nō ſuppoit iſi. pillo vni
co ſuppoito alal ſe3 qd ē ſoſo et p ſu⁹
diſcrete. P̄t3 g. q aſis p ſu⁹ ſuppoere
diſtītia et ſu⁹ relatiū diſcrete qz
nō oimode et eodē mō ſuppoit ſu⁹
et ſu⁹ aſis. Nec p p̄t h̄ diſtītia idē-

Sophisma. xvi.

titatis q; debet supponere, p illis oib;
bus p quib; supponit sed a nō et omni-
modo et codē mō q; sed a nō. s; iō di-
citur r̄ltim idētatis: q; debz, p eo-
dē vel cōdō supponere, p q; vel q; b;
supponit sed a nō et vificat p pō a nō.
s; q; dī fūlām debz codē mō sup-
ponere p quo suum a nō: h est vrlitez
verz q; ad gen⁹ videlz, q; ad supponē
materialē simplice v; psonale: s; h
nē vrlē verū de spēb; supponē. tñ
vñ pcedoq; s; a nō supponit simplicē
sed r̄ltim debz supponere simplicē, et
si materialē: materialē, et si psonalē:
psonalē. C Tercia suppō. s; a nō a-
liciū relatiū, p nullo verificat licz
bñ, p alid supponat: tūc relatiū, p
nullo supponit. verbū gta a nō e la-
piō zahnē illud. Dico q; q; pdica-
tū p pposi a nō e lapiz, p nullo sup-
ponito hñ tñmū anta verificet h
relatiū illud, p nullo supponit de-
istio timo a nō. C Quarta suppō
relatiū nō debz e magis cofuluz
q; hñ a nō. Ex q; sequit q; si sui a nō
supponit determinate q; cūq; hñ cathego
reumate supponete relationē con-
fuet, p p; h relatiū, et iō ista a nō
e forz e lapiz no ē illud: h ista nega-
tio no p; dat h relatiū illud tñ n
studit ipm ppter h q; sui a nō stat
determinate, mō relatiū nō debz es-
se magis p fuit q; sui a nō cunstñ
oppositi eset verz li negatio cofu-
deret dictū relatiū. S; tñ si dicat
aliquid est et quodlibz ē illud, licz h
hincathego: enima q; nodib; pcedat
h relatiū illud: tñ ipsum no cofun-
dit propter hoc q; sui a nō stat de-
terminate et non cōfuse. C Quinta
suppositionē est q; si aliqua p pso-
tio verificatur p oib; supponit
aliquiū astis distributio: tunc
etiam relatiū illud antecedētis
supponit p oib; hisdem: nō tñ
oportet absolute sed relative sci-
cet referendo singula singulio: et ta-
lem suppositionē relatiū vocabat
antiqui suppositionē distributio

figillatam et bene vt in hac suppo-
sitione qua supponit hoc relatū
se in ista p ppositionē omnis homo dili-
git se. Unde ista p ppositionē veris-
cak distributio p oib; suppo-
sitionē istius termini homo et p oib;
dem suppositis supponit hoc rela-
tiū. non tamē absolute sed figil-
latum. Et propter talē suppositionē
nem figillatam distributio nō se-
quitur omnis homo dilit se: g omnis
homo dilit omnē hominē: licet se
supponat distributio. quia hoc nō
est absolute sed relative. et ideo be-
ne sequitur omnis homo dilit se: g
sortes dilit sortem: et plato plato
nem et hic de aliis. Et hoc ē quod an-
tiqui dicere consueverūt q; i termini
nia absolute ambob; distributio
tota distributio vñ termini cadit
super quodlibet suppositū alterū
termini etiā p le sumptū sicut hic.
omnis homo dilit omnē hominē
vbi bene sequit. omnis homo dilit
omnē hominē: g omnis homo dili-
git sortem. et omnis homo dilit pla-
tonē et hinc singulis. sed in distri-
butio antecedētis et sui relatiū
non tota distributio vñ cadit su-
per quodlibet suppositū alterius.
sed figillatū quelibz pare supra p
tem sibi cōridentē solum. et iō nō
sequit oib; homo dilit se: g oib; ho-
mo dilit sortes: sed bene sequitur
g sortes dilit sortē. et plato plato-
nē. et sic detingulis:
C His visis respondendum est ad
sophisma q; ipsum est falsum: sicut
probat ratio adducta in contrariis
C Ad rationē dico q; supponit fal-
sum: qua supponit q; relatiū zol
no eodez modo supponat sicut s; j
antecedētis modo hoc est falsum si
cū dictum est iuxta vñam supposi-
tionem.

Sophisma. xvii. ē istud
et lapiz et a nō ē illud. C Probat
q; est vna copulatio cuiū ambe par-
c. iii.

Sophisma. xvii.

ter sicut vere. Unde prima pars potest esse vera pro asino. et tunc per se cetera supponit prioris sophismatis illud refertur. An asinus ait pro asino. Et sic etiā secunda pars sophismatis est haec. scilicet asinus est illud et ideo hoc est asinus sophismatis est. ait alio nō est lapis et asinus est illud ait quod non est lapis.

C In oppositu arguit contradictionis sophismatis est verius. probat. Nam ex quo sophisma est una propoſitio copulativa huiusmodi. ut sophisma est una disjunctio de categoriis contradictionis categoriis sophismatis et sic contradictionum sophismatis erit omne ait alio est lapis vel nullus asinus est illud. modo disjunctio erit vera propter secundum eiusmodi. Unde ex qua ista ait alio est lapis non sufficit pro aliquo supposito huiusmodi ait alio secundum propositionem porro. sophismatis quod hoc relatum illud in secunda parte disjunctio pro nullo supponit. Ex quo viterbiensis sequitur secundum pitem dilucitio est vera. Ex quo est proponegativa eiusdem subiecti pro nullo supponit et ideo taliter est vera.

C Ad sophismate respondet quod ipsum est verius. quod probat prima ratio. Ad rationem in oppositu dicitur quod non bene caput est huiusmodi. ita quod in pluribus huiusmodi termini debet supponere pro eodem vel eiusdem quod non est in proposto. Nam in sophismate huiusmodi illud supponit pro aliquo sed in disjunctio a qua dicuntur est huiusmodi sophismatis illud non supponit pro illo eodem. propter haec in dicto disjunctio pro nullo supponit. et ex quo in prima parte disjunctio pro nullo supponito. antea huiusmodi relatione illud verificatur. Et ideo quod in propositionibus antium et relationibus non tenet illa communio regula. huiusmodi copulatio dicitur est una disjunctio copulata ex categoriis huiusmodi categoriis copulata. Quod ad habendum huiusmodi rationem in talibus disjunctiis ponere negatio totius proprieatis in qua illa negatio non intelligi

sufficit cedere super totam propositionem. Et secundum hoc huiusmodi sophismatis est illud non ait alio non est lapis et asinus non est ita quod ait alio non est lapis et asinus non est illud. modo hoc est falsum quod utrumque ita quod ait alio non est lapis et asinus est illud ut probat prima ratio.

C Sophisma. xviii. Nam ait alio est lapis et plato non est illud. Probat. Nam huiusmodi ait alio verificatur solu pro sorte. quod illud supponit solu pro sorte. probat. quod per secundam suppositionem. et anno notandum est de le. Lue vii articulo ait alio verificatur in dicta propositione pro sorte solu. et in illud supponit solu pro sorte. quod sensus sophismatis est. ait alio est lapis et plato non est illud id est ait alio est lapis et plato non est illud ait alio quod est lapis. et hec verum.

C Improbatur sophisma quod sequitur ait alio est lapis et plato non est illud. ergo ait alio est lapis et plato non est illud ait alio. probat vero quod relatum dicitur supponere pro eiusdem pro quo supponit sensus sophismatis. et quia huiusmodi supponit determinante pro sine supponit differenter habet distinctionem. sed quod per se secundum supponit sensus relatum. et in illud et quod hec negatione per se omittit illud et quod per illud distribuit. propter huiusmodi supponit alio. et per primo videtur quod sensus sophismatis sit. ait alio est lapis et plato non est alio. modo est falsum. C Respondeat quod sophisma est verum sicut probat prima ratio. C Ad secundam dico quod supponit falso. Nam quia supponit quod relatum supponat pro obiecto primo quod non suum antecedens et non tantum probat. propter quod primo antecedens non tantum probat. propter quod primo antecedens non est ratione. et quia ista propositione quod secundum ait alio lolum verificatur pro sorte. ideo hoc relatum illud solus supponit pro alio quod est lapis. Ex quo sequitur quod in sophismate alter supponit antecedens quod relatum. quod autem supponit determinante et suum relatum discrete. Secundo supponit falsum. eo quod negatio prius

Sophisma. xxix.

ens relatio distribuit ip̄z nō ob-
stante q̄ sūdā aīs supponit determina-
tate. mō hoc ē falsum. nā dicit q̄r-
ta suppositionē relatiōnō dīz esse
magis cōfūsū q̄ sūdaīs. et ideo nū
q̄ ante stāte determinate relatiōnē
stat distributio. Et p̄ hoc etiā pōt
solū hoc sophisma.

Sophisma. xxxii. vām
aīal nō est so:teo et plato nō ē illū.
C Probat sophisma. Nā brunell⁹
est quoddam aīal qđ nō est so:so. et
p̄o nō ē illū aīal: puta brunell⁹ qđ
nō est so:so. C Lōfīmāk. nā p̄ima
cathēgorica pōt verificari p̄o quo
dam supposito aīal q̄d nō est
so:so. et etiā qđ nō est plato. et q̄ re-
latiōnē nō supponit nisi p̄o illo. p̄ q̄
verificat suū antecedens. iuxta
quartam suppositionem sequit̄ so-
phisma ēē verū. C Item cōtra-
dictoriū sophismatis est falsum:
ergo sophisma verū. Consequen-
tia tenet. An. p̄bat. Nam contra-
dictoriū sophismatis est. oīne am-
mal est so:so vel plato est illū. mo-
do hoc ē falsum. quia est vna dis-
cūtia cui⁹ ambe partes sunt false.
Quoā p̄ma sit falsa probatur de se
Quod secunda sit falsa patet q̄: sen-
sus secide ē. q̄ plato ē illū. aīal
quod est so:teo.

C Improbab sophisma. Nam i so-
phismate h̄ aīal verificatur p̄o oī-
bus sūto suppositis sub disscūtione
que nō sūt so:so: q̄ etiam h̄ aīal veri-
ficat p̄o plato. q̄ plato ē aīal qđ
nō est so:so. Et quia hoc relatiōnē illū
supponit p̄o oīb̄s. p̄ q̄bus ve-
rificat suū aīs. sequit̄ q̄ in sophis-
mate propōsitiōl illū supponit di-
stributio. p̄ oīal q̄d nō ē so:so
postq̄ negatio ip̄m p̄cedit. et p̄
cōseqvē sequit̄ aīal non est so:so et
plato nō ē illū. ergo quoddam aīal
nō est so:so et plato nō ē illū quod
dā aīal q̄d nō ē so:so. ad quā se-
tūr vlt̄ius quod plato nō ē plato

quod est falsum.

C Ad sophisma respōdeo q̄ ē ve-
rūm sicut probat p̄me rationes.
C Ad aliam rationē dico q̄ suppo-
nit falsum q̄ supponit q̄ negatio p̄.
cedēs relatiōnē distribuit ipsū
p̄o omnibus suppositis p̄o quib⁹.
antecedens verificatur nō obstan-
te q̄ sūz antecedens sit determi-
nate. modo hoc ē falsum et cōtra
quartam suppositionem.

Sophisma. xxx. Est ist⁹
homo ē et q̄libet homo ē ille. Proba-
tur sic alīq̄s homo ē et so:so ē ille. et
alīq̄s homo ē plato ē ille z cete-
ra. ergo alīq̄s homo ē et q̄libet ho-
mo ē ille. C Secundo sic. Nā sophis-
ma ē vna copulatiua cuīs prima
pars ēē vera et secūda ē vna vñuer
salis cuīs quelibet singularis ēē
vera ēē prima parte. q̄ illa vñuer
salis ēē vera cum p̄ma parte eadē
et si sic: sequit̄ totam copulatiua ē
ēē verā: si q̄libet eius pars tru-
rit vera. sic vñuer salis ēē vera si quelibet
singularis fuerit vera. C Tertio
arguit. Aliq̄s homo est. et q̄libz ho-
est alīq̄s hō: ergo alīq̄s hō et q̄li-
bet homo ē ille.

C In oppositiū arguit. Nam subie-
ctū p̄ine q̄d sophismatis supponit de-
termīnate. s̄ p̄ quartā luppōdem re-
latiōnē nō dīz ee magis cōfūsū aīte
suo: q̄m sophismate h̄ relatiōnē ille
nō dīz supponere magis cōfūsū q̄ ly-
hō. s̄ min⁹ cōfūsū vel saltē ad min⁹
ita deteriate sicut li hō qđ ē suū
aīs. Ex quo sequit̄ scham p̄tem so-
phismatis ēē clam. Un oīno sicut
hec ē flā aliq̄s hō ē z ille ē q̄m hō:
ita hec ē falsa. aliq̄s hō ē z q̄libz
homo ē ille. q̄ equaliter et p̄o eī-
dem supponit li ille in vna sicut in
alia. sicut ex suppositionib⁹ p̄p̄o
sophismatis ēē clam. C Secundo sic. De nūl-
lo hōle verū ē dicere q̄ ip̄e sit z dīz
homo ē ille: q̄ flā ē q̄ alīq̄s homo
est et q̄libet hō ē ille. C Ad sophis-

Sophisma. xxx.

ma respondet q̄ ipm̄ e falsū sicut p̄ hāc rōes facte in contrarium.
C Ad rationes. C Ad prīmū dictū tur nes ino istā p̄m̄ p̄nam. aliquis hō ē et sōf̄ ē ille. et aliq̄s hō ē et plato ē ille: q̄ aliq̄s hō ē et quibz hō ē ille. Primo eo q̄ p̄nā ē ppō ypothetica qnō h̄z singulares ipm̄ ioncentes. q̄ ypothetice nō dicuntur et ali cū p̄tūtatis. C Secundo nō valet p̄nā. ppter h̄z arguit a pluribz sup̄ p̄ibz dēteria ad vna. Unū in ante sūt plures suppōtes dēteriate hui⁹ teri hō quia sūt plures singulares i ante in quibz ille termin⁹ hō suppōnem h̄z determinataz. et in alia et alia: p̄ alio et alio ei suppōto verificat. in p̄nte adit h̄z vna suppōtem dēteriatam. mō q̄ arguitur a pluribz suppōibz dēteria ad vna: nō valet p̄nā. sed cōmitit falacia figure dictionis. et iō si deve ret valere p̄nā: oī p̄ sic argueretur aliq̄s hō ē et sōf̄ ē ille et plato ē ille idē. et cicerō ille idem. et sic de aliis ergo aliq̄s hō ē et quilibet homo est ille. et tūc aīo eēt falsū excepta ei⁹ prīma parte. C Ad scham rōem di co. q̄ ad vit. atē sophisma nō sufficit q̄ quilibet singulari secundū p̄tis sophisma stat in veritate ei⁹ p̄ma. sū requirūt q̄ quibz singulari secunde p̄tis sophisma stat in vitate cum p̄ma. subiecto p̄me p̄tis v̄ificato. p̄ codes. hoc deficit i sophismate. q̄ li cet ei⁹ ista aliq̄s homo ē: vñ stat ista sōf̄ ē ille. et similiter ista plato ē ille: tñ. p̄ alio v̄ificat q̄ stat ei⁹ illa. sōf̄ te ē ille. et p̄ alio q̄ stat cū illa p̄so est ille. et illus dep̄det ex suppōne illa qua dicebat q̄ relatiūm suppōnit p̄tē p̄o quo verificat antecedēt. i. p̄p̄ in qua ponit antecedēt. C Ad tertiam negat p̄nā. et ratio est q̄ relatiūm nō suppōnit pro oībus p̄o quibz suppōnit sudante cōdēs. sed solū p̄o illis p̄o oībus v̄fical sūt antecedēs. nec etiā relatiūm suppōnit magis p̄fuse suo an

tecedēt. Ex quo patet q̄ nō sequit aliq̄s homo est et q̄libet hō est aliq̄s homo: q̄ quilibet hō est et q̄libet hō ē ille. ppter hoc q̄ in p̄ma li homo se quēsli quilibet stat cōfuse. Sed li ille in p̄te nō. et ideo nō licet p̄o hō homo ponere li ille. Lōsimūr solue rent ista sophismeta. aliq̄s ē et q̄ibz est illud. aliq̄s hō mouet et dīs hō q̄ currit ē ille. aliquod colorat̄ est. et q̄libet album ē illud. aliquod alat̄ ē et quodibz risibile ē illud. Prima autē significat q̄ aliquid ē et illud est quodibz. C Secunda autē significat q̄ aliquod hō mouet. et ille ē quibz hō qui currit. C Tertia significat q̄ aliquod colorat̄ ē et illud ē quodibz risibile. Ex quo p̄j dictas p̄pōtiones ēē falsas. q̄ taliter significat dicte. p̄pōt q̄d dep̄det ex illa suppōte qua dicebat q̄ relatiūm nō dī ēē magis cōfusū q̄ sūt oīo.

Sophisma. xxx. Est ista hō ē et null⁹ hō ē ille. C Probat sic. Aliq̄s hō ē et plato nō est ille. aliq̄s hō ē et sōf̄ nō ē ille. zic de aliis: ergo aliquis hō est et null⁹ hō est ille. C Secundo sic arguit. sophisma est vna copulativa cū p̄ma potest vere. et secunda ē vna vniuersaliocūm quibz singulari stat in veritate a cū p̄ma: ergo tc.

C In oppositiū arguit. Aliq̄s hō ē et null⁹ hō est ille: sit ḡ ille aliquis hō sōf̄. mō s̄m ē q̄ sōf̄ sit cū null⁹ homo sit ille: q̄ sophisma ē s̄m. Unū null⁹ est homo de quo sit veridice. re q̄ ihe sit et nullus homo sit ille. C Ad sophisma respondet q̄ ipm̄ ē s̄m. Et ad rōnes oppositiū p̄bāteo dicat. p̄portionaliter sicut iam r̄fūs est de alio sophismate.

Sophisma. xxxi. Est ista hō habēs equidēctat illū. Probat p̄tēto q̄ oīo hō habeat ruos eq̄s quod

Sophisma. xxxii.

Vnde equitas et alio modo. iste homo habet equequitas illum et iste homo habet equequitas illum. et sic de aliis. quod ois homo equequitas illum.

C Secundo sic arguit. sophisma vero istud ois homo qui habet equequitas illum. Et haec est veritas per casum.

C In oppositum arguit et dicitur sophisma est veritas: quod sophisma est similius anima. animo probat quod dicitur sophisma est aliud homo equequitas non equitas illum: et hoc est veritas. quod sortes hominis equequitas. puta brunellus non equequitas illum. posito ergo brunellus est unius de numero qui non equequatas. quod illa sit contradictione sophismatis probatur quod illa et sophisma se habet sicut vobis affirmativa et particularis negativa a tertio quod termino participantes. Ad sophisma respondetur quod est verum.

C Ad rationes in contrarium dicitur quod male accipit contradictione sophismatis. Et ratio huius est quod in oppositum contradictionis terminus est terminus qui in una stat non distributum distare in alia distributione et hoc si sit distributibile. modicudo non est in proposito. quod iste terminus equus bene est distributibilis. et tamen nec distribuitur in sophisma. te nec in proprie accepta tamen contradictione sophismatis. et in aliis acceptiencia est contradictione sophismatis. Et ideo dicunt adam quod ista ois homo equequitas illum equequitas illum non habet equequitas etate quod. et secundum hoc dicitur quod in accipiendo contradictione sophismatis dicitur inter hoc relationem illum in sensu animi. scilicet in lege equi. Et secundum hoc dicitur contradictione sophismatis esse aliud homo non habens equequitas non equitas equus. Sed breviter isti deficitur quod iste non equus non est. ois homo habet equequitas equequitas illum et ois homo equequitas equus. quod in casu possibili prima potest esse. secunda ex parte vera. Nam posito quod ois homo equequitas equequitas non est equus sensu equequitas. sed hec est vera. ois homo equequitas equequitas. ista tamen ex parte falso ois homo habet equequitas.

bequequitas illud. Alter tamen dicendum quod accipiendo contradictione sophismatis ponenda est negatio totius sophismatis. et secundum hunc dicitur sophismatis est non ois homo equequitas illum. sed sic quod tota negatio cavarat super totam probarem. et quod sit sensus non est ita sicut ista significat ois homo equequitas equequitas illud. Deinde rideat ad probatque quod iste sit contradictione omnis homo equequitas equequitas illum. et aliud homo equequitas non equitas illum. quod dicitur habet sicut vobis affirmativa et. Dicitur ad hunc quod non sufficit ad contradictionem his casis hoc requiritur quod terminus distributibilis in alia sit distributibilis et est quod inter non est in proposito.

Sophisma. xxxiii. Istud ois homo est animal et risibile est illud. Probat sors est animal et risibile est illud et plato est animal et risibile est illud. et sic de aliis. quod ois homo est animal et risibile est illud. **C** Secundo sic arguit sophisma est una copulativa cuius prima pars est va et secunda stat in virtute eius quod singulariter pone potest: quod sophisma est veritas. **C** Tertio sic. Nam hec est va ois homo est animal et illud est risibile: getia videtur quod hec sit va. ois homo est animal et risibile est illud. Tercia tenet et videtur esse nota. Tertia patet. Nam ois homo est animal quod est risibile: quod ois homo est animal et illud est risibile. Propter quod est eo quod licet exponitur et illud quod est. Quod anima sit veritas patet. quia contradictione eius est falsum.

C In oppositum arguit. Ois homo est animal et risibile est illud. in ista proposito illud supponit determinate. et proposito ista proposito risibile est illud veritatem. pro aliquo proposito huius termini animal. Sit quod illud sors vel plato. tamen sicut hec est falso. ois homo est animal sors est illud. vel ista ois homo est animal et plato est illud: ita hec est falso ois homo est animal et sortes est illud. probatque hoc ois homo est animal et sortes est illud.

Sophisma. xxxiiii.

Iud plato est hoc: g plato est animal et sortes est illud: pto est ffa. et tñ discursus è bono g aliquid pñmisard et nō minor g maior que est sophisma. que debat pbaui falsa.

C Ad sophisma rñvñt q ipm est falsus sicut pbauit rō immediate facta.

C Bonones. C Ad primā cū dicit sortes est animal et negat pñntia ppter: h q arguit a pluribz supponibz determinat ad vñam huius tñminis risibile. Sed si deberet valere pñna sic deberet argui. sortes est animal et risibile est illud et plato est animal et illud id risibile qd est sortes est illud et qd ois hoc est animal et risibile est illud. ied tñc oes ptes and eent false excepta prima. C Ad secundā dñq ad veritatem sophismad nō sufficit q secunda pñ stet i veritate cū qlibet singulari pñme: h requirit q secunda ei pñ pñ supposito huius tñminis risibile stet i veritate cū qd huius pñce pñtio: mō hoc est valid: q: pñ alio supposito huius termini risibile ista pñrisibile est illud stat i veritate cū ita: sortes est animal et pro aliocū ista. plato est animal. C Ad tertiam cõcedit an et negat pñna. unde dico q iste pñpñes mltu dñrit: scz ois hoc est animal et risibile est illud: z ois hoc est animal et illud est risibile. qz i prima tñminis risibile supponit determinate et in libali risibile cofubdit. vñ ad veritatem isti pñpñes ois hoc est animal et risibile est illud. requirit q ois hoc est animal et hoc risibile qd sortes est hic illud. vt ois hoc est animal et hoc risibile qd est plato est illud. ino iste oes sdt false. Sed ad veritatem isti. ois hoc est animal et illud est risibile. requirit et sufficit q sortes est animal et illud est risibile et plato est animal et illud est risibile et. mō oes tales sunt vere. Ex his pñc istam esse veram ois hoc est animal et illud est risibile. et istud est ffa. ois homo est animal et risibile est illud. et alio hanc ois hoc est animal et sortes est illud. C Ex hoc ens pñc hanc esse falsa. ois homo est animal et omne risibile est illud: quia sequit

tur omnis homo est animal: et omne risibile est illud: g plato est animal et omne risibile est illud. mō hoc est falsum. Similiter si hec est ffa. ois homo est animal et risibile est illud sicut dictum est: multomagis hec est falsa omnis homo est animal et omne risibile est illud.

Sophisma. xxxvii.

Et hoc relatio idem. aliquod enunciabile est falsum et idem necessario est verum. Probab: da est vna copulatio cuius ambe ptes sunt vere: g et. Pria pars est vera et clarissima: quia multa sunt enunciabilia. Et hinc secunda pars est vera: q: omne idem necessario est verum: g omne idem necessario est verum et hec est secunda pars sophismatis: g et. C Improbab sophisma hic. sophisma est vna copulatio cuius vna pars est falsa secunda: g sophisma est falsum. tñ pñna eo q ad veritatem copulatiæ requiri veritas vtriusque pñcio. Ita sophisma significat q aliquid enunciabile est falsum: et quod idem enunciabile sicut necessario est verum modo hoc est falsum.

C Pro responsione ad sophisma est sciendu q aliquido vñmum isto qd est idem sicut istis relatiuum ille iste. vt si dicat sortes currat et idem disputat. Aliquando autem vñmum eo ut adiectio quod à aliquo substantiæ et relatio ad aliqd. nō antecedens ipsius sed sequens. vt si dico sortes est idem homini. ibidem non est relatiuum ad sortes sed ad hominem. et nō est ratio si aliqui stat ordo per posterum. vt si dicatur homini est idem sortes. ibi enim idem refertur ad hominem sicut primum. C Ulterius est notandum q hoc relatiuum idem cuius termino communis ad quem refertur supponit pro eo pñ quo ille terminus verificatur. Unde iste equivalent sortes est idem homini et sortes est homo. similiter iste sortes non est idem animo et sortes non est animus

Sophisma. xxxiiii.

Cetero respōdet ad sophisma q̄ si
hoc relatiū idē capiatur p̄mo° so-
phisma ē fīm. sicut pbat sc̄da ratō
z tēc̄ sc̄lus ē q̄ aliquid enūciabile est
fīm. z q̄ idē enūciabile fīm necessa-
rio est verū. modo hoc est fālsum.

CSecundo dico q̄ si li idē capiat se
cudo° sophisma ē vērū sicut pbat
p̄ma ratio. Autē pōt̄ dici de isto ter-
mino necessario q̄ pōt̄ cē nomē da-
tū cas⁹ z sic sophisma ē vērū. z hoc
pbat p̄ma rō. vel pōt̄ cē aduerbi
z tēc̄ sophisma ē fīm z hoc pbat se-
cunda ratio.

Sophisma. xxxviii. isto
de hoc relatiū sima. oīs hō est atal
z su⁹ alin⁹ currit. Donat cas⁹ q̄ cu-
misi hōis alin⁹ currit. tēc̄ arguit.
Sop̄hisma ē vna. ppō copulativa
cū⁹ ab parte sunt vere: ḡ sophis-
ma ē vērū. p̄nat. aīs. pbat. q̄ p̄ma
par sit vera claz ē. q̄ secunda sit ve-
ra. pbat: q̄ valet istā cumulib⁹ hōis
alin⁹ currit z illa ē vera p̄ casum.
CIn oppositū arguit. Sop̄hisma
equalib⁹ hōis oīs hō ē atal z alin⁹ su⁹
currit in dūlla secunda p̄e effla. q̄ in
utri⁹ alin⁹ cumuli hōis currit. modo
est fīm eo q̄ null⁹ ē alin⁹ cumulib⁹
hōis sicut supponit.

CAd istud sop̄hisma respōdet q̄
e verū sicut pbat p̄ma ratio.
Hō reueit hōis dī: q̄ iste n̄ equalēt
oīs hō ē atal z su⁹ alin⁹ currit. z oīs
hō ē atal z alin⁹ su⁹ currit. q̄ in
p̄mali alin⁹ p̄funditq; sed tūr rela-
tūm q̄ terminū distributū refert.
In sc̄da aut̄ li alin⁹ supponit deter-
minate. et id inter dictas ppōnes
magia ē differētia. z id valde eanē
dī ē de tali situatōe terlor⁹ absolu-
tū ante relatiū vel post.

CUnne in ista parte vidēdūm est
de hoc relatiū se/renis.

Sophisma. lxxv. Om̄is
det se. posito q̄ nō sit aliq̄ hōquin
videat seip̄z z nullū alid a se. z tēc̄

arguit sic. solo vīdet se. plato vīdet
se z sic de alio: ḡ oīs hō vīdet se.
CIn oppositū arguit. Oīs hō vī-
det se: ḡ oīs hō vīdet oīm hominez
p̄is est cōtra cas⁹ z pbat p̄ha eo q̄
hoc relatiū se supponit distributi
ue p̄ om̄i homine.

CRespōdet ad sophisma q̄ ip̄m ē
verū. Ad iprobationē dī q̄ lic⁹ hoc
relatiū se supponat pro oī hōle tñ
hō est absolute. sed signifiati refe-
rēdo singula singulis sic dicebatur
iuxta q̄ntā suppositionē. ideo n̄ seq-
tur oīs hō vīdet se: ḡ om̄is hō vīdet
oīm hominem. Nec etiā sedetur oīs hō
mo vīdet se: ḡ oīs hō vīdet sorte et
platonē. sed bene sedetur. oīs hō vī-
det se: ḡ soīs vīdet sorte z plato pla-
tonē z iohānes iohānem.

Sophisma. lxxvi. ḡ hoc
relatiū ei⁹. Oīs ppō ē vera vī ei⁹
contradictoria est vera.

CProbat sophisma. Ista ppō ē vī
vī ei⁹. Dicitoria ē vī z ista propō est
vera vī ei⁹. Dicitoria ē vera z sic de
alio: ḡ oīs propō ē vera vel ei⁹ cō-
tradictoria est vera.

CIn oppositū arguit. Sophisma
est vna diuinctua cū⁹ ab pteo sit
false: ḡ sophisma ē fīm. p̄ha tñ. aīs.
pbatur. n̄ i q̄ prima posuit falsa claz
rī est. Sed de sc̄da p̄z. n̄ sens⁹ se de
ē q̄ oīs ppō ē vere. Dicitoria ē ve-
ra: mō hoc ē fīz. p̄ha p̄z q̄ in prima
cathegorica sophisma ad p̄dicatū est
verificabile de aīste p̄o oīb⁹ ppō
mīb⁹ vī z solū p̄o tālib⁹. id p̄lectū
dā suppoz hō relatiū ei⁹ refert oīs
ppōes vera. z iōsens⁹ sophisma q̄dē
q̄ oīs ppō ē vera vī oīs ppō ē ve-
re. Dicitoria ē vera. mō claz ē hanc
ē diuinctū hōtē abas pteoflas.

CEt iō ridek ad sophisma q̄ ip̄m
est fīm. z cū arguit. Ista ppō ē vera
vī ei⁹. Dicitoria ē vera. z ista ppō ē
vera vī ei⁹. Dicitoria ē vera z sic de
alio: ḡ oīs ppō ē. Negatur p̄ha q̄
p̄is est vna ppō hypothetica q̄ndē

Sophisma. xxxviii.

alicuius & titulat & non habet singulares ex
dibus inducere inferat. Sic & p[ro]p[ter]o
quod aliter r[ati]onabiliter ad ista ois pro-
posito est vera ut ei[us]m[od]i victoria est vera
& aliter ad ista ois proposito vel ei[us]m[od]i vi-
ctoria est vera de quod prins fuit sermo.

huius finis in theoreumatis ois ut sibi
equivalenter distribuenter terminatur
cui addit[us] pro oib[us] suis supponit.

Sophisma. xxxix.

est istud. Ut ergo isto[rum] est ut ergo isto[rum]
ridicendum demonstratis duob[us] scilicet sorte
& platonice.

C Probat sophisma sic. H[ab]e[re] isto[rum]
est utero[rum] & iste isto[rum] est iste isto[rum]: &
ut ergo isto[rum] est ut ergo isto[rum]. **C** Se-
cundo arguit. Ibi predicit idem de seip-
so: & sophisma est verum.

C In oppositu arguit contrarium so-
phisma est verum: & sophisma est falsum
assumptum. probat nam contrarium est neu-
ter isto[rum] est ut ergo isto[rum] modicum hec verum.

C Pro ratione sophismatis & alio
rulequentius circa hoc finis in theo-
reumate ut ergo sciendu[m] q[uod] hoc finis in
theoreumate ut ergo in suo distribui-

bris propo[st]o est vera ut eius contra-
dictio[ne] est falsa.
C Improbatur sophisma sic. ois pro-
posito est vera ut ei[us]m[od]i victoria est falsa:
s[ed] hec proposito non est. est vera vel eius
victoria est falsa. prout si inquit est
una disiectua cum ambabus p[otes]t scilicet
s[ed] hec p[ro]bat p[ro]p[ter]o q[uod] omnis proposito est vera
ut ei[us]m[od]i contradictione est falsa. hec proposito
de non est proposito: ergo hec proposito
de non est est vera ut ei[us]m[od]i contradic-
toria est falsa.

C In oppositu arguit q[uod] est una dis-
iectua cuius secunda pars est vera: & ip[s]e
est vero. dicitur. atque probat q[uod] sensu
sophismatis iuxta illa q[uod] p[ro]p[ter]o dicta
sunt. ois proposito est vera ut ei[us]m[od]i con-
tradictoria est falsa. i.e. ois proposito est vera vel ois
proposito vere p[ro]p[ter]o victoria est falsa. modo
istius disiectum secunda pars est vera.

C Ad sophisma respondet q[uod] ipsum est
verum: ut probat ratione facta. Et ad ra-
tione i contrarium negat p[ro]p[ter]o. q[uod] q[ui] ar-
guit. ois proposito est vera ut ei[us]m[od]i victo-
ria est falsa. hec proposito de non est: & ip[s]e
s[ed] hec proposito de non est est vera ut eius
contradictoria est falsa. negat p[ro]p[ter]o eo
q[uod] non apparet esse in aliquo modo nec in
aliqua figura nec etiam major est ca-
thgorica. immo hypothetica disiectio-
na. ex quo non est talis sillogismus
Lolisi modo dicere[re] de hoc sophisma
est: ois proposito est falsa vel ei[us]m[od]i con-
tradictoria est vera. et sic de similibus.

C Nihil restat ponere in hac parte
sophismata difficultate habetia ex
pte huius finis in theoreumatis uter
q[uod] distribuentis termini cui addi-
tur pro duobus tenui: postquam visa sunt so-
phismata difficultate habentia ex p[ro]p[ter]

oculis de utute sermonis supponit
p[ro]p[ter] oculi id differenter et sibi addat
lignis distributum pro duobus tenui
tamen ex visu loquendi et bonitate intel-
ligentis potest intelligi q[uod] fiat sermo so-
lidus de duobus oculis videlicet de oculis
tuis. et si talis oratio sic intelligatur le-
sus eius est. utrumque isto[rum] oculorum ha-
bendo tu potes videre. demonstratis
oculis tuis. Pariformiter dicat de his
finis in theoreumate neutrum. **C** Isto vi-
so risuet ad sophisma q[uod] ipsum est falso.

Sophisma. xxx.

Aent erat illud de quo p̄dicebat
sc̄ oī hō ē oī hō. Et q̄n arguit iste
istoz ē iste istoz re. ḡ vterq; istoz ē
vterq; isto: d. negat p̄ia. nā ut idu-
ctio valeat ad aliquę termini di-
stributioz oīno q̄ p̄ile sit p̄dicata
in singularibꝫ in pp̄de que indu-
cit z hoc si fiat iductio a pte subie-
cti sed sic nō ē in p̄posito. q̄ p̄dicati-
tū singulariū ē hoc iste istoz z p̄di-
cati sophisimatis ē vterq; istorum.
mō ista n̄ sit sūta p̄dicata. Et ideo
si p̄ia deberet valere oportēt sic ar-
guere. iste istoz ē vterq; istorum: z
iste istoz ē vtq; istoz: ḡ vtq; istoz ē
vt. q̄ istoz. z tdc q̄nē s̄t. Quid autē de-
berit fieri iductio a pte p̄dicatoz q̄
oīno p̄ codē supponeret subiectus
pp̄ositionis in quibꝫ fieret iductio
et. ppter defectu isti nō sequit̄ ali-
quis hō ē iste istoz d. demōstrādo so-
tem z aliquo hō ē iste isto: n̄m demō-
strādo platonē. Et aliquo hō ē vter-
q; istoz. q̄ nō p̄ codē supponit lībō
in vna z in alia. nec pro quo suppo-
nit in vna supponit in alia. Ad alia
am negat q̄ hic p̄dicatur idēz de se
ipso. ppter hoc q̄ li vterq; est p̄ pre-
dicati nō autē p̄ subiecti.

Sophisma. xxx. ē isto-
istoz portat lapidē dēmōstrādo so-
te z platonē. quo si vñ portet vñ
lapidē z alī portet alii lapidē.
C Probat sophisima. Iste istorum
portat lapidē: z iste istoz portat la-
pidē. ḡ vterq; istoz portat lapidēz
C In oppositil arguit vterq; isto-
rū portat lapidē. ḡ lapis portat ab
vterq; isto: d. p̄ia ē s̄t. C Secun-
do h̄c vterq; istoz portat lapidē: ḡ
isti portat lapidē. p̄ia ē s̄t. Nā se-
quit̄ isti portat lapidē. ḡ lapis por-
tat ab isto qd tñ ē falsum.
C Zic respōdeo ad sophisima q̄ ē
versi. Et q̄n arguit vterq; istoz por-
tat lapidē. ḡ lapis portat ab vter-
q; isto: d. negat p̄ia et c̄sē q̄ sante
li lapidē stat cōfusus tñ ratione hu-

ius sincathēgo: cumatis vterq; tñ
portatō multitudine. In p̄ste adē
stat determinate. ex eo q̄ nullā sim-
cathēgoreūma cōfusus ē ipm p̄ce-
dit. C Ad sc̄dam q̄n dicit vterq;
istoz re. cōcedit cōsequētia si li iste
teneat dimissiū. Et vterq; negatur
p̄ia. isti portat lapidē: ḡ lapis por-
tat ab isto. q̄ iācedētēt li lapidē
supponit p̄fusus tñ eo q̄ sequit̄ hoc
p̄nomē isti q̄nō si teneat dimissiū
multitudine p̄portat. In cōsequētē
ad li lapis supponit determinate
Si autē li isti teneat collectiū t̄tē
bene sequit̄ isti portat lapidē: ḡ la-
pis portat ab isto. Sed tdc negan-
da ē illa cōsequētia. scilicet vterq;
istoz portat lapidē: ergo isti portat
lapidem. Et tunc notandum ē q̄ li
isti tenet dimissiū q̄nō propostio
in qua ponitur equinalet vñ copu-
latine. Tdc autē debet teneri col-
lectiū quando p̄positio in qua po-
nitur equinalet nō copulatine. sed
pp̄positiō de copulato extremo.
Verbigratia de p̄fisi dicitur isti
currut valet istam. iste currut z iste
currut. Exempli secundi ut si dicit
isti h̄t dno vñ isti iste z iste s̄t duo.
Adhuc dicere videt non obstante
q̄ li isti teneat dimissiū. quia se-
quitur isti portant lapidē: ergo la-
pis portatur ab istio. q̄ omnis acti-
ua infert passiuas. modo ista ē acti-
ua isti portant lapidem id ē de ver-
bo actiū. ergo ipa infert aliquam
de verbo passivo et nō aliam q̄ il-
lamque dicta ē vt videtur igr.
C Respondet cōcedendo q̄ infert
vnam passiuam sed non illam que
dicta ē p̄fusa. sed istam. ab istis por-
tat lapis. modo in ista li lapis be-
ne supponit p̄fusus tanti grātia de
li istis quod ip̄s p̄cedit sicut in isto
isti portant lapidem.

Sophisma. xl. Est istud.
Ctq; isto
rūscit arithmetica. Et volo capere
arithmetica si. p̄nō l'nob̄ hitibꝫ

Sophisma.xli.

Vnius vel duarum cōclūsiōnē arithmetice: sed pro aggregatione ex oībus babilib⁹ partialib⁹ arithmetice. Et vlt̄ pono q̄ non sunt nisi centūz cōclūsionē arithmetice de quibus sortes sciat quīquagsta et plato ali⁹ es quinquaginta et nō plures. et nul⁹ l⁹ alii sciat alid plone arithmetice. ¶ Probatur sophisma. tota arithmetica scit: quia quālē cōclūsio arithmetice scit. sicut p̄t̄ excalū: ḡ ab aliquo vel aliquib⁹. Nō ab aliquo p̄ casum: ḡ ab aliquib⁹: s̄y a nullis aliis a sorte et platōe: ḡ tota arithmetica scit a sorte et platōe et p̄t̄ isti scit arithmetica dēmōstratis sorte et platōe. Et vltra. isti scunt arithmetica: ḡ vterq; istorum scit a arithmeticam.

¶ In oppositum arguitur. vterq; istorum scit arithmeticam: ergo sortes scit arithmeticas. et vltra: ḡ sortes habet aggregatōe oībus habitiūs partialib⁹ et cōclūsionē arithmetice. p̄t̄ est fīl̄ p̄casū. et p̄t̄ p̄casū ex eodē. ¶ Secundo sic arguit. fālsum est q̄ isti sciant arithmeticā: ḡ fālsum est q̄ vterq; istorum scit arithmeticas p̄t̄ia t̄ a s̄y, p̄batur. nā sequit isti scunt arithmeticā: ḡ arithmetica est. p̄t̄ est fālsum: q̄ sequit arithmetica est: ḡ arithmetica est in aliquo subiecto: sed hoc non: quia nō dēst in anima sortis nec in aīa platomis.

¶ Respondeatur ad sophisma q̄ ipm est fālsum. Et q̄i arguit. tota arithmetica scit: ḡ ab aliquo vel aliquib⁹. dicitur q̄ non ab aliquo: cōcedit ḡ ab aliquib⁹. finaliter cōcedit q̄ isti scunt arithmetica dēmōstratis sorte et platōe accipiendo li isti collecte et negatur p̄t̄ia: ḡ vterq; istorum scit arithmeticas: q̄ a li isti sumpto collecte ad hī vterq; nō v̄z cōseqnētia licet bñ valeat a li isti sumpto diuisine: sed q̄i arguit ad oppositū vicebat q̄ isti scunt arithmeticas: ḡ arithmetica est: concebit. et q̄i dicit ḡ in subiecto. concedit sic q̄ una

et p̄t̄ p̄t̄ est in uno subiecto et aliam in alio nec oī accidenti aggregato assignare vnd̄ subiectū quale accīs ē arithmetica p̄t̄. hic accipitur: sed bene oportet accīsū simplici.

Sophisma.xli. Est istud. vterq; isto rūz scit septē artes liberales. ponatur q̄ sortes sciat tres artes et plato quattuor et nō plures. ¶ Probatur sophisma. Ibi scunt septē artes liberales: ḡ vterq; istorum scit septē artes liberales. p̄t̄ia t̄ a s̄y. nam bene sequit isti currēt: ḡ vterq; istorum currēt. s̄t̄er bene sequit isti scunt dē esse: ḡ vterq; istorum scit dē esse. aīo, p̄batur. nam isti scunt tres artes et quattuor: si quattuor et tres sunt septē artes: ḡ isti scunt septē artes. ¶ Improbatur sophisma. vterq; isto: s̄i scit septē artes liberales. dēmōstratio: le et plone: ḡ solo scit septē artes liberales. Quid ē p̄casū. ¶ Ad sophisma rūz: q̄ ipm ē fālsum. Et q̄i arguit. isti scunt septē artes liberales: cōcedit s̄i li isti tenētā tñr collecte: et tñc negat p̄t̄ia ḡ vterq; istorum scit septē artes liberales. Et quādō dicit bene sequit isti scunt dē esse: ḡ vterq; istorum scit dē esse. qualitercumq; capiāt li isti sumpte collecte sive diuisine. dicit q̄ hoc est gratia termōs: q̄ denī esse non habet partes quartiū vna potest scribā ab uno et alia ab alio. et iōe illius bene vñz p̄t̄ia taliter dīterciā: q̄ capiāt li isti sumpte dimissine sumpte collecte: sed si nō dēst de septē artib⁹ quia vna p̄t̄ scribā ab uno et alia ab alio sine alia. Et iōe licet bene seq̄tur isti scunt septē artes accipiendo li isti diuisine: ḡ vterq; istorum scit septē artes: tamē nō sequit isti scunt septē artes capiādo li isti collecte: q̄ quālē istorum scit septē artes. ¶ Gratia cm⁹ est scīēdī: q̄ aliquid ē dīdicāt quod p̄t̄ inesse mīlitū in differenter cōductū et diuisim. ali quod adī ē dīdicāt q̄d nō p̄t̄ lesse

Sophisma.xlii.

multis nisi pūctim. aliquid autem est quod nō poterit inē multis diuisiōnēs. Exemplū primi. sicut portare lapidē poterit inē sorti et platonī pūctim et diuisiōnē. nā possiblē ē quod portet lapidē vnde si quē nenter cordē solo sufficit portare. et tē sorti portare lapidē poterit inē sorti et platonī diuisiōnē: ut si sortes portaret vnde et plato aliū. Exemplū secundi ut ista pūdicata duo et tria et similia i portantia pluri- ralitatē nō poterit inē plurib⁹ nī cō- iunctum. et ideo hec nō poterit ē. vera isti sunt duo demōstratis sorte et plato- nī nā li isti teneat collectiōne. Ex- plū terciū. sicut scire deū esse poterit in ē plurib⁹ et nō vnde qd̄ ex diuisiōnē sciat deūm esse. Et iō hec nō poterit ē. vera isti sciant deūm nā li isti te- neat diuisiōnē. sed ista isti portat la- pidē potest esse vnde aliqui: qd̄ li isti tenet diuisiōnē. aliqui potest esse ve- rati li isti teneat collectiōne.

Sophisma.xlii. est istud
vnde qd̄ isto
rum pugnat ut vincat se. Ponat ca-
sus qd̄ sorte pugnet et plato et ut vim-
cat platonē et plato et sorte ut vim-
cat sorte. Et sic arguit. isti pugnat ut
vincat se demōstratis sorte et platoe
qd̄ vtq; illo pugnat ut vincat se. aūo
pbat nā iste pugnat ut vincat illuz
et iste pugnat ut vincat istū: qd̄ isti pu-
gnant ut vincat se. Et cōfirmat. isti
pugnat ut vincat aliquos aut qd̄ se
aut alios. qd̄ nō pugnat ut vincant
alios: qd̄ pugnant ut vincat se.

CIn oppositū arguit. vnde illo-
rum pugnat ut vincat se: ergo sorte
pugnat ut vincat se. p̄t̄ est falsus
quia sorte nō pugnat ut vincat se
sed ut vincat platonē. p̄t̄ nota est
de se. **C** Secundo sic arguit. falsus ē
qd̄ isti pugnat ut vincat se: qd̄ sophis-
ma ē falsa. p̄t̄ et aūo pbat. nā
si isti pugnat ut vincat se tōc isti pu-
gnant ut vincant. et quia etiam pu-
gnant ut vincant sed qd̄ pugnat ut
vincant et vincat.

C Respondeat ad sophisma qd̄ ē fal-
sum: et ad argumētū in contrariis
dicit p̄cedēdo aūo. si li isti teneat
collectiōne et tunc negat p̄t̄. Si ta-
men li isti teneat diuisiōnē p̄t̄ cō-
ceditur et negat aūo. Et quando di-
citur iste pugnat ut vincat illum. et
iste pugnat ut vincat istū: qd̄ isti pu-
gnant ut vincant se: negatur p̄t̄ cō-
cipiendo li isti diuisiōnē: qd̄ ad tradi-
tionē act⁹ in diuersum nō sequitur
actio in semetipsum. Et ulterius quā-
do dicit isti pugnat ut vincat ali-
quos negat: qd̄ nenter istoū pū-
gnat ut vincat aliquos vel alios sed
quilibet istoū pugnat ut vincat ali-
um. Et ideo bene cōcedit qd̄ isti pu-
gnant ut vincant se capiendo li isti
collectiōne. Ulterius quādo dicitur
ad altam partē fīlm ē qd̄ isti pugnat
ut vincant se. negat si li isti teneat
diuisiōnē. Et quādo dicit isti pugnat
ut vincant se: qd̄ isti pugnat ut vincat
cōcedit aūo: si li isti teneat collecti-
ōne. sed nō sequit̄ qd̄ iste pugnat ut vi-
catur: et iste pugnat ut vincatur: h̄
ē fallacia p̄t̄is: da bā sequit̄ econē
Ex h̄ p̄t̄ qd̄ si sorte videat platonē et
plato videat sorte et neut̄ ipsos vide-
at seipsum. hec est vera isti videt se
fīlm qd̄ li isti teneat collectiōne: sed ē fal-
sa h̄ qd̄ li isti tenet diuisiōnē. Prima
probat: qd̄ hec est vera. isti videt ali-
quos homines et nō vident alios homi-
nes a seipsum et per p̄t̄ isti vident se
ipsos et per p̄t̄ vident se. Secundū
pbat quia hec est falsa. vnde isto-
rum videt se: qd̄ etiam hec ē falsa isti
vident se si li isti teneat diuisiōnē.
Patet etiam qd̄ demōstratis diuab⁹
cōtradicōt̄is hec est vera. iste p̄pō-
sitiones contradicunt sibi ipsi fīlm
qd̄ li isti teneat collectiōne. sed tamen
hec est falsa. iste p̄positiōes contra-
dicunt sibi ipsi si li isti teneat di-
uisiōnē.

Sophisma.xliii. est isto
ab vnde
qd̄ istorum enunciatum est verū pla-
b.i.

Sophisma.xliii.

tone et sorte demonstratis. et sortes dicat istam deus est. et plato istam homo est aial: et cum hoc ambo dicant ista homo est aial. **C** Probat sophisma. Ab sorte enunciata est verum: quia ista dicens est. et a plato enunciata est verum: da ista homo est aial: sed ab utroq; isto; enunciata est verum.

C Improbab sophisma. Ab utroq; isto; enunciata est falsus: sed non ab utroq; isto; enunciata est verum: aia probat: quod ab utroq; isto; enunciata est quod homo est aial: sed non est aial. **C** Secdo sic arguit. ab utroq; isto; enunciata est verum: quod vero est enunciata ab utroq; isto; si est falso: quod nihil est enunciatus ab utroq; isto; nihil est falso: scilicet homo est aial.

C Ad sophisma respondet quod ipsum est verum. Et quod dicit ab utroq; isto; enunciata est falsus: quod non est aial. **C** Ad secundum quod dicit ab utroq; isto; quod negat punitia et punitur aia. propter hoc quod ibi arguit a termino stante confuse tantum ad ipsum statem determinate respectu eiusdem multitudinis. Unde in ante li vero stat confuse tantum. in coequente autem stat aut supponit determinate.

Sophisma.xliii. Ut ergo istud est homo vel aial demonstado per li isto; sorte et brucellus. **C** Probat sophisma. Sortes est homo vel aial: b:nnellus est homo vel aial: sed ab isto; est homo vel aial. **C** Secundus sic arguit. contradictionis sophismatis est falso: quod sophisma est verum. aia probatur. sed ei contradictionis est alter isto; non est homo vel aial: sed hoc est falsus. **C** Improbab sophisma. ut ergo isto; est homo vel aial: sed ab isto; est homo vel aial. **C** Secundo sic arguit. ut ergo isto; est homo vel aial: sed non est falso: quod est una disjunctio cuiuslibet ptes sit falso. **C** Secundo sic arguit. ut ergo isto; est homo vel aial: sed non est falso: quod ut ergo isto; est aial: pto est falso et pia videlicet tenere per illa regula. et disjunctio cum de-

structione unius partis ad alias ptem est bona pia. **C** Tercio sic arguit. tunc alter isto; est homo vel aial nus: ignoranter isto; est homo vel aial nus. pia tunc aia probat. alter isto; est homo vel aial: et nihil aliud ab altero isto; est homo vel aial nus. posito quod non sit aliud homo nisi sortes. nec aliud aial nisi brucellus.

C Respondeat ad sophisma quod ipsum est verum sicut probat due prime rationes. **C** Ad alias respondet. Ad primam ne sag ista pia ut ergo isto; est homo vel aial nus: ignoranter isto; est homo vel ut ergo isto; est aial nus. Nam arguit a sensu compositione vero ad sensu divisionis falso: scilicet arguedo ab una categorica propria disjunctio extrema ad unam disjunctio cuiuslibet dictio predicta categorica non est pia. **C** Ad aliam sicut negat punitia. nec ibi arguit a disjunctio ut quod sophisma non est propria disjunctio: sed ppi de disjunctio extrema.

C Ad aliam dico quod si li alter tenet tantum signum particolare ei quod est uterque bene concedendile quod tunc alter isto; est homo vel aial nus. nec tunc sequitur quod non ut ergo isto; est homo vel aial nus. sicut nec sequitur tunc aliquis homo est ribilis: sed non ois homo est ribilis. **C** Si li alter capiat proximo excludendo maiorem multitudinem tunc est negandum quod tunc alter isto; est homo vel aial nus. Nec probatum est quod si capiendo li alter tunc alter isto; sit homo vel aial nus.

C Consequenter in hac parte videtur sunt sophismata difficultate huiusmodi ex parte huiusmodi categorum ad totum. quod est distributio termini cui additur non propter subjectum sed propter divisus integralibus significati per illud est mindus de quoque numero sit istud.

Sophisma.xlv. Tunc sortes est minor sorte. **C** Improbab sophisma. Primo. si totus sortes est minor sorte tunc quilibet pia sortis est minor. sed est falsus. pto est falso et pia videlicet tenere per illa regula. et disjunctio cum de-

Sophisma. xv.

sortis: quia et alia sortis constitutit sortem: sed cum sortis non est minor sorte
quam quilibet pars sortis est minor sorte.
Confirmat, quia alia sortis est pars sortis, et tamquam alia sortis non est minor sorte et non sit magna nec parva: et sit individuabilis. prima pars tamen ex eo quod in totum equaliter hunc ordinem quod est pars.
Consecutus sic: si totum sortes est minor sorte: tunc totum homo est minor sorte quod est falsum. prout videtur valere et quod arguit ab inferiori ad superiorius. Falsitas probatur, nam si totum homo est minor sorte tunc quilibet pars hominis est minor sorte: modo hoc est falso. posito quod sortes sit parvus et plato sit magnus tunc non quilibet pars hominis est minor sorte. Nam si quilibet pars hominis est minor sorte: et quilibet pars platonis est minor sorte. sed hoc est falsum ex casu. prout tenet a superiori distributo ad inferius distributum. Nam in ista quilibet pars hominis est minor sorte: hoc aggregatum pars hominis distributum per unam regulam prius dictam: scilicet quotienscumque signum distributionis additur aggregatum ex recto et obliquo. recto precedente oblique quum. tunc aggregatum ex recto et obliquo distributum. et ideo si hominis ita dividitur sicut in figura.

Contra in oppositum arguitur. Nec pars integralis sortis de demonstrato capite est minor sorte, et illa pars sortis dimostrato brachio est minor sorte et sic de aliis partibus integralibus: quilibet pars integralis sortis est minor sorte. et per primum totum sortes est minor sorte. prout tenet ex eo quod hec oratio quilibet pars integralis sortis et in totum sortes equivalent in significando.

Contra in ratione ad sophisma: notandum est quod alia sunt in cathegoremata quod non distribuunt terminus extra se cui adnotatur. ies est terminus qui non est pars ordinis cui illa in cathegoremata equivalent in significando: scilicet tantum distribuunt terminus intra se. hoc est terminus qui est pars rationis

cui equaliter in significando: et hec non ille terminus sit distribuibilis. verbi gratia hoc in cathegoremata totum distribuit terminus extra se cui appertinet. sicut est iste terminus pars sortis. sicut est iste terminus pars. Idem per hoc in cathegoremata semper. et de aliis equivalentibus integris ordinibus in significando. **C**oncedo notandum est quod aliquando in totum tenet in cathegorematicae aliquando in cathegorematicae. Et qui caput in cathegorematicae equaliter hunc operationem quilibet pars integralis. qui vero tenet in cathegorematicae: tunc equivalentem hunc ordinem. et compositum et complectum ex partibus. Et si in hoc solus concedi hoc sophisma. In oculo meo est totum quod est in mundo. capiendo in totum cathegorematicae. posito quod in oculo meo sit testuca: quod illa testuca est copositum ex partibus ex uno in mundo. et solet negari illud sophisma. tunc quod est in mundo est in oculo meo capiendo in totum in cathegorematicae. non quod ens mundi nec quibus pars mundi est in oculo meo. Et qui tactus est de partibus integralibus. **C**ertus notandum est quod pars integralis dicitur pars quantitatia. id est pars quantitate que est alia pro parte quantitatua constitutus aliquod totum quantum. nec una illarum est potentia ad alias nec perfectibilis per eam. Ex hoc per quod alia sortis vel corporis sortis non dicitur pars integralis sortis: quod licet alia sortis constitutus sorte quantitate et alias corporis sortis si habet quantitatem: tunc alia sortis non est pars quantitatia. et etiam materia sortis est perfectibilis per alias et est in potentia ad eas. et tales partes quod una est perfectibilis per alias non dicitur partes integrales sed centrales vel qualitative. Lunc respondetur ad sophisma quod ipsum est verum.

Sophisma. xvi.

C Ad rationes. **C** Ad primas negatur pñtia licet bñ sequat. totus sortes est minor sorte; g quelibet pars integralis sortis est minor sorte: quia latus non equivalit in significando huic orationi quæ pñ sed bñ hinc qñ pñ integralis. Nec sequitur qñ pñ integralis sortis est minor sorte; g corpore sortis est minor sorte; qñ corpore sortis non est pars integralis sortis sñ est pars cœntialis. **C** Ad secundas negat consequētia. et ratio huius est: quia arguitur ab inferiore ad superius cuius distributione. Unde sicut nō sedet. quæ pars integralis sortis est minor sorte; g quelibet pars integralis sortis est minor sorte. ita non sequitur totus sortes est minor sorte; g totus homo est minor sorte: qñ omnis homo non sequitur pars prime pñtiae equivalent arti et pñtia secunda pñtiae. Qñ autem prima pñtia nō valeat pñtia arguitur ab inferiore ad superius distributione: quia sicut probabat ista oratione. qlibet pñ integralis sortis est minor sorte nō solù distribuitur ibi pñ integralis sñ hoc aggregatus pñ integralis sortis.

Sophisma. xvii. Est istud sorteo est pñ sorties. **C** Probat sophisma. Quelibet pñ integralis sorteo est pñ sorties; g totus sortes est pñ sorties. **C** Improbatur sophisma. nā tunc sortes est pñ sortes et pñcœquens id est pñ sumptus.

C Ad sophisma rñdet qñ ipm est rerum. et ad rñe i cõtrariis dico qñ nō sedetur totus sortes est pñ sortes; g sortes est pñ sortes. Nec sequitur qñ id est pñ sumptus. sicut nec sequitur qlibet pñ integralis sortes est pñ sorties; g sortes est pñ sorties. Tindet tñ qñ sic. nam capite totalis pñ integralis sortis pñter suds digitos et voces a. et sungs digitus et aggregatus ex a et b voces c. Tunc sic arguitur. a est sortes et c est sortes et a est pars ipsius c: quia una cum b cõstituit c: g sortes est pars sortes. Ita tñ et secunda pñ astis nota est de se. Sed

pñma declarat: qd a est hō et nō ē aliqñ sortes. Assupsumbat: qd a ē cōpositus ex aia intellectua et corpore et tale cōpositus est hō. **C** Confirmat: qd a est alia cum sit substantia aitata sensitiva et nō aliud aitata qd hō. **C** Secundo sic. qd si digitus est abscissus a est sortes: sed eadem ratione nunc ipse ē sortes et sortes eadem ratione nunc ipse ē sortes. **C** Ad illud dubium dicunt quodā negando istud pñam. sortes est pñ sorties. Et quando dicit capite totalis et. admittit eas. et quando dicit sortes negantur. et qd dicitur a est cōpositus ex aia et. g a ē homo. negat pñta: qd ad hoc qd aliquid dicatur homo non sufficit qd sit cōpositus ex corpore et aia intellectua: si cum hoc redigatur qd sit aliquid per se vñ et non sit pars alterius qd sit vñ pñ se: modo sic non est de a. qd a ē pars et quod est vñ pñ se. **C** Ad aliam quia probat qd est animal cõsimiliter dicetur. **C** Ad tertiam quod dicit dico abscissu adhuc a et sortes: concedit. et quando dicit sed eadem ratione quia tunc esset sortes eadem ratione nunc est. negat hoc: qd dico abscissu a est pñ se vñ. sed dico non abscissu a non est aliquod pñ se vñ. Sed ad hoc qd aliquid sit sortes requiritur qd sit aliquid per se vñ. sicut requiritur ad hoc qd aliquid sit homo ut aliquid sit animal. **C** Dicōtra istud solet argui: qd si hoc esse verum segetur qd iste terminus homo et animal non essent termini absoluati immo pñnotatiū: sed hoc ē fallacia. **C** Ita tñ ex eo qd si significatio principale pñnotaret id est pñ se aliquod vñ nō exiit pars alicuius alterius pñ se existit. **C** Et confirmat. nā tunc hec nō esset bona diffinitio animalis scilicet animal est substantia alata sensitiva. sed ad hoc qd esset pñpleta oportet dicere animal est substantia animata sensitiva non existens pars alicuius alterius qd sit vñum pñ se. et sic tunc statim sequeretur

Sophisma.xvii.

Si terminus animal est terminus non notatus per se in eius definitio posse terminus alicuius alterius poterit esse: sed iste terminus pars. **C** Secundo sic: si caput ipsum a quo est pars ipsius et queritur ut sit substantia vel accidentis: non potest dici quod sit accidentia et classis est. Si dicatur quod sit substantia: vel est corpus vel incorporeum. non incorporeum est. Si corporeum: vel animata vel inanimata. Non potest dici inanimata: quod nutritur et augumentatur: sed animata: vel sensitiva vel insensitiva. Non potest dici insensitiva: quia si pungitur stilus vel acus vel ut retrahatur se. **E**t confirmatur: quod est corporis index corporis et animata sensitiva. relinquunt ergo quod a est substantia animata sensitiva. **E**t est nihil sit in genere nisi sit in aliqua singulari specie. sequitur quod ipsum a est alicuius species non videtur sit sub alia species quod ista species homo. et si sic: sequitur quod a est homo sed non est alius homo quod sortes: sed a est sortes. Ideo quidam alii aliter respondent coquendis ista sortes est pars sortis: sed tamen non id est sortes est pars sui ipsius sed unius alterius sortis. Unde dicunt isti quod sortes qui est vnde per se est corporis ex multis quibus quodlibet est sortes quoniam tamen illorum est pars una sortis qui sic est sortes quod non est pars alterius sortis. Unde sicut dicitur casus isti diceretur quod est unius sortes et quod illae sortes non sunt pars alicuius alterius sortis et quod a est sortes et quod hoc est per se alicuius alterius. Sed contra hoc dicere aliquis: si hoc est et versus sed regreter hoc nomine sortes est et terminus est: quod unica impositio est impositus ad significandum plures. Redit isti negatio difficultatem. Ut diceretur alii qui quod ad hoc quod aliquis terminus dicatur fidei non sufficit quod ipse unica impositione sit impositus ad significandum plura: sed requiritur quod sit impositus ad significandum plura unica impositione quorum vnde non est pars alterius modo iste terminus sortes unica impositione est bene impositus ad signi-

ficandum vnum solum quodnam pars alterius: et quod hoc plurimum vnum est pars alterius. **E**t si adhuc stat quod iste terminus sortes est: terminus singularius et non compositus significet plures bolesvnicas impositiones.

Sophisma.xviii.

Continuitate brunellus est sortes. ponatur quod sortes habeant unde astatim quod vocatur brunellus et quod libet pars illius astatim sit sortes. **E**t sic per ipsum sophisma est vera.

Contra oppositum arguitur. si totus brunellus est sortes talis quilibet pars integras brunellus est sortes: et per ipsum caput brunellus est sortes. et per ipsum caput sortis habet longas aures. et per ipsum possibile est quod caput sortis valde velociter moueat sorte quiescente ut si brunellus curreret sorte quiescente. Similiter possibile esset os sortis comedere sorte dormiente. postea quod sortes dormiat et astatim facilius brunellus comedat. tunc si os brunellus est sortes videtur talis quod os sortis comedat.

Contra sophisma respondetur quod est verum. et quod si quodlibet pars brunellus est sortes: concedatur. et videretur conceditur quod caput quod est sortes habet longas aures. Et similiter caput quod est sortes mouet velociter sorte descente. et similiter quod os sortis comedat sorte dormiente: sicut nec sequitur hoc quod est caput est sortes: sed hoc est caput sortis.

Sophisma.xix.

Continuitate distinctio est vera cum altera pro est vera. **C**ontra sophisma sic: tota distinctio est consequens ad alteram partem eius: sed ipsum est verum cuiuslibet alius est verum: sed tota distinctio est vera cum aliis pars d. iii.

Sophisma. xl.

et vera. **C** Improbatur sophisma
Nam se dicit tota distinctina est vera cuius
altera pars est vera: sed quia pars integrum
est distinctum est vera cuius altera pars
est vera. non hoc est falsum. Nam ista distinctio
ne deo est vel hoc est alius altera pars
est vera. puta ista deus est. et si non pro
pter hoc est pars est vera. Nam bec
nus est vera hoc est alius.

C Ad sophisma rivedetur de virtute
bonis ibidem est falsum. quod cum totus
ponatur a parte subjecti soleat teneri suu
categoriamaticae. cum hoc sit et de bonitate intelligentiae sophisma est
verum. et capitulo tota categoriamaticae:
quod sensus est quod distinctio
specta ex parte est vera cuius altera pars
est vera. Et hoc est ratiocinatio vnde suis.

Sophisma. xli. Est istud
sophisma. Omne to
tum est maius sua parte. **C** Improbatur sic. Nam sequitur. quod totum est maius sua
parte: sed quod totum qualiter sua parte est
mai. quod est falsum. quia tamen et hoc iste co
patinus maius habet vi distributionis
minimorum ab eo recte. Falsitas
patitur: quia sortes est quoddam
totum et tamen sortes non est qualibet sua
parte maius: quia non est maius suo
corpo. nec est maius sua anima eius
anima sua non sit qualiter. **C** Secun
do sic. copositum est corpos et albedine
et quoddam totum et tamen illud non est maius sua
parte: quia nec est maius albedine nec
maius corpore. **C** Tercio sic argui
tur. genere quoddam totum respectu
arum specierum. et tamen non est maius
suis speciebus. **C** Quarto sic. videtur
quod aliquod totum sit minus sua parte. per
de toto in modo et de parte in modo.
Nam si homo dicatur totum in modo. et si
homo albus dicatur pars in modo illius to
tus. modo claram est quod si homo albus est maius
quam homo: quod continet tantum et amplius
C Probatur sophisma. Continet et
tandem et amplius est maius illo: sed et
totum continet tantum et amplius re
spectu sue partis: quod continet etiam
hanc partem: sed et ceterum.

C Ad sophisma rivedetur distinguen
dendo de toto: quod dicitur totum qua
litas et quoddam dicitur totum qualis
tas. et quoddam dicitur totum vle. et quod
dam dicitur totum in modo. Totum qua
litas dicitur totum habentes partes q
uid una est extra aliud. et una non est in
potestate ad alteram perfectibilis per
ea. **C** Totum qualitas dicitur totum co
positum ex partibus quod una non est extra
aliud. et cum hoc una est perfectibilis per alt
itudinem. et hoc accidentale vel essentialiter.
et sic copositum ex talibus vocalibus totum
accidentale seu totum aut copositum es
sentialiter. Exemplum primum ut copositum
ex materia et forma substantiata. Exem
plum secundum. ut copositum ex corpore et
albedine. Ut sic clarum. Totum qualita
tis dicit copositum ex partibus quard
una non est extra aliud. et cum hoc una est
perfectibilis per altitudinem. et hoc duplum. Ut
una perfectibilis per altitudinem et accidentale vel ac
cidentale. si primum et sic est totum essentialiter.
si secundum: et sic est totum accidentale. Ex
emplum primum. sicut est copositum ex ma
teria et forma substantiata. Exemplum se
condum. sicut est copositum ex corpore et al
bedine. **C** Deo totum vle dicit tunc
vnu et vnu et alios. **C** Sed totum in mo
do vocalis tunc acceptum est de termina
tione respectu alterius. Et quod mo
dis dicit totum: tot modis dicit par
tita quoddam est qualitas et quoddam
qualitas. quoddam subjectum. et quoddam
totum in modo. **C** Hoc totum est
potest imaginari duplum: quod quod
dam est finitum et quoddam infinitum.
C Vnde vnu ponunt aliquocclusiones.

C Prima est quod omne totum qua
litas est maius sua parte entita
tive. per hoc: quia plus continet den
titate: quia continet illa et cum ha
bitum. per hoc de homine qui est maior en
titate. sua materia quod ultra materi
am continet formam. et etiam est maior en
titate sua forma. quod ultra formam
continet materialiam. **C** Secunda coiu
sio est. totum qualitas non est maius

Sophisma. xlii.

Sua parte 2 hoc^q titatis. hoc probat p
mi argumentū cū secundo. Cū ha-
men stat bene q^z totū qualitatūnū
sua parte est maius propter hoc q^z
in illa li parte nō distribuit a com-
paratiuo ipm sequente: quia finis
theoreumata distributiva nō ha-
bent vnum distribuēdū tūmī p̄ce
dente sed bene tūmī sequētē. Un
lincat theoreumata id tal nōne q^z
non agunt an se sed bens retro se.
C Tercia conc̄to. q^z totū v̄e z simi-
liter totū in mō bñ est maius sua par-
te exponēdo li mai. i. cōmūnū: sed
non mai^q hoc est extensius in quāti-
tate: hec cōcl̄o clara est quo ad vtrā
q^z eius parte. C Quarta cōcl̄o. oē
totū q^z titatiū finitū ē mai^q sua par-
te q^z tit. atina. p̄ hoc: q^z cōtinet
tm̄ z amplius. nec cōtra hoc vadit
vne p̄une rōnes: q^z ille arguēt de
toto respectu suarum partū qualifi-
tatiuarum z non q^z titatiuarum.
C Quinta p̄. si est falsū totū q^z ti-
tatiū infinitū falsū est q^z ipm q^z
libz parte sua q^z titatiua sit maius.
Unde infinitū quātitatiue non est
maius nec minus nec equale alteri
infinitū: sed quia aliq^z pars infinitū
est infinita seqnū q^z illa pte q^z est ifi-
nita infinitū est ei^q totū nō ē mai-
ius. Assuptū probat sic. nam si a to-
tū temp^z p̄terit infinitū termi-
nat ad p̄cipiū mīlū hui^q diei: et b
sit temp^z infinitū futurū a pte post
inceptū a p̄io istanti hui^q diei: z s̄t
c totū temp^z p̄terit infinitū te-
minatū ad medium diei huius: z
d totū temp^z futurū infinitū
ab eodē medio hui^q diei inchoatūz
Isto casū posito probat sic. q^z si infi-
nitū sit equale infinitū aut maius
aut min^q pars erit maior suo toto
quod ē i possibile. Probat q^z hoc seq-
tū. nam c z d sunt equalia: q^z vtrū
q^z est infinitū ex vna parte z ex nūl
la parte vnum excedit reliquū. Si-
milē a z d sunt equalia per eandēz
rōdem: sed b est totū ad d: quia b est

totū temp^z futurū infinitū
inchoatum a primo instanti bñis
diei: z d est totū temp^z futurū
infinitū inchoatum a medio in-
stanti hui^q diei. z sic b est maius d n
illud principium. omne totū d
sua parte z si b ē maius q^z d eti
am a ē maius q^z d: q^z quocunq^z vnd
equalium ē maius eodem reliqui
ē maius. Modo a z d s̄t equalia. z
ultra si a ē maius q^z d. z a ē maius q^z
c: q^z d z c sunt equalia: modo quod
ē maius vno equali ē maius z reliq^z
equali: sed a ē pars ipm c: q^z a est
solum vnd temp^z p̄terit infinitū tm̄
natum ad primum instanti bñis
diei. z c ē temp^z p̄terit infinitū tm̄
natum ad instanti medium hui^q diei.
z ita c cōtinet totū a z cum hoc pl^z
scilicet temp^z int̄ primum instanti bñis
ius diei z temp^z medium hui^q diei.
Si ergo a est maius q^z c seqnū q^z
pars ē maius suo toto quod est im-
possibile. quod i possibile seqnū da-
to opposito quāte conc̄lonis. C d
cludit ergo q^z vnum infinitū non ē
maius alio nec minus nec equale/
z adhuc supposito q^z ess^z infinitū
C Sed cōtra hoc diceres. immo vi-
de q^z vnum infinitū possit ē ē ma-
ius alio. Nam in dicto casū a est tē-
pns p̄terit infinitū: similē
z c ē temp^z infinitū. Et līvnd
illorum non sit maius alio ex eadē
parte qua sunt infinita. tamen vi-
detur q^z sit maius a ex eadem par-
te qua vtrūq^z est finitū: quia ex
ea parte c̄ excedit a: quia continet
a et amplius. continet enim a et
cum hoc temp^z inter primum in-
stanti huius diei et instanti medium
huius diei. C Et cōfirmatur: quia
quantū ad dūbitum quanto facit ipm
maiis. ergo datis duobus infinitū
quorū neutrū ex illa parte qua
sunt finita excedere reliquū si
vni eorum adderet aliquod p̄e-
vale et alteri non. vtrūq^z videtur q^z il-
lud cui fieret additio fieret maius

d. iiiii.

Sophisma. xlvi.

alio cum nō fieret additio. Et cōfir
matur; ppter ppter est q̄titati fin
es equale vt meq̄le dici hinc p̄ in
fōicamentis. sed quod ē proprie p̄
p̄: si cōvenit omni cōdēto sub ecou
ius est ppter. & dici equale vel leq̄
le cōpetit omni q̄titati. s̄ dēp̄m̄ti
nita ē q̄titas: s̄ temp̄ vnd infiniti
ta potest ē equale alteri tēp̄oī v̄t
inequale.

C Ad ista respōdet. **A**d primū.
pro quo p̄mo suppono q̄ sicut se ha
bet punc⁹ ad linea ita se h̄z q̄titas
finita ad q̄titatē infinita. & id sicut
panēc⁹ addit⁹ linea nō facit ipsam
maiore. ita q̄titas finita addita q̄
eo infinito nō facit ipm̄ mai⁹. Et sic
vico q̄ duab⁹ q̄titatib⁹ infinitis da
tis v̄lus vnd ptem. s̄līr etiam v̄lus
alii per cuiusq̄ quanti finiti ad
ditōe⁹ vni & nō alteri nō fit maius
q̄ ante erat. nec etiā per p̄m̄ h̄t fit
mai⁹ alio infinito. Et hoc soluta ē
secula p̄m̄atio. vñ no v̄st̄r cōce
der. dicit q̄ q̄titas addita q̄to facit
ipm̄ in ai⁹. Unde hoc habet instati
am de q̄titate infinita. bñ tñ conce
bendū est v̄liter q̄ si q̄to finito ad
di. q̄t̄ il bene efficiet mai⁹. Et quā
do dī in p̄ma rō. pbando q̄ c tem
p̄ eēt mai⁹ a: q̄ cōtinet ar̄cum hoc
plns: ḡē mai⁹ a. negāda ē p̄na sicut
nō sedq̄t̄ & si alii in linea additur
p̄ctus. talis linea cōinet tātuq̄
t̄l an & p̄ plus. Sed ad hoc q̄ talis
p̄na valeret oportet sic arguere.
c cōtinet a & plus. et h̄m̄ certā & fini
ta prop̄tionē se habet ad a: & cest
mai⁹ a: modo sic nō ē hic. q̄na licet
c cōtinet a & ultra hoc tēp̄ finitus
inter p̄num instas h̄m̄ diei & me
vid eiusdē. tamen illius tēporis nō
ē finita. p̄p̄tio ad ipm̄ a sed absq̄
p̄portione illius tēp̄ excedit ab a.
sic etiā p̄ct̄ absq̄ p̄portione exce
dit a linea. **A**d alia p̄t̄dici q̄ eā
le pot capi dupl̄r. Uno⁹ positine &
sic ē idem q̄ comensuratis et sic nō
ē p̄pte p̄p̄t q̄titati. Alio⁹ p̄nat̄

ue & sic equale ibē ē q̄t̄l. q̄d nec
mai⁹ nec ēt̄ minus. Unq̄uis eq̄
le q̄t̄l an normē sit positionū. tñ q̄t̄l
ad rē ē p̄uatiū. & sic accip̄edo eq̄
le vel inequale. dici equale vt tequa
le bene cōvenit q̄titati. vñ vñ
q̄t̄l i finit⁹ vt sic accip̄edo equale
bene ē equale alteri. q̄ qd̄l eōp̄ ēt̄l
q̄t̄l. & vñnum eōp̄ nō ēt̄ mai⁹ nec
min⁹ alio. vñ accip̄edo equale vel
inequale positive vñl infiniti nō
ēt̄ equale alteri. p̄uatiū autē est
equale alti. **C**erta sc̄lūlio erit
contra dīquos q̄ dicunt q̄ infinitus ē
bene sit possibile p̄ ritū mod⁹ q̄ de⁹
in p̄ma pte. p̄portionali h̄m̄is h̄re
creet vñl lapidē pedalem. & i alia
vñl alii et he de aliis p̄tib⁹. p̄por
tōtib⁹ alicui⁹ h̄re. tē dicit ipi⁹
in fine illi⁹ h̄re creati sit infiniti la
pides. q̄ si cōponātur p̄stituti vñl
infiniti. Lōtra illorū sit certa coeln
sio. Impossibile sit q̄ in q̄lib⁹ pte. p̄
portionali alieni⁹ h̄re de⁹ eret vñl
lapidē pedale & quelibet illorū cum
quolibet illorū cōseruet. Probat q̄
si sic sequeret q̄ esset dare vñlūm̄
partē. p̄portionale illi⁹ tēpono. mō
hoc ē i possibile q̄ quaciq̄ pte p̄
portionali tēpono data vñl dabilī v̄l
tra illā est alia. Probat p̄na. Ila da
to oppolito coelūomis per aduer
sariū pono q̄ in p̄na parte. p̄p̄tio
nali alicui⁹ h̄re date de⁹ creet vñl
lapidē pedale cōtignit alicui⁹ parie
ti per totā illā h̄rā quesēti. & i se
cūda parte p̄portionali illi⁹ h̄re
de⁹ retrahat p̄m̄ lapidē creatus
a pariete int̄nq̄ inter illi⁹ lapide⁹
& parietem creet lapidē pedale cre
atus in sc̄la pte. p̄portionali illi⁹
h̄re. In tertia adit pte. p̄portionali
h̄re date retrahat aggregatū ex la
pidib⁹ creatis. iterū in tñ a pte.
q̄ inter illud aggregatū & pte cre
at lapidē creandū i tertia pte. p̄por
tionali & faciat sic vñl p̄ singulas
alias ptes. p̄portionales h̄re & sp̄
lapidē nouissime creat⁹ tēsat pte⁹

Sophisma I.

Et sic in fine hore clarum est quod aliis va-
tus est lapio immixtus partiti. et per co-
sequens sibi correspondebit alia pars
proportionalis hore date et de illa p-
bo quod sit ultima pars proportionalis il-
lhus hore. quod si ultra illa esset aliqua
utique ultra lapide nullum immixtum
partiti fuisse creat alius lapis. et per prius lapis dat non est immix-
tus partiti. Sic ergo si dicitur modo
credi in qualibet parte proportionali
alium hore lapides pedales esset
possibilis. utique concluderet esse ultra
quod partem proportionabilem eiusdem
hore quod non caput hec imaginatio.
Ex quo concludo quod tali modo fieri est
finitum est impossibile. **C** Sed contra istam conclusionem argueret aliud.
Nam in prima parte proportionalibus aliis
cum hore de potest creare unum lapide
pedale. et non est aliqua pars hore qui
in ea possit creare unum lapide peda-
le. et in qualibet parte de potest creare. et
concedo conclusionem. nego tamen quod pos-
sibile sit de in qualibet parte proportionali
alium hore creare unum lapi-
de pedale. Et est drama iter illas du-
as. quia prima est dimissa. sed avo epono
hunc duntur nolo hic imo: aut. quod
de ea difficultate tractant circa secundum
physicos. Rationes facte quod sophis-
ma vaddit uno sine per conclusiones
positas. Et hec de isto sophismate.

C Nunc restat ponere sophisma-
ta difficultatem huius ex parte finca-
theoremati distributio eius. per acci-
derit. sicut videtur. qualemlibet quid
tum libet quotlibet qualiterque. et
Et est notandum quod huiusmodi fincathe-
oremati distribuitur non terminis
cui additur in propria sensu terros ex pro-
sos in omnibus quibusdictis fincathe-
oremati equaliter significando. si
cui facit etiam fincatheoreuma signo
quod si dico sp homo fuit: iste terminus
homo non distribuitur: sed iste terminus
tempore que est pars huiusmodi omni-
tem tempore cuius orationis fincathe-

orematia se per equalem in sensu
dabo. At hoc est quod aliqui sophiste ut-
terunt. scilicet quia aliqua fincatheorema
mata distribuitur terminos extra se si
cui est hoc fincatheoreuma omnia
quaedam adie terlos intra se sicut est
fincatheoreuma nemo. et sicut fin-
catheorema sive totus qualelibet
est. Unus tertius cui addatur in proprio ali-
quod illorum fincatheorematum non
distribuitur: sed bene aliis terminis
nunquam in aliquo illorum. Unus
dico qualiterque vel qualiterque homo cur-
rit. si homo non distribuitur. **C** Secun-
do notandum est quod hoc fincatheorema
quailelibet equaliter hinc oratio-
ni in significando de cunctis qualita-
tis specie aliquam qualitate habens
ut si non essent nisi tres species qua-
litatis in mundo. scilicet grammatica. lo-
gica. et rhetorica. et sive de qualibet
illorum species haberet una qualita-
tis tamen sive sive dicere qualelibet ut
qualiterque sive qualiterque dicendum
de quotlibet et quotlibet. Unus sicut q-
uislibet est distributum qualitatibus et
sive qualelibet ita sicutlibet est distri-
butum qualiterque et quotlibet qual-
tatis discrete. **C** Tertio notandum
est quod huiusmodi fincatheorema
ta accidentia non sunt distributina. p-
olsibus idemnam accidentia. sed bsi
pro oibz eorum speciebus. Unus ad ver-
itatem istius qualelibet currat non re-
futetur habens enim qualitatem currat.
sed sufficit quod huius de qualibet spe qua-
litatis una currat. **C** Quarto no-
tandum est quod signa particularia corres-
pondentia istius predictis sunt hec. aliq-
ua. aliquale. aliquantus aliquot. **C** sic de aliis.

Sophisma I. **P** isto. **D** u-
ilibz currat
Na sint quattuor holes tammodo.
scilicet sive plato. cicero. et guillermus
et trii tres qualitates scilicet grammati-
ca. logica. et rhetorica. et sive sit gr-
maticus et currat. et plato logicus et
currat. et cicero rhetoricus et currat.

Sophisma I.

et guillerm⁹ logic⁹ grāmaticus ⁊ re-
thoric⁹ nō currat. quo posito pba-
tur q̄ qualelibet currit. q̄ grāmati-
cus currit q̄ solum q̄ est grāmatic⁹ cur-
rit. ⁊ logic⁹ currit quia plato qui est
logic⁹ currit. ⁊ rhetoric⁹ currit q̄ ci-
cero q̄ est rhetoric⁹ currit. ⁊ nō ē ali-
ud qualelibet grāmatic⁹/logic⁹ ⁊/
rhetoric⁹; q̄ qualelibet currit.

CIn oppositū arguit. Nihil ē q̄le-
libet nisi sit guillerm⁹; q̄ si qualelibet
currat guillerm⁹ currit. q̄d ē contra-
casū. Dicend⁹ ē q̄ li ens q̄d intelli-
git in li qualelibet cōexprimit potest
pcedere distributionē vel sed ita q̄
sophisma potest exponi sic. ens quale-
libet currit. ⁊ tāc li ens precedit di-
stributōem vel potest exponi sic: quale
libet ens currit. ⁊ tāc li ens sequit
distributionē. ⁊ hīm hoc potest dici ad
sophisma. Primo q̄ si li ens q̄d intel-
ligit in li qualelibet intelligat pcedere
distributionē tāc ipmē sūm. q̄d tāc
li ens stat deteriate. et p̄ pho vt sic
ad veritatē sophismat̄ redrik q̄ ali-
quid sit ens q̄d sit qualelibet ⁊ q̄ cur-
rat. mō hoc ē cōtra casū. **C** Secun-
do dico q̄ si li ens intelligatur sequi
distributionē. ita q̄ sit sens⁹. quale-
libet currit. i. qualelibet ēs currit. tāc
ipmē sophisma ē verū. Nā tāc li ens
supponit cōfuse postq̄ sequit distri-
butōem. tāc ē sens⁹ de qualibet distri-
butōem. q̄ ille tres. sicut ponit cal⁹; ⁊ rc. **S**3
diceres. Utq̄ videb⁹ q̄ in ista qua-
lelibet ens currit. li ens ōribuit ⁊ si
supponit cōfus⁹ tāc. q̄ sedetur imme-
diata sign⁹ distributioniū. Ita obie-
ctio solvit per primum notabile q̄
dicebat q̄ huiusmodi sincathego-
remata nō distribuit terminos ex
trase. sed terminos intrase. ⁊ ideo
hic nō distribuit li ens tāc qualitatē
nō p̄ singulā qualitatib⁹. s̄ p̄ spē

ciebus qualitatē. sicut p̄ extertio
notabili. Sed hec facte ad so-
phisma vadat vīla suis.

CDubitak circa secundam cōclu-
sionē quia videb⁹ q̄ hec sit falsa stan-
te calū qualelibet currit. nō obstante
q̄ exponat per vnam ppositionē
in qua li ens sequat distributionē
sicut per istam. qualelibet ens currit.
quia cōtraria est vera vīca qua-
lelibet ens nō currit. Patet hoc. q̄
guillerm⁹ nō currit. ⁊ guillerm⁹ est
qualelibet ens. q̄ est de omni spē q̄
litatē qualitatē habens: q̄ qualelibet
ens nō currit. Ab hoc respōdet q̄ il-
la nō est ei⁹ cōtraria. Et ratio est q̄
cōtrarie sic se debet habere q̄ ter-
min⁹ stans in vna nō distributive
in alia stet distributive. et hoc si sit
distributibilis. sed sic nō est in pro-
posito. q̄ li ens stat utrobiq̄ nō di-
tributive. sicut patz ex dictio. **S**3
diceres. que est ergo cōtra cōtraria.
Respōdet q̄ si hoc signum qualelibet
haberet signū vñueriale sibi
cōtrarium negatiū sicut hoc finca
theorema oīs facilē poss̄ ei⁹ cō-
traria dari. Sed q̄ propter penuri-
am nominis in tali ligno negatio
sibi cōtrario deficit⁹ ad hīm con-
trariam isti⁹ qualelibet ens currit. oī
eam resoluere in vna sibi equiva-
lētē in significando. ⁊ scdm̄ exigē-
tiā illius assignat ei⁹ cōtraria. Re-
soluat aut̄m istā. de oī spē q̄litatis
ens hīs aliquam qualitatē currit.
modo clarum ē de cōtraria isti⁹. nā
est ista de nulla spē qualitatē ēs ha-
bendo aliquā qualitatē currit. ⁊ q̄
ista eadē est contraria hīc qualelibet
ens currit. ⁊ hīm hoc etiā p̄ q̄ sit ei⁹
p̄dictoria. nā ei⁹ cōtradictoria ē de
aliquā spē qualitatē: nullūens hīs
qualitatē currit.

CDubitak secundo de cōtraria. isti
us qualelibet currit. si li ens intellectū
in qualelibet intelligat pcedere distri-
butōem ita q̄ sit sens⁹ istius qua-
lelibet currit. id est ens qualelibet currit

Sophisma.I.

Respondeat q̄ nō h̄z cōtraria p̄pter hoc q̄ est p̄pō indefinita p̄positio- ni aut indefinite sicut nec p̄ticula- ri ē aliqua p̄positio. Tria q̄ cōtrarie- tas debeat ē inter ambas vniuersales. sed ex dicitur dicitur q̄ est ista: nullū d̄s qualez currit. Ex istis p̄z q̄ aliter respondeat est c̄d q̄ritur de cōtraria et dicitur istius qualelibet currit. si li ens intellectum i qualelibet intelligat sequi distributionē. et aliter si intelligat eam pre- cedere. Et sc̄m hoc etiā est aliter res- pondendum de p̄fitate eiusdem. Tali q̄ intelligit q̄ li ens sedetur distributionē tdc est vniuersalis: q̄n̄ aut intelligit p̄cedere distributionē est p̄positio indefinita.

Sophisma.II. est istud. Quodlibi qualelibet dicitur tali sc̄t ip̄z et tale q̄le ip̄m est posito q̄ nō sicut ni- si tres sp̄s dicitur in mundo sc̄t grāmatica/ logica/ et rethorica: et c̄d hoc sicut sex hoies sc̄t s̄los/plato/ ci- cero ex una parte et iohāes/ guiller- mus/ et robertus ex alia parte et q̄ dīz p̄mō d̄ triū sc̄t grāmatica/ logica/ et rethorica. et de aliis tribus vnu sc̄t grāmatica tñ. ali logica tñ et aliis rethorica tñ. et c̄d hoc nenter illorū triū sc̄t de aliquo alio qual- itate est sed de se solid. sed aliis tres q̄rū quilibet sc̄t logica grāmaticam et rethorica sc̄t de se q̄les sūt et c̄d hoc de quilibet alio. Lunc.

C Probat sophisma hoc. q̄leibz de- mostrato s̄ te de quibz tali sc̄t ip̄z esse tale q̄le ip̄m est. et filii B demon- strato platon. et filii B cicerone de- mostrato. s̄ nō sūt plura q̄leibz q̄ ista tria. ḡ q̄leibz qualelibet de q̄libz ta- li sc̄t ip̄z et tale q̄le ip̄z est p̄ta no- ta ē dese. ans patet ex casta.

C In oppositiū arguit. vñ videt p̄ moq̄ illa p̄positio sit septa eo q̄ si- gnū vñcē affirmat in ferū supra si- gnū vniuersale. sed talis locutio ē

sepea sicut si dicereb̄ oīs: oīs bō est. C Secundo sic. q̄dīz qualelibet de q̄li- tali sc̄t ip̄m esse tale q̄le ip̄z est: sed q̄dīz qualelibet est aliquale: ḡ q̄dīz q̄li quale de q̄liz tali sc̄t ip̄m esse tale q̄ le ip̄m ē: sed hoc est 3calum.

C Ad sophisma respondetur q̄ ip- sum est verum sicut probat prima ratio.

C Ad rationes: C Ad primā ne- gat q̄ distributionē ibi s̄rat sūp di- stributōem. q̄ li q̄dīz nō distribuit li qualelibet sed distribuit li ens in eo inclūs. sed li qualelibet equalibz oīs i qua nō distribuit li ens: sed li qua- litatē. nō p̄ oībus idiomatis qualit- atē sed p̄ oībus sp̄ebus qualitatē.

C Ad secundā r̄hoeat q̄ ille discur- sus ē in tertia figura. et nō d̄z infer- re talem coclusionē sc̄t q̄nōdīz ali- quale de q̄libz tali zc. p̄pter hoc q̄ in tertia figura nō seq̄tur coclusio vñcē sed p̄ticularis: ḡ bñ p̄t infer- ri ergo aliquod aliquale de quodli- bet tali sc̄t ipsum esse tale quale ip̄m est. et hoc est vñcē nec est cōtra- calum. Unde q̄ ex predicto discur- su nō seq̄tur coclusio p̄dicta sc̄t q̄d libet aliquale de quolīz tali zc. p̄at̄z in simili. non seq̄tur. oīs homo sc̄t se esse homē. oīs homo est aīal: er- go omne animal sc̄t se esse homē.

Unde sicut li aīal est superī ad ho- minē ita aliquale ē superī ad qua- libet. Unde omne ens qualelibet ē aliquale et nō econtra. Cōsimili- lia sophismata possunt formari de li quantūlibet et quantumlibet et similia.

Sophisma.III. est istud. Quotlibet

entia sunt finita.

C Probatur sophisma. duo entia sūt finita. tria entia sunt finita et tot quotlibet accipere sunt finita:

ergo quotlibet entia sūt finita.

C Secundo nō tot entia quin plu- ras sūt: ḡ q̄līz etiā sūt sūt. Tertio

Sophisma. lvi.

sicut r. g. d. duob. entib. plura sunt finita: et trib. entib. plura sunt finita et sic ultra: sed quotib. entia sunt finita. **C** Improbat sophisma. quodlibet entia sunt finita: et infinita entia sunt finita. **C** si quotib. entia sunt finita tunc tot entia liberlibet sunt finita. hoc enim sonat: hoc sicut hego: cum a qd. ponit ex liquo: et lib. et se qd. tot entia qd. accipe sunt finita et infinita sunt finita: qd. infinita forte lib. accipe. falsitas pnd declarat: qd. infinita essent finita tdc finita et infinita pco versione. **C** Secundo sic. contradicuntur sophismata evey: qd. sophisma est f. m. omnia a. s. p. b. n. d. dictorum est aliquot entia non sunt finita. et hoc e. v. p. p. b. aliquot entia sunt infinita et sic videt qd. aliquot entia non sunt finita. atque p. b. s. c. n. d. capiatur due medietates alium. p. t. in ille sunt ali qd. entia et sunt infinita. p. b. qd. sunt due medietates et sunt tres tercie et alioq. arte et sic de aliis.

C Ad sophisma respondet dicendo qd. sicut hoc sicut hego enima qd. libet vel qd. libet non distribuit tunc extra se immediate sequente: si isti termini qd. itas in ipso inclusi. p. s. i. s. sp. b. u. et non. p. s. i. s. i. d. i. i. d. i. u. ita iste terminus qd. libet non distribuit tunc in immediate sequente ipsum. si iste terminus numerus in ipso inclusus distribuit non tunc p. o. b. u. s. i. s. i. i. d. i. u. sed b. n. p. l. i. s. sp. b. u. et tunc est sensus sophismatis: de qd. lib. specie numeri entia numerata sunt finita. ita qd. entia numerata supponatur immobile et lib. sp. e. numeri mobile. Et sicut hoc pti qd. sophisma est verum ex eo qd. n. e. aliq. sp. e. n. u. qd. etia numerata h. illi. sp. e. sunt finita in numero eo qd. etiam numerus est finitus. Praeterea res numeri est qd. sit infinitus. Qualiter sicut h. illi. capi contraria ut dicitur sophismatis pti ex dicti illo sophismate quale lib. currit.

C Ad rationes. **C** Ad prima con-

cedit pta et pta. et vltim. em. dicitur si infinita est finita tdc finita est finita infinita. negat pta. N. illa n. d. sic couertit. sed in ista finita est aliq. entia. Cur pro dicetur in sequenti sophismate quod erit tale. Infinita sunt finita. **C** Ad secundam negatur a. s. et qd. arguit aliq. entia sunt finita et lib. et lib. et se qd. tot entia qd. cito sophismata.

C Nunc autem in hac parte videndum est de hoc sicut hego enima est. Quoniam quod habet maximam conuentientiam ad istum sicut hego enum. atib. qd. lib. quo d. vni. est distributum qualitatibus continue aliud distributionum qualitatibus discrete. Et anteponit sophismata difficultates habetia ex pte ipsi sicut hego enum. Primo notandum est de accepti- n. b. h. t. m. i. n. f. i. n. i. t. u. m. Unscire dum est qd. infinitudo qui qd. modia. Uno p. illo qd. noe apti natu. pertransiri. ppter hoc qd. no habet qualitatem nec finitam nec infinitam. ita p. d. et p. ot esse infinitus: qd. no habet extensio finitam nec infinitam: qd. nullahab. qd. qualitate fini imaginatione mathematicoy. et sic dicit. accepti infinitudo negat recte sicut vox dicit in visibilius: quia non potest videri. ita p. d. etno dicit. proportionaliter infinitus et pertransibilis: qd. non potest pertransiri nec finitari aliq. qualitate. **C** Secundo dicit infinitum quia non potest complete pertransiri. ppter qd. habet extensio carere termino. **C** Tercio dicit infinitum: qd. non potest pertransiri nisi cu. disficiatate et pena. et sic iter legi dicitur infinitus. **C** Quartio dicit infinitum: qd. qd. tunc ex pte spaciib. est apti natu. pertransiri sine difficultate tunc ppter aliq. i. pedimenta etr. secu. non potest pertransiri et sic p. f. d. itas alium. qd. dicit finita quia ppter causam extrinsecus: scilicet aqua ibi extremitatem non potest pertransiri tamquam quid est ex parte spaciib. possit pertansiri spaciuz latius bre-

Sophisma.lit.

ne. **C** Quinto modo accipit finitū secundū divisionē et cōpositōe^z. **I**sto mō dicim⁹ quodl⁹ cōtinuit̄ eē finit⁹. **i** hoc secundū divisionē. qz nō pōt̄ tñ diuidi quin sp̄estet ali qd̄ diuidēd⁹ t̄ vni alīnd cōtinuū eē angmetabile in ifinit⁹ p̄ appōz qz sicut vni minorat p̄ divisionem ita reliqui pōt̄ augeri per illarum partiu⁹ appositionē. **t** sic infinitū isto modo dict⁹ dicit⁹ ifinit⁹ in potētia. qz sp̄ actn̄ cōseruat potētiam qz quāna pars actnālē dimidit⁹ a cōtinuo adhuc restat p̄ in potētia vt diuidat a toto et rōde modo est in appōe. qz qn̄ vni apponit alieni adhuc restat aliud quod nō appōrtur sed ē in potētia et apponatur. **U**lter⁹ è notand⁹ qz finit⁹ et infinit⁹ cōncordat & titati. **t** & titas est duplex sc̄ cōtinua et discreta. **L**ōtinua hinc magnitudo. discreta re multitudine seu numer⁹. **t** o quoddā dicit⁹ ifinit⁹ secundū magnitudinē et quoddā secundū multitudinem. **U**lter⁹ è sciend⁹ qz ifinit⁹ secundū magnitudinē dicit⁹ dno b⁹ medio. **U**no⁹ h⁄ divisionē. **A**lio⁹ h⁄ extrea. **D**ic⁹ quodl⁹ cōtinuum dī ifinit⁹ fm magnitudinē. qz qd̄l⁹ nō pōt̄ tñ diuidi quin restet aliud ad diuidend⁹. **S**ed ifinit⁹ fm extrea nō ē tñ rerū natura. sicut pb̄atu⁹ est tertio phisicop̄. p̄ mo celī et mīdi. **U**lter⁹ è sciend⁹ qz ifinit⁹ fm multitudinē dī multipl. vno mō aliq̄rum actuālē discreto ab inveniē nō facientiū vni p̄ se et sic i possibile ē esse ifinit⁹ fm multitudinē. **N**ā i possibile ē qz finita etiam sint quoz neutrīcēd̄ aliq̄ faciāt vni p̄ se. **t** tale vocat ifinit⁹ fm multitudinē in actu. **A**lio⁹ dī ifinit⁹ fm multitudinē aliquorū nō actu separatoz ab inveniē. sed tñ se p̄abilis. et tale ifinit⁹ vocat ifinit⁹ fm multitudinē in potētia. **I**sto⁹ dicim⁹ to tale multitudinem p̄t̄d̄ p̄portabili i cōtinuo esse ifinita. nō tñ actu

sed potētia. qz ille p̄tes nō sūt ab inuice discōtinuate actu. liceat q̄libet ab alia possit discōtinuari si tñ pos sibile ē qz quelibet ab alia discōtinuet. **t** sic p̄z quo⁹ nomē ifinit⁹ cōter solet distinguī ab actoib⁹.

Sophisma.lit. **E**st istud infinita. pb̄at sophisma duo sunt finita tria sunt finita. sic de aliis: ḡ ifinita sūt finita. **C** Secundo sic plura duob⁹ sūt finita et p̄la trib⁹ sūt finita zc. ḡ i finita sūt finita. **T**ertio sic aliquot entia sūt finita: et nō tot qn̄ p̄la sūt finita: ḡ zc. **C** Quarto sic arguit qz qd̄l⁹ entia sūt finita ḡ i finita sūt finita.

C In oppositū arguit. infinita sūt finita: ḡ finita sūt ifinita. p̄n̄ ē tñ p̄la p̄ queriōem. **F**ltas p̄nt. p̄bat qz nec duo sūt ifinita nec tria et sic de aliis: ḡ nulla finita sūt ifinita.

C Secundo sic. Ibi p̄dicat oppositū de opposto. ḡ est p̄la. p̄n̄ tñ. āns p̄bat qz li finita et li ifinita videntur esse opposita.

C Pro responsione hui⁹ sophisma tis cōsciendum qz li ifinit⁹ pōt̄ tene ri finit⁹ cathego: et latice l̄ cathego et latice. **N**ā tenet finit⁹ cathego: et latice aliqui dicit⁹ qz dī expōm̄ p̄li non tot qn̄ plura. **S**ed cōtra hoc aliqui arguit sic. Nā dicit⁹ ista ē esse negatiū nō tot qn̄ plura sūt finita. et illa ē esse affirmativa ifinita sūt finita. modo negatiū nō ifert affirmatiū ex quo negatiū nihil ponit. **S**ed istud brevē nō vñ. qz ista nō tot qn̄ plura sūt finita. nō ē mere negatiū sed aduersativa secundū modū leqñ di antiquoz actoz. sicut nec ista ē mere negatiū sōs nō currit h̄ dis putat. qz negatiū nihil ponit. mō talis aduersativa aliqd̄ ponit. **T**u ista nō tot qn̄ plura sūt finita p̄cēt aliq̄ ēsse finita. **S**ed ista sōs nō currit sed disputat ponit sortē disputare. **P**eo aliter i probat. qz explican do li ifinita qz li nō tot qn̄ plura nō

Sophisma.liti.

v3.4: expositio d3 ex*convertibilis* cd
exposito. i3 ista o*ro* nō tot dn plura
nō est *convertibilis* cd h*ifinita*. p*z*
hoc q*nō* sequit*i* finita s*d*t duo. er-
go nō tot q*n* plura s*d*t duo. q*is* est
verd. z p*is* f*m*. ideo alii dicunt q*l*
infinita s*fincat* hego: edatice d3 expo-
ni sic. ifinita s*d*t id ē duo tria q*cet*-
o*r* z c*e*. S*3* probatur q*ista* ex*positio*
nō valet quia etiam nō est conuer-
tibilis cum ex*posito*. q*n* non lequi-
tur infinita s*d*t duo. ergo duo s*d*t
duo. z tria s*d*t duo. et quattuor s*d*t
duo. A*ns* ē verd z p*is* f*m*. Simili-
ter in casu hec ē vera. i*finiti* ho*ies*
trahut nau*ē* absq*h* hoc q*h* e*cēt* ve-
ra duo ho*ies* trahut nau*ē*. vt pos*it*
to q*infiniti* nau*ē* trahantur z q*minim⁹* numerus trahentium per-
mam nau*ē* sit numer*denarius*. et
numerus trahēti secundam sit vi-
ginti. z tertia triginta. tuc hec ē ve-
ra i*finiti* homines trahit nau*ē*. z t*n*
hec ē falsa duo ho*ies* trahut nau*ē*
Tertio alii expondit li*infinita* fin-
cathego: eum atque diceles i*finita*.
id ē duob*plura* z tribus plura
et sic de aliis. ita q*dicit* ista, pp*onēm*
ifinita s*d*t entia debere sic induci.
duob*plura* s*d*t entia z trib*plura*
s*d*t entia z sic de aliis: g*i* ifinita s*d*t
entia. Adhuc hec exp*o* nō v*is* q*z* n*ē*
convertibilis cd ex*posito*. n*ō* em*sed*
tar i*finiti* s*d*t duo: g*duob*plura**
s*d*t duo. et trib*plura* s*d*t duo z sic
de aliis. p*is* ē f*m* z a*ns* ē verd. ve-
ritas a*nd* p*z* q*p*dicat** in*ē* ifiniti
cōtentis sub subiecto. de ifiniti ei
reb*p*oicat** vere iste termin*duo*.
q*z* vere p*oicat* de istis duob*et* de
istis duob*z* sic de aliis infinitis.
Quarto p*o*t exponit li*infinita*. i. de
q*lib* specie numeri aliqu*entia*. S*3*
ista adhuc n*ō* vide*z* cōvertibilis
cd ex*posito*. q*n* no*vide* sequit*i* fini-
tas s*d*t duo: g*de q*lib* specie nume*
ri aliqu*entia* s*d*t duo. q*z* pl*ide* q*z*
lib*spē numeri aliqu*entia** s*d*t duo

Intelligit tñ qđ tu p ista oratione. ex qđ sp̄ numeri éta n̄derata s̄t duo n̄ista sp̄es n̄deri q̄ est trinitas en- tia numerata n̄ sit duo. si ei sic tdc tria esset duo qđ è fin. Et licet val- la dictaꝝ dicitur exponentiū sit cō- uertibilis cū expoſito s̄z huic emi- no iſimita tñ a qđz egrū ad li iſimi- ta è bona p̄na. ita q̄ bin hoc li iſimi- tale h̄z in pl̄ꝝ aliq̄ dictard oſond- le h̄z ſecuſi: tñ dicitur dicte expoſea ſit ſub diſuſione bene equale li iſimi- ta. ita q̄ aliq̄ alioſi attribuiat vna caru aliq̄ alia z doc h̄m exigē- tria poſiciati. p̄pois in qua pondatur. z iō licet noſequat iſimita ſit duo ſ̄ no tot qđ plura ſit duo. tñ bñ ſe- quit: ſ̄ no tot duo quin plura duo ſit duo. Silt lñ no ſequat iſimilita- boles trahit nané: ḡ duo boles tra- huit nauē. z etiā tre boles trahunt nauē: tñ bene ſequit: ſ̄ duob⁹ homi b⁹ plures trahit nauē z trib⁹ plu- res trahit nauē. ita q̄ tñ volo di- cere q̄ a qualz dictariū expoſitū ad li iſimita bin vñ p̄na. ſed eſcilo a li iſimita ad nullā caru ſeo: ſit vñ p̄na ſed bene ad oē ſub diſuſio- ne. tñ exigētiꝝ poſiciati. p̄pois in qua po- nit. Aliq̄ne verificatio. p̄ vna eay expoſitoz. aliq̄. p̄ alta. z B̄it dictu deli iſimita capiendo ſine cathego- reda- tice. Qn̄ aut tenet cathego- cumati- ce expoſitū ſi iſimita. i. entia q̄ ſunt iſimita. z B̄ vel tñ magnitudinem ſunt ſecundum multitudinem: ſunt iſimita ſecundum magnitudinem ſe- multitudinem.

Chis vobis respoderet ad sophisma
q̄ accipiēdō li iſinitū cathegoreda-
tice, p̄ iſinitū fm multitudinez z li-
finita fm magnitudinē hec ē vera
iſinita sūt finita. nā oēs p̄tes hui⁹
cōtinui collectiue accepte s̄t iſinitū
fm multitudinē z iſinitū fm ma-
gnitudinē. **C**ecundo dico q̄ capi-
endo li iſinita cathegoreumatice, p̄

Sophisma. lxxii.

I finitum magnitudinez et finita, p
finitum magnitudine hec est falsa si
finita sit finita. probat qd dicatur
oppositum de oposito. ita qd quod si in
finita et si finita capiuntur differentiae
hec est vera infinita sit finita. qd infa
ta sit magnitudinem bene sit finita
cum multitudinem. qd autem si finita et
infinita capiuntur vniuersiter tunc
sit opposita et hec est falsa infinita sit
finita sicut utrum si finita categoric
rumatice. nam nec infinita sed cum mul
titudinem sit finita cum multitudine
nec infinita secundum magnitudinem
sit finita cum magnitudine. C Ter
tio dico qd capiendo isti termini in
finita categoricorumatice hec est
vera infinita sit finita. probat hoc qd
infinite partes in continuo proportionabi
les sit finita qd non est nisi infinita sit
finita. an. probat arguedo sic. non tot
partes proportionabiles cum plures sit in
continuo. sicut due partes sit in continuo
et tria et. Sicut duabus partibus plu
res sit in continuo. et tribus partibus
plures sit in continuo. qd et. Sicut non
est aliqua species numeri qui in ea alia p
tes proportionabiles numerate sint in
continuo. qd si te partes proportionabili
es sint in continuo. Si dicitur dices
videt qd illa sit falsa. infinitae partes pro
portionabiles sit in continuo. nam capiatur
aliquid continuo et sit qd tunc arguit
hec infinitae partes proportionabiles non se
nt in a. et si in infinite partes proportionabili
es sint in a. quia tunc nam iste p
ortiones sint hinc ut videtur hinc an
te non possunt sit et vera. Assumptu.
probatur in infinite partes proportionabili
es que sint in b non sit in a: qd infa
ntae partes proportionabiles non sit in a.
quia tunc ab inferiori ad superioris nega
tione postposita. an. p. de se. Ad
istud respondet negando qd iste sit. p
rime. infinitae partes sunt in a. infinitae par
tes non sunt in a. Et r. huius est qd p
rimitus in una sit distributus. I alia

modus sic non est in predictis. Nam si ptes
proportionabiles stat si distributio
ne in ambabus predictis hoc finitum categoric
rumatice est unus de illis finitum categoric
rumatice qd non distributio termini
est extra se. sed terminus istra se. Sed
dices qd est suo contrario. Dico qd
ab habendum contrarium binius est qd ea
resoluere. et ideo si resoluatur infinite
partes sunt in a. si istam de qualibet spe
numeri aliquot partes sunt in a: stat
claridest qd hinc estista de nulla
specie numeri aliquot ptes proportionabiles
sunt in a. Rationes facte
in principio binius probant qd infinita sunt
finita capiendo si infinita categoric
rumatice et hoc cocedit. C Ad
alias duas respodet. ad primam ne
gando qd ista infinita sit finita de
beat conuertitur in istam finita sit infa
nta. sicut nec ista sit hinc non in ista
homo finit semper. qd sicut hoc finit
categoricorumatice includit in se termini
qui distribuitur. ita si infinita est te
tulus categoricorumatice. et ideo ista
entia sit finita debeat conuertitur in istas
finita sit aliquot entia. sicut ista sit
hinc homo conuertitur in ista: hoc non
est aliquot ptes. C Ad secundam dicitur qd ipsa
bene. probat qd illa est falsa infinita sit
finita capiendo infinita categoric
rumatice et recipiendo infinita proportionabiles. Beati si infinita cum ma
gnitudine vel multitudine sicut p
in ratione ad sophisma.

Sophisma. lxxiii. Estud
finita sunt infinita. Probatur. Due medietati
es in continuo sunt finita. et ille eadem
sunt infinita. Probatur sic. qd
due medietates sunt tres tertie. et ille
eadem sunt quatuor quartae et ille
eadem sunt quinq[ue] quinte. et sic
infinitum: ergo due medietates sunt
infinitae. C In oppositum arguitur.
Finita sunt infinita: ergo finita non

Sophisma. I. vii.

sed finita. p̄n̄s ē fīm sicut p̄t̄ de se.
p̄na t̄ p̄ illā regulā. de quocdīq̄ vi-
ficat vñdō oppositor̄ de eodē negat
reliquid. C Ad hoc sophisma dicūt
quidā negādo ip̄m. t̄ qñdī due me-
diates t̄c. ip̄i negat p̄nam. Et s̄b
uigdit ratoē dicētes inductiones
nō valere a pte p̄dicati. Sed hoc n̄
v̄z. q̄ optime sedetur. Soties est pla-
to t̄ idē sōr̄ est cicer. t̄ sic de aliis
hōib̄us. ḡ sōr̄ ē oīs homo. Veritā
q̄i subiectū p̄positionū iudicentū
no cap̄. p̄eodē in vna t̄ i alia; t̄de
bene p̄cederet inductionē a parte p̄
dicati nō valere. q̄i nō sedetur. aīalē
plato. t̄ aīalē est sōr̄. t̄ sic de aliis. ḡ
aīalē oīs ho. q̄i arguit a pluribus
supporib̄us determinat h̄uī termini
aīal ad vna. t̄ t̄de nō v̄z p̄na. S̄ q̄i
subiectū p̄pōnum iudicentū acci-
p̄t̄ oīno in vna. p̄ eodē proq̄ cap̄ i
alia. t̄c ita v̄z p̄na a parte p̄dicati
sicut a parte subiectū. Sed sic fit cu
arguit. Due mediates sūt tres ter-
tie. t̄ ille cēdem q̄ttuo. q̄rte t̄c. ideo
dico q̄ bene se agit. ḡ due mediate
tes sūt infinita. t̄ ideo cōceditur so-
phisma. C Ad ratoē r̄p̄detur. q̄i
arguit sūt i infinita. ḡ finita n̄
sūt finita. negat p̄na. Et vlt̄r̄ dī
p̄p̄batione q̄ i infinitū sūt finita
theoreūatice n̄ ē oppōtiū ei qdē si
finita. mō in sophismate. p̄pōnto li
sūtta cap̄t̄ lucat theoreūatice. Un
cōcedo ut aīal sūt vereas. finita
sūt infinita. t̄ finita sūt finita.

Sophisma. IV. est istd. In
infinita. Probat. q̄i due mediates
sūt infinita. tres tertie sūt infinita.
q̄ttuo. q̄rte. t̄c. ḡ infinita sūt infinita.
p̄na tenet. aīs potest. p̄bari p̄
positionat̄ sicut. p̄bat in sophisma
te p̄cedenti duas mediates esse i
finitas.

C In oppositū arguit. si infinita
esset infinita. t̄ cu etiam infinita sūt
finita sicut p̄dicebat. t̄ cum fini
ta t̄ infinita sūt opposita. sedetur q̄

de eodē verificat̄ opposita.

C Ad sophisma respōdet q̄ ip̄m ē
verid. sicut. p̄baut ratio p̄ma. Et
ex hoc tūc etiā p̄t̄ p̄bari sophisma
modo tertie figure. infinita sūt ihi
nita. infinita sūt finita. ḡ finita sūt
infinita. t̄ hoc erat sophisma p̄cedēs.
Ad rationē in oppositū dī q̄ nihil
p̄bat. q̄i i finita sūt. atheoreūatice
et infinita n̄ sūt opposita.

Sophisma. VI. Est istud
vintate sūt in aliquo nōero tito.
C Probat sophisma. Due vintat-
es sūt in aliquo numero finito. et
tres vintates sūt in aliquo numero
finito. t̄ sic in infinita. ḡ infinite
vintates sūt in aliquo nōero sūt.
C In oppositū arguitur. Infinita
vintates sūt i aliquo numero fini-
to. ḡ in aliquo nōero finito sūt infi-
nite vintates. mō hoc ē fīm.
C Ad sophisma respōdet q̄ ip̄m ē
verid. t̄ quando dī infinita vintates
t̄c. negat p̄na. q̄i arguit a terio stan-
te p̄fule ad ip̄mēt state deteriate
fīm euīdēs multitudine. et talis cō
sequētia nō valet. sicut nec ex ista.
oībō est aīal. ḡ aīal ē oīs homo.

Sophisma. VII. It itud
infinita sūt plura. C Probat. Duo-
bus infinita sūt plura t̄ trib⁹ infini-
ta sūt plura t̄ sic de aliis. ḡ infinitio
infinita sūt plura. p̄nat̄. aīs. p̄bat
nā duob⁹ tria sūt plura et esdē q̄t-
tuor sūt plura t̄ hevit. ḡ duob⁹ infi-
nitā sūt plura t̄ ita arguit de aliis.
C In oppositū arguit. Infiniti i fi-
nita sūt plura. ḡ infinita sūt plura
infinitis. p̄ns videt fīm. nam tunc
duo esset plura infinitis t̄ tria plu-
rainfinitis.

C Ad istud sophisma respōdet q̄
ip̄m ē verid. Et q̄i arguit i finitis
infinita t̄c. p̄sequētia nō valet ve-
forma tamen gratia materie argu-
mēti p̄t̄ cōcedi cōsequēno sc̄. q̄ i fini-

Sophisma. Ixii.

nita sunt plura infinitis. nam due medietates sunt plura infinitis. et tres tercie sunt plura infinitis. et sic vterius: infinita sunt plura infinitis. Nam due medietates sunt plura tribus qd due medietates sunt quattuor qd terque sunt plura tribus eodem. due medietates sunt quinq; quinte que sunt plura dextro et hoc de alio: s; sequit qd infinitis infinita sunt plura et etiam infinita sunt plura infinitis. et hoc capitulo infinitis categoricis. Sed vtrum capiebo ipsum categoricis, p infinitis finitum multitudinem. Dubium est an hec sit concedenda infinita sunt plura infinitis. gratianus sit hoc sophisma.

Sophisma. Ixiii. Infinita sunt plura infinitis. per istud petit ista difficultas. Ultrad multitudine infinita possit esse multitudino maior. **C** Probal sophisma eēverū nā supposito sicut aristotele. supponit mundū fuisse ab eterno infiniti transierū dies et hīr transierū anni: sed plures transierū dies q anni. et hīc sequit q infinita sunt plura infinitis.

C In oppositus arguit. Si sophisma est verū seq; q infinitū posset et excessus ab aliquo. modo hoc est falsum.

C Pro ratione sophismad volo. p bare q multitudine infinita nō pot est maior alia. Et hoc probabo pto ad sophisma q sophisma non petit aliud. Quia si sic: sequit q indivisibile es set indivisibile. sed hoc est falsū. istam oīam pbo sic. Nam si ponat q sint due hīne: scz a que sit pedalis et b q sit bipedalis. et duo indivisibilia. scz c et d: et c mouet supra a: et d supra b d i duplo velocitas sic q ambo in tempore et pertransirent sua spacia. sive illa indivisibilia mouentur per se sine per accidens nō curro: tñc si una multitudine infinita est maior alia tunc

in duplo plura puncta cēnt in b linea q in a ex quo b linea est duplo ad a. sed si sic sequeret q d mobile et eodē instans occupabit in suo motu duo indivisibilia et sic ipsum ē divisibilē. probat pto. Nā ex quo in eodē tempore et d mobile debet pertransire sua spacia. et cū mobile d debet pertransire ipsa cū dupl. os q qī c occupat unum punctū ipsum d occupet duo puncta ex quo idem tempore mensurat motum utriusq; et hoc si in duplo plura puncta sunt in b q in a. **C** Et confirmatur. nā ex quo c pertransit a in tempore et sequit q oīa instantia collective accepta que sunt in tempore et sunt equalia oībus punctis collective acceptis q sunt in linea a. et q etiā mobile d p transit in tempore et lineam b p̄is erit q oīa instantia collective accepta q sunt in tempore et sunt equalia oībus punctis collective acceptis que sunt in linea b. Ex quo sequit vterius q oīa puncta collective accepta q sunt in linea b sunt equalia oībus punctis collective acceptis que sunt in linea a per illā regulā. Nec q sunt equalia vni tercio illa sunt equalia inter se: s; hoc non est si una multitudine infinita est maior alia.

C Ad sophisma respondeb q ipsuz est fīm capiendo li infinita categoricis et similiter li infinitū. Et quando dicis infiniti fluxerant anni concedit. et similiter infiniti fluenterunt dies concedit. Et vteri quādo dicebatur sed plures fluxerunt dies q anni hoc negat d. quia unū infinitum non est maius alio. Ex hīc sequit q ex quo infinitus sol eclipsabatur. et similiter luna. si omnia tempora in quib; sol eclipsatus ē essent aggregata. et similiter omnia tempora in quibus luna eclipsata ē essent aggregata unū illorum temporum non est maius alio. q vtrū q illo: um est infinitum. Ex quo sequitur q si omnia tempora in quib; sol eclipsatus ē essent aggregata cōstitu

e.i.

Sophisma.lx.

erent und temp^o qd non est minus qd totale temp^o per qd duravit m^u d^ua. Ab hac alio p^ot pbari qd vndifinitu non est maius alio una ratiōne cō tam magnitudini qd multitudini & hoc sic. Minime quantia excedens aliud quantu ē diuisibile & illo quo excedit & in excessu. id est in partē equalē excesso. P^ot d^rto phisi^c tractatu de vacuo. si qd vndifinitu excederet aliud infinitu. sit g a infinitu excessum & b infinitu excedens & diuisib^l b in partē qua excedit & sit c & in partē excessu. i. edē le excesso et sit d tunc ex quo pars excedit vñq ad c sequit qd vñq ex cessu est finita & c illa sit posita equa lis b sequit qd est finitu & tū posita est qd b ē infinitu: ideo sequit finitu esse infinitu. De ista materia diffusus tractauit tertio phisi^c.

Sophisma.lxi. Est istud. In infinitu continuu p^ot esse diuisum. C^oprobat sic. In duas partes continentur p^ot esse diuisu: i tres partes cōtinuit p^ot esse diuisu & sic de aliis & sc̄. C^o Secundo sic. nō i tot partes quin plures continuu p^ot esse diuisu: g i infinitu cōtinuit p^ot eē diuisu. C^o In oppositiō arguit. In infinitu cōtinuit p^ot esse diuisu & possibilē ē qd cōtinuit in infinitu sit diuisum. pⁿō ē falsus ex eo qd i possibilē ē actu eē multitudinē infinita aliquorū non facientiū vñū per se. pⁿtia p^z per illam regulā. possibili posito in eē nullū sequit i possibilē. si g in infinitu cōtinuit p^ot eē diuisu ponat i eē sequit qd infinitu cōtinuit est diuisum & per pⁿō hec erit possibilis in infinitu cōtinuit ē diuisu.

C^o Respondet ad sophisma qd ipsa est veri capiōdoli infinitum sūcā theorematice. C^o Horōnes in cōtrariis qd dicunt i- finitū & negat pⁿtia eōq^z arguit a sensu diuisō vero ad sensu cōpositū fallū. Et qd dicit possibilis posito

z. dī qd illa regula p^ot intelligi de ppone possibili & de ppone de possibili. Si p^mō ē vera: quia data alt̄ qd ppone possibili sicut ē ista. Etichri sūsē si ponat inē nullū. ppter hoc sequit i possibilē. Si aut̄ intelligat secūdo illa nō habet vñter veritatē. verbi grā hec ē possibilis & est de possibili. vtr d^rq^z isto p^ot eē veru^z demonstratis duobus cōtradictoriis sicut ista. rex senet & nullū rex se- det: i tñ si ponat inē qd vtr d^rq^z isto rum sit verasē. qnūl i possibilē: vide licet qd diuis cōtradictoria sunt sit ve- ra. Unde notandum est qd alia propo- sitio vñlē possibilis que nō ē de pos- sibili. sicut ista antichristus est. alia etiā ē de possibili que non est possi- bilis. sicut ista hō p^ot ec alium. ali- qua etiā ē de possibili & cum hoc est possibilis. sicut ista atichrist^o potest currere. aliqua autē ē que nec e pos- sibil nec ē possibilē. sicut ista. hō est alium. Sic ergo habem^z quō debet intelligi illa cōtra regla possibili po- sito z. debet enim intelligi de ppone possibili & nō de ppone de possibili. C^o Si dicere vñdet utiqu^z ita sit possibil in infinitu cōtinuit p^ot ee di- uisum. Itaz hec est possibilis in oēs snas partes continuu est diuisu. & hi sic vñdet etiā qd hec sit possibilior in finitu continuu est diuisu & eo qd infi- nitesimales partes cōtinuitio em sit tot quin & plureo. aūs. pba. nā ista ppone i oēs snas partes &c. evna vñlo cuī^z quelib^z singularē possibili- litate: & cuī^z cōpossibiliorē dicta vñlo vñdet eē possibilē. pⁿtia t^z ex eo qd possibilitate copulatiue sufficit qd quelib^z pars cathegorica ei^z sit pos- sibilis vñla cō hoc qd quelib^z cuī^z sit cōpossibilis: ita etiā ad possibilita- tem vñlo vñdet sufficere qd quelib^z ei^z singulare sit possibilis vñla cō hoc qd quelib^z cuī^z sit cōpossibilis. aūs. p- batur. Itaz hec est possibilis. i illas partes continuu est diuisu demonstratio diuisibus partib^z continuu. A

Sophisma.lx.

militer hec est possibilis. i. istas du-
as partes continuū est diuisum de
mostratis tribus partibus. et sic v-
erita q̄ nō est deuenire ad aliquā
singularem dicte vniuersalit̄ quin
ipsa sit possibilis. et id quēlꝫ dictꝫ
singulariū cuiilibet alteri ē cōpossi-
bilis. Unde ista in istas partes co-
tinuid est diuisiū demōstrat̄ duabꝫ
partibus continuū bene stat cū ista
in istas partes continuū est diuisiū
demonstratis tribus partibꝫ conti-
nuū. et similiter cūz ista. in istas par-
tes continuū est diuisum demonstrati
quattuo: partibꝫ continuū.
Et eodez mō pot arguit de aliis sin-
gularibꝫ q̄lꝫ alias singulariū dicte
vñis est ei coposibilis hinc arguit
estde prima singulariū dicte vñiuersa-
lito. Ad illud respondeat negando
q̄ hec sit possibilis in oēs suas par-
tes continuū est diuisiū: bñ tñ pcedit
ista in oēs suas ptes ptimū pot es-
se diuisiū. Et qn̄ dī quēlꝫ eius singu-
laris z̄. coedif̄ ans z negat pntia
Et qn̄ dī hoc sufficit ad veritatē co-
pulatiū dico q̄ nō. Sed dices qd̄
requirit ḡ z quid sufficit ad possibili-
tatez copulatiū. dico q̄ requirit
deo eius categoricas esse h̄l̄ veras
et possibile. H̄l̄ q̄ possibile sit om̄s
ptes eius et veras sit. Proportiona-
liter dicitur de singularibus respe-
ctu sue vñis. Sed dices. certe hc ē
in ppositio de ista. in oēs suas ptes
continuum diuisum. videlz q̄ om̄s
sue singulares sūl̄ eē veras et possi-
ble. Et hoc pbat. Nq̄ opas ei⁹ ptes
sūl̄ eē veras est possibile. et tres ei⁹ p-
tes sūl̄ eē veras est possibile. et nō sūt
alique eius singulares quin ipas es-
se sūl̄ veras sit possibile. ḡ oēs ei⁹ sin-
gulares et simul veras ē possibile.
Ad istud r̄ndet negādo pntia sicut
negaret. sicut ē alal est contingēs
platone ē alal est contingēs z̄. ḡ oēs
hoicē ē alal est contingēs. Sicut eni-
ista pntia non vñ quia ans est verā z
pntia falsiū: ita nec pntia facta valz

nec hic arguit a singularibus ad su-
as vñles: qnta nec partes antīs sunt
ppōnes singulares. nec pntia ē ppō
vñis. Et quēlꝫ ps antīs est indefini-
ta. et ita pntia similit̄. Ut dico istas
ē indefinita. in istas ptes pntiū
ē diuisiū ē possibile. Nā ei⁹ dī dī
toto. I. istas ptes pntiū ē diuisiū. qd̄
qd̄ dictū ī illa. ppōne si supponit solū
pse h̄l̄ etiā p se sibi sibi ī voce scriptorū
in mēte. et per pntia supponit p plu-
ribus simul disfunctiū. et per con-
sequens propō in qua ponitur non
erit singularis sed indefinita. Sed
dicitur q̄ ista. in om̄es suas partes
continuum ēē diuisum est possibile
non est vñiuersalis sed indefinita
ex quo subiectum eius est hoc totū
in om̄es suas partes continuū es-
se diuisum. quod quidez in dicta. p
positione subiectur sine distributi-
one et supponit pro se et sibi simili-
bus sub disfunctione et per pntia di-
cta. ppositio est indefinita. Sed di-
ceres tu. que est ergo eius vñis. dico
q̄ ē ista. om̄e in oēs suas partes con-
tinuum ēē diuisiū ē possibile. et illa si
gnificat q̄ om̄e tale dictū quale est
hoc. in oēs suas partes continuum
ēē diuisiū ē possibile. De huiusmo-
di materia diffisius tractabit i ultima
parte hui⁹ tractatus. C. Ad-
huc dices. vñdē q̄ hec sit falsa. in
infinitū pntiū pot ēē diuisiū. pba-
tur: qz̄ oēs potētia potest reduci ad
actum vt p̄z nono methaphysice. Si
li pot qd̄ ponit in illa propōe deno-
tat aliquā potentia: ḡ si ista sit vera
in infinitū pntiū pot ēē diuisiū
q̄ hec potentia denotata per li pot
posit reduci ad actū sed non redi-
citur nisi i infinitū continuū sit a
ctū diuisiū: ḡ adhuc videtur q̄ si in
infinitū continuum pot ēē diui-
sum et possibile est in infinitū cōti-
nuū ēē diuisiū. R̄ndetur q̄ in ista. in
infinitū continuū pot ēē diuisiū nō
importat aliqua vna potētia p̄cise
per hoc verbū pot sed infinite potē
e.ii.

Sophisma.Ix.

tie. q: alia est potētia ad divisiones
in duas ptes. et alia est potētia ad di-
visionem in tres ptes. et sic de aliis.
Et ideo quod si infinitum cōtinuum
pot̄ esse diuisum nō denotat aliqua
una possibilitas ad infinitas diuisio-
nes. q: potētia i portata p hoc vbi
pot̄ in dicta pōte stat p̄fase tñ vir-
tute pcedet hincathēgozum ad im-
portatis multitudinem. Et quod si oī
potētia pot̄ reduci ad actū cōcēdit
q: oī potētia pot̄ reduci ad actū
q: nō est possibile q: oīs potētiae vñl
se s̄t reduncant ad actū. q: potentie
ad actus oppositos simili reduci ad
actū nō est possibile q: p̄p̄t h̄ etiam
nō p̄st oīs ille potētiae reduci simili
ad actū ad infinitas diuisiones.

Sophisma.Ix. est istud.
Cōtinuum p̄t esse diuisum in infinitum. Pro-
bat. Cōtinuum p̄t esse diuisum in du-
as partes. et illud idem cōtinuum p̄t
esse diuisum in tres partes. et sic vt: q:
cōtinuum p̄t eē diuisum in infinitum
C Secundo sic. In infinito cōtinuum
p̄t esse diuisum: q: p̄t inde p̄t eē diuisum
in infinito. Ans p̄p̄t ex p̄cedēti sophis-
mate. p̄na t̄ eo q: idē videlicet signifi-
care ans et p̄s. **C** Tertio sic argui-
tur. Cōtinuum est diuisibile in se p̄ di-
visibilitia: q: cōtinuum p̄t diuidi in se p̄
diuisibilitia. p̄na t̄ eo q: li diuisibile
est idem q: li p̄t diuidi. et ultra q: oī
tinuum p̄t diuidi in se p̄ diuisibilitia: q:
cōtinuum p̄t eē diuisum in se p̄ diuisibi-
lia. et p̄s p̄t esse diuisum in infinito.
Ans p̄p̄t per aristotele sexto phisi-
corum.

C In oppositu arguit. Nam in so-
phismate potētia denotata p̄t ver-
ba p̄t stat deteritate. et ideo q: sophis-
ma denotat q: aliq̄ sit una potētia
qua cōtinuum p̄t esse diuisum in infinito
et s̄t h̄ s̄t s̄t ex eo q: nulla ē una po-
tētia qua cōtinuum p̄t esse diuisum
in infinito. Ans potet eo q: nullū fin-
cathēgozeda cōstatudin sophis-
ma p̄p̄t hoc vbiū potest.

C Ad sophisma r̄idetur q: ipsam
ē s̄t sicut iam p̄batur.

C Ad alias rationes. **C** Ad p̄mā
aliqui r̄ident negando p̄nam p̄p̄t
hoc q: i ductio a p̄te p̄dicati nō valit
sicut p̄i dicit qualit̄ fit in p̄posito
nā n̄ sequitur atale est s̄t s̄t alal ē pla-
to et sic de aliis: q: alal ē oīs hō. Sed
isti nō bene dicit. Imo dico q: i du-
ctō v̄z ex p̄te p̄dicati cu tñ subiecta
p̄ponit i ductitudi v̄ificatur. p̄eo-
de in una p̄quo in alia q: l̄iter ē i p̄-
posito q: vñ cōtinuum p̄t eē diuisum
in duas ptes et idem cōtinuum in tres
ptes. ecce quo^o subiecta i ductū in una i du-
ctū v̄ificatur. p̄eodē p̄o q: subie-
ctū alteri. et iō n̄li aliud i pedi-
ret q: tūcēt a p̄te i ductū a p̄te p̄di-
cati optime sequeret. Q: q: tales i
stat dicentes q: nō sequitur atale est s̄t
s̄t animal ē plato et sic de aliis: er-
go atale est oīs hō. Ds q: verū est. I: d^o
q: subiecta i ductū nō v̄ificatur
p̄eodē q: tñ diuisi eē necessariū ad
hoc q: i ductio a p̄te p̄dicati valeat
q: aut i ductio a p̄te p̄dicati valeat
q: subiecta p̄positionū i ductū
v̄ificant. p̄eone i p̄z declar. aut.
nā optime sequit atale est s̄t s̄t
atale p̄t et he de aliis: q: atale eōs
hō. Silt optime sequit. s̄t s̄t est in a
loco et idē s̄t s̄t in b loco et sic de ali-
is: q: s̄t s̄t est i oī loco. Ds oī galiter
ad p̄mā r̄ōem q: nō v̄z p̄na q: vñ d^o cō-
tinuum p̄t esse diuisum in duas ptes.
et idē in tres et sic de aliis: q: cōtinuum
p̄t esse diuisum in infinitū. eo q: ar-
guif a plurib^o determinatis suppōnd
b^o respectu p̄tis m̄ltitudinis ad vñ
determinatā respectu totū m̄lti-
tudinis seu a multi suppōnd^b deter-
minad. ad vñ. et tūc nō v̄z p̄na. s̄t
cōmittit fallacia figure dictiomis.
Vñ q: istard ē vera cōtinuum p̄t eē
diuisum in tres ptes. p̄tinuum p̄t esse di-
uisum in h̄ctuo ptes et sic de aliis. p̄
alta et alia possibilitate. In ista adī
cōtinuum p̄t esse diuisum in infinito
verbu p̄t denotat vñam possibilis

Sophisma. I.

tate determinata cui nichil precedat
qd potest ipsi confidere et sic proce-
ditur a plurib⁹ suppositionib⁹ det-
inatis ei⁹ qd ē potētia ad vna sup-
ponem determinatā eiusdem. recte sicut
hic. atal ē sortes et alal est plato et g
atal ē oī hō. et tlc nō v3. sic et hic p
ceditur a pluribus supponib⁹ ter-
mini anal ad vna eiusdem termini:
ita hic cōtinuus pōt ē diuisus in duas
partes: cōtinuus pōt ē diuisus in tres
partes et sic de aliis: g cōtinuus pōt es
se diuisus in infinita. pcedit a pluri-
bus supponib⁹ determinatis ei⁹ qd ē
potētia quod ē inclusum in hoc quod
est pōt ad vna supponem eiusdem.
C Ad secundā qn dī rē negat p̄stria
nec id significat ali⁹ et p̄s. et rō est
q̄ arguit a termino statē eōfūle tātā
ad ipm stātē determine. Nā ista
in infinitū cōtinuū pōt ē diuisum
potētia denotata per li pōt p̄fudit
virtute sincathegoreumād pceden-
tis i potētis multitudinē sed in cō
sequēte supponit determine: q̄ nō
lum sincathegoreumād p̄fusum p̄ce-
dit. **C** Ad tertiam dico q̄ textus ar.
debz sic ē. in sp diuilibilia cōtinuū
ē diuisibile. **S** si text⁹ habz ali-
ter: sic cōtinuus ē diuisibile in sp di-
uilibilia: hoc forte fuit ex ignorātia
trāslatoris. **C** Sed dices pcedis-
tu istā. cōtinuus pōt ē diuisus in du-
as ptes. cōtinuus pōt ē diuisum in
tres ptes et sic de aliis. nōne etiā cō
cederes tu istā. cōtinuus ē diuisum i
duas ptes. Dī q̄ sic: et hoc ē bñ possi-
bile. Sed dices li hec ē possibilis
et iā hec ē possibilis. diuisus in du-
as ptes ē cōtinuus: quia ē suādquer-
tena. mōq̄ sit possibilis ē falsile. q̄
diuisus in duas ptes ē discōtinuus.
C Ad hoc rñdef negādo istā p̄tis
cōtinuus ē diuisus in duas partes
g diuisus in duas ptes ē cōtinuum
nec illa ē cōvertē pcedētis eo q̄ in
ante li cōtinuus supponit. p̄o quod
Evl fuit cōtinuus rōe h̄dicati quod
ē steriti this sic ē platis ipm subie-

ctū. s̄ in p̄ite li cōtinuus supponit fo
ld p̄o qd ē cōtinuus: id arguit a ma-
gis dīplō ad min⁹ dīplō affirmatiōe.
et tal p̄sia nōv3 sicut nec ab ifferenti
ad superi⁹ affirmatiōe. **S** si dices q̄
est ergo ei⁹ cōvertē: sc̄ mī⁹. conti-
nuus ē diuisus i duas partes. Dico q̄
hec. diuisus in duas ptes ē vel fuit
cōtinuus. Et hec sufficiat.

Sophisma. II. est isto. In
sortes erit albior: platonē. positoq̄
sortes et plato sint cōpler albī et q̄
sōf̄ maneat per vna horā vel q̄ du-
as sub eodē gradu albedis et q̄ i ea-
dem hora cōtinue albedo platonis
remittatur sic q̄ i fine horae albedo
platonis sit remissa usq̄ ad vnd gra-
dum. Tunc. **C** Probat sophisma. s
duplo sortes erit albior: platonē: sc̄li-
cet qn albedo platonis erit in duplo
remissio: albedie sortis. et in triplo
sortes erit albior: platonē. vt qn al-
bedo platonis erit i triplo remissio: al-
bedine sortis et sic i infinitū sophis-
ma ver.

C In oppositū arguit. Si i infinitū
rē. et nō p̄ albedine finitā. videker-
go q̄ i infinitū sortis erit albior: plato-
ne p̄ albedine infinitā et si sic sortes
erit albior: albedine infinita qd ē fal-
sum.

C Ad sophisma rñdef q̄ capiēdo li
finitū sincathegoreumatice sophis-
ma est ver. sicut p̄bat p̄ta rō: s̄ ca-
piēdo cathegoreumatice sophisma
ē falsū: q̄ tūc p̄ sophisma denotat q̄
i aliq̄ gradu albedis infinitē sortes
erit albior: platonē. et hoc ē falsū. et i
hoc nō sequit. in duplo sortis erit al-
bior: platonē: et i triplo et sic de aliis.
ḡ i infinitū rē. sicut nec se q̄ ḡ sortis
i aliq̄ gradu i finito erit albior: plato-
ne. Si aut li i infinitū teneat sincathe-
goreumatice. trunc sensus ē q̄
i duplo sortis erit albior: platonē: et
i triplo. et sic i infinitū: et h̄e ver. et
i isto sensu cōcedo q̄ i infinitū so-
rtes erit albior: platonē: ḡ sortes erit
c. iii.

Sophisma.lxii.

Albedo platonem per albedinem finitam
sq; in duplo et in triplo et sic in infinitum.
nec sequitur in sensu in infinitum
sorserit albice platonem: Et sortes
erit albedo platonem infinitum et quod
supponit a supposo cofusa triplex ad delectum
minat: quod ante tempus significatus
propter verbalem stat cofusum triplex ratione
fincat hegoenum ad pcedetis in portatis
multitudinem et in parte stat determinate
respectum multitudinis. Ex his
potius quid sit dicendum ab sophisma.

Sophisma.lxiii. Est istud
albedinem babebit sortes. Ponatur
quod continuerint albedo sortes per
aliquid temporis vel aliquid temporis exclusum.
vel finis imaginationem ad ali-
quod instans propter facilitatem modus lo-
quendi. quod quidem instans emittat exclusum
temporum mensuram intentionem albedi-
nis in sorte. et ponatur et hoc quod illud i-
stans sit primum instans non esse sortis et
quod si sortes superinqueret in istatis habe-
ret priora gradus albedinis finitas vel
autem albedinis finitas. **C** Probat sic
sophisma. Quia dico albedine data
vel dubilius habebit sortes adhuc
maiorē albedinem habebit sortes: et
infinitā albedinem habebit sortes. co-
sequenter tunc annos probat: quod nulla albe-
do quam habebit sortes est maria iter
albedinis quod habebit sortes: et quodque
albedine data vel dubilius quam habebit
sortes adhuc maiorē albedinem habe-
bit sortes. prout annos probat: quod si esset
aliqua maria albedo quam habebit sortes
vel ergo erit illa albedo quod habebit
sortes in primo instans non esse si super-
inqueret. vel aliquod citra illa. Non potest
erit primū: quod id non habebit. **S** Adeo dica-
tur secundū vel ergo in primo instans
non esse sui. et hoc non: quod tunc non est et ea-
dem ratione nec in aliquo instans ultra il-
lud instans vel in aliquo instans citra
illud instans et hoc non. Nam sit illud i-
stans vel primum instans non esse sortis
sit a tunc iter a et b in instans cavit tem-
pus medius in cuius tempore medio sortes

babebit maiorē albedinem quod in b: quod
per casum continetur albedo sortis inter
dilectionem et a et sic albedo quam habebit
in b non erit maria inter albedines
quod erat probandum. **C** huius arguitur
quilibet instanti citra a instans quod in
eo sortes non habebit maximā albedinem
int̄ albedies quae ipse habebit.

C In oppositū arguitur. Infinitā al-
bedinem habebit sortes: et sortes habebit infi-
nitā albedinem. non est finis eo quod non ha-
bebit omnes albedies finitas: quod non ha-
bit illud gradus albedinis quem habet si
superinqueret in instanti terminata ex-
clusione horum interiōrum albediorum.

C Ad sophisma respondet quod si hi finita
teneant finitatem hegoenum. sophisma est vice probat prius. si autem capiat hegoenum. sophisma est finis sicut probat per inductionem secundū ratione. nec sedet ini-
nitā albedinem habebit sortes: et sortes
babebit infinitā albedinem. eo quod in
ante tempus significatus per illud vnu
habebit cofusum ratione finitatem hegoenum
pcedet in portatis multitudinem. in parte
autem stat determinata eo quod nullum finitum
hegoenum cofusum pcedet ipsum
modo a supposo cofusa ad determina-
tum vnu partem. **C** Vero posset aliquo
dubitare circa primum ratione utrum in
dicto casu sit dare maxima albedi-
ne quam habebit sortes. dico quod non nec pro-
pter hoc sequitur quod sortes habent albedinem
infinitā: quod huius illa albedo tota
in terminata exclusione ad gradus al-
bedinis quem habet sortes si superinqueret
in primo instans non esse si super-
inqueret in primo instans sui non esse si super-
inqueret terminata extrisece. tamen ipsa est terminata
extrisece puta ad illud gradus quem ha-
beret in primo instans sui non esse si super-
inqueret. Et id non est finita terminata
extriseco et non similiter finita.

Sophisma.lxv. Est istud
infinitū potius sortes potest portare. **C** Probat
sic. Nam dare maximum pondus quod
sortes potest portare. et infinitū potest

Sophisma.Iiii.

sors potest portare. atque probat: quod si es-
set dare maximus pondus quo sors
potest mouere sit illud a tunc quod an sor-
tes sit maioris virtutis in mouendo
quam resistendo vel motu vel equilibrio.
Non maior nec equalis: quod tunc non mo-
neret a eo quod ad optimam motu et pro-
portionem maiorem in equilibrio mo-
uendis super resistentiam per aristotelem. se-
ptio philosophorum. Si autem dicatur quod sors
est maioris potentie in mouendo quam a
in resistendo: tunc si potentia motu
sortis excedit resistentiam vel potest
am resistitur a ipsius auctoritate. vel ergo excedit ex-
cessus dimisibilis vel indissimilabilis. si secundum
sequebatur continuitatem et compositionem indi-
sibilium. Si autem primum secundum quod si sortes
excederent a predictate illius excessus
ad hunc posset mouere a pondere
et per nos si esset aliquod pondus maius a in-
tato in quantum sors excedit a predictate sui excessus. hoc adhuc excede-
ret a sorte alta predictate eiusdem ex-
cessus. et per nos posset mouere a sorte
eo quod quod excessus sufficit ad motum.
et per nos an nobis maximum pondus quod sor-
tes potest mouere. Secundo sic arguit
nisi est aliquod pondus ita magnus quod
sors potest mouere quoniam adhuc manus
illo possit mouere: ergo in isto pondere sortes
potest mouere. et probat assiduus quod
quod potest mouere dato quod sors potest
mouere. illud pondus sortes excedit et
hoc excessus diffidibilis. et per nos pondus
maiioris pondere dato sortes excedit per
partem illius excessus. et per nos si quod ex-
cessus sufficit ad motum sortis. pon-
duum maius pondere dato sortes potest
mouere.

Con oppositio nō arguitur. Infinitum
pōd⁹loſa pōt monere: glōſo pōt est
mouere pono⁹ infinitū. h̄c ē ſl: q̄
tūc ſoro cēt potētie ſfinite.

THO sophisina r̄sidet qdā negādo
ipm sine li infinitenecā fincathē-
goreumaticē v̄l cathegoreumaticē
eo q̄ ip̄ dicit eē dāndū maximum
pōd⁹ qd̄ soſe pōt mouere. Et hoc cō-
firmāt anchoritate arī. primo celi s.

mundi **vicentis.** Quod potest actinus terminatur per maximam in quo posse. Et ad argumentum in oppositir resident quod dicuntur sit dux maximum ponder quod fortis potest mouere sit illud a: admittit. et qui dicit vltimus. vel potentia fortis excedit potentiam resistit ipsa: vel e*t* ei qui lis v*s* mio. dicit qui v*t* ergo excedit e*d* Et qui d*t* vel g excessu visibili. vel int diuisibili. dicit qui excessu visibili. s qui vltimus d*t*. qui i*l* o*ld* per medietatem illius excessus excederet a adhuc potest mouere a*u* hoc negat. Et qui d*t* quicunque excessus sufficit ad motu*d* dicit qui non. C Circa qui dicitur duo. Primum qui non quicunque excessus sufficit ad inchoandum motu*d*. Secundo dicit qui b*n* qui libet excessus sufficit ad protinus*d* motu*d* inceptu*d*. Unde difficultas inchoare motu*d* continuare motu*d* inceptu*d*. C Sed contra istud quod est fundamentum cordi rolo probare ista conclusione qui si quilibet excessus sufficit ad continuandum motu*d*: et qui dicitur excessus sufficit ad inchoandum motu*d*. Quod probabo sic: quia incipere motu*d* est difficultas infinite vel locum finite. Si dicatur primum: qui infinitus excessus requiritur ad inchoandum motu*d* quod est falsum ad experientiam. Si dicatur secundum sic qui incipere motu*d* sit difficultas in decuplo qui continuare motu*d* inceptum. si sic sit aliquis excessus: videlicet b*u* sufficit ad continuandum motu*d* et non ad inchoandum per aduersarium. Tunc arguit sic. solum in decuplo est difficultas inchoare motu*d* continuare: ergo si est aliquis excessus habens se i*p*ecula proportione ad excessum qui potest continuare motu*d* inceptu*d* ille potest continuare motu*d* et incipere de novo. sed quia per eos dicitur excessus bene sufficit ad protinus*d* motu*d*: sequitur qui decima pars excessus b*u* sufficit ad hinnu*d* mo*t*e. ter.

Sophisma. I. iij.

tum. et p̄ h̄sib excessus decuplue
ad illā partē sufficit ad inchoandū
illū motū p̄nq̄ soldū in decuplo nif
scilicet inchoare q̄ cōtinuare. et p̄
d̄ns b̄ nō sufficit soldū ad motū cōtē
nuandū. sed etiā ad inchoandū qđ
fuit p̄bandū. Et ita arguit de quo-
cōq̄ excessu alto quē adīsari⁹ dice-
ret sufficere ad cōtinuandū sed nō
ad inchoandū. Ad anctortatē pri-
mo celi quā allegat p̄ se. s. q̄ potē-
tia actua teria in maximū i quo
pōt: dico q̄ arist. per hoc tantdvo
luit dicere q̄ teria per maximū in
quo pōt numerati aliquā spē nō
rēni fine fractione. Verbigfa. si que-
rereq̄ quāta ē potētia sortis leuati
ua ego r̄iderem tāta est q̄nātis for-
te a pōt leuare pond̄ centū librari
et nō plus: nō tñ impliciter: sed bñ
non plures libras. licet forte centū
libras cū dimid. s. hoc est stati cū
fractione numeri. et hoc int̄debat
arist. et nō q̄ potētia actua est) t̄
minata simp̄r per maximū in quo
posset. sic q̄ nullo mó in manus. Et
ḡia hui⁹ possit poni aliquid cōclusi-
one. Prima est q̄ potētia actua nō
est teriata in maximū in quo pōt.
Patet hoc. qz q̄nō dāto i quo po-
tētia actua pōt: illud exerceat abnl
la potētia actua excessu diminibili
et cū quilibz excessus sufficit ad mo-
tum tā inchoandū q̄ cōtinuandū.
sicut p̄bat d̄c. si quilibz sufficit ad cō-
tinuandū sicut cōter oēs cōcedunt:
sequit q̄ si data potētia soldū p̄ me-
diatē datū excessus excederet da-
tam resistētiā adhuc ipsaz posset
mouere. licet tard⁹. et p̄ zne p̄to-
ri excessu posset mouere resistētiā
aggregatē ex resistētiā prima. et tā-
ta q̄ta ē medietas p̄oris excessus et
per p̄hs potētia data resistētiā nō
erat maxia quā data potētia actua
pōt mouere. et ita p̄portiabilitē ar-
guit de quacdq̄ alia resistētiā da-
ta in quā data potētia actua pōt q̄
illa resistētiā nō ē maxima in quā

illa potētia actua pōt. C. Secū-
da cōclusio. Nō est dare maxima re-
sistētiā in quā potētia actua nō pōt
Nō quacdq̄ resistētiā data in quā
data potētia actua nō pōt dare ma-
iorē resistētiā salte fin imaginati-
onē mathematicā in quā etiā illa
potētia actua nō pōt eo q̄ q̄quid
nō pōt in min⁹ nō pōt in mai⁹.
et per p̄hs data quacdq̄ resistētiā
in quā aliq̄ potētia actua nō pōt il-
la nō ē maxima in quā eadē poten-
tia actua nō pōt. Unū inter oēs resi-
stētiā i q̄ potētia actua nō pōt nō
est dare maximū resistētiā i quā
eadem potētia actua nō pōt.
C. Tertia cōclusio. Non ē dare mi-
nimū resistētiā i quān potentia
actua pōt. Probab q̄ q̄cūq̄ resistē-
tiā data in quā potētia actua pōt
in minore illa eadē pōt. p̄. q: qnic
dā pōt in mai⁹ pōt in minuo: q̄re
data resistētiā nō ēt minima iter
oēs resistētiā i quā data potētia
actua pōt. C. Quarta cōlusio.
Potētia actua teria p̄ minimā
resistētiā i quānō pōt. Probatur
da vel teriatur p̄ marū resistē-
tiā in quā pōt. et hoc nō. vt p̄ p̄t p̄t
mā cōclusionē. Vel p̄ maximā resi-
stētiā in quā nō pōt. et hoc nō. vt p̄ p̄t
sedām cōclusionē. Vel p̄ minimā re-
sistētiā in quā pōt. et hoc nō. vt p̄ p̄t
per tertias cōclusionē. Vel p̄ minimā
resistētiā i quā nō pōt. et he hēk. p̄posi-
tā. Unū imaginādū ē q̄ resistētiā et q̄
lis potētiae motū ēt minima resi-
stētiā in quā illa potētia actua nō
pōt. Ex eo q̄ iter oēs resistētiā i q̄s
illa potētia actua nō pōt illa resistē-
tiā ē minima. et p̄ p̄hs si sit tūc data
potētia i quā resistētiā minore il-
la resistētiā data potētia actua pōt
altri i data resistētiā eq̄lis potētiae
actua nō ēt minima iter oēs resi-
stētiā i q̄s illa potētia actua nō pōt
Proprietabilē pōt poni q̄t̄nor cō-
clusions de potētia resistētiā quā
teret. Et sit p̄ma cōclusio ista. Potē-

Sophisma.Iriss.

tia resistiva seu passiva non teriatur maxime a quo potest pati. Probabatur quod non est datus a quo potest pati a maioris potest pati. quod enim est pati a minori potest pati a maior. Secunda conclusio potentia passiva non teriat minime a quo potest pati. probat quod a qualibet potentia passiva potest pati aliud excedit eam excessu minori potest pati vice quod excedit eam solius per medietatem potest excessus. aliter non quod excessus sufficeret ad motum. cum oppositum dictum est. Tertia conclusio. Potentia passiva non teriat minime a quo potest pati. probat quod a qualibet potentia passiva non potest pati etiam a minori non potest pati. quod enim est non potest pati a maior. non potest pati a minori. et per hanc non potest dari minori potentia actuaria quam potentia passiva non potest pati. Quarta conclusio. potentia passiva teriat a maria potentia actua a quo potest pati. vii potentia actua estque illa potentia resistiva est maria a quo non potest pati illa resistetia. da iter omnia potentias actinas a quibus non potest pati illa potentia actua est maria postquam a qualibet maiore potest pati. nam quibus maior illa excedit resistetia. et est quod excessus sufficit ad motum. sed quod quilibet potentia actua maior illa potest mouere illa resistetia. Conclusionem probat. potentia passiva teriat aliud termino postquam non ab eo potentia actua potest pati. sed ab aliud et aliud non. vel etiam teriat marie a quo potest pati. vel minime a quo potest pati. vel minime quod potest pati. vel marie a quo non potest pati. Non potest dici primi per similitudinem coelationem. nec secundum per similitudinem. nec tertium per similitudinem. quod relinquitur quartum et sic habet propositum. Circa istam materialiam plures potest moueri difficultates dubitatibus de dubius supersevero quod de eius tractari circa prius celi et id quod tales dubitatibus non pertinet ad plene negocium sicut difficultates naturales et non ex virtute finitatem et genitatem prevenentes.

Cum usus ridentur ad sophisma quod ipsum est verum capiendo licet infinitum finitum et hoc genitum et hoc genitum capiendo tamen cathegorematice ipsum est falsum et secundum hunc ipsum quod recte ad ipsum factum debent solvi.

Cum in hac parte restat ponere sophismata difficultate huius ex finitum et hoc genitum quod dicuntur geminata apud antiquos sophistas sicut sunt ista finitum et hoc genitum. quod quid est. quod est. quod est. ubique recte. gloria cuius sit hoc primum sophisma.

Sophisma.Irissi. 218. Quid audit sois illud. perfert plato. posito quod plato perfert istud nullum hoc est alius et sois non audit illa negationem. audit tamen respondit non plus tunc.

Cum improbat sophisma. Sois audit hunc alius nihil plorat hoc id est perfert plato. quod quoniam audit sois illud perfert plato.

Cum in oppositu arguit quicquid audit sois illud perfert plato. sed falsum audit sois quod audit istud hunc alius est falsum perfert plato. sed hoc est falsum quod plato perfert istud nullum hunc alius que non est falsa sed est vera.

Cum ad sophisma rident quod ipsum est rerum. sed dubius est verum probatio valeat. Et videlicet talis probatio non valeat vice quod quoniam audit sois. quod falsum profert plato. sed falso audit sois. quod falso profert plato. eo quod sub distributione unius predicationis sumit terminus alterius predicationis. ut sub isto distributione aliquid quod est distributione subiecti subsumitur iste terminus falsus quod est de predicatione qualitatibus. et sic videtur esse mutatione quod in quale i dicta proprie. et sic videlicet accidere fallacia figura dictio. propter hunc talis probatio non videtur valere. Respondeat utrumque predicta probatio est bona.

Cum quo notandum est quod arguedo per distributionem predicationis.

Sophisma.lxv.

co: si rel. itinando l3 sub distributio
vn1 p̄dicamēti sumere terminus
alteri p̄dicamēti. p̄ter q̄ sub distri
butio l̄bile sume p̄nt termini alto
rd p̄dicamentozū n̄i ampliatio p̄
hibeat. p̄mum pat̄z n̄o sequit̄tus
cōs̄ currat tant̄ disputat. s̄o:s cur
rit: ḡ s̄o:s disputat: l3 b̄l sedē quā
tusd̄ḡ currat tāt̄ disputat s̄o:s bi
cubit̄ currat: ḡ s̄o:s b̄cubit̄ dispu
tat. S̄ilr n̄o sedēt̄. quātusd̄ḡ cur
rit tātus disputat. albd̄ currat: ḡ al
bd̄ disputat. t̄ sic de distributis p̄
dicamentoz̄ accidēt̄ p̄t exēplifica
ri q̄ n̄o v̄ argumētatio vbi sub di
stributio vni p̄dicamēti accidēt̄
sumit termini alteri p̄dicamenti.
Exemplum sc̄bi. n̄a bene sedēt̄: q̄d̄
v̄ides ego v̄ideo albd̄ v̄ides: ḡ albd̄
v̄ideo. Exēplū tertii. sc̄i quo: d̄p̄li
atio aliquā hoc i p̄edit. n̄o sequit̄
d̄cād̄ v̄idiſt̄ illud tu v̄ideo. albd̄ tu
v̄idiſt̄: ḡ albd̄ v̄ideo. d̄p̄liatio ante
spēdit̄ p̄nam de qua d̄p̄liatio diffu
sus v̄ideb̄ in tertia pte hui⁹ tra
ctat̄. L̄ausa aut̄ q̄re s̄b distributi
o substat̄ p̄nt sumi teri de aliis
p̄dicamentis: n̄o ecōverso ē. q̄r relo
tiuſbile sumpt̄r designat idētitat̄
t̄ ratiā. aut̄ alioz̄ p̄dicamēto p̄s̄ie
s̄it talis tātus zc. n̄o designat idē
titat̄ simp̄l̄r: l3 soli f̄litudine aut̄
c̄ilitat̄ vel alioz̄ h̄nōi. Et p̄p̄o af
firmativa p̄ qua sumit sub distri
butio desigiat etiā idētitat̄ sim
plicet ei⁹ p̄ quo s̄bem suppōit̄ ad il
lud̄ p̄ quo p̄dicamētu supponit̄ de
q̄cuḡ p̄dicamēto sint ēmīi. Ista ē
causa q̄re sub distributio l̄bile p̄nt
sumi ēmīi alioz̄ p̄dicamētoz̄ et
n̄o sub distributioz̄ accidēt̄. Ex
hoc p̄z argumētādem ēē bona sc̄i
d̄c̄quid audit̄ s̄o:s p̄fert p̄lo: l3 f̄lm
audit̄ s̄o:s. ḡ f̄lm p̄fert p̄lo. Et q̄n
d̄f̄ ḡ p̄lo in dicto casu p̄fert f̄lm di
cōp̄ sic q̄i p̄fert vnd̄ f̄lm q̄d̄ t̄h̄ p̄s
v̄niusveri. t̄ sic cōcedo q̄ f̄ml p̄fert
t̄h̄ null̄ homo ē ēmīi z homo ē ēmīi

n̄us. q̄ p̄fert̄ totum p̄fert̄ et̄
parte z p̄uma est̄ v̄a z secd̄a f̄ella
Sed diceres sit ista p̄p̄o null̄ bō ē
asīn̄a. z sit illa bō ēt̄ asīnua b que
est̄ pars ēt̄. Tdc̄ p̄bo q̄b sit propo
sitio vera. t̄ per p̄is falsū est̄ q̄ f̄lm
p̄fert̄ p̄lo. in dicto casu assūptum
arguo. illa p̄p̄o ē vera cui⁹ p̄dicat̄
vere negat̄ de suo subiecto: l3 p̄di
cat̄ ip̄i⁹ b vere negat̄ de suo sub
iecto. q̄d̄ p̄p̄o p̄dicat̄ ip̄i⁹ a vere ne
gat̄ de suo subiecto: sed idē ē oīno p̄
dicat̄ ip̄i⁹ a. z ip̄i⁹ b: ḡ p̄dicatum
ip̄i⁹ b vere negat̄ de suo subiecto
H̄r istud dico q̄ v̄t̄q̄ b est̄ f̄lm. Et
q̄n̄ d̄. oīs illa prop̄p̄o ē vera cui⁹ p̄
dicatus vere negat̄ de suo subiecto
p̄cedo si hoc sit per negationē q̄ sit
p̄s p̄p̄o. mō sic n̄o est̄ in p̄posito
q̄: l3 p̄dicat̄ ip̄i⁹ b. vere negat̄ de
suo subiecto H̄tāmē n̄ ē per negati
onē que sit pars ip̄i⁹ b: l3 t̄h̄ per ne
gationē que est̄ pars ip̄i⁹ a. sicut
patet intuenti.

Sophisma.lxvi. est istud.
Deus sc̄iuit adhuc sc̄it.
C Probat sophisma. Aliqua deus
sc̄iuit z null̄ est oblit̄ eo: q̄ue sc̄i
uit: ḡd̄ adhuc sc̄it d̄c̄quid sc̄iuit.
C Secūdo sic arguit. sc̄ientia dei ē
idēm q̄ ip̄e deus: ḡ sc̄ientia dei ē sp̄
cādē cōde p̄maneat mem. z p̄ p̄s
sc̄ientia dei ē sp̄ cādē d̄c̄quid de
sc̄iuit adhuc sc̄it. C Tertiio sic ar
guit. Quicq̄ de sc̄it representat p̄
sūdēnam: l3 eēfia diuina sp̄ repre
sētate eadem cōs̄it oīlo imutabil̄. q̄
de p̄ sua essentia oīla sc̄it que sc̄iuit
z p̄ p̄s d̄c̄quid de sc̄iuit adhuc sc̄it
C Quarto sic arguit. Contradicto
riū sophismat̄ est̄ f̄lm. ḡ sophisma ē
verd. t̄z p̄na. Aīs p̄bat. q̄: p̄dictorū
um sophismat̄ ē. aliquid de sc̄iuit
q̄d̄ n̄o sc̄iuit. z hoc est̄ falsū. Nam si sc̄i
tac̄ eset̄ p̄cedendō q̄ de sc̄i aliquā
do habuerit alit̄q̄ habet. mō H̄t̄
f̄lm. q̄ t̄dc̄ ēēt̄ mutabilis. Quicquid

Sophisma.Ivp.

Scinit te adhuc scit: sed te nō eē de
us scunt: ḡ te nō esse adhuc scit. et
cū nihil scil nisi verū. vt p̄ p̄mo po
sterior. sequit q̄ si scit te nō esse. te
nō esse ē verū. z q̄ etiā te eē ē verū
sequit q̄ simul ē verātē ēsse z te nō
esse. z sic p̄dictoria simul ēent vera
C Secundū sic quicquid de scunt
adhuc ipse scit: sed aliquis scunt istā
nullus homo disputat. et aliquis scri
vit istam aliquis hō disputat: ḡ ad
huc scit vtrāq̄ carū. sed si sic sequit
etiā q̄ sciat istā aliquis hō nō ē hō:
sed hoc est fīlū. eoq̄ falsū nō scit p
bat p̄fia eo q̄ sequit inferison null
ius hō disputat aliquis hō disputat:
ḡ aliquis homonō ē homo. **C** Cer
tio sic ponat casus q̄ hec aliquis fue
rit vera. osie albus est albus. z post
ea hec fuit vera homo est albū tunc
quicquid de scunt adhuc ipse scit.
sed istā omne albus est albus aliquis
de scunt. z etiā istā homo est albū:
ḡ vtraq̄ istarii deus scit. z p̄dō
quo vtranquillarū scit dēno z per
p̄no vtraq̄ istarii ē vera. Et vltra
vtraq̄ istarii est vera: ḡ homo ē ali
nus. pbatur sic cōsequentia argu
do in dñu. osie albus est albus al
quis homo est albus: ergo aliqua ho
mo est albus.

C Ad sophisma respōdetur q̄ ip̄z
est falsū. Circa q̄ tū est notandum
q̄ de aliquis aliquid scunt q̄ mō nō
scit. ppter hoc tū nō est mutatio fa
cta in deo l̄ bene mutatio fuerit i
rebū alius a deo q̄ q̄ deo aliquid scit
q̄ p̄nō nō scunt ē propter mutatō
nē rei que sic h̄ z p̄nō nō sic se ha
bunt.

C Ad rationes. **C** Ad primam di
co q̄ nō sequit aliqua deus scunt et
nullius est oblitus eorum q̄ scunt:
ḡ quicquid deus scunt adhuc ip̄e scit
nō est sequitur. de scunt te nō esse
z mō nō scit te nō esse: ḡ deus est ali
cūus oblitus. Sed ad hoc q̄ p̄fia
deberet valere oportet advere in
antecedēte nec res est mutata. Un

de te sedente z me vidēte scio te se
dere z tamen statim te stāte me vi
dete nō scio te sedere. nec ex hoc se
quit q̄ sū alius nō oblitus. q̄ res est
mutata: etiā scia quā habui de h̄
la depernit nō obliuione sed per
mutationē scz tū de sedere in sta
re. Ut obliuisci ē nō scire pri⁹ scitū
nulla mutationē facta ex parte rei.
C Ad secundū dicit q̄ scientia dei ē
idē ed ipso deo. z ideo scia dei sem
per manet eadem. sed tamen scien
tia dei nō semp manet scia eiusdē.
Vnde bene cōcedit q̄ scientia dei q̄
scint te nō eē semp manet eadem
sed tamen nō manet scientia ei⁹ qd̄
est te nō esse. eoq̄ nō semp te nō eē
manet verū. z totū illud fit absq̄
mutationē dei. Et pōt q̄ tū ad h̄ pōnt
exemplū lat̄ falliare. Nā ponat q̄ sol
stet cōtinue in eodē sitū z nō muta
tur localiter z vnum dyaphonū po
nat contra solez nullo opaco inter
polito inter ipsum z solem: certum
est q̄ tunc dyaphonū illud illuminat
bitur a sole. z si postmodum ponat
aliquod opacum inter illud z sole
impedit illuminatōem illi⁹ dyaph
onū a sole: certum est q̄ non illu
minabitur a sole. z sic sol quādoq̄
illuminat illud dyaphonū z quā
doq̄ nō absq̄ mutationē solis: sed
per mutationē dyaphonū et cor
poris opaci. Ita imaginandum est
in proposito de deo q̄ ip̄e maneno
immutabilitis aliqui est scientia ali
cūus z aliqui non. Certa ratio cō
similit̄ potest solū. **C** Ad quartā
dico q̄ immo eius p̄dictoria est
vera. z q̄ p̄icit: ergo dens aliquan
do se habuit aliter q̄ modo se h̄z ne
gat p̄fia. q̄ sufficit q̄ aliae res a deo
ali quando se aliter habuerunt q̄
mō se h̄t. z aliqui nō sic se habuerūt
sicut modo se habent. ad hoc q̄ hec
sic vera aliquando aliquo deus scint
quod modo nō scit. Vnde nunq̄ de
us se habuit aliter q̄ modo se h̄z vt
aliqui se habebit sū mutatōez sūt.

Sophisma. l. vii.

sed bene fin mutationem alioꝝ a se.
nec hoc arguit aliquę mutationē in
deo. Unde si aliq̄ coldba cēt in ma-
nuo ext̄ et poitea esset in finis ra-
egome aliter haberē ad illas q̄ pri-
us: et tñ p: opter hoc non oportet
eē aliquā mutationē in me sed suffi-
ceret mutationem esse in columba

CIn his que specialiter dicta s̄t

in hoc sophismate me subtilio alio

rd̄ correctionē. Nec d̄ isto sophismate.

Sophisma. l. vii. Quoti-
enscūd̄ fūisti parisius toties fūisti
hō. **C** Probat sophisma. ex p̄dicto
rū est falso: ḡ ipm̄ ēverz. p̄tia t̄z
Assumpti probat: q̄: p̄dictoriū c̄. aliq̄
ties fūisti parisī? z nō fūisti hō. mo-
h̄ ē falso. **C** Secundō dicitur. in a t̄p̄ fūi-
sti parisius z t̄c fūisti hō. in b fūi-
sti parisī? z t̄c fūisti hō z sic ve ali-
is t̄p̄ib⁹ in quib⁹ fūisti parisī? ist⁹
quotienscūd̄ fūisti parisī totiens
fūisti homo. **C** Improbatur sophis-
ma. Quotienscūd̄ fūisti parisī? to-
tiens fūisti hō: sed b̄ fūisti parisī?
ḡ b̄ fūisti hō. discursus est bon⁹ et
cōclūsio falsa ḡ aliq̄ p̄missaq̄ z n̄ mi-
nor ḡ maior: p̄: cōt̄ sit falsa probat.
q̄: sequit̄ b̄ fūisti hō ḡ aliq̄ fūisti
hō. et postea aliq̄ n̄ fūisti hō z itez
fūisti hō: mō hoc est falso. p̄hat̄ eo
q̄ hoc aduerbiū b̄ significat inter-
ruptionē t̄p̄ significatiꝝ y verbiū
cūt̄ verbī hoc aduerbiū b̄ de-
terminatio.

C Pro ratiōne sophismatis est sci-
endū q̄ hoc sūcathegoreūma quoti-
enscūd̄ distribuit p̄ t̄p̄: b̄ mē-
surantib⁹ actus interruptos. h̄mōi
vero t̄p̄ importat̄ per hūuimodi
aduerbiā dñndri b̄/ter/quater/zc.
b̄m̄ q̄ determinant̄ verbum ratiōe
temporis cōsignificatiꝝ per ipsum.
Per istam ent̄ propōem̄ b̄ fūisti
homo. significat̄ q̄ aliq̄ fūisti hō z
quādoꝝ postmodū nō fūisti homo
et itez fūisti homo. Et per istā. b̄s
cūcurrīstī. significatur q̄ aliq̄ t̄p̄

cūcurrīstī. et quandoꝝ postmodū

non cūcurrīstī. et iterum cūcurrīstī.

C Sed cōtra hoc aliquis diceret si

hic: sequeret̄ q̄ hec cēt falsa. b̄s duo

fuerunt quattuor: q̄: cēt sensus q̄ a

b̄ quandoꝝ duo fuerunt quattuor: et

quādoꝝ postmodū duo nō fuerunt

quattuor. z itez postmodū duofuerit

quattuor. modo hoc ē falsū. **C** Re-

spōdet̄ q̄ ista propositiōe. b̄s duo

fuerunt quattuor. hoc aduerbiū

b̄s pot̄ determinare hoc verbiū

fuerunt ratione t̄p̄ consignifi-
cati per ipm̄: v̄l pot̄ dēminare istd

termind numeraleꝝ duo. si primoꝝ

sic negaretur ista. b̄s duo fuerunt

quattuor. et tunc bene valet p̄tia fa-

cta. sed si secundoꝝ concedit ista bio

duo fuerunt quattuor. et negat cō-

sequētia ḡ aliquādo duo fuerit q̄t-

tuor. z postmodū duo nō fuerunt q̄t-

tuor: quia talis consequētia non v̄z

nili quādo aduerbiū in numeri de-

terminat̄ verbum ratione t̄p̄ consignifi-
cati per ipsum et non ter-

mīdū numeraleꝝ..

C Diuvisis dicit̄ q̄ sophisma ē fal-

sum. et quādo dicit̄ p̄dictorum so-

phismatis ē falso: hoc negat. Unī

hec non ē eius contradictoria alii-

tienis fūisti parisī? et non fūisti ho-

mo: sed ē ista. aliquotiens fūisti pa-

risius et non totiens fūisti homo: z

illa ē vera. **C** Ad aliam dico q̄ nō

sequit̄. ma fūisti parisī? zc. sed ē fal-

lacia p̄tis: arguit̄ eni ab insuffici-
enti. Unī ad h̄q̄ p̄tia valeat̄ oꝝ adde-
re i ante intruptiōeꝝ t̄p̄ sic. i a fu-
isti parisī? z t̄c fūisti hō z quādoꝝ p̄:
nec fūisti parisī? nec fūisti hō: z itez fūi-
sti parisī? fūisti hō z sic dñlis. z t̄c
b̄s sed q̄t̄ scūd̄ fūisti parisius to-
ties fūisti hō. s̄ t̄c aīlo ē falso.

Sophisma. l. viii. ē istud

Quale

cūd̄ ē aliqd̄ si ipm̄ ē albd̄. t̄c ē aliqd̄

si ipm̄ ē nigrd̄. **C** Probat̄ p̄ p̄tia p̄-

te. albd̄ ē aliqd̄ si ipsum̄ ē albd̄. ni-

gr̄m̄ ē aliqd̄ si ipm̄ ē nigram̄ me-

Sophisma Ixvii.

dium inest in medio colore colora-
tum est aliqd si ipz est albū: qualem
q; est aliquid si ipm ē albū. **C** Se-
cundū p; probat albū ē aliquid si ip-
sū est albū. nigrū ē aliqd si ipm ē ni-
grat sic de aliis: q; tale ē aliquid si
ipm ē nigrū. q; p;ns dilectiū ē aliqd
si ipz ē albū. tū ē aliqd si ipz ē nigrū.
C In oppositū arguit. Qualem
ē aliqd zc. q; sub qdū q;litatē ē ali-
quid dū ē albū. sub eadē q;litatē ē
ipm dū ē nigrū. p;ns ē flū z p;na
patet excessu sophismatis. Eodem
mō, p;ba tū īstū sophisma. Qdū q;litatē
aliqd si ipm ē bicubitū. p; bicubitū
est aliqd si ipm ē bicubitū. tricubi-
tū est aliqd si ipm tricubitū z sic de
aliis: q; q; tū cūq; zc. Et patet pma
p; sophismat. **C** Secunda p; proba-
tur bicubitū ē aliqd si ipm ē tri-
cubitū. tricubitū ē aliqd si ipm ē
tricubitū z sic de aliis: q; q; tū cūq;
est aliqd si ipm ē bicubitū zc.
C Tertio sic arguit. bicubitū ē ali-
qd si ipm ē bicubitū. tricubitū ē aliqd
si ipm ē tricubitū z sic de aliis:
q; q; tū cūq; ē aliqd si ipm zc.
C In oppositū arguit. Quātū cūq;
q; zc. q; sub qdū q;litatē ē aliqd
si ipm ē bicubitū. sub tāta ē aliqd
dū ipm ē tricubitū. Ad hēfīn. Si-
mult p; p;bariz i; probari istū. Tbi
cūq; exis ē aliqd si ipm ē rome. ibi
dē exis ē aliqd si ipm ē parisi: pro-
bat in Bloco exis ē aliqd si ipz ē
rome. z in eodē loco exis ē aliqd
si ipm ē parisi: z sic de aliis locis:
ergo z cetera.

C In oppositū arguit. Ubicdū
exis zc. q; in quocdū loco ē aliqd
exis rome. in eodē loco ē aliqd qd
existit p;li: mō hēfīn. Silt p; p;
bariz z i; probari istū. qdīscdū cur-
rē ē aliqd si ipm ē ter currēs to-
tū currēs ē aliqd si ipm ē bis currēs. z etiā se-
mel currēs ē aliqd si ē ter currēs

z sic de aliis: q; zc.

C In oppositū arguit q; si sophis-
ma ē tū verū sequeret q; qdū ē et
currēs bī ē currēster: z q; totū
currēt bis currēs sicut ter currēs.
Eodē p;nit istū. qualiter dū p;
ciēs ē aliqd si ipm ē bene faciēs.
taliter faciēs ē aliqd si ipm ē ma-
lefaciens.
C Adola p;dicta sophisma ē ad-
uertendā q; eodē solūst. Ut p;ri-
mū hē duplē sensū. vndū q; fiat p;
ctuatio inter li qualemq;. z residu-
um sequēs. **C** Secundo q; si fiat to-
lis p;metutio. z hē hoc sophisma
dū hē sensū cōpositū vel diuisum.
Primo p;lsua sophisma ē qualem
q;. i. qdū q;litatē hēs. p;ctua
ibi. est aliqd si ipm ē albū. tale. i.
talez q;litatē hēs. p;ctua ibi ite-
rd. est aliqd si ipm ē nigrū. z ille se-
nsū ē verus. Si secundo sophisma
significat q; sub quacūq; q;litatē
est aliqd dū ipm ē albū. sub eadē
est aliqd si ipm ē nigrū. et hoc ē
stū. Et scdm hoc rōes soluunt. Eo-
nēmodo dī ad alia sophismata.
Et hec de p;ma parte hui⁹ tracta-
tus.

C Hā est sechda p; hui⁹ tra-
ctat⁹ in qua magister Alber-
t⁹ de Saxonia tractat sophis-
ma difficultatē habētia rōne ne-
gatōis vel teriōis iclūdentis nega-
tōem sicut sāt dictōes exclusiōe. ex-
ceptie. z iste dictōes dīt/altud: nō
ide z plures tales. Et p;mo p;nebā
st⁹ sophismata oītū hētia rōne huius
vbi nego. Ad cui⁹ euidentia ē p;ro
notandū q; hē vbi nego vñ negare si
significat actū positivū lēz negatiōe
rēdere nō iclūdetis i suo p; se istelle-
ctu negatōem. Et iōnō sedq; sofi si
p;cedit de q;: q; sofi negat de q; esse
q; p;ma ē negatiōe z nihil p;ot. z se
edda est affirmatiōe z aliqd p;nit:
Et rōe vltēr⁹ dico q; hoc vbu⁹ ne-
go nō cōfidit terminū sequētem se-

Sophisnia.ii.

distributio nē mobilit̄. da si sic h̄c est
rōne negatiōis lcluse in ei⁹ pse itel
lectu. mō hoc ē fīm. z iō nō se q̄t. soz
tes negat. ppōem. ḡ sols negat. itd
ppōem. sed behe se d̄ctur ecōtra. Ni
hilomin⁹t̄t̄ bene dicim⁹q̄ hoc vbd
nego vel negare significat negati
nē r̄idere que negativa r̄isio exer
ceſt q̄ hanc dictiōnē nō dicēdo n̄est
sta. z id ista neg⁹ n̄t̄ ne⁹ exercita.

Sophisma. est istud. Ne
est verius. posito q̄ neget ista propo-
fitio deducat alal.

CProbat sophisma. Hoc ē verum
demonstratio deī ē: hoc ē negatū ē
āīal: g negatū ē āīal ē verū.

Cimprobab^{is} sophisma q^{ue} negatū
ē aīal est vnd dictn^z cni corrīdet
ista ppō negatiū ē aīal. mō de nul-
lo dicto ē verificabile li verū vellū
falsum nisi ex eo q^{ue} de ppōe sibi cor-
respōdēt ē verificabile li verū vellū
falsum. sed de ista propōe negatiū est
aīal nō ē verificabile li verū; g^{ra}ne
de ei^z dicto se^z negatiū ē aīal veri-
ficab^{is} li verū; p^{ro}nō fīlm ē nega-
tum esse aīal est rectum.

Cad sophisina respódet q̄ i ne-
gatū pót essēti cas⁹ vel accusati⁹
hi primo⁹ est verū. quia significat q̄
aliquid qđ ē negatum eē alia ē verū
z hoc est verū sicut pbuit p̄ma rō.
Sicut secundo⁹ sic est film. nā sī hoc
subiectū sophisinaqđ hoc totale di-
ctū. negatum eē alia z tale dictum
nō est verū sicut pbuit seba ratio.

Aliter dicitur in negatione potest contrarii est
hoc vero est vel cui hoc infinitum esse.
Si primo sic est sensus oppositionis
quod est negat de eis alio est verum. et hoc
sensu sophisma est verum sicut probatur
prima ratio. quod deinde est negat de eis alio
et deinde est verum. **Si secundo** sic so-
phisma est falso sicut probavit secunda ratio.
quia in illo sensu si verum esset de
dicto huius propositionis negatur esse
alio. et sic significat quod hec proprie-
tate vera negatur alio modo. est falso.

7 fm hoc sophisma est fl3. Et p B sol
udtar rationes.

Sophisma.ii. é istud. Tu
vere negare te nō cē asinum.

Cprobabat sophisma. In nō potes
vere negare necessariū sed te nō eē
afindit necessariū: & tu non potes
vere negare te nō eē afind. **C** Se-
cundo sic arguit. si tu posses vere ne-
gare te nō eē afind tūc tu posses ve-
re cōcedere te eē afind. mō hoc ē fal-
sum. pbak p̄la. nā iste cōtradicunt
tu es alius tu nō es alius: sed qui p̄t
vere negare vndī dicitur p̄t vere
cōcedere reliquī: ḡ si tu posses vere
negare te nō eē afind tu posses ve-
re cōcedere te esse afind qd̄ ē ev̄ dī-
ctiorib. fallitas p̄s p̄. nullū l̄ pos-
sibile posses vere cōcedere si te eē
afindit ē i possibile: & te eē afindit
nō posses vere cōcedere.

CImprobab sophisina tu n̄ potes
vere negare te n̄ esse alius: ḡ tu no
potes vere negare q̄ tu no es alius
z ita n̄ potes vere negare q̄ n̄ es alius
z si sic n̄ potes vere negare qui
no alius. z ita sequit q̄ tu es alius.
C Secundo sic aruit. Dicitor ad so
phismadē verū: ḡ sophisina est sim
p̄na t̄. ans. p̄bat. n̄a et. Dicitor uiz
est tu potes vere negare te n̄ esse ali
us z hoc ē verū. q̄ vere ita est q̄ po
tes vere negare te n̄ esse alius cd
in libera tua voluntate sit coēdere
vel negare ist̄ tu n̄ es alius

C Ad sophisma rñdef q̄ li vere p̄t
deteriare B verbis p̄t z sic negat so-
phisma. z B. pbat Ichā r̄biā facta
in oppōitū z nō pl. vel li vere p̄t
deteriare B v̄ba negare z sic sēp̄ so-
phismati q̄ tu nō potes v̄e r̄hdere
negatio n̄ta ppōem tu nō esafin. z
Bē verdsicut. pbat due p̄mē r̄oēs
Ec ad alid vīc ad p̄mā l' oppōitū
facta rñdef cōcēdēo p̄nāz z q̄l di-
cīl. tu nō potes v̄e negare q̄ tu nō
sīs asin. q̄ si potes vere negare q̄ n̄
sīs asin. occīf. z q̄l d̄f tu nō potes

Sophisma. vi.

Ve negare q̄ tu nō sis aſin⁹: ḡ nō po-
tes vere negare q̄n ſis aſinus. ne go-
bāc pñaz t̄ cā ē. q̄ aſis ē. ppōne ne-
gatiua t̄ pñis ē. ppō affirmatiua de-
notāq̄ tu nō potes ve negare ali-
qd n̄ ſis aſin⁹. Iñ forte fit ppō ad-
uersatiua de qb⁹ quidē aduersatis
vicebat in pñma pte hui⁹ tractatus
i pñmō sophismate. Inſita ſit fita.

C Nunc reſtat ponere sophismata
nūtia diſiuctatē rōe illi⁹ ne⁹nis n.

Sophisma. liii. est iſtu
negatōe nō. tē hec ē vā h̄. Lūc ſic h̄
ē h̄ quod nō ē: ḡ qd nō ē eſt. diſcur-
ſiuo e bon⁹ maiore ē vera t̄ minor p̄z
hēno: ḡ hoc ē qd ē nō: ḡ qd ē nō eſt.

C Secundo ſic arguit. qd ē nō: ḡ qd
nō eſt: e. pñia t̄. aſis p̄z. oio negatio
ē eno. Iñ qd ē nō eſt negatio: ḡ qd ē nō
e. diſcurſiūe bon⁹: in datur: ḡ t̄.

C In oppōitū arguit. nā ſed qd ē nō
eſt: e: ḡ qd nō eſt eno. mō hē fñz
C Ad sophisma rñdeſ q̄ lī nō p̄t te-
nerimatiatē v̄l ſignificatiue. ſi pri-
mo⁹ ſophisma ē ver. ſi ſed ſophi-
ma eſt. Atm hoc ſoluunt rōes.

Sophisma. V. aliquid ē h̄
ē aſin⁹ ē. ppō diſiuctia. Probab. ois
illa. ppō ē diſiuctia q̄ ppōl ex dua
b⁹ cathegoriā mediante illa pñctōe
diſiuctiati: h̄ ſophi: ē h̄moi: ḡ eſt. p̄
pō diſiuctia. v̄l ſic meli⁹. h̄ iſta. p̄
po n̄ aliquid ē h̄ ē aſin⁹. ppōl ex dua
b⁹ cathegoriā: ḡ iſta. ppō diſiuctia
C Improbab ſophisma nō aliquid ē
vel h̄ ē aſin⁹ ē. ppō diſiuctia. h̄ h̄
ē aſin⁹ n̄ ē. ppō diſiuctia: ḡ n̄ aliquid ē
e. ppō diſiuctia. pñia t̄. a deſtructō
ne vñr̄y qd ad alia p̄tē: ſit aſin⁹ p̄z
de ſe. Sed ſic arguit. nā ſed q̄ n̄ aliquid
ē v̄l h̄ ē aſin⁹ ē. ppō diſiuctia:
ḡ n̄ h̄ ē v̄l h̄ ē aſin⁹ ē. ppō diſiucti-
ua h̄ ſic ſlm: ḡ t̄. pñia t̄. eo q̄ n̄ aliquid
q̄n̄ h̄ ē equipolēt. h̄ ſit aſin⁹ p̄tē
p̄bat. nā iſta n̄ h̄ ē vel h̄ ē aſin⁹ ē

vñia ppō diſiuctia cuſtā pñma po-
eſſa ſez n̄ h̄ ē. q̄ ſed ſez h̄ ē aſin⁹
ē. ppō diſiuctia. Tertio ſic ſdicto
riū ſophismatē vñum: ḡ ſophisma ē
ſlm. pñia t̄. aſis p̄bat. nā ſdicto ſi
ſophismatē aliquid ē: vel h̄ ē aſin⁹
ē. ppō diſiuctia t̄ h̄ ē vñum. q̄ ſi aliquid
ē v̄l h̄ ē aſin⁹ ē. p̄pōl ſopſita ex
duab⁹ cathegoriā mediante iſta con-
iunctione vel.

C Ad ſophisma rñdeſ q̄ iſtā p̄t
capi i ſenſu i quo ē. ppō cathegori-
ca de ſtco tñ diſiuctio. ſic ſtco ſo: dē
hoctotū ſi aliquid ē v̄l h̄ ē aſin⁹. t̄ p̄-
dicatiſ ſi. ppō diſiuctia t̄ i ſi ſi
ſu ſophisma ē ver. vt. p̄bat pñma rō
nec p̄t ſenſu vadiſt alie treſ rō-
nes. ſed ſic modo p̄t capi ſophi: i ſen-
ſu in quo ē diſiuctia cui⁹ ſecunda po-
eſſt illa h̄ ē aſin⁹ eſt. p̄pōl diſiuctia
t̄ pñma pñro eſt nō aliquid ē t̄ i
illo ſenſu ſophisma ē ſlm eo q̄ ſic ē
vñia diſiuctia cui⁹ abe p̄tē ſt ſte.
t̄ hoc. p̄bat alie treſ rōes. nec ſic ſi
ſdicto ſophisma eſt iſta. aliquid
ē t̄. ſicut data ē. q̄ ſit abe alſi-
tine diſiuctue. ſit abe falſe. Sed ſi
ſic capi do ſophisma ſdicto ipſi
uo eſt vñia copulatiue cōpoſita ex
cathegoriē ſdictib⁹ cathegoriā
illi⁹ diſiuctue. nec tñc illa negatio
nō i dicta ppōe ferrere ſi ſup̄ tota. p̄
pōem. t̄ no ſup̄: a ei⁹ primā ptem.

Sophisma. VI. ē iſtā. nō
tu eſ h̄. C Probab ſophisma ſic
Vñ⁹ diſiuctue alia po ē va. ſez tu
eſ h̄. ḡ ipa ē vera q̄ ad v̄titatē diſi-
uctue ſufficiſ alterā p̄tē eſſe verē
C Improbab ſophisma. ſdicto
eī⁹ ē va. ſi aliquid eſt vel tu eſ h̄
mo: ḡ pñma eſt falſa.

C Ad ſophi: rñdeſ q̄ iſta ne⁹ nō p̄t
cadere ſi tota. ppōl ſequētē t̄ ſic ſi
ſignificat q̄ nō ē ita q̄ aliquid ē t̄ tu eſ
h̄. ſic ſophi: ē ſlm. v̄l p̄t cadere ſo-
li ſup̄ ſi aliquid t̄ ſic ē ſenſu n̄ bili eſt
vel tu eſ homo t̄ ſic ē veru⁹ vt pro-
bat p̄tē ſit. q̄ alia ei⁹ po ē ve-

Sophisma. viii.

re sc̄ tu es homo. nec sic p̄tradicto
rium sophisma est aliud est vel tu
es hō. s̄ ista aliud est et tu nō es hō:
et illa est falsa q̄ e vna copulatio cu
m p̄ vna p̄ e ista. hoc solet dici sub ali
is verbis q̄ in sophilate p̄t esse
disfictio negatō v̄l negatio difi
ctio. p̄mo° sophisma e verd q̄ e
vna disfunctia in q̄ disfuncti vna
negatio ab alia affirmatio. C Se
cundo modo sophisma est falsum.
nam tunc negatio ferit supra difi
ctionē et sic significat quantū hec. si
estīta sicut ista significat aliqd e v̄
tus homo.

Sophisma. viii. Est istud
quid e et tu es asinus. C Probat so
phisma eius contradicitoria est fal
sa: scilicet aliqd est et tu es asinus
C Improbat sophisma. nam sequit
non aliqd est et tu es asinus: ḡ tu es
asinus. p̄na est falsum. p̄na a to
ta copulatio ad quidq̄ e p̄tē.
C Ad sophisma respondeat q̄ i ipso
negatio p̄t ferri ad hoc verbuꝫ est
vel ad notam copulationis. p̄mo
modo est copulatio cu m̄ partes sūt
iste. non aliqd. i. nihil est et tu es a
sinus. et sic e copulatio negationis.
idei. p̄positio negatio cūz affir
matina. et sic e falsa: q̄ e vna copu
latua cu m̄ vtraq̄ p̄ e falsa. C Se
cundo dicitur negatio copulatio
nia. et tunc denotat nō esse ita sicut
hec significat. aliqd e et tu es asinus
et hoc e verd. et sic e dpolz huic. nihil
e vel tu non es asinus. et hec e vera:
da altera etia pars e vera. Et fm R
ōnes non procedit: da si sophisma
intelligat q̄ in eo sit negatio copula
tionis. sic illo sibi contradicit ista. alt
iquo e et tu es asinus: q̄avtraq̄ e af
firmativa cdnot a copulationis af
firmatio i vtraq̄. et illa vtraq̄ e falsa
Ged vt sic contradictionia eius e ista
non non aliqd est et tu es asin⁹. fm
q̄ prima negatio referit ad notā co
pulationis et non supra primā par

tem illius propositionis. et hec e q̄
polet hinc disinctue. aliquid e v̄
tu non es asinus: et hec e vera: quia
est vna disfunctia cu m̄ vtraq̄ p̄
est vera. Si autē sophisma intelliga
tur fm q̄ in eo est negatio copulati
onis. sic non sequit non aliquid e et
tu es asinus: ḡ tu es asin⁹. propter
hoc q̄ vt sic e dpolet negatio: scilicet
isti. nihil e vel tu non es asinus. ad
quā sicut clarum e de se non sequit
ista. th̄ es asinus. Nec sic ista. nō alt
quid e et tu es asinus e copulatio
ne disinctia.

Sophisma. viii. est istud
non sor
tes currit vel non currit. C Proba
tur sophisma: posito q̄ sortes nō cur
rat: sic. Nūn disfunctia altēa p̄
est vera: sc̄ ista. sortes non currit: ḡ
tota disfunctua e vera. C Impro
batur sophisma. Sua p̄tradictoria
e vera. sc̄ sortea currit vel non cur
rit: ḡ sophisma falsum. C Secundo
sic. nam sequit non sortes currit vel
non currit: ḡ sortes currit. p̄s e fal
sum per casum: ḡ et ahi. p̄na patet
quia ex opposito cōsequētis sequit
oppositū antis. sequit enī sortes nō
currit: ḡ sortes currit v̄l non currit
quia q̄libet cathegorica inficit disi
ctiua cu m̄ ipsa e pars: sed ista sor
tes currit vel nō currit opponit isti
nō sortes currit vel nō currit.

C Ad sophisma respondeat q̄ nega
tio in isto primo loco posita p̄t ne
gare verbum vel notā disfunctiōis
Si neget verbum sophisma e verum
q̄ altera pars est vera. Si neget no
taq̄ disfunctiōis sophisma e falsū
et impossibile: quia denotat hāc nō
esse vera. sortes currit vel nō currit
modo hoc e falsum: quia hec eit ne
cessaria. sortes currit vel nō currit
cum sit disfunctua cōposita ex par
tibus ab invicem cōtradicentibus
Sedm hoc dico q̄ si in sophilate e
negatio disfunctiōis sophisma non
est disfunctua affirmativa: sed e q̄

Sophisma. xi.

positione visum est affirmatio non est in proprieate distinctiva negativa.
C Ad alias duae rationes sicut videatur. C Ad prima dicitur quod si negatio prima negat verbis sic iste proprieates. sicut currit vel non currit. non sicut currit vel non currit non contradicit: quia utrumque ipsarum est affirmatio: quia formale secundum notam distinctio in utrorumque affirmatur. C Ad aliam dicendum est quod si prima negatio ferat ad verbis ista prima non videtur. non sicut currit vel non currit: sed sicut currit. Nec ex opposito prima fieri oppositum ant. Et quia de sicut currit: sed sicut currit vel non currit. dicendum est quod utrumque est: sed illud non est oppositum ant. Nam iste sicut vere sortes currit vel sortes non currit: et non sortes currit vel non currit: sed quod prima negatio fieri ad verbum et non ad totam propriaem sequentem illam negationem non.

Sophisma. xii. est istud. Non aliis homo currit si aliquod aliam currit. C Probat quod hec positionalis est falsa. Alius homo currit si aliquod aliam currit: sed sicut contradictionis est vera secundum ista. non aliis homo currit si aliquod aliam currit. C In probat sic. Non aliis homo currit si aliquod aliam currit: sed nullus homo currit si aliquod aliam currit. Probat quod sicut ista negatio non potest cadere supra totam propriam sequentem. ut sicut sub primis perteatur. Hec dictum sub aliquo verbo quod in sophismate potest negari positionis vel contradictionis negationis. et ista sunt verba antiquorum sophistarum. pro modo sophisma significat triplex hoc. non est ita sicut hec significat. aliud homo currit si aliquod animal currit. et sic sophisma est verum. Secundo sophisma significat triplex hoc. si aliquod animal currit si aliquod homo currit. et sic sophisma est falsum. In primo sophisma non est potest huic. nullus homo currit si aliquod animal currit. eo quod illo sicut negatur sicut su-

pria formale proprieates secundum notam contradicitur. sed i sicut sicut bene eo quod negatio tunc cavit sicut sub prima videtur dicere proprieates. et sicut huiusmodi videntur viis suis. C Sed dicendum est quod hec proprieates non aliud homo currit si aliquod animal currit sicut negatio cavit sub notam contradictionis potest dici quod est contradictionis vel utrumque est negatio. Sed dicendum est sicut videtur quod non sit vera eo quod anima potest esse vera sine perte. modo ad veritates contradictionis requiri quod anima non sit vera sine perte. Rudek quod intelligitur de contradictioni affirmatio. modo ista est negativa. non aliud homo videtur. et sicut intelligitur alie regule date de contradictionibus.

Sophisma. xiii. est istud. Alius causa homo non est homo. C Probat sic. non est causa homo non est homo: sed aliquod causa non est homo. perteat tunc per regulam ad pollicitarum. anima potest quod est causa homo non est homo: sed non potest causa homo est homo: sed non est causa homo est homo.

C Impreditur: quod si aliquod causa non est homo sit illa causa a causa non est homo: sed a causa non est homo non est homo: sed non est homo qd est falsum. perteat posita causa ponitur effectus illius cuius est causa: sed si a sit causa non est homo: et quod a causa est sequitur effectus est secundum hoc non est hominem non est hominem.

C Ad sophisma respondet quod si homo potest denotari causitas negationis vel negatio causalitatem. ista sicut ubi antiquorum sophistarum et sensus eorum est iste quod in sophisma potest denotari quod aliquod est causa que est causa ceterorum hominum non est hominem. et sic denotatur causitas negationis. et sic sophisma est falsum: vel potest denotari quod aliquod est causa que non est causa essendi hominem non est hominem: et sic dicitur denotari negatio causitas et sic sophisma est vere et sicut hoc procedit aliquo modo.

Sophisma. xiv. est istud. Quod homo aliquod animal non est. C Probat: quod sortes aliquod animal non est: quia sortes animal plato non est. et plato aliquod animal non est.

Sophisma. xi.

non est; quod plato alia sors non est sic
de aliis: & sic. Secundo sic. ois ho-
mo omne alia est: quod si hoc aliquod alia
non est. ans est. & i. q. & i. q. p. t.
q. n. o. alia & aliquod alia non equi-
polent. In oppositum arguit. ois
homo &c. ergo nullus homo aliquid
alia est. p. n. est. & i. ans. p. n. t. q. da
negatio postposita edpolet suo con-
trario. Secundo sic. Nam sedq. ois
hoc aliquod alia non est: & nullum alia hoc est
p. n. est. & i. ans. p. n. t. q. p. cōversi-
onē v. l. negatio qualis est. p. p. o. ans i.
p. p. o. e. m. v. l. negatiū. Si adt dica-
tur q. ista. ois homo aliquod alia non est
no debeat sic cōverti: sed sic. o. am-
mal aliq. ho non est. p. b. a. q. illa pue-
sto non v. t. Nā posito q. no est nisi
v. n. h. de oib. hoib. t. k. ans est
verdue p. a. v. r. a. d. et p. n. s. f. m.: scilicet
o. a. alia aliq. ho non est: q. de aliq. ho
mine falsē dicere q. idē nō eēt am-
mal. Et posset bene capi in aliis ter-
minis sine aliquo casu: q. ista omnis
sol aliq. planeta non est. nō cōverti-
tur in istam. omnis planeta sol non est:
quia t. k. sol nō eēt eo q. ē. planeta.

Cercio sic arguit. eius cōtraria
est vera: q. ipa est fla. p. n. t. q. cō-
trarie nō possū simul eēt vere. a. n. o.
patet: q. ei. cōtraria est. ois ho ali-
quod alia est. & illa est. Quarto
to sic arguit. cōtradictoria ei. ē. ve-
ra. q. ipa ē. falsa. p. n. t. q. quia ipos-
sibile ē. cōtradictoria sūl esse vera.
a. n. o. p. t. nā ei. cōtradictoria est. ali-
quis ho aliquod alia est. & illa est ve-
ra. Quinto arguit ois homo ani-
mal non est: q. ois homo hoc alia non
est. & ois homo illud alia non est & sic
de aliis. p. n. est falsū. p. n. t. q. da
eo q. arguit ab isto termino alia stā-
te cōfuse et distributiae ad ei. singu-
laria. S. q. ille terminus alia stet
cōfuse et distributiae p. t. nā dictus
terminus negat de hoc termino homo
post q. sophisma ē. p. p. negatiū. Is
quicquid negatio negat: negat cō-
fuse et distributiae.

Repondeat ad sophisma q. ipm ē
verbum q. li alia se t. ex pte pōca-
ti. si enī se teneret ex pte subiecti es-
set negativa fin q. est osover v. fal-
sum significā sicut iste terminus anti-
mal se tenet a pte pōcati: sic sophis-
ma est veritudo q. iste terminus anti-
mal statcōfuse tantu: quia negatio se-
quens non habet vim supra ipsum
q. negatio nō agit ante se sed retro se
Ad rōneos. Ad primas negat
p. n. t. et q. n. dicit negatio postposi-
ta facit cōtraria edpolet: coedicit.
sed dicit q. ista non sūt cōtraria. ois
homo alia est. & ois homo alia nō est.
Et h. ambe sunt v. l. v. t. r. o. p. termio
participates v. n. a. sit affirmatio &
alia negatio: t. n. adhuc deficit vna
alii cōditio requisita ad contrarie-
tate p. positioni. videlicet idē t. m. q.
qui in vna stat imobiliter q. in alia
stat imobiliter. modo hoc deficit hic
de isto termino alia. nā t. v. t. r. a. q. stat
imobilit. Sed dices que est con-
traria ipsius. omnis ho anti alia. R. n.
datur q. ista. omni homo non alia est. &
illa b. n. e. q. m. p. l. b. n. c. nullus homo
anti alia est. Ulterius dices que est er-
go contraria huic. ois ho anti alia nō est
vico q. ista. omni homo omne alia
est vel saltem edpolet sic cōtrarie
Onde li animal in vna stat mobiliter
et in alia immobilit. Ad secun-
dam negatur q. ista. ois homo alia
non est debeat cōverti in ista. nullum
alia homo ē. etiā dico q. no de-
bet cōverti in istam. omne alia ali-
quis homo non ē: sicut p. b. a. t. ē. S. q.
dico q. debet cōverti in vna p. t. cō-
tra negatiū: videlicet in ista. aliquod
alia nō est ho. S. q. dices cōtra. ois
p. p. negatiū v. l. debet cōverti in
v. l. negatiū. Dico q. veritudo de p.
positionib. v. l. bus. negatiū in qui-
b. p. dicatur ē. ita b. n. distributus sic
subjectū que vocat v. l. negatio de
mō loquendi cōfuso: t. n. hoc nō opor-
tet de p. p. ib. v. l. bus. de mō loquen-
ti in cōsuetudo negatiū in q. p. p.

Sophisma.xii.

cata distribuibile non distribuit & de numero talis est sophisma, pposita. Sed dices si videt quod utique omnes positio vnde negatio debeat conuersti simili. nam omnes proposito vnde potest esse maior in cesare in primo secunde figure. et quia talis modus reducit ad celare per conuersione maior simili ergo sequitur ostium propositum utrum negatione conuertenda simili. Redit negando quod vnde negatio in qua predicatione distribuibile est distribuit possit esse maior in cesare. Unde ad hoc quod conclusio sequatur quod predicatum maior sit coherens et distributio. Unum suppositum quod nullus homo sit in rerum natura nisi sortes: iste promissus sicut vere omnis homo aliquod animal non est. oportet aliquod animal est. Ex istis non sequitur aliqua exclusio facta ex extrematibus promissari: quia non sequitur quod aliquod risibile non est homo. nec sequitur quod aliquod risibile homo non est: quia utraq[ue] promissari est vera. et quod illud conclusionem est falsa. Enim in tertia figura autem in syllopton potest homini vnde esse maior in qua predicatione in qua predicatione stat particulariter. Unde bene sequitur omnis homo aliquod animal non est. omnis homo aliquod risibile est: sed aliquod risibile animal non est. Nec hic possunt promissus esse vere sine conclusione si formetur. et iste syllogismus non reducitur ad ferio. per conuersione maior simili sed vnde accipio. Ex dictis propositis non sed hoc potest. aliquod risibile non est animal: quod illa est falsa promissus existib[us] vero. Sicut in syllogismo exposito in tercia figura ex maiore negatione in qua predicatione non distribuit in minore affirmativa sequitur b[ea]ta conclusio negatio etiam de predicatione non distributo: sed non negatio de predicatione distributo. verbi gratia sequitur enim unde sortes animal non est. sortes homo est: sed homo animal non est. sed non sequitur hec conclusio sed homo non est animal. Ad tertianam

gatur ans. et ratio negationis post in solutiōne prime rationis. Cetero quartaz nego ans. et qui dicit. aliquid homo aliquod animal est. Et eius contra victoria hoc negat. Et causa est quod in contradictione tamen distributibilis stans in una mobiliter debet stare in alia immobilitate. modo sic non est hic: quia iste terminus animal stat in utraq[ue] immobilitate. Sed dices quod ergo sua contradictionia. Reditur quod ista. aliquid homo non animal est. vel statementum equivalens sue contradictione: modo illa est falsa. Cetero quidam negat ipsa. et qui dicit iste terminus animal non est. negat de isto subiecto hoc cōcedit sed non distributio. Et qui dicit quod negat hoc negat distributio veritate hoc sequitur negatione. si autem procedat hoc non oportet.

Nunc in hac parte postquam magister Albertus posuit sophismata de negatione negare. postea ponit sophisma de negatione infinitate.

Sophisma.xiii. est istud. Si omnes possunt eis videtur non hominem posito eis videtur sortes simul equi et huius in videat. Cetero probatur sophisma. sortes videtur equum equus est non homo: ergo videtur non hominem. Secundo sic arguitur. non homo videtur a sorte: sed sortes videtur non hominem. Omnia tamen anno probantur videtur a sorte demonstrando equus hoc est non homo: sed non homo videtur a sorte. Tercio sic arguitur sorte videtur aliquid quod non est homo: quod videtur equum: sed sortes videtur non hominem. Improbatur sophista. sorte videtur non hominem: sed sortes videtur non hominem. consequens est falsum. consequentia tenet per illam regulam aristotelis posita in secundo per hermenias. ab affirmativa de predicatione infinito ad negationem. vnde ipsa ergo in sophismate ponit negatio infinitas. Cetero rideo ad sophisma est scienda incidentaliter per tamen pri-

Sophisma. xii.

natiuitas et terminus infinitus et terminus negatus se habet per ordinem sic
q; de quocumque affirmat terminus privatius de eodem affirmat terminus
infinitus et non ecclatra. Sed enim iste est
inclusus: q; iste est non iustus. et non sequitur
ecclatra: q; b; lapis est non iustus
et tamen non est inclusus. Sicut de quocumque
affirmat terminus infinitus de eodem
negat terminus finitus et non ecclatra.
Sequit enim iste est non iustus: q; iste non
est iustus. non ecclatra: q; p;la est ne-
gativa que de forma nihil ponit. et
secunda est affirmativa. et p;lo non sed-
etur iste non est iustus: q; iste est non iustus.
Et sic terminus privatius est inferior
ad terminum infinitum. et etiam terminus
infinitus est inferior ad negationem ter-
minorum finitorum. Unde talis ad affirmati-
vam de predicato infinito quod ad affirmati-
vam de predicato privatius sequitur ne-
gativa de predicato finito. et non sequitur
ecclatra. Et vult ars secundo peri-
hermenias. Ita vult si posset ad so-
phisma. q; id est verum.
C Ad hanc. **C** Ad primam aliqui dicunt q; regula debet intelligi ut vobis sub-
stantio de patre et non cum verbo adie-
ctivo. nec etiam cum verbo substantio de p-
terito vel futuro. et in terminis abso-
lutis et non respectu. Ut non sedet
sortes videt non iustus: q; non videt iustus
Sicut non sequitur. sortes sunt iustus: q; sortes
non sunt iustus. nec sequitur sortes erit
non iustus: q; sortes non erit iustus. Similiter
non sequitur hoc est non dupli: q; hoc
non est dupli: q; id est respectu diverso.
Id est b; est dupli et non dupli. Tercia
est mihi apparent q; similiter in abso-
luti et sicut de recto ab affirmativa de
predicato infinito etiam ubi totum predicata
cum est terminus infinitus. et etiam ab af-
firmativa de predicato finito ad nega-
tiva de predicato infinito si tunc posse
dicatur sit terminus infinitus q; non tunc
privata p;la. Per hoc p; ad instantiam
qui dicitur cu; verbis adiectivis. non ei-
stet q; tunc videtur non iustus: q; si videtur ius-
tum. nec hic arguit ab affirmativa de

predicato iusto ut: q; si ista tu vides si
iustus non predicat terminus infinitus. b; si
totum videtur non iustus. Quid p; resolute
de dicta propoem in istud. tu es videtur
non iustus et illud totum non est terminus
infinitus b; b; altera ei p; sit i-
finitum. Ad aliam instantiam dicit q;
cu; verbo substantivo de pterito et fu-
turo est bona p;la ab affirmativa re.
et etiam ab affirmativa de predicato fi-
nito ad negativa de predicato iusto
addendo in parte ad numerum tunc de
mindis tempore significatur per ver-
bum ad determinatum tempore: scilicet ad te-
pus cuiusque anni. verbi glori-
bene enim sequitur sortes sunt non iustus
et tunc non sunt iustus. Sicut b; sequi-
tur sortes sunt iustus: q; sortes tunc
non sunt non iustus. sed sine tunc de-
natione tunc non sequitur. non enim sequitur
sortes sunt non iustus: q; sortes non
sunt iustus. Illud autem quod illi dicit
est consonans sententiae aristotelis.
Alius ergo respondet q; si sortes
videt non hoie: q; sortes non videt ho-
minem. negatur p;ntia. Et dicitur q;
regula intelligitur quando arguit
ab affirmativa de predicato infinito
ac q; totum predicatum est infinitum ut
infinitum. et sic non est in pposito
qua libet hominem monet finitum.
Alius potest dicens illa regula non
tenet in illis de obliquo sicut est in
pposito. non enim sequitur. iste canis est
non clericus: q; iste canis non est clericus. q;
annus in casu potest esse verus et p;lo falso
posito enim q; clericus et rusticus simul
habeant unum canem annus est verus et
p;lo falso.

Sophisma. xiii. Est istud.
C Chimera est non homo. **C** Probabili sophisma
sic. Chimera non est homo: q; chimera est
non homo. annus potest de se p;la potest per il-
lam regulam. a negativa de predicato fi-
nito ad affirmativa de predicato i-
finito est bona p;la. modo sic arguit i p;
posito. **C** Secundo sic arguit homo
et non b; sunt contradictiones: s; de

Sophisma. x.

quod termino è verificabile alterus illoz contradictorioz: g chimera vñ est hō vel nō hō: sed non est hō: g est non hō. **C** Improbatur. Sophisma est propositio affirmativa cuius subjectum pro nullo supponit: g è falsū.

C Ad sophisma respondetur qd ipm est falsum.

C Ad rōnes. **C** Ad primas negat pñia. Ad probationē dicit qd illa regula non habet veritatem nisi vbi arguit a negatione de pñdicato finito ad constantiam subjecti. et etiā in terminis singularibꝫ. propter primum non sequit chunera nō è homo: g chimera pñ nullo supponit. Propt̄ secundum non vñ ista pñstia. isti non snt holes: g isti sunt nō holes. nō demōstrato hole z asino. alio è verū z pñia falsum. **C** Ad secundas bene cōcedit qd de quoclibet termino supponete pñ aliquo verificab̄ alterz contradictoriōz: sed quia iste terminus chunera pñ nullo supponit nec hec est vera chunera est homo. nec hec chimera est non homo. Unde bene verū est qd omne quod est: est homo vel nō homo. sed quia chimera nō est: id nō oportet qd sit homo vel nō homo. Et virtute isti. omne quod est: è homo vel non homo. inferit qd optime sequitur z formaliter. a non est b. a nō est non b: g a non est. Sed contra dices: tunc ex ambibꝫ negationis aliquid sequit. Ad hoc dico qd nō è inconveniens medio variatio penes finitatem infinitam. z de hoc diffisi⁹ dictum est circa paup̄m pñtrop.

Sophisma. xi. est istud nullus non hō est grāmaticus. **C** Probab̄ so phisma inductum. nec iste non hō è grāmaticus demonstrato equo. nec iste non hō est grāmaticus demonstrato cane z sic de aliis: g nullus non homo est grāmaticus. **C** Secundo sic. nullus non homo est homo grāmaticus: g nullus non homo è grā-

maticus. pñia tenet a parte i modo ad suum totum. **C** Impobatur se phisma. nullus non homo est grāmaticus: g omnis homo è grāmaticus. pñia è falsū. pñstia pñt̄ coq̄ nūs in nō z ole equi polent.

C Ad sophisma respondetur qd pñia è verū. Et qui dicit nullus non homo est grāmaticus: ergo omnis homo è grāmaticus: negat pñstia. et quod dicitur nullus non est omnis equi polent. Ad hoc dico qd verū est quando illa negatio non est pura negatio: sed quando illa negatio est infinitans non oportet sicut est i pñposito

Sophisma. xii.

est istud. nō homo est cōmune pñdicabile de omni homine. **C** Probab̄ sophisma sic. Nullus homo est cōmune pñdicabile de omni homine: g non homo est cōmune pñdicabile zc. pñstia t3. eo qd non homo z nullus homo equivalentia patet: quia nec iste homo est cōmune pñdicabile de omni homine nec iste è cōmune pñdicabile de omni homine et sic de aliis. **C** Secundo sic arguitur. Iste terminus homo è cōmune pñdicabile de omni hole: sed iste terminus homo è non hō: g zc.

C Impobatur sophisma. Non homo è cōmune pñdicabile de omni homine: g vere potest affirmari de omni homine. et per pñstia hec è concedēda omnis homo è nō hō.

C Ad sophisma respondetur qd in ipso potest esse negatio negans vel infinitans. si negatio negans sophisma è verum eo qd nullus homo è cōmune pñdicabile de omni homine. Si negatio è infinitans. hoc è dupl̄ citer. quia vel hoc totum nō homo tenet personaliter z sic sophisma è verum. eo qd aliquid quod è non homo è cōmune pñdicabile de omni homine sicut iste terminus homo. Si autem tenet materialiter tunc sophisma è falsū: g scilicet è qd nō nomine infinitus nō hō è cōmune pñdicabile f. iii.

Sophisma. viii.

de oī hoīe. et pī hoc solū nūt rōes.

Sophisma. vi. est istud.
cōmūne pīdicabīle de omni homīe
C Probat sic. Null^o homo ē cōmūne
pīdicabīle de oī hoīe: ḡ nēmo
ē cōmūne pīdicabīle de oī hoīe. pīa
tx: qz: nō eēt nēmo et nullus homo.
C Improbat sophisma. nā tūc oīs
homo eēt nēmo.

C Ad istud sophisma rīdetur q̄ li
nēmo pōt capi pīout ē termin^o infi
nitus vel oratio ifinita ita q̄ iplici
te fīnt due dīctiōes includētes hoc
fignd null^o et hōc terminū hō. In pri
mo sensu adhuc est multiplex eo q̄
iste termin^o nēmo pōt capi materi
abit vī plōnatr. si materialiter sophis
ma ē fīta: qz denotat q̄ li nēmo sit
cōe pīdicabīle de oī hoīe. et hō est fīta.
Si vero teneat pīsonaliter sic sophis
ma ē vī: qz tūc deuotat q̄ aliqd qd
ē nēmo sit cōe pīdicabīle de oī hoīe.
et hoc ē vī. Nā hoc gen^o alal eēt ne
mo: qz ē nō homo: qd ē null^o hō. et hō est
cōe pīdicabīle de oī hoīe. Et i illo se
sn cōcedo q̄ nēmo verificetur de oī
hoīe: sed illa affirmativa nō dīsic ex
erceri. oīs hō est nēmo: sed sic omnis
homo ē anal. Si dīli nēmo sit dīne
dīctiōes iphicte: tūc iterū sophis
ma est verum: quia est vna vniuers
alis cuiusquelib^o singularis ē ve
ra. et in eodem sensu conceditur q̄
nēmo vere affīmatur de omni ho
mine. Et ex hoc non sīquitur q̄ hec
fīt vera. omnis hō est nēmo: quia p
istam. nēmo affīmatur de omni ho
mine: non significat affīmatio de
aliqo: sed negat affīmatio cuius
habet homīnū de omni homī. Unde
affīmatur q̄ null^o homo vere affī
matur de omni homīne quod eēt
verum.

Sophisma. viii. est istud.
Non ho
mo est cōvertibile cum hoc commu
ni hō. C Probatur sophisma. Null^o
homo est cōnvertibile cī hoc cō

muni homo: ḡ non homo est cōnver
tibile cūz hoc communi homo. ans
est verum: quia est vna vniuersalis
cūns quelibet eius singularis ē ve
ra. cōsequētia tūc per hoc q̄ null^o ho
mo et non homo equipolet. C Se
cundo sic arguit. iste terminus rīf
bile est cōvertibile cum hoc cō ho
mo: sed iste termin^o rīfibile est non
homo: ḡ non hō ē cōvertibile cī hoc
cō nō hō. C Improbat sophisma.
De quoq^z est verificabile vnd cō
vertibilid de eodez est verificabile
reliquz. si ergo nō hō ē cōvertibile
cum hoc cō hō: tūc de quoq^z vere
affīmat hoc cōe homo de eodē vere
affīmat lī nō hō. et ideo sicut hec ē
vera. sortes ē homo: hic videt ista ē
vera. sortes est nō hō.

C Ad sophisma rīdetur q̄ in ipso
negatio pōt esse negāda. et sic sophis
ma est verū. et hoc probat prima ratio
Vīl pōt esse infinita. et tūc li non
homo pōt capi plōnatr et sic sophis
ma adhuc est verū. sicut probavit se
cunda ratio. Vīl pōt capi materia
liter. et sic sophisma est fallit. C Vī
dīcere vīdet q̄ hec sit falla nullus
homo est cōvertibile cī hō cō hō.
Et arguit sic. quecti q̄ tūc ad inif
itē cōvertibilid de quoq^z affīma
tur vere vīl de eodē affīmat reli
quz: sed null^o hō et hō sunt ad inif
itē cōvertibilid: ḡ de quoq^z ver
ificat li hō de eodē verificat null^o
homo. magiore est vera et minor ē cōcē
sāḡ cōclonon est negāda. et per pīnō
si sortes ē hō sortes est nullus hō. Re
spondetur q̄ discursus nō vī: quia
est in pīla figura et insor est negati
ua modo minor exalte negatiua. L
prima figura nihil sequitur.

C Nūc restat ponere sophismata
de hoc siue cathego: cūmate nihil. q̄
primum est.

Sophisma. viii. ē istud
nihil. C Probatur sophisma. quia

Sophisma. ix.

cius cōtradicitorū est falso. qd pīl
est verē. pītia t3 aīs. pīat. nā eius
cōtradicitorū ē. aliquid ē nihil. mo-
do hoc est falso. **C** Secundo sic. nam
eqpolet bīc. quodl3 est alido et il-
la est vera: 1gīt. assīptū pīz per illā
regula ē dōlēntia: nī. qd quo signa
vniuersalia negativa pondē in ea-
dem locutione pīmūz ē dōlēt suo
cōtrario et secundū suo cōtradicto-
rio. z qd quodl3 et nihil sīt cōtraria
et alido et nihil sīt pī dicōtia: g vī-
de tītā. nihil ē nihil. equaleat hu-
ic quodl3 est alido. **C** Improbatur
nā. sedtū nihil ē nihil: g nihil ē nūl-
lus homo. pīs est falso. qd cīcōn-
tradicitorū ē verū: scī alido est nūl-
lus homo. patet hoc: qd asinus ē ali-
do et est nullus homo.

C Ad sophisma rānetur qd ipm est
verē sicut pīant pīma ratio. Bz
propter secundū rationē que addu-
citur pro sophismatē propter illam
regula allegatā. **C** Et scīddūz qd
hec propositio. nihil ē nihil nō eq-
polet huic. quodl3 est alido et h du-
plici de caūsa. primo: qd ista. nihil ē
nihil est negativa. z hec est affirma-
tua. quodl3bet est aliquid. mō nū-
quā propositio negativa ē dōlēt af-
firmative. Secundo: qd si ista. nihil
est nihil ē dōlēt huic. quodl3bet est
aliquid: tunc etiāz ista nulla chimera
est nulla chimera: deberet equi-
polere isti. quelibet chimera est alti-
qua chimera. mono hoc est falso: qd
prīma est vera et secunda falsa. qd se-
cunda sit falsa pīz: quīq; affirmati-
ua cui⁹ subiectū pīntū suppōit.
et hoc sufficit ad falsitatē affirma-
tive. qd autem ista. nulla chimera ē
nulla chimera sit vera pīz pīmo. qd
ei⁹ pītradicitoria sit falsa: scī aliqua
chimera est nulla chimera. qd ē affir-
matio cui⁹ subiectū pīntū suppōit.
Secundo qd hec. nulla chimera ē
nulla chimera. ē negativa cui⁹ sub-
iectum pīntū suppōit. modo h
sufficit ad veritatē negatie. **C** Ter-

cio si ad istā. nihil ē nihil sequatur
ista per eqpolētiā. quodl3 est alido.
tunc ex negativa sequit̄ affirmatio
quod est impossible. Sed dices dū
dīcīs ergo ad regulā allegatā. Dīcō
qd illa regula habet veritatē quodl3
illa duo signa pondē in eadē pī
positionē. Et ideo bene concedit
qd ista. nihil ē nihil est. equipol3 huic
quodlibet aliquid est: vel quodlibz
ē aliquid. Et etiā ista. nulla chimera
nā nulla chimera est. bene equipol3
huic. quely chimera aliqua chimera
est. et tunc dīcō qd hec nō est negati-
va sed affirmativa. Ulterius dīcō
qd si in aliqua oratione ponerentur
trīa signa vniuersalia negativa tīc
duo prima signa facerent equipolē-
tiam ab unūcē tercio signo rema-
nente. Verbi grā ista. pīpositio. nul-
lus homo nullum animal nullo lo-
co videt. valet istam. omnis hō alti-
qd at al nullo loco videt.

C Ad improbationē sophismatē
dicendum est qd non sequitur nihil
est nihil: g nihil ē nullus homo: qd
arguitur a negatione superiori ad
negationē inferioris. Unde in pī
dicato antī negatur liens. et in pī-
dicato pītis negat li homo. unde
ista nihil ē nihil. valet istaz. nihil
est nullum eno. sed a negatione su-
perioris ad negationē inferioris
negatiue non valet consequentia.
propter hoc qd quando arguitur ne-
gatiue a superiori negato ad inferi-
orū negatum arguitur ab inferiori
ad superiorū negatiue propter hoc
qd superiorū negatum redditur infe-
rius et inferiorū negatum redditur
superiorū.

Sophisma. x. est istud
Ex nihil fit. **C** Probatur sophisma
per aristotēlem primo phīsicoꝝ qui
vicit hoc. et dīcīt in hoc omnes anti-
quos philosophos concordasse.
C Improbatur sophisma:
Nam ex nihil fit: ergo ex quo
f i i i i

Sophisma. xi.

libet aliquid sit. Hinc tamen per dictam regulam et polentiam allegatum et exppositum in secundeti sophismate.

Co Ad sophisma respondet quod accipiendo hunc ex parte dicit circumstantia et habitus in causa materialis sicut capit aristoteles in primo physicoz in predicta propriez sophismate de virtute sermonis est falso. quod si libet aliquipoleo est falso. sed ex dlibet aliquid sit quod est falso. quod si sic tamen ex deo ali quid fieret. put hunc ex parte dicit circumstantia causa materialis. non hoc est falsum. **C** Secundo quod sophisma debet sic fons. de hoc non nihil sit et de hoc non nihil sit et sic de aliis. modo iter omnes singulares multe sunt false. quod demonstrato deo ista est falsa de hoc non nihil sit. quod si dololet hunc de hoc aliquid sit que est falsa. Et ad aristotele dicunt quod per predictam propositionem ipse intendit istam nihil sit ex nihilo. et ista est vera naturaliter loquendo. quod eius contradictione est falsa. sed aliquid sit ex nihilo.

Sophisma. xii. Est istud.

nihil et chymera sunt fratres.

Probabat quod eius huiusmodi contra dictio est falsa ergo ipsa est vera. Hoc tenet. antecedens probat. quod huiusmodi est. aliquid et chymera sunt fratres. et illa est falsa. **C** Secundo sic arguitur. non hoc et chymera sunt fratres et non hoc et chymera sunt fratres et sic de aliis. sed nihil et chymera sunt fratres.

Improbabat sophisma nulle sorores sunt fratribus nihil et chymera sunt sorores. sed nihil et chymera non sunt fratres. maior est nota. minor prius quia ei huiusmodi est falsa sed aliquid et chymera sunt sorores. sed hoc. **C** Secundo sic. si nihil et chymera essent fratres vel hoc esset ex parte patris vel ex parte matris. vel utriusque nullum potest dici quod alter habueret unum patrem et unam matrem. **C** Tertio sic. quod si sunt fratres. sunt nihil et chymera sunt fratres. sed nihil et chymera sunt fratres. sed nihil est ergo non est ita quod nihil est.

cursus est bonus et conclusio est falsa ergo aliqua promissum et non maior. sed minor.

C Ad istud respondetur quod si libet caput categoricarum sophisma est falsum. quod denotatur quod illud quod simpliciter sicut et chymera sunt fratres. et sic sophisma est. propositio affirmativa. Si autem libet caput categoricarum tunc ipsum est verum. et hoc est propositio negativa. et hoc denotatur quod aliquis ens et chymera non sunt fratres. et hoc est vice. et sic etiam verum est quod nihil et chymera sunt sorores. Nec sequitur quod si sunt sorores non sunt fratres. et quod minor est negativa in prima figura. **C** Ad aliam dicitur quod nihil et chymera sunt fratres tam ex parte patris et ex parte matris. et quod nullum ens et chymera sunt fratres ex parte patris. etiam sequitur quod nullum ens et chymera sunt fratres ex parte matris. Et ultra sequitur quod nihil et chymera habuerent unum patrem. et eius contradictione est negativa scilicet aliquid et chymera habuerent unum patrem. Sed dices contra ergo erat unus pater ipius nihil et chymere. negat huiusmodi. et hoc est negativa minor et chymera habuerunt unum patrem. et hoc est affirmativa. unum pater ipius nihil et chymere. non ex negativa non sequitur affirmativa.

Sophisma. xiii. Est istud.

nihil est et aliquid est.

Probabat sophisma. Non hoc est si aliquid est demonstrando forte. nec hoc est si aliquid est demonstrando platonem. ergo hoc consequitur tenet. antecedens probat. quod non sequitur aliquid est ergo sois est. aliquid est ergo platon est et sic de aliis.

In oppositum arguitur aliquid est si aliquid est. ergo non nihil est si aliquid est. consequentia tenet eo quod ad idem non implicatur non sequuntur opposita. **C** Secundo sic. Nam nihil est non nihil est ergo non est ita quod nihil est.

Sophisma. xi.

si aliquid est. sequentia tenet eoque
idem non sequitur ad opposita ut di-
cit aristoteles sedo prioris.
C Ad sophisma respondet quod ipsum est
falsum. Nam si esset verum tunc ibi
esset bona consequentia aliquid est:
ergo nihil est. modo hoc est falsum.
eoque sic est sicut significat per ante-
cedens. et non sic sicut significat per
consequens. Et confirmat nam se-
tetur aliquid est: ergo aliquid est: er-
go non sequitur aliquid est: ergo ni-
hil est. antecedens patet. consequentia
probatur. quod aliter in bona consequen-
tia oppositum consequens non repu-
gnaret antecedenti. modo hoc est fal-
sum. consequentia probatur. nam si ad
istam aliquid est se-
tetur ista aliquid est: cum ista nihil est contradicat con-
sequenti: sequitur quod ipsa repugnat an-
tecedenti. et per consequens non se-
tetur ad antecedens. et per consequens
si sequitur aliquid est. ergo aliquid est.
non sequitur aliquid est: ergo nihil est.
Propterera ad istam nihil est sequi-
tur ista nihil est. quod optima est conse-
quentia eiusdem ad seipsum. ergo ad
istam aliquid est non sequitur ista ni-
hil est. quia aliter idem sequeretur
ad opposita. Unius falsitas conse-
quentis allegata est secundo priorum.
Probatur etiam hec falsitas ratio-
ne. propter hoc quod debilis est locus ab
anterioritate. Et hoc sic. Si idem seq-
retur ad utrumque oppositorum se-
queretur quod unum oppositorum se-
queretur ad reliquum. sed hoc est
falsum. quia tunc ad negationem seq-
retur affirmativa. sed hoc est falsum
quia negativa nihil posse affirma-
tina vero aliquid ponit. Probatur
consequentia eo quod secundum abil-
itarum idem sequitur ad utrumque
oppositum. sit ergo quod ad a esse albid
et etiam ad a non esse album sequi-
tur ad esse magnum. tunc quia ex op-
posito consequentis sequitur oppo-
situm antecedentis oportebit con-
cedere quod ad b non esse magnum seq-

tar a non esse album. propter hoc quod
ad a esse album positum est sequitur b
esse magnum. ut ponit aduersor.
Tunc sic ad a non esse magnum se-
quitur a non esse album. et ad a non
esse album sequitur b esse magnum.
ergo ad b non esse magnum sequitur b
esse magnum. et illa regula. quicquid seq-
tur ad psto: et cetera. et sic unum op-
positorum sequitur ad reliquum quod
erat probandum. Sed dices. pro-
batum quod utrum idem potest sequi ad
opposita. nam ad istam sois sevet.
sequitur ista disjunctiva sois sevet
vel non sevet. Similiter sequitur ad
istam sois non sevet. eo quod quilibet
categorica infert disjunctivam cui-
us est pars. **C** Secundo quia neces-
sarium sequitur ad quodlibet. er-
go ad utrumque oppositorum. conse-
quentia tenet. antecedens probatur.
quia ex impossibili ei contradicente
sequitur quodlibet. ideo ipsum sequi-
tur ex quodlibet. Hoc tenet quia ex quo
ex impossibili contradicente neces-
sario sequitur quodlibet. tunc quodlibet con-
sequentia formata cuiusvis est neces-
sarium ex opposito. Hoc potest in-
ferri oppositum antecedentis. post-
quam oppositum consequentis est imposs-
sibile. eo quod ex impossibili sequitur
quodlibet. Quod autem ex impossi-
bili sequitur quodlibet. hoc in prima p-
te huius tractatus declarant in illo
sophismate oes holes sunt afini
vel holes et afini sunt afini. **C** Ter-
tio sic. Nam sequitur omnia discipli-
na est studiofa. nulla disciplina est
studiosa: ergo nulla disciplina est di-
sciplina. ecce quomodo idem sequi-
tur ad opposita. **C** Ad ista respon-
detur quod quando aristoteles. secundo pri-
orum. dicit quod idem non sequitur ad
opposita. intellexit hoc de proposi-
tionibus simplicibus categoricis.
quod contradictione non implicant
contradictionem. Et hoc etiam pro-
batatio adducta. Et ex hoc solute
sunt due prime rationes. quia ista

Sophisma. xli.

sortes sedet vel non sedet non est causa
theorica: et etiam contradictorius
necessarii sicutem necessarii de for-
ma est impossibile implicans con-
tradicitionem. **C** Ad alias dicitur quod
ista nulla disciplina sic non sequitur
ad opposita: sed bene sequitur ad
copulativa compositam ex oppo-
sitib. Unde dico quod cum arguit om-
nis disciplina est studiosa. nulla di-
sciplina est studiosa: ergo nulla disci-
plina est disciplina. non totale antecede-
dens est maior. nec etiam minor: sed
copulativa composita ex maiore et
minore et ista coniunctione et. **C** Ad
rationem probantem sophisma es-
se verum: respondetur in modo quod
non omnes eius singulares antecede-
ntes sunt vere. quia demonstran-
do deum. hec est falsa. non hoc est si
aliquid est. eo quod bene sequitur. ali-
quid est: ergo deus est. eo quod forte de-
um non esse implicat contradic-
tionem. Alter potest dici quod quando di-
citur non hoc est si aliquid est. quod ista
negatio non potest referri super tota
propositionem conditionalem que
sequitur eam. vel super primam par-
tem eius. Si primo modo sic dicitur
antecedens. et negatur conse-
quentia. Nam tunc ista non hoc est si
aliquid est. significat quod non sequitur
aliquid est: ergo hoc est. et ad tales non
sequitur ista nihil est: ergo aliquid est.
C Secundo modo ista non hoc est si
aliquid est significat tantum quan-
tum ista aliquid est: ergo non hoc est
quia ad tale bene sequitur ista ni-
hil est si aliquid est: sed tunc negare
antecedens.

Sophisma. xlii. **S**ed isto.
Nihil est aliquid est.
C Probatur sophisma. Si nihil est
tunc nihil esse est verum. et si nihil est
est verum: tunc aliquid est. quod ad mi-
nus hoc verum est. nihil est.
C Improbatur sophisma sic. Nihil est
et aliquid opponuntur: sed vacuum

oppositorum non sequitur ad reliquias.
igitur. **C** Secundo hoc. Hoc est nega-
tiva nihil est. et hec est affirmativa ali-
quid est: sed ad negativam non se-
dtur affirmativa: ergo non ita est quod A
nil est aliquid est.
C Ad sophisma respondetur quod ipse
est falsum. Et ad probationem in co-
trarium quando dicitur. si nihil est
nihil esse est verum. negatur consequen-
tia. quia antecedens est propositionis
negativa et consequens est propositionis
affirmativa. sed ad negativam non
sequitur formaliter affirmativa. eo
quod negativa nihil ponit: et affirmati-
va aliquid ponit. Sed dicere contra
quilibet propositionis infert propo-
sitionem in qua verum affirmatur
de suo dicto. sequitur enim homo est
animus: ergo hominem esse animum
est verum. deus est ergo deus et est ve-
rum: ergo etiam sequitur. nihil est:
ergo nihil esse est verum. Preterne-
go adiustum. Sed contra dicere illa
consequentia est bona cum ex
oppoito consequentis infert op-
positionis antecedentio. sed hic est hic
vbi arguitur ab affirmativa pro-
positione ad illam in qua sic verum
affirmatur de dicto antecedentio.
sicut hic deus est: ergo deum esse eve-
rum. vel hic sortes est: ergo sortes esse
est verum. Nam sequitur sortes esse
non est verum: ergo sortes non est: sed
ista repugnat antecedenti. et hoc ex
oppoito consequentis lecture opposi-
tum antecedentis. **C** Ad hoc res-
pondetur quod non sequitur deus est: er-
go deum esse est verum. Et quando di-
citur oppositum consequentis re-
pugnat antecedenti: sed et negat an-
cedens. Et quando dicitur sortes
esse non est verum: ergo sortes non est. ne-
gatur consequentia. Nam possibile est
quod sortes sit et quod non formetur hec pro-
positionis sortes est nec eius dictum et tunc
sortes est. et tamen sortes esse non est
verum nec etiam est falsum. quia non
est. sed ad hoc quod aliquid sit verum vel

Sophisma. xv.

falsum est quod ipsum fit.

Sophisma. xxi. est istud
scis quod nihil scis tu nihil scis.

C Probat sophisma. Si tu scis quod
nihil scis tunc te nihil scire est verum.
eo quod nihil scitur nisi verum primo
posteriorum. Et ultra te nihil scire
est verum; ergo nihil scio. sed si tu scis
quod nihil scis: nihil scis.

C Improbatur sophisma sic. si tu
scis quod nihil scio aliquid scis. ergo non
est ita quod si tu scis quod nihil scis: nihil sed.
consequentia tenet eo quod nihil scis et
aliquid scis oppositum. modo op-
posita non sunt ad idem. Antecedens
probatur. Nam si tu scis quod nihil scis.
tu scis istam ppositionem nihil scis
sed ista ppositione nihil scis est aliquid
ergo si tu scis quod nihil scis aliquid scis
querat probandum.

C Ad sophisma respondet quod est ve-
rum eo quod antecedens est ppositione im-
plicans contradictionem. scilicet tu scis
quod nihil scis: sed ad tales sequitur quod
libet ergo conceditur ista. si tu scis quod ni-
hil scis: nihil scis. ita concedit ista. si
tu scis quod nihil scis aliquid scis. Et
qui dicit ad idem non sequitur opposita
verum ad idem non implicans oppo-
sita. sed quod aliquid implicat opposita
ad illum potest sequi opposita. eo quod im-
plicatio potest inferri ex implicante.

Sophisma. xxii. est istud.
Nihil
est verum nisi in hoc instanti. intelligen-
do per hunc instantem penses tempus.

C Probat sophisma de quod est verum
preferentialiter est verum et per consequentiam est
verum in hoc instanti et non est verum a quo.
licet hoc fuit verum. et erit verum in altera
mesura ab hoc instanti: ergo nihil
est verum nisi in hoc instanti. **C** Se-
cundo sic arguit. nihil est verum si non
est verum in hoc instanti. ergo nihil
est verum nisi in hoc instanti. Con-
sequentia tenet eo quod si non est nisi ed-
ucantur.

C Improbatur sophisma. Nihil est

verum nisi in hoc instanti ergo nihil
est verum propter quod in hoc instan-
ti. et ultra nihil est verum posteriorum.
hoc instanti ergo deum non esse non est
verum propter in hoc instanti. **C** Ali-
tra: ergo deum non est est verum in hoc
instanti et in nullo alio ab hoc instan-
ti. Consequentia tenet ab exposita
et exponentes.

C Ad sophisma respondet quod in ipso
secundum antiquos si nisi tenetur
ali quando colectivum. et tunc valet
idem quod si non. **C** Ali quando ante
tenetur exceptivum. et tunc valet idem
quod propter. Et secundum hoc possum
dicere duo ad sophisma. Primum quod
si li nisi capiatur colectivum: ipsius
est verum. sicut probaverunt due
prime rationes. nec oppositum illius
probatur ratio in oppositum. Si au-
tem li nisi capiatur exceptivum: tunc
est falsum. sicut probatur ratio predi-
cta in oppositum. Nec oppositi p-
bant due prime rationes.

C Resequenter. In ista parte ponit
sophismata difficultatem habentia
ratione humili nullus. Et sit pri-
mum sophisma istud.

Sophisma. xvi. Nullus
nullum animal.

C Probatur sic. etiam contradictorium
est falsum: ergo ipsum est verum
cosequentia tenet. antecedens pro-
batur. quia ei contra dictorium est: ali-
quod hoc est nullum animal. et hoc est
falsum.

C Improbatur sophisma nullum hoc est
nullum animal: et nullus homo est nullus ani-
mus. quod est falsum. quia ei contra dictorium
est verum. scilicet aliquis non est
nullus animus.

C Respondet ad sophisma quod ipsum
est verum sicut probatur. Et quando
dicitur nullus homo et cetera. nega-
tur. quia arguitur ab inferiori ad suam
perius negative. Unde li nullum
animal est inferius ad li nullus afer.

Sophisma. III.

nus propter hoc q̄ li alia ē in p̄l q̄
li asinus. modo superi⁹ negat redi-
ctar inferioris. Et ita etiam debet i-
telligi solutio qua solutum ē argu-
mentum improbat hoc sophisma p̄
us posita. nihil ē nihil: quia arguit
a negatione superioriorū ab negatio-
ne inferiori negatione de aliquo.

Sophisma. IV.

est istud.
Nullus caput habēs ē aliquod caput habens.
C̄ probatur. hoc caput nō habens
est aliquod caput habēs. et illud ca-
put non habēs ē aliquod caput h̄s.
et sic de aliis: q̄ sc̄. C̄ Improbatur
sophisma. et contraria ē vera: ego
ip̄a ē falsa. p̄tia t̄z eo q̄ cōtrarie si
possunt simul esse vere. atq; p̄tia: q̄
ei⁹ cōtraria ē. omne caput habēs
ē aliquod caput h̄s. zilla ē vera: q̄
q̄z ei⁹ singulare ē vera.
C̄ Ad sophisma respondeat q̄ ipsu⁹
ē falsum. et q̄ arguit hoc caput sc̄.
Ridetur q̄ ista negatio nō: p̄tē esse
negans vel infinitā. si infinitā
sicut nō tales s̄t affirmati. hoc
caput nō habēs ē aliquod caput ha-
ben⁹. et per p̄tia nō sunt singulares
sophismatis: quia affirmative non
sunt singulares vniuersalē negative. et
sic cōceditur aīs et negatur p̄tia.
Si autem dicas negatio tenet nega-
tive sic h̄s cōcederē p̄tia: sed nega-
tur aīs: q̄ tūc talis p̄positio. hoc ca-
put nō habēs sc̄. val⁹ istam. nō hoc
caput habens est aliquod caput ha-
ben⁹. eo q̄ in singulare nō refert
ponere vel postponere negationē
termino discreto. sed illa ē falsa eo
q̄ cōtradicitoria et ē vera sc̄. hoc
caput habens est aliquod caput ha-
ben⁹. C̄ Sed diceres ex quo tales
hoc caput nō habens. fm̄ q̄ li nō ca-
pitur infinite non sunt singulares
būs. nullum caput habēs sc̄. que
est ergo vñs talium singularium.
Dico q̄ hec. oris caput nō habens ē
aliquod caput habēs. Sed diceres
contra. vñs omne caput non habēs

sc̄. equipotē h̄s. nulluz caput sc̄.
per illam regulam equipotentiam
negatio postposita signo sc̄. q̄ quead
q̄ sunt singulares vni⁹ sunt singu-
lares alterius. Respondeatur negan-
do dicas p̄pones equipolere: quia
p̄ila est affirmativa secunda vero ne-
gativa. Et ad regulā dicas q̄ est ve-
rum q̄ negatio tenet negationē.
quādū autē tenet infinitanter tdc
nō oportet.

Sophisma. V.

est istud.
Nullo homine currēte tu es asinus. C̄ Pro-
batur sophisma. cōtradicitorum so-
phismatis ē falsū: q̄ ip̄m est verū.
p̄tia t̄z p̄tia patet: quia cōtradicto-
rium ē hoc. aliq̄ homine currēte tu
es asinus. modo hoc ē falsū. C̄ De-
cēdo arguit sic p̄ inductionē. nō sor-
te currēte tu es asinus. nō platoe
currēte tu es asinus et sic de aliis.
q̄ sc̄. C̄ Improbatur sophisma. nullo
homine currēte tu es asinus: q̄ dum
nullus homo currit tu es asinus: vt
si nullus homo currit tu es asinus.
vel quia nullus homo currit tu es asinus.
sed p̄tia est falsum. p̄tia eo q̄
ois propō in qua pondē duo ablati
ui absoluti in designatiō p̄tiae ha-
bet exponi per conditionē vel te-
poralē vel causalē. vt exemplificant
de hoc antiqui grammatici. magi-
stro legente pueri proficiunt. quā sic
exponunt.

C̄ Ad sophisma respondeat q̄ ipsu⁹
ē falsum. et q̄ dicas contradicitorū
ē sc̄. negatur. et vñterius dico q̄ iste
non contradicunt. nullo homine cur-
rente tu es asinus. et aliquo homine
currēte tu es asinus: quia utraq;
earuz est affirmativa: sicut nec iste
contradicunt. si nullus homo cur-
rit tu es asinus. et si aliquis homo
currit tu es asinus. quādū ē affir-
mativa hypothetica conditiōalis in
qua nota hypothetice manet affir-
ma. C̄ Sed diceres contra. vñuer
falso negatio et particulari affirmata

Sophisma. xxii.

tina dicit si sunt utrumque tertio par-
ticipates: sed sic est hic in predictis
duabus: g. scilicet. Rivedetur cōcedere mo-
torē et negādo minorē. Tū dico istas
ē nullius qualitatis. eo q̄ equalē
tes sūt hypothetice. modo hypotheti-
ce nō sūt alicui⁹ qualitatis: sed bene
sunt alicui⁹ qualitatis. Sed dices
que est ergo dicitorū sophismatis.
Rivedetur q̄ est ista. nō nullo homine
currēte tu es aſinus. p̄batur hec ne-
gationē sūt supra totā p̄positionē
ita q̄ ita sensus. nō ē ita q̄ nullo ho-
mine currēter. v. q̄ sit sensus. nō se-
quit nullo homo currat: ḡ tu es aſi-
nus et illa ē vera. Sed dices p̄tra
ista nō nullo homo scilicet. et illa aliq̄ ho-
mīne currēte scilicet. equipolēt. ḡ si una
est dicitorū sophismag: ḡ et reliqua
Respondeat negatio dictas p̄positio-
nes equipollere. Et q̄ dicit nonne
nullo et aliq̄ equipolēt. dico q̄ hoc ē
verum q̄ li nō refertur supra li nul-
lo. sed tū nō oportet q̄ li nō refert
supra totā p̄positionē negatio veri-
tate eius qualiter est in p̄posito.
Adhuc dicereā q̄liter se habent: er-
go iste. nullo homine scilicet. et aliquo ho-
mīne scilicet. et q̄no nō sūt contradictriae
vel ergo sūt contrarie vel subcontrarie
scilicet. Dico q̄ sūt sibi inuicē imper-
timētes. hanc scilicet iste. si nullo homo cur-
rit tu es aſinus. si aliquis homo cur-
rit tu es alius que sūt ambe affir-
matiue. nec se cōsequuntur. nec sibi
inuicem opponuntur aliquae specie
oppositionis. **C** Ad scđam ratōes
dico q̄ si ista negatio nō ferat sup-
totam p̄positionē cōceditur ante-
cedēs. et negator p̄sequēntia. Nam
tū sensus illius singularis est nō ē
ita q̄ sorte currēte tu es aſinus: et tū
antececedēs est negatiuum et quia so-
phisma ē affirmatiuum consequē-
tia nō valet. Si antezi intelligit nō
sorte currēte tu es aſinus. q̄ ista ne-
gatio nō nō feratur supra totā pro-
positionē et q̄ esset sensus. non sorte
currēte tu es aſinus id est sorte nō

currēte tu es aſinus. tū cōceditur
p̄sequēntia. sed negatur antecedēs
Unū negandū est q̄ sorte nō cur-
rēte tu es aſinus eo q̄ negandū ē
sorte nō currit tu es aſinus.

Sophisma. xxviii.

Neutrum oculum habendo tu po-
tes videre.

C Probat sophisma. Dextrum oculum
nō habedo tu potes videre. sinistrum
oculum nō habendo tu potes vide-
re: ergo. scilicet.

C Improbab sophisma sic. neutru-
m oculum scilicet. ergo si neutrū oculū
habes tu potes videre. cōsequētū
falsum cōsequentia tenet: eo q̄ ta-
lū habet exponi per cōditionales
causalē vel sp̄alem.

C Ad sophisma respondeat q̄ ē fal-
sum. Et quādō dicitur dextrum oculū
scilicet. dicis q̄ iste non sūt singula-
res eius universalis neutrum ocu-
lū scilicet. sicut patet ex prima dictis.
Si posito q̄ essent singulares respo-
deat negatio antecedēs. q̄ licet que-
libet illarū sit possibilis. tamen co-
pnalitina cōposita ex illis singula-
ribus est incōpossibilis. propter in-
cōpossibilitatē singularium. modo
neutrum singularium ē antecedēs
illius universalis: sed copnalitina
cōposita ex eis scilicet.

Sophisma. xxix.

Et istud. Ad nut-
lum holē currere sequitur oēs ho-
mīne currere.

C Probat. nō ad sortē currere sed
tur oēm holē currere nec ad pla-
tonē currere sed q̄tnr oēm holēs cur-
rere. et sic de aliis: ḡ scilicet. **C** Secūdo
sic arguit dicitorū sophismatis ē
falsum: ergo istud est verum. p̄natq̄
antecedēs probatur. quia contradi-
ctorū est ad aliquē holē currere
sequit oēm holē currere. modo h̄
est falsum.

C Improbab sophisma ad vnuū cō-
trario nō sequit̄ reliqui: h̄ nullū

Sophisma. xxxii.

homo et ois homo sicut contraria: sed non
ad nullum hominem re.

C Ad sophisma respondet quod ibi potest habere duplice sensum utrum potest esse iste. et sophisma potest esse una velis negativa. et sic est sensus. nullus homo est ad quem currere sequatur omnes hominem currere. et sic est veridicent per hanc rationem. et ut sic sophisma est propositio invenit falsa negotia. Alio sophisma significat quod ad istam vel sibi similem nullus homo currat sequitur ista. ois homo currit. et sic sophisma est falsum. et hoc probat ratio in oppositum. et sic sophisma est propositio invenit falsa affirmativa.

Sophisma. xxx. Ad oem homines currere sed oem homines currunt. **C** Probat sophisma. Nam sequitur ois homo currit: sed ois homo currit et ad oem hominem currere sequitur omnes hominem currere.

C Improbatur sophisma. Nec ad sortem currere sequitur oem hominem currere. nec ad platonem currere sequitur oem hominem currere. et sic de aliis: sed non ad oem hominem currere sequitur oem hominem currere. **C** Secundo sic arguit. Ad oem hominem currere: sequitur omnis hominem currere. Sed si ois est homo ergo ad sortem currere sequitur oem hominem currere. Eo sequeatur est falsum. quod non sequitur si ois homo currit: sed ois homo currit. **C** Tertio sic arguit.

Econtradictorium sophismatis est verum: sed ipsum est falsum. Nam primum ad aliquem hominem currere non sequitur oem hominem currere. quod non sequitur alius homo currit: ergo ois homo currit.

C Respondet ad sophisma quod potest intelligi quod sit propositio definita. et tunc est sensus. ad istam vel sibi similem omnis homo currit. sequitur omnis homo currat. et hoc est verum. ut probavit prima ratio. Uel intelligit quod sit velis.

et tunc est sensus. ois homo currit ad quem currere sequitur oem hominem currere.

et hoc est falsum ut probavit est.

Sophisma. xxxi.

Nullus hominem currere sequitur ad aliquem hominem currere.

C Probat sophisma. Nec sortem currere sequitur ad aliquem hominem currere. nec platonem currere sequitur ad aliquem hominem currere. et sic de aliis: sed non sequitur. alius homo currit: sed plato currit: ergo nullus hominem re.

C Improbatur sophisma. quod si sic sequeretur quod vnde huiusmodi sequeretur ad reliquum hunc est falsum. prout tenet eo quod nullus homo currit et alius homo currit sive huiusmodi.

C Ad sophisma respondet quod potest esse una velis negativa et tunc est verum ut probavit prima ratio. vel potest esse propositio indefinita affirmativa et sic est falsum. sicut probavit alia ratio. Nam tunc significat quod ad istas aliquias homines currat sequitur ista nullus homo currit et hoc est falsum.

Sophisma. xxxii.

Nullus homo est si alius homo est.

C Probat sophisma non potest est si aliquis homo est: quia non sequitur aliquis homo est: ergo homo est. nec plato est si alius homo est. quod non sequitur alius homo est: sed plato est: sed non sequitur.

C Improbatur sophisma hic denotatur unde propositum sequitur ad reliquum sophisma est falsum.

C Ad sophisma respondet quod ipsum est falsum. et qui dicit non sequitur quod illa negatione non potest negare conditionem. et tunc antecedens est verum. et prout non valet. tunc enim denotatur quod ista conditionis non est vera sicut est si alius homo est et illud de facto est verum. Si manifestum est quod illa non est alia nec parvus sophismatis. vel dicta negatio potest negare ubi primo loco possum. et sic alius est falsum. et consequentia est bona. tunc enim ista non satis est si aliquis homo est valet tantumque cum ista sortes non est si aliquis homo est. et hoc est falsum. quod non sequitur alius

Sophisma. xxx.

homo est ergo sortes non est.

Sophisma. xxxi. é isto nullus

potest scire quod aliq[ue]s potest scire.

C Probat sophisma sortes non potest scire quod aliq[ue]s homo potest scire. plato si potest scire quod aliquis homo potest scire et sic de aliis: g[ra]m[mar]ia tenet, alio probatur. sortes non potest scire quod plato potest scire. q[uod] sortes non potest scire se esse platonem, et hoc plato potest scire nec plato potest scire se esse sorte quod potest sortes scire et sic de aliis.

C Improbab sophisma eius contra dictum est verum. ergo ipsum est falsum. p[ro]pria tenet. ans patet q[uod] contradictrum est aliq[ue]s homo potest scire quod aliquis homo potest scire et hoc est verum.

C Radet ad sophisma q[uod] ip[s]e est falsum. Et qui dicit sortes non potest scire et dicit q[uod] verum est. q[uod] sortes non potest scire se esse platonem, nec aliquis homo potest hoc scire. q[uod] nullus homo potest scire q[uod] sortes est plato. Et qui dicit plato potest se esse platonem, et dicit nec hoc est idem q[uod] sorte denotat non posse scire. Et ei dicit sortes non potest scire se esse platonem, et plato potest hoc scire. hoc relatumum hoc aliud refert in una q[uod] in alia. vñ sicut non est idem sortes et platonem et platonem et platonem; sic non est idem sorte scire se esse platonem et platonem se scire esse platonem. Et si non vallet ista p[ro]pria sorte non potest scire se esse platonem q[uod] aliquis homo potest scire ergo sortes non potest scire quod aliquis homo potest scire sed est fallacia consequentis quia bene sequitur. sortes potest scire se esse platonem quod aliquis homo potest scire: ergo sortes potest scire quod aliquis homo potest scire. sed non econtra: g[ra]m[mar]ia arguendo eodem ordine est fallacia consequentis a destructione antecedentis an destructionem p[re]sequentis. Si mihi probatur et improbab et sortes hoc sophisma sequens.

Sophisma. xxxii. est

Sortes potest scire quod deus non potest scire.

C Probat. Sortes potest scire aliquem et meliorum se: sed deus non potest scire hoc scire. quia deus non potest scire aliquem meliorum se ergo re.

Secundo sic arguit sortes potest scire se esse in peccato sed deus non potest scire se esse in peccato g[ra]m[mar]ia.

C Improbab sophisma. Sortes non potest scire nisi verum: sed deus scire omne verum: ergo sortes non potest scire q[uod] deus non potest scire.

C Ad istud sophisma respovetur q[uod] est falsum. et q[uod] dicit. sortes potest scire aliquem re. coedid q[uod] potest scire aliquem esse meliorum sorte et coedatur q[uod] deus non potest scire aliquem meliorum deo cu[m] hoc sit impossibile. sed ex his non sequit[ur] q[uod] sortes potest scire q[uod] deus non potest scire. q[uod] non est idem q[uod] in premisso denotat sorte posse scire. et q[uod] denotatur deus non posse scire. p[ro]prio quia non possit idem posse scire aliquem meliorum sorte et posse scire aliquem meliorum deo C Ad scdaz r[ati]onib[us] tur eodem modo. q[uod] non sequit[ur]. sortes scit se esse in peccato et deus non scit se esse in peccato: g[ra]m[mar]ia scit aliqd q[uod] deus non scit. eo q[uod] non est idem quod in premisso denotatur sorte scire posse et q[uod] denotatur deus non posse scire. ppter hoc q[uod] hoc relatumum se aliud refert in una et aliud in alia. deinde potest ponni quando li nullus additur termino complexo de quo

Sophisma. xxxv. é istud nullus animal dum dormit vigilat.

C Probatur sophisma. Contradicto: um sophismatis est falsum et si ipsum est verum. consequentia tenet. antecedens probatur. quia contradictorium est. aliquod animal dum dormit vigilat. quod est falsum.

C Improbatur sophisma: nullum animal dum dormit vigilat o[ste]r homo est animal dum dormit: g[ra]m[mar]ia non

Sophisma. xxxv.

lat. cœclusio est falsa et discursus est bonus. qz in celare. f. aliqua pmissarii et nō minor. ergo maior q erat sophisma.

C Ad sophisma respóderet q ipsum est verum sicut pbauit pma ratio. Pro solutione alteri ratione dicitur q sophi debet resolum sic. nullum atal est qd dñm dñm vigilat. et sicut hoc dicit dictum discursu nō vale re eo q plus pdcatur in minori q erat subiectum maioris. Nam in minori pdcatur hoc totum atal dum dormit et nō deberet pdcari nisi li animal. et ideo debet sic argut. nullum animal dñ dormit vigilat ois homo et animal. q nullus homo dñs dormit vigilat. et tuc sophismus est in celare et premisse essent vere et si militer pclusio. ppter hq plp pdcatur in minori q subiectum batur i maioris discursus iste nō v. nullus obolus valz denarii ois florenus valet obold. q nullus florenus valet denarii. vnde hic in maioris solum lumen iste terminus obolus. qz maior resolutum. nullus obolus est valens denarii. et in minori pdcatur hoc totum valens oboli. Sed iste discursus bene valet. nullus obolus valet denarii ois florenus est obolus ergo nullus florenus valet denarii. sed tuc minor est falsa.

C Nunc in hac parte ponenda sunt sophismata difficultatem habentia r. terio. um negatorem in cludetius. sicut sunt dictiones exclusive. exceptive rc. Et primo ponenda sunt sophismata circa dictiones exclusivas. et deinde circa exceptivas. et terias de multis aliis. Et primo adhuc premittenda sunt aliqua circa dictiones exclusivas quibus pmissis ponenda sunt sophismata.

C Quatum ad primi sciendū est q iste dictiones dicuntur exclusive. solum. tantum. vnic. et sic de aliis. et ppositiones in quibus pondatur di-

citure exclusive. **C** Secundo quād ad istam dictionem nullus solus ē sciendū. q aliqui dicunt teneri cathego reumati et aliquando sicut cathego reumati. qn enī tenet cathego reumati tūc denotat privationē societas. sicut si dicere solus sortes currit et significaret per talē ppositionem q nullus curreret cum eo. vel si dicere solus sortes comedit vel sortes comedit solus. qz quādo tenet cathego reumati magis ppter debet pmi a parte pdcati. Sed qn tenet sicut cathego reumati tūc significat pdcandū verificari de subiecto et remoueri de quolibz alio. Et est sciendū q per istam solp sortes currit significatur q sortes currit et nihil aliud a sorte currit.

C Tertio est sciendū de ista dictio ne vnic. q aliqui addicunt subiecto ali cūno. ppōto et tūc denotat exclusionē ppositi solid ab illis q sit enim dem specie cu subiecto et nō ab aliis. verbi gra si dicat q vniens sortes est in domo denotat q sortes sit in domo et nullus aliis a sorte sit in domo. qmū ei multa alia alia hinc in domo eadē. Sicut hec dictio vnicus denotat exclusionē in multitudinis i illa specie. verbi gra posito q multi homines currat hec est falsa vnicus homo currat. qz oenotat rōe hinc dictio vnicus q vnuis hoc currit et nō plures. et per hoc ista dictio vnicus differt ab ista dictione vniqz ista dictio vnuis non sic excludit multitudinem. Unde positio q multi homines currat abhuc hec esset vna vnuis homo currat. licet non sit ita de ista vnicus homo currat. **C** Quarto est sciendū de ista dictione tantum de ista dictione solum. q iste dictiones exclusives magis coes que aliquando addicunt subiecto aliqui pdcato et aliquando copule. Exemplis prius. vt tñi homo currat. Exemplis secundis. vt homo est tñi animal. Exemplis tertii. vt homo tñi ē animal.

C Quinto sciendu est q̄ subiectus cui dicte dictiones possunt addi potest eē terminus cōmuni: sicut dicendo tād homo currit. Uel terminus discretus sicut dicēdo tantum sortes currit. et aliquido potest esse terminus singularis numeri. vt dicendo tantid homo currit. Uel pluralis numeri. vt dicendo tantid homines sunt risibiles. Uel potest ee nomen collectivu: vt dicēdo tantid exercitus est rotundus. et sic etiam potest distingui de predicato. Et aliquido potest esse rectus. vt dicendo tād sortes currit. et aliqui illud cui additur dictio exclusiva potest esse obliquus. vt dicēdo tantid sort est asinus. Aliquido autē compositum ex recto et obliquo. sicut dicendo tantid materia et forma sunt composituz.

C Ulterius pōt addi termino distributiu: a3 distributo. sicut dicēdo tantid omnis homo currit. tātu: n̄ hō currit. Et aliqui ne^one p̄ poita. et aliqui terio absoluto. sicut hic. tñ homo est. aliquido termino cōnotatiu: sicut hic. tantii albd est. Et aliquido termino significandi rem diuisibile sicut dicendo. tñ homo est. et aliquido termino significanti rem indiuisibile vt dicendo. tād aia est. Et aliquido termino significanti rem homo genēd. vt tantid aqua est. et aliquando termino significati rem etherogenam vt dicēdo. tñ hō ē.

C Disvisis ponēde sunt aliq̄e regule pro expōibus. ppōnum exclusuari que valebit nobis ad solvendum sophismata circa dictiōes exclusivas. **C** Pria est si dictio exclusiva addatur subiecto tunc exponēda est per vna ppōdem copulatiuas compositam ex vna affirmativa et alia negativa cum hoc relativo di-

versitatis aliud. et iudeocopulatio dicitur exponē illius exclusive. & vna eād sequit̄ ad aliam. sc̄ copula latua ad exclusiūm et ecōtra. verbi gratia. tantid homo currit. exposuit̄ sic. homo currit et nihil aliud ab homine currit. Ex isto sequit̄ q̄ quelib3 cathegorica que est pars exponentis exclusive. sequitur ad exclusiūm propter hoc q̄ quelib3 pars copulatiū sequitur ad illam copulatiū cur̄ est pars. que copulatiū cōvertit̄ cō exclusiū. Eodē mō exponere si subiectū esset termin⁹ cōnotati⁹. sicut dicēdo. tantū albd currit. exponit̄ enī sic. albd currit et nihil aliud ab albo currit. Idē etiā esset si subiectū esset termin⁹ cōlectiū. vt si diceres tñ popul⁹ currit exponit̄ sic. popul⁹ currit et nihil aliud a populo currit. Et idē eēt si illud cui addit̄ dictio exclusiva eēt obliquus vel aggregat⁹ ex recto et obliquo. sicut dicēdo tñ sortis ē asinus. exponit̄ sic. sortis est asinus et nulli⁹ alteri⁹ a sorte est asin⁹. Similiter ista. tñ sortis asin⁹ currit. exponit̄ sic. sortis asin⁹ currit et nihil aliud a sortie asino currit. ita q̄ manet obliquus similiter situatus. Et dictiō cōformiter si sit pluralis nōc̄. sicut tantū duo homines currat̄ debet sic exponi. duo homines currat̄ et nulla alia a duob⁹ homib⁹ currat̄ cib⁹ hoc enī stat q̄ aliqd aliud a duob⁹ homib⁹ currat̄. vt vnu homo qui est ali⁹ a duob⁹ homib⁹ currat̄. Longit̄ est dicēdo si subiectū sit disiunctū vel copulatiū. **C** Secunda regula. si dictio exclusiva addat p̄ dicato denotat exclusionez cuiuslib⁹ alteri⁹ p̄dicati a subiecto. hec ut hic. sortes ē tñ alal. vt talis exponit̄ sic. sortes ē tñ alal. i. sortes est alal et sortes ē nō aliud q̄ alal. ita q̄ vnu maneat affirmatiū in utraq.

C Circa ista regula ē notandum q̄ si p̄dicati cui addit̄ dictio exclusiva ē termin⁹ cōnotati⁹. propō in quo

g.i.

ponit pōt exponi duplicit. sicut dicendo. sortes est tñ albus. pōt et exponi vno sicut dictum est p̄ exclusio nē cuiuscumq; altero p̄dicati a subiecto. Et tdc sic exponit. sortes ē tñ albus. i. sortes est alb⁹ et sortes est nihil aliud q̄ alb⁹. Secundo p̄t sic exponi. sortes ē tñ alb⁹. i. sortes ē alb⁹. et sortes denotat nō alio accidet. et sic fīm p̄imā exponē hec cēt vera. sortes est tñ alb⁹. nō obstat q̄ sortes esset albus et cū hoc cēt grāmatic⁹ logic⁹ et rhetoricius. tñ in isto casu ip̄a cēt falsa sīm secundā expositiōnē. C Circa regula. quando dictio exclusiva addit viri⁹ tā subiecto q̄ p̄dicato tdc fienda est expositio quādū ad li tñ positiō ex pte subiecti fīm p̄imā regulā alio remanente istegro. verbi gra. tñ sortes est tñ alial et nihil aliud a sorte est tātū alial. et tunc tali expositiō facta vlt̄m⁹ q̄libz cathegorica copulatiue exponētis exponēndā ē p̄ secundā regnā. C Quarta regula est quādū dictio exclusiva addit copule exponēda ē per vnam affirmatiū in qua p̄dicati affrāt de subiecto. et per vnam negatiū de cui⁹ subiecto removet p̄positiū ex dicto p̄dicato. et hoc relatiō diuerditatis aliud. verbi gratia. sortes tñ ē alial. debet sic exponi. sortes ē alial et sortes nō ē aliud ab alial. Deo est aduertēdū q̄ si talis ppō in quādū tur dictio exclusiva copule sit de subiecto cōnō dēterminato aliq̄ signo vlt̄ tdc in exponēte negatiā loco talis subiecti debz p̄ponit relatiū idē titatiō. verbi gra. bō tātū est alial debz sic exponi. bō ē alial et ille non est aliud ab alial. Sīt hō videt tñ aliud. debet sic exponi. hō videt asūdet ille nō vido aliud q̄ alial seu aliud ab alial. Et ratio hui⁹ ē: q̄ si nō sic exponeret sic: sc̄ q̄ subiectū negatiū ess. et relatiū idētitatis et non termin⁹ cōmuniſ. possibile eſſz & casu exponētē esse vera et exposita

esse falsā: hoc declaro sic. Nā posito q̄ nō sint nisi uno homines in mīdo sc̄ sortes et plato. et sortes videat alia num et cū hō multa alia alia et plato nihil videat. hec cēt fīd. hō tñ videt aliud: q̄ nec sortes tñ videt aliud nec plato. Sortes enī videt alia ab alino: et plato nihil videt. et tñ ambe erit vere: sc̄ hō videt alios et hō nō videt aliud ab alino. p̄ma enī est vera. p̄ sorte et secunda et id p̄ platonē. Sed si dicas hominem aliū numer et ille nō videt aliud ab alino. tunc p̄imā ē vera et secunda falsa. p̄ conēm. C Ex isto sequit q̄ multū differt dictiōne exclusiōnā ponere ad copulā et ponere ad p̄dicatiū. Primo q̄mā q̄ ponit ad p̄dicatiū si ne subiectē sit termin⁹ cōdīs sine fini gularis sine signo vlt̄ nō oportet sic loco subiecti ponere relatiū idēti tatis sicut oportet q̄mā dictio exclusiōna addit copule. Secundo q̄ dictio exclusiōna ponit ad p̄dicatiū hoc verbum est manet affirmatiū in etrā q̄ exponēntiū. C Circa istam regulā est sciendū q̄ q̄ dictio exclusiōna ad dūtū copule et p̄dicatiū ē termin⁹ cōnotatiū pot exponi duplīc. hēt etiā q̄ dictio exclusiōna appos. p̄dicato cōnōtatiō. verbi gra. sortes tātū ē come dēv et sortes nō ē aliud a come dēvē. vel hic sortes ē come dēv et nō denominat alio accidētē. C Quinta regula est. si negatiō p̄cedat dictiōne exclusiōni tdc illā. p̄positiō exponēda ē per vnam disidētūm. verbi gra. nō tñ sortes currit. exponēt sic. sortes nō currit vel aliud a sorte currit. Ratio hui⁹ ē: quia ista non tantū sortes currit cōtradicit huic affirmatiū. tñ sortes currit: q̄ exponēs vñ⁹ debi contrā dicere exponēti alterius. Et cū exponēs vñ⁹ sit vna copulatiā exponēns alterius debet cēt vna disiden-ctua p̄posita ex p̄tib⁹ cōtradixēntibus p̄tib⁹ copulatiō. Ex isto sequit

Sexta regla est. non trii sortes currit: sortes currunt. sicut nec v3 p̄ia a distinctiva ad alterd eis partem.
C Sexta regla est. ab exclusiva affirmativa in rectis ad vlem de terminis transpositis est bona p̄itia. vbi sequit tanta alia est hoc: ois homo est aial. ita patz statim per expositionem exclusive. Nam si aial est homo et nihil aliud ab aiali est homo tunc homo est aial et nullus homo est aliud ab aiali per conversionem et per propria hoc est aial. et id ista. ois homo est aial. sequitur exponentes isti. tunc aial est hoc. tunc etiam sequit expositum. Etiam posset phari ista phareo et opposito dicitur p̄it i feri oppositum and. Ex his quod iste syllogismus novus. ois hoc est substantia: tunc aial est hoc: tunc aial est substantia: quod in e qualiter huic sillo d non v3 ois hoc est substantia. ois homo est aial: ois substantia est aial. Unde minor et cōclu huius syllogismi sequitur ad minorē et cōclu alteri syllogismi pueribiliter. Sicut enim ad exclusiva se qd vls de terminis transpositis ita et cōtra. Et non ater dixi in regula ab exclusiva affirmativa: quoniam est affirmativa sequitur. non enim sequitur. tantum hoc non est aial: sed aial est non homo. Nec etiam sequitur. tantum non homo non est aial: sed aial non est homo. Quidam notanter dixi in rectio: qui in obliquio non sequitur. non enim sequitur. quoniam libet clericū: sicut tantum dominus est clericū. Nec etiam sequitur. tunc dominus est clericū. Nam polito quod quilibet clericū haberet unum asinū et eum hoc vnde bouem et cōd hoc quilibet laicū. anā esset verum et p̄is falsū. Nec etiam et cōtra. tantum aīmē clericū: sicut libet clericū est aīmē. vel sic tantum cuius est aīmē clericū: sicut libet clericū est aīmē. utrobique aīmē potesse verū et p̄is falsū. Et ponit sic exemplid de duplīc p̄ite vel ante exclusive h̄i duplīc opinionē de obliquo

que est de ista dubitatione. Vt rursus obliquus possit esse subjectū pp̄is te. **C** Septima regula. Quando dictio exclusiva addit termino significat totū integrale potest exponi duplīciter: scilicet proprie et i proprie. Ut bī ḡia. tantus domus ē alba. exponit sic proprie. domus ē alba et nihil aliud a domo est albus. et sicut hoc dictio propositionis ē impossibilis. Nam si domus ē alba tunc aliqua pars ē et alba. sicut partes vel aliqua alia pars: et illa est alia a domo. Improprie autē sic exponit. domus ē alba et nihil aliud a domo quod nō ē eius pars est albus. et in illo sensu talis est possibilis. **C** Octava regula. Quando dictio exclusiva additur termino significanti numerū tunc potest exponi proprie et i proprie. Ut bī ḡia. tā tā tres homines sunt hic intus. propter exponitur sic. tres homines sunt hic ita? et nulli alii a tib⁹ hoc ē tunc hic ita? et tunc exponendo dicta. pp̄o ē impossibilis. Si ei tres homines sunt hic ita? tunc duo homines sunt hic ita? si duo homines sunt nulli a tib⁹ hoc ē: eo quod duo homines sunt et nulli sunt tres homines. Improprie autē exponit sic. tā tā tres homines sunt hic ita? si tres homines sunt hic ita? et nulli sunt tres homines. Et sic dicuntur. quando dictio exclusiva ponitur circa terminum significantem numerū potest exponi ḡia alienatio. et tunc exponitur proprie. vel gratia pluralitatis: et tunc exponitur improprie. **C** Nonā regula est quando dictio exclusiva addit termino communis distributo habenti plura supposita. sicut dicendo. tantum ois homo est risibilis tunc illa propositionis potest exponi proprie et improprie. proprie sic. tantum ois homo est risibilis. et nulli aliud ab omni homine est risibile. et sic predicta pp̄o est falsa. supposito quod istius termini homo sint acti plura supposita. Improprie vero sic. ois homo est risibilis et nihil aliud ab homine est risibile. et sic predicta pp̄o ē vera.

Sophisma. III VI.

Sophisma. III VI. ē in
tā sorte calefit. posito casu q̄ sorte
calefit et nihil aliud a sorte qd nō
fit pars eius.

Cuncti probat sophisma. Sortes
calefit et nihil aliud a sorte qd nō ē
pars calefit: ḡ sc̄.

CImprobat sophisma. Sortes ca-
lefit: ḡ pars est calefit: sed pars so-
rtes est aliud a sorte: ḡ nō tantū so-
rtes calefit.

CAd sophisma respondeat q̄ ē im-
possibile. sc̄m q̄ arguit per secun-
dū argumentū: et hoc sc̄m expōem
pp̄iam. sed sūm eī expōitionē im-
propriam ē possibile et verū stante
casu sūm q̄ probat primū argumē-
tū. Ulterī dico q̄ hec dictio tantū
nō pot addi teris cōcretis faciendo
categoricā possibile affirmatiuaz
cū hoc verbo est: secundo adiacente.
cōcretis quidē quoniam abstracta si-
gnificat rem distictā ab illo. p̄ quo
supponit cōcretū. Tū hec nō ē pos-
sibilis. tātū albi est. nō sequit tātū
albū ē: ergo albedo ē: et per p̄m ali-
liud ab albo est. secundo dico q̄ non
pot addi termino significati totū
integrale vel essentiale faciendo ca-
thegoricā affirmatiuam possibilez
cū hoc verbo ē secundo adiacente. Tū
hec ē impossibilis tātū dom⁹ est. si
ter hec tantū homo est. nā sequitur
dom⁹ est: ḡ paries ē: et per p̄m nō tā-
tū dom⁹ est. q̄ paries est aliud a do-
mo. si r̄ tātū ho ē ergo ala est. sed alia
est aliud ab hoie: ḡ nō tātū homo est.

Certio dico q̄ nō pot addi tertio
significati rō diuisibile sc̄p̄d cl̄. pno
mine demōstrativo faciendo pp̄ez
affirmatiuā possibile de h̄ vbo ē se-
cundo adiacente. nā ad quidē rem di-
uisibile ē sequit medietate et p̄ esse
q̄ ē aliud ab illa re. Tū hec ē possi-
bilis tātū hec aqua ē. tātū hec albedo
est. nā si hec ad ē vel hec albedo est
tāc medietates sūt que sūt alie ab
eo: ergo nō tātū hec aqua est nec tā-

tum hec albedo est. **C**Quarto di-
co q̄ nō pot addi termino relatio-
ad quem sequit de presenti suū coe-
relarium. Et ergo hec est impossibi-
lis tantū pater est. nam sequit. tan-
tum pater est: ergo pater est. et ul-
tra ergo aliud a patre ē. et ultra: er-
go nō tantū pater est. Quinto di-
co q̄ nō pot addi termino numeri
lūtia binariū. Tū hec n̄ ē possibilis
tātū tria sūt: sed q̄ tātū tria sūt: ḡ tria
sūt. et ultra: ergo duo sūt. ergo alia a
tribus sūt: ergo nō tantū tria sūt.

CSexto dico q̄ nō pot addi terio
collectivo semper intelligendo fa-
cere. p̄positionem exclusivaz affir-
mativam possibilem de hoc verbo
est secundo adiacente. Unde hec ē im-
possibilis tantū populus est. Terci
tamen sic ē q̄ in p̄dictis potest ad-
di faciendo p̄positionez de hoc ver-
bo est tertio adiacente. Unde hec
est bene possibilis. tantum loro est
grammaticus. similiter ista tātū do-
m⁹ ē dominus: tantum homo est ho-
mo. tantū pater est pater. tātū tria
sunt tria. tātū popul⁹ est populus.
P̄o quo notandum est. p̄ regula q̄ q̄
p̄dicat alium. p̄pōis exclusiva af-
firmatiue cōuenit terio significati
p̄tem de qua nō ē verificabile s̄ b
iectū illi⁹. p̄pōis vel accidetī cōno-
tato plūbie cōtū tātū illa p̄pō. ē im-
possibilis. vbi grā. tātū ho mōuet. s̄ p̄
dicatum mōues nō ē verifi-
cable solū de hoie. verū est etiam de
parte vel accidēte homis. Et ergo
hec nō ē possibilis tantum homo
uet. nec etiā ista tantum albi mo-
uet. Et notāter dixi significanti p̄
tem de qua subiectū nō ē verifica-
bile. nam quando p̄dicatū conve-
nit tātū parti. p̄positio exclusiva po-
test ē possibilis. sicut ista tātū
aqua ē humida. Nam li humidum
cōuenit aqua et parti eius de qua ē
verificabile hoc nōmen aqua. Sed
quando p̄dicatū est tale q̄ nō ē ve-
rificabile d̄ parte subiecti nec etiā

Sophisma. xxxix.

de occidente eius tunc proposito affirmati
va exclusiva cuius est illud predicatum
dicitur possibilis. ut dicendo tunc homo cur
rit: vel dicendo tunc homo est grammaticus.
ut si currere attribuimus homini et
non per ipsum hunc. et sicut esse grammatici
attribuimus homini et non per eum.

Sophisma. xxxvii. Est
unum est et nihil aliud ab uno est: g
tunc unum est. **C** Secundo sic. oem ens
vnus ens: g tunc vnus est et. **C** Tercio
sic. oem ens est vnde ens: g tunc vnde ens
est ens et per se. tunc vnde est. aliope
quia non est aliquid ens qui ipsum sit vnde
ens. pia tria ab utriusque exclusione fin
de termino transpositio de quo dice
bat in sexta regula. **C** Quarto. tunc
ens est: g taliter vnus est. pia tria: q; ens
et unum connertunt.

C In oppositum arguit. Plura sunt
et non tantum vnde est. **C** Secundo sic
illa ar. in primo phisicorum disputat
contra permenides et melissum qui
postuerunt tunc vnde est ens.

C Ad sophisma respondeatur q; tunc
ens sensum proprium est verum tunc
q; probant tres prime rationes. Qz ex
ponendo sophisma propriam sic. tunc
vnus est. i. vnus est et non plura
sunt. sophisma est falsum: modo pme
nides et melissus cocesserint tantum
vnus esse ens ad istud sensum q; vnde
esset ens et non plura essent entia.
et istud sensum improbat phisico.

Sophisma. xxxviii. Est
tantum vnde homo est homo. **C** Probab.
vnus homo est homo et nihil aliud ab uno
homo est homo: g et. **C** Improbatur sophisma. Tantum animal est ho
mo: g tantum animal differt a non ho
mione: quia homo et differens a non
homine idem sunt. Et ultra tantum
animal differt a non homine: g tan
tum animal differt ab animali cujus ani
mus fit non homo. Phis est solidum. **C** Se
cundo sic. si tantum animal fit homo. g tan
tum animal esse hominem est vera dictio for
g. ill.

vno homo est homo: negat: q; nihil est
aliud ab uno homo. Ie non sit aliud ab
vno homo et tunc est homo. Sed dices. p
batur q; utique multe sunt vnius homo: q;
omnis homo est vnius homo. probat: quia co
tradictorium eius est falsum: sed alt
quis homo non est vnius homo. **C** Se
cundo sic: quia hec est vera. quilibet
homo est vnius homo postquam hoc sicut
sunt etiam quilibet masculini generis dis
tribuit istud terminum homo pro masculi
bus solid. Reretur negando istam. olo
homo est vnius homo propter mulierem que
non est vnius homo. Et quod dicitur contradic
ctoria ei est falsa. s. aliquis homo non est
vnius homo. **C** Ad hoc rideat nega
do q; sit ei prodictoria. q; i ista. aliquid
homo non est vnius homo. iste terminus
homo substantius restringitur ad ma
sculinum genere ratione sui adiectum quod
est aliquis: sed adiectum et substantiu
m debeant conuenire in genere. et per
propter supponit pro masculinis so
lum et non pro feminis. et per propter
ppotes non prodictoria. Sed dices
que est ergo prodictoria. Dico q; ista.
aliquis homo vel aliqua homo non est
vnius homo. et illa est vera. **C** Ad ali
am quod dicitur. quilibet homo est vnius homo
et negat pita: q; in pita homo distribui
tur solidus pro masculinis ratione istiusfin
cathethorum ad libet quod est masculi
ni generis. in pista autem homo distri
butur tam pro masculinis q; pro fe
mininis.

Sophisma. xxxix. est isto
animal est homo. **C** Probab sophis
ma. animal est homo et nihil aliud ab
animal est homo: g et. **C** Improbatur sophisma. Tantum animal est ho
mo: g tantum animal differt a non ho
mione: quia homo et differens a non
homine idem sunt. Et ultra tantum
animal differt a non homine: g tan
tum animal differt ab animali cujus ani
mus fit non homo. Phis est solidum. **C** Se
cundo sic. si tantum animal fit homo. g tan
tum animal esse hominem est vera dictio for
g. ill.

Sophism*a*.xli.

metr. et si sic; tunc deinde non est verum
est de illo esse sit aliud ab eo quod est animal
esse hominem.

C Ad sophisma r^endetur q^{uod} ipsum est
verum. **C** Ad ip. obationem dicimus q^{uod}
ista p^{ri}ma non vix. tamen animal differt a non
hominis: q^{uod} animal differt ab asino. **S**ed
diceremus, p^{ro}bemus utique sit bona p^{ri}ntia
q^{uod} sequitur per secula regulam. tamen animal
differt a non homine: q^{uod} differens a non
homine est animal. et ultra, omne dif-
ferens a non homine est animal: q^{uod} oⁿe
differens ab asino est animal: q^{uod} tamen
animal differt ab asino: ergo sequitur a
primo ad ultimum. tamen animal differt
a non homine: q^{uod} tamen animal differt
ab asino. **C** Dic dicit q^{uod} non sedetur
omne differens a non homine est ani-
mal: q^{uod} omne differens ab asino est a-
nimal sed est fallacia p^{ri}ntia arguendo
ab inferiori ad superiori cum dis-
tributione. Nam differens a non ho-
mene est inferior q^{uod} sit differens ab
asino. **C** Ad altam improbationem
videbit in uno alio sophisme co-
simili hinc propositioni: tantum animal
est e hominē verum.

Sophisma.xl. Est istud. **I** tum sortes
scit septem artes liberales. posito ca-
sus sciat septem artes liberales et
plato de septem sciat tres solidi et ci-
cero quatuor: solum: et q^{uod} non sunt
nisi isti tres homines in toto mundo.
Lunc **C** Probat sophisma. sortes
scit septem artes liberales et nullus
alius a sorte sciunt septem artes li-
berales: q^{uod} in sorte scit septem artes li-
berales. **C** Improbatur sophisma.
Alius a sorte sciunt septem artes libe-
rales: q^{uod} non tantum sortes scit septem
artes liberales. Antecedens probat
quia cicero et plato sciunt septem ar-
tes liberales ut patet per casum. q^{uod}
sortes et plato sunt alii a sorte: q^{uod} alii
a sorte sciunt septem artes liberales.
C Respondeatur ad sophisma q^{uod} ipsum
est verum. **C** Ad improbationem ne-
gatur p^{ri}ntia. eo q^{uod} ista. tantum sortes

scit septem et debet sic erponi. for-
tes et non alius a sorte. et non sic. for-
tes et non alii a sorte. eo q^{uod} a singu-
lari numero non debet fieri exclu-
sionis fin numeris singulareis. Mo-
do quoniam plato et cicero sint alii a sor-
te non tamen sunt alii. Quid dice-
re agit utique bene sequatur alii a sor-
te: q^{uod} non tantum sortes. Nam bene se-
quuntur alii a sorte currunt: q^{uod} non ta-
tum sortes currunt. Respondit q^{uod} hoc
est solum ratione predicatione seu rati-
one materie et non ratione forme ta-
lio propositionis. Unde licet et est
taliter natura q^{uod} non potest concordare
pluribus nisi concordat cuiuslibet illa-
rum et ratione illius impossibile est q^{uod}
alii a sorte currant quam alii a sor-
te currat. et ideo sequuntur alii a sor-
te currat: q^{uod} non tantum sortes currunt.
et etiam bene sequuntur. alii a sorte cur-
runt: q^{uod} non tantum sortes currunt: sed
qua scire septem artes liberales po-
test concordare pluribus simul ab his
hoc q^{uod} concordat cuiuslibet illorum di-
uisum non sequitur alii a sorte sciunt
septem artes liberales. q^{uod} alii a sor-
te sciunt septem artes et per consequen-
tiam non sequuntur. alii a sorte sciunt septem
artes: q^{uod} non tantum sortes sciunt septem
artes. **C** Similiter probaret et unum
probaret hoc sophisma. Ioli sortes
fert lapide posito q^{uod} ferat unum lapi-
dem et plato et cicero ferant unum
alium lapidem sicut et nullus co-
rum ferat lapidem se solo et non sunt
missili tres homines in toto mundo.

Sophisma.xli. Est istud. **I** tum alter
istorum currit posito q^{uod} sortes et plato
currunt etnulla alia. et in sophisma
te per hunc istorum demostretur sortes et
plato. **C** Probatur sophisma. Alter
istorum currit et nihil aliud ab
altero istorum currit: q^{uod} tamen alter
istorum currit. **C** Improbatur so-
phisma. tamen alter istorum currit: q^{uod}
reliquis non currit. quod est contra
casum. **C** Secundo sic. uterq; iso-

Sophisma.xliii.

rum currit: & non tantum alter isto
rum currit.

C Ad sophisma respondeat q; si hec
dictio alter capiatur pro signo par-
ticulari sophisma est verum sicut, p-
bat prima ratio. Si vero li alter ca-
piatur pro dictione significante nu-
merum vel principium numeri sic
sum unproprium prout scilicet
excludit invenitum maior: uno so-
phisma est falsum. Nam tunc est sen-
tia q; unus istorum currit: nō am-
bo: & hoc arguit alie due rōes vltie

Sophisma.xlii.

Est istud
sortevidz se, posito casu q; quilibz
homovideat se et nullum alium.

C Probatur sophisma. Hoc relati-
num se quod est relativum identi-
tati refertur ad hunc terminus sor-
tes cum dicitur tantu sortevidz se
& idem est dicere tantu sortes vidz
se et tantu sortevidet sortem. Sep-
hec est vera, tantu sortevidet sor-
tem, per casum: quia sortevidz sor-
tem et nullus alius a sortevidz sor-
tem: getram hec est vera, tantu sor-
tes videt sorte. **C** Improbatur so-
phisma. alius a sorte videt se: & non
tantu sortevidet se, pna tenet aīs
probatur ex caln.

C Ad sophisma respōdetur q; ipm
est verum licet probat prima ratio

C Ad improbationē negatur pna
eo q; li se in ante et pntē non refert
idem quod tamē oportet si debe-
ret valere pntia. bene tamen sequi-
tur. alius a sorte videt sortem: & nō
tantu sortevidz se. i. sortevidz
se et nullus alius a sorte videt sorte.
Sed alius potest ponit casu scilicet
& sortevidet se et cum hoc multi
ali boles videant sortem et non vi-
deant se. in isto casu sophisma esset
falsum: scilz. tantu sortevidet se.
sicut hec. tantu sortes videt sorte.
Et si arguat. sortevidet se et nullus
alius a sorte vidz se: & tñ sortes vidz
se. negat pntia eo q; li se non idē re-

fert in ante et psequete. sed ista p-
quentia bene valeret. sortevidz se
et nullus alius a sorte videt sortem
& tantu sortevidet se. sed tunc al-
tera exponentium esset falsa illo ca-
su positio.

Sophisma.xlii.

Est istud
verum oppontur falso. **C** Proba-
tur. verū opponit falso. et nihil ali-
ud a vero opponit falso & rc.

C Improbatur sophisma. Tantu
verū oppontur falso: & tñ verū &
falsum sunt opposita. pntia tenet:
quia bonum et malum sunt opposi-
ta. similiter calidum et frigidum &
humidum et secum.

C Ad sophisma respōdetur q; ipm
est falsum. Et quando dicuntur verū
oppontur falso: cōceditur. et nihil
aliud a vero oppontur falso. hoc ne-
gatnr: quia non solum verū oppo-
nitur falso: sed etiam falsum oppo-
nitur falso. eo q; nihil prohibet duo
contraria simul esse falsa: sicut ista
omnis homo currat, nullus homo
currat.

Sophisma.xliii.

Est istud
calidum contrariatur frigido.

C Probatur sophisma. Calidū cō-
trariatur frigido & nihil aliud a ca-
lidū contrariatur frigido: & rc.

C Improbatur sophisma. tantum
calidū contrariatur frigido: & tantu
calidū et frigidū sunt contraria.
pno est falsum: q; etiam humidū et
secum sunt contraria:

C Ad sophis. rideat q; ipm ē verū.
q; dicit tñ caliduz pntia frigido: &
rc. negat pntia. ex eo q; in pntia fit ex-
clusio circa incomplexū et in secun-
da circa complexuz. In prima li tñ
tum excludit solum circa li caliduz
sed in secunda excludit circa hoc cō-
plexum calidum et frigidum: sicut
et in ista. tantum calidum & frigi-
dum contrariant. et ideo multum
differt dicere. tñ calidū pntaria.

g.iii.

Sophisma.xlvii.

frigido. et dicere trinum calidum et frigidum
sunt p[ro]p[ter]a. et trinum calidum et frigidum triant

Sophisma.xlv. *Sors tñ*
est asinus.

C Probat. *Eius iudiciorum est falsus:* q[ui] idem est verum. p[ro]p[ter]a t[em]p[or]e. p[ro]p[ter]a
n[on] eius contradictorum est. sors tñ n[on] est asinus. et illa est falsa ex eo q[ui] de alio a
sorte: vera est dicere q[ui] sit asinus.

C Improbatur sophisma. Nam se
quis sortes tñ est asinus: ergo sortes
est asinus.

C Ad sophismam r[ati]onis q[ui] ipm est fal-
sus. Ad improbationem d[icitur] q[ui] illa n[on] est
ei[us] iudiciorum. sed ista sors n[on] tñ est
asinus: vel ista n[on] sors tñ est asinus.
ita q[ui] oportet negationes cadere
super dictio[n]em exclusivam. modoque
libet ista est vera.

Sophisma.xlvii. *Est ista*
non tñ chymera currat.

C Probat sophisma. Nec est falsa ta-
tum chymera currat: q[ui] hec est vera. n[on]
tñ chymera currat. p[ro]p[ter]a tenet: q[ui] co-
tradicit. Ans p[ro]p[ter]a ex eo q[ui] piace est
falsa. scilicet chymera currat.

C Improbatur sophisma. N[on] sequit
q[ui] tñ chymera currat. q[ui] aliud a chy-
mera currat. p[ro]p[ter]a est falsus. q[ui] nihil est
aliud a chymera. p[ro]p[ter]a videt tenere
et h[ab]ere. q[ui] bene sequit n[on] tñ deo intelligit.

C Ad sophisma respondeat q[ui] ipm est
verum. Ad improbationem q[ui] dicit
n[on] tñ chymera currat: q[ui] aliud a chy-
mera currat. negat p[ro]p[ter]a ex eo q[ui] an-
tecedens est negativa et p[ro]p[ter]a est affirmativa
t[em]p[or]e. ans nihil ponit. et p[ro]p[ter]a aliquid
ponit. m[od]o ex negativa n[on] sequit af-
firmativa. nec arguedo a negativa
ad affirmativa v[er]o p[ro]p[ter]a. etiam p[ro]p[ter]a
eandem rationem hec p[ro]p[ter]a n[on] v[er]o n[on] tñ
deus intelligit: ergo aliud a deo in-
telligit. et hoc p[ro]p[ter]a ex alio. q[ui] ista non
est deus intelligit v[er]o v[er]o dissi-
git ista aliud a deo intelligit e[st]o
q[ui] altera pars: sed a dissi[gu]lta ad al-

teram partem n[on] valeat p[ro]p[ter]a. Alioquin
declarat. n[on] ista tñ deus intelligit
valeat v[er]o copulatio[n]is: q[ui] ista n[on] est
deus i[nt]elligit que est ei[us] contradic-
toria valeat dissi[gu]lta. I[st]a nullus
deo intelligit vel aliud a deo intelligit
que est cōposita ex categoricis
contradicib[us] categoricis copu-
latu[n]e equivalentib[us] h[ab]ent tantum deo
intelligit. scilicet.

Sophisma.xlviii. *Sors*

scit tñ tres homines currere. polito

casu q[ui] sex homines currat et q[ui] de tribus

sortes sciat q[ui] currat. et n[on] de alio.

C Tunc probatur sophisma. Sortes

scit tres homines currere. et sors scit si

plures q[ui] tres currere: sors scit si

t[em]p[or]e homines currere. Ita p[ro]p[ter]a

p[ro]p[ter]a exclusiva sim illud ipso

excludit maiorem multitudinem.

C Improbatur sophisma. Nullus fal-
sus scitur a sorte. sed tñ tres homines

currere est falsus: q[ui] tantum tres ho-

mimes currat n[on] ita sorte. et p[ro]p[ter]a

hec est falsa in formet. sortes scit tñ

tres homines currere. Respondeat q[ui] li-

tim potest referri ad hoc verbu[m] scit. ut

potest referri ad illud q[ui] dicitur. Si p[ro]p[ter]

sophisma est verum. sicut probat p[ro]p[ter]

ratio. Si sedo sophismi est falsus. si

probat contra ratio. scilicet.

Sophisma.xlviii. *est istud*

possi-

bile est sorte videre t[em]p[or]em homini

n[on] videns se. posito casu q[ui] cicero

et plato. et robertus sint homines non vidē-

tes se et q[ui] o[ste]nsi ab eius vidēt se. H[oc]

est possibile. ponit cu[m] hoc q[ui] sors vi-

deat tñ tres homines cu[m] hoc etiā est pos-

sibile. Ita casu posito hec o[ste]no omis-

ho n[on] vidēs se cōvertit cu[m] istis tri-

bus hi sūptis. p[ro]p[ter]a n[on] videns se. ro-

bertus n[on] vidēs se. cicero n[on] videns

se. q[ui] sequit[ur] o[ste]nsis ho n[on] vidēs se dispu-

tat: ergo plato disputat. et cicero dis-

putat. et robertus disputat. Simili-

miter sequitur econuerso. L[et]at ar-

guit sic. Possibile est q[ui] sorte videat

Sophisma. xl.

trif plonem et ciceronem et robertum: sed possibile est quod sola videt tria oea ho mina non videntur se. quia tamen ex eo quod illa conuertitur sicut dictum est. ante cedens notandum est se.

Contra improbat sophismum: Si possibile esset quod sola videret tria oea huiusmodi non videtur se ponatur etiam: quo facto ergo an sola videt se: an non videt se. Si dicatur quod videt se tunc sic. sola videt se quod sola videt alium ab aliis non videtur ex eo quod sola non est de numero hominum non videntium se sicut pater et filius. Et rite sequitur quod sola non videt tria oea huiusmodi non videtur se. Si dicatur quod sola non videt se. tunc sic. solas videt tria oea huiusmodi non videtur se quod sola videt oea huiusmodi non videtur se est sola. Tunc arguitur sic. videtur oea huiusmodi non videtur se est sola: sed sola non videtur se sicut iudicis: quod sola videt se ipsum cum oppositis dicitur.

Contra sophismum: videtur quod ipsum est falsum. et implicatur hoc dictio sicut dictum est. **C**ontra rotem. probantem sophisma dicitur. quod causus est impossibilis. hoc enim est quod possibilis una tri alteri non est impossibilis. quod ad primam parte causa quae ponitur quod pro cicero et roberto sunt homines non videtur se. et quod oea ali ab ali videtur se: sequitur quod sola sit videtur se postquam sola non est de numero illorum trium. **C**ontra scholam pitem causam quae ponitur quod sola videt tria illos tres: sequitur quod sola videt se. et id totaliter causa sequitur hoc dictio. sed quod sola videt se et quod sola non videt se. et id totaliter causa non est admittenda. sed hoc quod posse se videtur sit admittenda.

Sophisma. xli. Est hoc. et ad ipsum est: quod non tria per se sunt. **C**ontra probat sophisma. Tamen per se: ergo pater est. tenet quod ab exclusione ad suam placitatem. et vice versa: quod alii sunt et ultra sunt: et ali-

ud a pate est: quod si tria per se sunt tria per se sunt. **C**ontra improbat sophisma. qui est una pars: cuius oppositum patitur non repugnat anti: quod sophisma est falsum. quod tamen ex eo quod ad bonam rationem requiritur quod oppositum patitur repugnat anti. an nos probat. nam opus rotestatione est tria per se sunt. modo illa non repugnat anti. sed est ipsummet an nos vel salte sibi oīno simile.

Contra sophisma respondet quod ipsum est vere. et quod dicitur oppositum patitur non fert oppositum anti. Dico quod immo. et quod dicitur oppositum patitur est ipsum an nos. coceditur. sed id non fert oppositum superius. Hoc negatur quod propositum hoc dictum est bene fert superius oppositum ex eo quod impossibile fert quodlibet: quod oppositum immo ipsius. modo dico quod ista est impossibilis tria per se sunt impossibilis gra mate rie haec teriorum in ipsa positiorum una cum ista dictione exclusiva sunt. Pro cuius maiori declaratione ponitur aliquae exclusiones an quod permittitur aliis distinctiones. Prima est quod aliquid propositum est gra forme propositum. et aliquid dicitur immo possibilis gra forme propositum. et aliquid dicitur significandum. Hoc vel sic propositorum ad significandum. Illud immo possibilis de forma que sic se habet quodvis. propositum cuius forma est impossibilis et intelligitur per formam propositum est categorica: id est hypotheticum. sicut est negativum affirmatumque. sicut est usque per particulariter definitum singulariter. Et id dicitur dicitur propositum quod abesse sicut categorice indefinite affirmatur ille dicatur et causis forma est bene possit et diffinis materie. quod forte una est materia naturali alia immaterialiter. sicut esset iste que homo est animal. homo currit. si autem est dñe propositus quod est ens eiusdem categorie vel eisquo ille est diffinis forma si dicatur iste dñe oīs homo currit aliquid homo currit. vel iste dñe oīs homo currit oīs homo non currit. Illa autem propositum immo possibilis gra matice quod scilicet habet quod non oīs propositum cuius forma est immo possibilis. Exemplum de impossibili gra forme. sicut

tes & r sofa nō est. a & r nullā a &. Et
ultra q̄l copulatiua p̄posita ex p̄ti
b° adiuncte. Dicētibus. Ex̄plū sc̄di
fida. de⁹ nō ē de⁹. Ista ei nō ē im-
possibilis ḡa forme q̄r ista. bō nō ē
chymera cōtilis forme nō ē impossibi-
lis. tñ q̄ sic i possibile ē eē s̄c̄d̄ ista. p̄
p̄ significat de⁹ nō ē de⁹ ip̄a d̄ im-
possibilis. r d̄ impossibilis ḡa mate-
rie. Et sicut dict̄ ē de dupli p̄-
pōne impossibili. f. ḡa materie & ḡa
forme. ita distinguit̄ p̄ possibili p̄
p̄ necessaria. q̄r qdā ē necessaria
ḡa forme & qdā necessaria ḡa ma-
terie. Distinctioēs hōz mēbri p̄n
patere ex p̄dictis. C. Alia distictio
est q̄ duplia s̄t relatio. q̄r quodā
s̄t ad que sequitur sua correlatio
mediata hoc v̄bo ē qd̄ ē verbū p̄n
t̄p̄o. s̄t ista dñs & seru⁹. p̄i & fili⁹.
Nā sequit̄ dñs ē. ḡ seru⁹ ē. p̄i ē. ḡ
fili⁹ ē. recouerso. C. Alia s̄t relatio
ua ad qnō sequit̄ ex̄p̄o. relatio
mediata v̄bo de p̄nti. s̄t bñ median
te b̄ verbo p̄t v̄l mediata verbo de
pterito vel de futuro. s̄t ista
sc̄ia & sc̄ibile. p̄i & posteri⁹. nā non
sequit̄ s̄t b̄le. ḡ ei⁹ sc̄ia ē. s̄t b̄
sequit̄ sc̄ibile ē. ḡ sc̄ia ei⁹ p̄t ee. S̄t
nō sequit̄ p̄i ē. ḡ posteri⁹ ē. s̄t b̄ se
quit̄ ḡ posteri⁹ erit. S̄t nō sequit̄
posteri⁹ ē. ḡ p̄i ē. s̄t b̄ sequit̄. ḡ p̄i
nō fuit. ita etid̄ de istis relatiois cā
reauisatd. C. Tertia disti⁹ ē q̄ rela-
tio. p̄mo d̄ict̄ qd̄ dicit̄ equi-
paratio de quoꝝ numero & relati-
ud sc̄le. qd̄ i aut̄ dis̄parantie. & illa
s̄t duplicita. quodā s̄t sup̄p̄ois si-
ent ista dñs p̄. quodā sup̄p̄ois s̄t
ista fili⁹ p̄u⁹. L̄c̄ sit p̄ma p̄. Nulla
pp̄o mē cathego. ē impossibilis de
forma. p̄i & nullā ē. pp̄o mere cathe-
gorica q̄ sic se habeat q̄ ols. pp̄o c̄
fili⁹ i forma fit i possibilia. vñ si et̄
aliq̄ maxie et̄ ista. de⁹ nō ē de⁹ vel
ista de⁹ dyabol⁹. mō b̄ est falsd. qd̄
multe s̄t eis cōst̄ in forma q̄ non
s̄t impossibiles. vñ ista chymera nō
est chȳera ē s̄t i forma huic de⁹ n

et̄ de⁹ r tñ hec chymera nō est chy-
mera nō est i possibilia. s̄t ista hō ē
atol est s̄t i forma huic de⁹ dyab-
olus. sed nō i forma. & tñ hec hō
est atol nō est i possibilia. Secunda
exclusio. Multe tñ cathegoice p̄o-
pōes s̄t i possibiles ḡa materie. p̄i
de ista deus nō ē de⁹ chymera ē chy-
mera r. C. Tertia cōclusio. Nā est
aliqua prop̄o hypothetica i possibilia
de forma. s̄icut ista. a & r nullā a est.
nā ols copulatiua s̄t i forma ē im-
possibilis. Et̄ itelligo p̄ prop̄oēs si-
m̄i forma dicte copulatiue q̄ p̄po. ex
cathegoice libiūcē. Dicētib⁹ s̄icut
ē p̄dicta. pp̄o copulatiua. C. Quar-
ta cōclusio. Nulla prop̄o mere cathe-
gorica ē necessaria de forma. p̄i hoc
nā s̄t i forma v̄p̄e ē ista de⁹ de
us. sed b̄ nō. q̄ nō q̄l s̄t i forma
ē necessaria. Imo aliq̄ s̄būlīs i
forma ē impossibilis. hec hec chyme-
ra ē chymera. C. Quinta cōclusio. ali-
qua prop̄o mere cathegorica b̄ nō est
necessaria ḡa materie. p̄i b̄ de ista
de⁹ & de ista. hō est atol C. Serta
p̄. Multe st. pp̄oēs hypothetice ne-
cessarie de forma. p̄i de ista. a est v̄l
nullā a est. p̄i hoc q̄r ei⁹ p̄dictio ē
i possibilis de forma sic dicebat cir-
ca tertia cōclusionē. s̄t om̄e tales
cōditionales s̄t necessarie de forma.
si nullā a est b. nullā b ē a. si om̄e b ē
a quoddā a est b. si quoddā b ē a qd̄
dā a ē b. & ols p̄fles q̄r ols cōditio-
nales s̄t i forma s̄t necessarie. C. Septia p̄o est. q̄r hec dictio
exclusua tñ addit̄ termino relati-
uo dis̄paratit̄ i pp̄oē affirmati-
ua de hoc verbo est. secundo adiacē-
te nō facit prop̄oē impossibilē de
forma. vt hic. tñ p̄f est. p̄i qnō que
lib̄ huic s̄t de forma est i possibili-
lio patet de ista. tantid̄ de⁹ est q̄ de⁹
propositioni est s̄t i forma. et tñ
nō est i possibilis. C. Octava cōclu-
sio. q̄r dictio exceptiua addit̄ ter-
mino relatiuo dis̄paratit̄ i pro-
p̄oē affirmativa de b̄ v̄bo ē sc̄do ad

Sophisma. l*ii*.

iacit te b*n*i facit prop*o*em i possibil*e*
gra materie. v*n* hec e*p*ossibil*e* gra
materie t*m* p*r* est. t*m* d*n* u*e*: t*m* t*m*
est q*u*od qualis tal*e* gra materie sequ*u*
tur p*o*nto*n*a sicut de*o*ncebat i p*u*
cipio sophisma*d* de*u*ta t*m* p*a*ter *e*.
C Non a conclusio. si d*o* exceptiu*s*
ad*u*at relatio equiparati*e* no red*u*
dit prop*o*em i possibil*e* nec gra fo*r*
me nec gra materie. v*n* hec n*o* e*m*
possibil*e* t*m* s*f*ile = p*o*nto*c*atu*q* o*a*
e*l*lent h*u*lia hec e*s*te*v*era si formare
t*m* simile est.

Sophisma. l. Et B. T*m* ho*m*
currit: g*t*an*u*tu*h*omo monetur.
C Prob*o*bat sophisma. N*o* arguitur
ab i*ter*ior*e* ad super*e* affirmatione:
C In*op*posit*o* arguit. a*n*o p*o* esse
ver*u* p*o*nt*e* et al*e* falso. p*o*na t*z*. aff*u*
pt*u* p*o*. p*o*nto*q* h*o* curreret *z* nihil
aliud ab h*o*ie curreret *z* equus mo*u*
neret *z* no*o* curreret. t*u* hec e*s*et ve*u*
ra t*m* hoc currit ista ex*te* fl*u* t*m* ho*m*
monuetur.

C Ad sophisma*n*on*d* q*u* ip*m* e*f*al*u*
su*g*am v*n* a p*o*te exponet*u* puta in
exponet*u* negati*e* a*l*it*u* process*u* ab i*ter*
ior*e* ad super*e* negative et tal*e*
process*u* no*v*.

Sophisma. li. Et B. L*at* i*u*
ho*m* currit: g*t*an*u*tu*h*omo currit. V*id*et q*u* no*o* fit ver*u*
sicut nec p*o*ed*o*. s*o* pro*o*pt*u* n*o*ne*o* ro*m*
C R*u*def*u* q*u* b*n* lequit i*m* h*o* currit
g*t*an*u*tu*h*omo currit. q*u* expones v*m*
l*u* lequit ad exponet*u* alter*e*. m*al* i*u*
no*o* ab h*o*ie e*m* p*l*u*q* al*u*nd ab al*u*li
z*g*h*o* dic*u* null*u*li*u*nd ab h*o*ie et
null*u*li*u*nd ab al*u*li*u* est bona p*o*na
q*u* arguit a*l*ior*e* ad i*ter*ior*e* negative

Sophisma. lii. Et B. T*m* ded*e* de*u*
um e*s* ver*u*.
C Prob*o*bat. hec e*s* vera. t*u*tu*de*
de*u*us: g*t*ant*u* de*u*esse ded*e* e*s* ver*u*
p*o*nt*z*. N*o* sicut hec e*s* bona*z*: lor*u*
tes currit: g*t*or*u*te*c*urrere e*s* ver*u*
ita*z* sequ*u*it i*m* prop*o*ito. a*n*o pat*z*. ex

co*q* hec e*s* vera ne*z* de*u*z nihil ali*u*
u*o* a de*o* e*s* de*u*: g*t*u*m* de*u* e*s* de*o*.

C Imp*ro*b*o*at. h*o*iem e*z* al*u*le*z* e*s* ve*u*
rd*u* *z* per p*o*is*z* n*o* ded*e* de*u*um
e*s* ver*u*. **C** Sec*o*do*u* si t*u*tu*de*
de*u* e*s* ver*u*: g*t*om*u* ver*u* e*s* ded*e* e*z*
de*u*. p*o*is*z* e*s* falso*z*. p*o*na t*z* p*o*sch*u* re*u*
gul*u* ab exclus*u*a ad v*le*um de*ter*is
transposit*u* *z*.

C Ad sophisma*r*u*de* q*u* h*o* intellig*u*
q*u* sit de*sub*iecto exclus*u*o. it*o*
q*u* hoc tot*u* tant*u* de*u*esse ded*e* h*o*
iect*u*. sophisma*e* e*s* ver*u*. Nam tunc
significat q*u* ista prop*o* e*s* vera. t*m*
de*u* e*s* de*u*. nec t*u*le*z* e*s* prop*o* exclus*u*
u*o* licet ei*z* dict*u* b*n* corresp*o*de*u*at
prop*o* exclus*u*o. Si aut*u* cap*u*at p*o*
ut e*s* prop*o* exclus*u*o. sic sophisma*e*
falso*z*. N*o* tunc significat q*u* de*u*esse
de*u* e*s* ver*u*. *z* nihil aliud q*u* ded*e*
de*u* e*s* ver*u*. *z* hoc e*s* falso*z*. *z* se*u*
c*u*d*u* hoc r*o*e*s* var*u* v*is* suis.

C Consequenter restat ponere so*ph*
ismata circa ist*u* dict*u*em sol*u*. et
sc*o*in hoc sit prim*u* sophisma.

Sophisma. l*iii*. Ad sol*u*
rere. sequ*u*it h*o*iem currere.

C Prob*o*batur sophisma. N*o* ad ist*u*
sol*u* homo curr*u* sequ*u*it ista homo
curr*u*: g*t* ad sol*u* sort*u* currere. sed
t*u* h*o*iem currere. **C** Sec*o*ndo*u* ad
sol*u* sort*u* currere. sequ*u*it sort*u* curr*u*
rere. ex eo*z* ab exclus*u*ad su*u*
p*re*iac*u*nt*e* e*s* bona cons*u*entia.
Et ultra ad sort*u* currere. sequ*u*it
h*o*iem currere: g*t* ad sol*u* sort*u* curr*u*
rere sequ*u*it h*o*iem currere. p*o*ll*u* p*o*
ill*u*am re*u* g*u*ld*u*. q*u* ad aliquod ante*u*
dens sequ*u*it al*u*q*u* p*o*is*z* q*u*quid sed*e*
ad consequens sequ*u*it ad ante*u*
dens.

C Imp*ro*batur ad platonem cur*u*
rere sequ*u*it hominem currere: er*o*
go*z* ad aliud q*u* ad sort*u* currere sed*e*
hominem currere *z* per c*o*segu*u*
no*o* ad sol*u* sort*u* currere sequ*u*it
h*o*iem currere.

Sophisma. lvi.

CRidef ad sophisma q̄ ipsa pōtē p̄pō de subiecto exclusiuo et sic sophisma est verū. Nā tūc significat q̄ ad istā sol̄ sortes currit. sequitur ita. hō currit. v̄l pōtē exclusiuo et sic sophisma ē falsū. Nā tunc significat q̄ ad so:tē currere sequit̄ hō sem currere. et ad nihil aliud q̄ ad sortē currere sequit̄ hō sem currere. et hoc est falsū sicut arguebat. et h̄z h̄rōes varunt̄ vnu suuia.

Sophisma. liui. Est hoc. Sol̄ sortes incipit currere posito q̄ sortes et multi alii cucurruerūt an: B̄z oēs alii a sorte ndc cesserūt currere et sortē nō cesserūt currere. **C** Eunc. pbak sophisma. solus sortes h̄nūc currit et imēdiate ante hoc non sol̄ sortes currebat: ḡ solus sortes icipit currere.

C Improbab. sol̄ sortes icipit currere: ḡ sortes icipit currere. p̄ha t̄z ab exclūtuia ad suā piacentē. fallit̄as p̄ntis p̄: q̄ sortes imēdiate an hoc currebat et imēdiate post h̄c uret: ḡ nō icipit currere.

C Ad sophisma ridef q̄ ipm ē falsū. **C** Ad rōem dicis q̄ ista p̄ntia nō v̄. sol̄ sortes ndc currit et imēdiate ante hoc nō sol̄ sortes currebat ḡ sol̄ sortes icipit currere. ppter hoc q̄ in ista. sol̄ sortes icipit currere. li incipit sequit̄ li sol̄ ppter q̄ i expōne te negatiua ista negatio nō iclusa in li incipit debet sequi et nō p̄cedere istā dictiōne sol̄ alter n̄ fit in dicta. p̄ha: et id exponē negatiua nō debet esse ista. imēdiate an h̄ non sol̄ sortes currebat. sed deb̄z es se ista. et imēdiate ante hoc sol̄ sortes non currebat. mōlla est falsa. Nōz sequit̄. imēdiate an h̄ sol̄ sortes nō currebat: ḡ imēdiate ante h̄ sortē nō currebat. ab exclūtuia ad suā p̄cia centem zc.

Sophisma. lvi. Est h̄. So: sortes ē alb̄ vel niger. posito q̄ sol̄ sortes fit alb̄ et multi alii ab eo sine nigri.

C Probat. sol̄ sortes ē alb̄: ḡ sol̄ sortes est alb̄ vel niger. p̄ha t̄z a p̄te diſunctiua ad totā diſunctiū cui⁹ est pars. abs p̄ et csl̄. **C** Improbab. aliud a sorte est alb̄ vel nigri: ḡ nō sol̄ sortes ē alb̄ vel niger. p̄ha t̄z abs. pbak: q̄ plato qui ē aliud a sorte est alb̄ vel niger.

C Ad istū sophisma quidā rādet q̄ in eo pōtē exclusio diſunctionis vel diſunctio exclusione. Primo⁹ denotat q̄ albū vel nigri īest sorti soli. et hoc ē falsū. nec sic ē diſiectia sed cathegorica de diſuncto extremo. Secundo⁹ denotat q̄ sol̄ sortes fit alb̄: vel q̄ sol̄ sortes fit niger. et tunc ē diſunctia et nō excludiua. et v̄. et hoc lensu et nō repugnat ita. aliud a sorte ē alb̄ v̄l nigri. **C** Ali ter pōt̄ ridef q̄ sophisma ē falsū et quādō dicit̄ sol̄ sortes ē alb̄: ḡ sol̄ sortes ē alb̄ vel niger. pot̄ negari p̄ntia: q̄ arguit̄ a min⁹ coi ad magio cōe cū dictiōe includēte negationem. Unde ly albū ē min⁹ cōe q̄ int̄ li alb̄ vel nigri. nec arguit̄ a p̄te diſunctie ad totā diſunctiū min⁹ ē paro. sed ad vnd. ppōe s cathegoricā de diſuncto extremo.

Sophisma. lvii. Sol̄ sortes est alb̄ et plato ē albior eo. posito q̄ sortes fit alb̄ et plato fit albior eo et null⁹ aliud fit alb̄. **C** Probat. sorte ēst albus et plato ē albior eo. et nullus aliud a sorte est albus quin plato fit albior eo: ergo sol̄ sortes est albus et plato est albior eo. **C** Improbatur. sophisma est vna p̄pōficio copulatiua cui⁹ partes videntur simul repugnare: ḡ sophisma ēst falsū. Assumptum probatur: quia si solus sortes est albus sicut dicit̄ prima pars sophismatis tunc plato non est albus. et si plato non est albus: tunc plato non est albior sorte. cui⁹ oppositiū dicit̄ secunda pars sophismatis.

Sophisma.lir.

C Ad sophisma rūdef q̄ in ipo pē
ē exclusio copulatōis. vñ copulatō
exclusiōis. i. sophisma p̄t intelligi q̄
sit p̄pō exclusiōis de extremo copu
latō. Tel q̄ sit p̄pō copulatōis cu
ius vna p̄s ē exclusiōis. **E**cōdico q̄
si sophisma intelligatur q̄ sit p̄pō ex
clusiōis de copulatōis extremo soph:
ē verū sicut p̄bant p̄ma rō. Si au
tē intelligat ē, p̄pō copulatōis c̄m⁹
p̄ma pars sic exclusiōis. soph: ē fal
ſit sicut probant secūda ratio.

Sophisma.lvii. in quo
exclusiōis ponit bīnē istud. solisti
b⁹ sola duo sūt pauciora:

C Probat. trib⁹ sola duo sūt pa
uciora. et nullia alia a trib⁹ sola duo
sūt pauciora: ergo solis tribus sola
duo sūt pauciora.

C Improbat. soli trib⁹ sola duo sūt
pauciora: et solia trib⁹ duo sūt pa
uciora. p̄ne falsū. p̄ia videf tenere
ab exclusiōis ad suā piacētem. falsi
ta ad p̄m⁹ p̄z. q̄ no solis trib⁹ duo sūt
pauciora. s̄ etiā alia a trib⁹. s̄. quat
tuor.

C Ad soph: rūdef q̄ ipm̄ ē verū. et
q̄ dī solis trib⁹ sola duo sūt pauci
ora: et solia trib⁹ duo sūt pauciora
negat p̄ia. nec hoc arguit ab exclu
siōis ad suā piacētem. q̄ nō exclusi
ue solis trib⁹ sola duo sūt pauciora
piacēn ē solis trib⁹ duo sūt pauci
ora. h̄c tēb⁹ sola duo sūt pauciora.

Sophisma.lvi. Est h̄. Bo
ni p̄cedit soluō nominatiōis.

C Probat. q̄ ḡm̄ p̄cedit sol⁹ ntūs
et nullia alia casūs a ḡm̄ p̄cedit sol⁹
ntūs. q̄: i. quēly alia casūs p̄cedat
ntūs tñ nō quēly alia casūs p̄cedat
sol⁹ ntūs. sed ntūs cd ḡm̄.

C Improbat. soli ḡm̄ p̄cedit sol⁹
ntūs: et soli ḡm̄ p̄cedit ntūs. nō ē
falsū p̄ia videf tenere ab exclusiōis
ad suā piacētem. falsitas p̄d p̄z. q̄
alii casūs ḡm̄ p̄cedit ntūs: et si so
li ḡm̄ p̄cedit ntūs.

C Rūdef ad sophisma p̄ism̄ ē
et q̄ dī. Nā sedl sold ḡm̄ p̄cedit so
lūntūs: et sold ḡm̄ p̄cedit ntūs ne
sat p̄ia. nec hic arguit ab exclusiōis
ad suā piacētem. ex eo q̄ piacēs m̄p̄
solūntūs p̄cedit sol⁹ntūs. ē hec. ḡm̄
p̄cedit sol⁹ntūs. et nō h̄ sold ḡm̄ p̄ce
dit ntūs. Ex eo q̄ piacē posita erat
vna regula. q̄ q̄ in aliq̄ p̄pōne po
nerēt due dictōes exclusiōis. tē illa
dī expōitū ad primā dictōē ex
clusiōnam: sc̄a dictōē exclusiōre
inanente in utraq̄ exponentiis.

C Nūc restat ponere sophismata
difficultate h̄ia ex pte dictōē ex
ceptiōis sic sūt p̄t p̄ter q̄ nisi ic. Et
p̄mo aliq̄ sūt p̄mitēda. dein p̄ne
da sūt sophismata. **C** Quādū ad p
m̄. Decēdū ē q̄ dictōes dicēdū ex
ptie. ex eo q̄ per eas fit exceptio.

C Secūdo. Notādū de ista dictōē
p̄ter. q̄ uno⁹ acipi. p̄pe et tūc dī ē
dictōē exceptiōis et dēotat exceptiōes
p̄tis subiectiōis a suo toto. Alio⁹ im
p̄pe. et h̄ tripl̄ sc̄ negatōe additie
et substractiōis. Negatiō sicut dī so
teo fecit h̄ p̄ter platonē. et q̄ tenet
sic negative. negat associatiōē pro
loco vñ. p̄tē. S̄. additie tenet cuj⁹
dī. sofs dī soluē decē libras p̄ter ex
p̄elas. i. dī soluere decē libras et cuj⁹
h̄ additie sūt expēse. Sed substra
ctiōne tenet cuj⁹ dī. sofs dī soluē de
cē libras p̄ter h̄ soluit. i. q̄ illō dī
de falcari. vñ dī q̄tuo p̄ter vna
sūt tria. et hoc q̄ tenet substractiōne
senūmūntiōne. q̄d idē ē ad p̄is ic.
C Tertio Notādū ē: q̄ ad p̄pōem⁹
exceptiō requirēt q̄tuo termini.
Primo subiectō p̄cipiale q̄ fit ex
ceptio. Secūdo dictōē exceptiō per
q̄ fit exceptio. Tertio p̄s extra cap
ta. i. excepta. Quarto p̄dicatūm re
spectiō cuj⁹ fit exceptio. hoc ei p̄z i
sta. p̄pō. omnis horum p̄ter sortem
currit. li hō dī termin⁹ p̄ncipialis
a quo fit exceptio. li p̄ter dī dictōē
exceptiōis. li sortes dī dictōē vñ p̄a.

extra capta vel excepta. Si currit de
dicatum respectu et fit exceptio.
C Quarto notandum est quod dictio ex-
ceptiva huius quatuor proprietates. Primum
est. quod terminus a quo fit exceptio
fit terminus dictio huius plura supposi-
ta. **S**ecunda dictio. quod idem terminus
dictio huius sit de excepto. Ex sequitur
hac non esse propter istam. ois hoc pte-
ter alius currit. **T**ertia est. quod ex-
ceptio sit in minimo tercio a quo fit ex-
ceptio exclusive. Ex sequitur huius non
esse propter istum. ois hoc pte alius currit.
Quartam est quod terminus a quo fit ex-
ceptio sit dictio huius de aliis. quod de ex-
cepto exceptum. et in affirmativa alias
a nullis fieret exceptio. ista sed ex-
cepit. **Q**uinta est. quod terminus
a quo fit exceptio capiat cum signo
vel; et inde hec est propria. hoc pte so-
tem currit.

C Extra primam proprietatem dubita-
tur. Nam hec est exceptio totum sortes
pter caput sicut est albus. et tamen videtur
terminus a quo fit exceptio non sit ter-
minus cois. sed terminus singularis.
iste terminus sicut. **A**do hoc videtur
quod in dicta proponeatur sicut non est subie-
ctus. sed hoc aggregatus per se. et hoc est
quod dictio huius de pluribus.
Unum dictum proponit per istud. que
lis per sortes pte sicut caput est alba. et
stelligat hoc de pte integrali. **D**e
inde notandum est de vitate propria ex-
ceptio. **C** Vnde sciendum est quod ad vita-
tem. propria exceptio affirmativa re-
quiritur et dicendum non insit exceptio.
et insit ut alterius ab excepto cōtentio
subterio aquo fit exceptio. sicut per
de ista. ois hoc pte sortem currit. sic
exponit. sicut non currit. et ois homo
albus a sorte currit. Sed ad vitatem
negative redditur eis. scilicet dictatus
insit exceptio nullius alterius pte sub-
iecto a quo fit exceptio. sic huc.
nullus homo pte sortem currit q
exponit sic. sicut non currit et ois homo
albus non currit. **E**x his per quas exce-

ptua equivalens in significando unius
copulativa composite ex una negati-
va et alia affirmativa diversimode.
sicut iam patuit exponendo exceptio
et affirmativa et negativa. Ulterius
sciendum est quod cuiusque exceptiae
est aliqua categorica piacere. Unus de
pta dictione exceptina et pte extra
capta refondit dictio huius exceptiae
in istis ois hoc pte sorte currit pte
dictio et hec ois hoc currit. Ulterius
sciendum est quod copulativa pte
exceptiae etiam in significando non
exponit exceptiae. Ulterius sciendum
est quod pte exclusiva pte fieri exceptia
si non est. ubi graue exclusiva affir-
mativa fit exceptina negativa. sed
de ista tamen alia est hoc est ista exceptia
negativa nulla res pte alia est hoc.
Ex hoc prout sicut pte dicebat de exclu-
sive quod dictio exclusiva aliquid ter-
minis non pte addinisi faciat. pte
possibile. ut dicendo tamen pte est. tamen
aliquid est. ita etiam est de dictioribus ex-
ceptio quod aliquid tertius non pte addi-
nisi faciat. pte enim impossibile. unde
hec est impossibilis nihil pte huius est
et sicut hec nihil pte platonem est.
Istius visus pte poti quidam regu-
le: **C** Prosta est. ppositio in toto falsa
non poti vificari pte exceptio. ubi
graue ista est in toto falsa ois hoc est
nihil et non poti vificari pte exceptiones.
Secunda rite est. ois pte pte va-
t. pte falsa pte vificari pte exceptio
ne exceptio illud pte quo est falsa. ubi
graue ista est ois hoc alius a sorte cur-
rit et sicut non currit sicut stet. ista est pte
falsa ois hoc currit et in pte va et
non est falsa. pte sorte. sicut exceptio
dicendo ois hoc pte sorte currit est pte
propter vera. Et est sciendum quod quae pte
vera et pte falsa. si est falsa pte multis sin-
gularibus ipsa non debet vificari pro
exceptio illarum pte dico est falsa accipi-
re ea in propria forma. sed usque capi-
vndicere ad ois illa pte quod illavnis
est falsa. ubi erga ista omnia alia est.

falsa pro multis singularibus irrationalibus. id dicitur verificari exceptiendo omnia illa irrationalia. scilicet dicendo omnia a taliter ppter irrationalia est hoc. si ei dicere ois homo ppter affirmatur ppter caput et ppter leonem et sic de aliis. est hoc. hoc esset nimis prolixum. Tertia rta est. sub subiecto propriis exceptione non videtur fieri decessus cum exceptio. vni non sequitur ois hoc ppter sorte currit: sed ppter sorte currit. vni si in parte li ppter tenetur exceptio. dicitur est propria. si ad hanc aliter. dicitur non videtur. Quarta rta est. sub subiecto propriis exceptio sic dicendo ois hoc ppter sorte currit dicitur fieri decessus. iste hoc si est aliud a sorte currit et iste hoc si est aliud a sorte currit et sic de aliis. Quinta regula est. ad affirmativa vel exceptiva sequitur particularis affirmativa et sibi particularis negativa nisi figura matice. verbis gratia ad ista nullum hoc ppter sortem currit sed ista quodammodo currit et etiam ista quodammodo currit. Quia ad propositum exceptivam negativam sequitur particularis affirmativa et non particularis negativa nisi figura matice. verbis gratia ad ista nullum hoc ppter sortem currit sed ista aliquando currit et non ista aliquid hoc non currit saltem formaliter. vni si nullum hoc esset in re natura nisi sortes et curreret: hec esset vera nullum ppter sorte currit. et tamen hec est sibi aliquando hoc non currit. Sexta rta est. quia hec dicitur ppter ponit enim duplicitatem et unius scilicet hoc ois hoc videtur a sorti et ppter exceptio est virtus sive multitudinis: illa locum est multiplex ex eo quod fieri excedeat una multitudine vel ab aliis vel utraque et hoc videtur ab aliis hoc. Tertia rta est. quia hec exceptio sorte videtur oem hoc. aliud scilicet est quod ois hoc videtur oem hoc. aliud minime exceptio sorte sic quod sibi videatur ab aliis hoc. Tertiis rta est. quia hec est quod ois hoc ppter sorte videtur oem hoc. ppter sorte. In profecto exceptio a prima multitudine in seculo. n. i. etiam ab utriusque. Septima rta est. hec dicitur ppter

non tenetur exceptio nisi quod exceptio ppter subiectum a totorum et non videtur deinceps ppter quinque sicut dicitur ppter non tenetur exceptio sed bini subiecta videtur diminutio. Octava rta est quod tot exceptio ppter sumuntur non est exceptiva vera. Sed ppter dicere posito quod sunt tria tres sortes. s. sortes plato cicerone. et soli sibi currat hec vera ois hoc ppter platonem et ciceronem currit et non ppter exceptio videtur supponit. Dicendum quod regula intelligitur quod ppter exceptio videtur supponit in ppter. modo sic non est hic quod dicitur ois hoc ppter platonem et ciceronem currit. vni hic plura supponit in ppter et videtur exceptio. Sed ppter nullum sol ppter videtur hic tot exceptio videtur supponit in ppter et tamen ista ppositio est vera. Unde videtur quod hic in piente plura supponit in hoc apertitudinaliter non actualiter quod hoc sit intelligendum. s. aptitudinaliter non actualiter ppositio est circa potest. Unde non rta. ab inferiori ad superiori cum dictione exceptiva est bona pria dictione exceptiva sequitur superius. videtur ait non videtur co sequentia. sequitur enim bini ois homo ppter sorte currit. ergo omne a taliter ppter sorte currit. sed non sequitur ois hoc ppter sorte currit: ergo ois homo ppter sorte currit. Unde decima rta est. si ppter exceptio est vera exceptio est falsa. quia repugnat sibi iuris verbis gratia si hec est vera. omnis ois homo currit hec est falsa ois homo ppter sorte currit. Unde undecima regula solum ppter exceptio fiat in plurali numero a subiecto singulari numeri non sequitur ppter falsificari de exceptio: acceptis pluraliter bini singulariter. verbis gratia ois homo ppter istos fert lapides nec sequitur. sibi si fert lapides nec sequitur ois hoc ppter sorte et platonem fert lapides ergo sortes et platonem fert lapides. sed bene sequitur ergo sortes non fert lapides. Unde vel ergo plato non fert lapides.

Sophisma.lxi.

et ratio huius est: quia si bvi distributo in singulari numero non sumatur nisi supposita singulariter accepta: sed nec aliter accipitur ab eo. Si si dicere: oīs homines ppter istos ferde lapides: tunc bvi sequit: sed isti non ferde lapides. et non sequit de altero eorum sed iste non fert lapides.

Sophisma.lx. Secunde p-
tis sit istud
Oīs homo videt oīm hominem preter sortem. posito casu qd oīs homo aliis a sorte videat omnem hominem alium a sorte et qd sortes non videat alium nec videatur ab alio. **C** Probatur sophisma. oīs homo videt oīm hominem est propo partim vera et partim falsa: qd falsa pro sorte et vera pro aliis a sorte. sed iuxta secundam regulam potest verificari per exceptionem illius pro quo est falsa: sed si sic. hoc est sortes: qd si sortes exceptitur fit propositio vera: sed qd exceptitur hic oīs homo videt oīm hominem preter sorte. videat ergo qd ista propositio sit vera. et qd ipsa est sophisma videat qd sophisma sit verum. **C** Improbatur. omnis homo videt oīm hominem preter sorte: qd sorte videt oīm hominem preter sorte. sed ipsa est falsum sed et abs. **C** Istud sophisma soluit per sextam regulam. unde quidam dictio exceptiva ponitur cum duplice multitudine potest fieri exceptio ab una vel ab alia vel ab utraque. tunc dico qd si fiat exceptio ab utraque multitudine sophisma est verum. Nā tunc est sensus: omnis homo preter sortem videt oīm hominem preter sortem et hoc est verum casum positum. nec tunc sequitur: qd sortes videt oīm hominem preter sortem: qd a multitudine a qua sit exceptio non debet fieri taliter desensus sicut dicit tercua regula. Si tunc fiat exceptio a secunda multitudine soli tunc sophisma est falsum. et tunc bene valeret sententia: qd sortes videt oīm hominem preter sortes. Sicut

si fieret exceptio a prima multitudine solidabut sophisma esset falsum nam tunc esset sensus qd oīs homo ppter sortem videt oīm hominem modo hoc est falsum ex eo qd positus est in causa qd sortes non videatur ab alio homine nec oppositus probatur est. Unde prima ratio probat qd sophisma est vera put fit exceptio ab utraque multitudine et secunda ratio bene probat qd sophisma est falsum put fit exceptio a secunda multitudine: per primam multitudinem intelligo istum terminum homo distributum. per secundam intelligo istum terminum hominem secundo distributum.

Sophisma.lxi. Est h. Decem preter quinque sunt quinque. **C** Probat. hec est falsa. decem sunt quinque. et non est falsa nisi p quinque: sed exceptio quinque excepta erit vera. **C** Improbatur. decem preter quinque sunt quinque: qd quinque non sunt quinque. Omnia est falsum. sententia tenet per quintas regulam. unde in exceptia affirmativa predicatur remouens a pte excepta.

C Ad sophisma respondeat qd ipsa est verum. **C** Ad probationem dicit qd sophisma non est propo exceptiva sed diminutiva: quia non exceptitur pars subiectiva a toto vni. et ideo p septimam regulam non est exceptiva sed bene diminutiva sicut dictum est. unde si preter in pposito tenet diminutum et sensus est diminutus vel remotus quinque a decem remanet quinque. et hoc est verum. unde quia sophisma non est propositio exceptiva sed diminutiva et affirmativa non negatur predicatur ab aliquo si attribuit illi qd remanet post diminutionem factam partis a toto.

Sophisma.lxii. est hoc. Quilibet decem preter quinque sunt quinque. **C** Probat. ista decem preter quinque sunt quinque. et non est maior ratio de isto decem qd de aliis: qd quibus decem p-

Sophisma.Ixv.

ter quinq; silt quinq;. C Imp: oba
tur subiectū a quo fit exceptio non
est verificabile de parte excepta: g
sophisma est falsū. pīa t3 ex pīo di-
ctio. anō p3 ex eoꝝ hec est falsa. qui
g; sunt decem.

C Respondeat ad sophisma q; si li p
ter teneat subtractiū seu diminu-
tione ipm est verisicut probant pri-
ma ratio. si autē teneat exceptio so-
phisma est falsum vel i propriuꝝ: da
postq; sophisma est et exceptiuꝝ per
ipm denotare subiectus a quo fit
exceptio verificari de pte excepta
modo hoc est falsus sicut dicebat se
cunda ratio.

Sophisma.Ixvi. Est istud
homovidet oēm hoiem pter se. pos-
toculū q; quis homo videt quēli-
bet aliu a se et nō videat se. C Ede
arguit h̄c. ille ho videt oēm hoiem
pter se. et iste ho videt oēm hoies
pter se et sic de aliis: g; omnis homo
videt oēm hoies pter se. C Impro-
batur. hic tot excipiunt quot suppo-
nunt: g; sophisma est falsū. pītaut
per septimā regulā.

C Ad istud sophisma respondetur
q; ipm est ver. C Ad iprobationem
dico q; regula debet intelligi quan-
do eadē excipiūꝝ que supponuntur
monosic non est in proposito: q; licet
tot excipiunt quot supponunt: tamē
nō excipiunt nisi significatum referen-
do supposita relativi ad supposita
aut libi corrispondit. Unde & hoc
dictum erat priꝝ cum ponebat sophis-
mata circa terminos relativos.

Sophisma.Ixvii. est istud
homo pter sorte excipit. posito casu
q; non sint nisi tres hoies in misso.
sc; sortes/ plato/ et cicer. et ponat
q; sortes currat et plato & cicer. nō
currant. tūc dicat sic. oīs ho ppter
platone & cicerone currat. isto pos-
to C Probat sophisma. oīs ho ppter
sortes ab actu currēdi excipiit: g; oīs

ho ppter sorte excipiit. C Secundū sic
hec ē fia. oīs ho ab actu currēdi exci-
piit et nō ē falsa nisi p sorte g; propo-
tio exceptua erit vera excipiendo
sorte. dicēdo oīs ho ppter sorte ab a-
ctu currēdi excipiit. C Tercio sic:
sortes ab actu currēdi inexcipiit. et
oīs ho alioꝝ a sorte actu currēdi exci-
piit: g; oīs ho ppter sorte ab actu cur-
rēdi excipiit. C Improbat. pīacens
sophismatis est vera: g; ipm ē falsus
pīa t3 p decimā regulā. anō pīat.
Hā hec est vā. oīs ho excipiit q; ē dia-
cess sophismati quod pīobat sic. mā i
sta. oīs ho ppter platone & cicerone
currit. plato et cicero excipiunt. & in
sophismate cu dī. oīs ho ppter sorte
excipiit. sortes excipiit: g; oīs ho exci-
piit. oīa t3 ex eo q; p calū nō silt plu-
res hoies i misso q; illi tres. C Se-
cundū sic. in sophismate sortes excipi-
tur: g; falsidē q; oīs ho ppter sorte exci-
piat. oīa t3 ex eo q; ad istā. oīs ho p
pter sorte excipiit. sequit uta. sorte nō
excipiatur.

C Ad sophisma respondeat q; ipm
est falsum et impossibile sicut pīatū. C Ad rationes. C Ad prīmū quā-
do dī. oīs ho ppter sorte rē. negat pī
tia. ppter negationē inclusam i hoc
verbō excipiit. Utā sicut nō sequitur
ab inferiori ad superiori cu negatione
ita nec cu termino includēt negati-
onē. et ideo nō sequit. hoc excipiit a
curre: g; excipiit ab agere. nec sed-
tur. oīs ho ppter sorte ab agere exci-
pitur: g; oīs ho ppter sorte excipiit.
Ex hoc pīz ad alias duas rōes seqn
tes. C Alter alii dicunt ad sophis-
ma q; ipm est veris et q; sortes nō excipi-
tur: q; excipi ab exceptione. non est
excipi: mō iii. pīposito sortes excipi
ab exceptione.

Sophisma.Ixviii. Est istud
enūciabile pīolati pīter vīnum est
verum. posito q; sint tres pīpōes pī-
late et non plures. s. iste. deus ē. ho-
mo est ansal. quodlī pīolati pīter
b.i.

Sophisma.lxvii.

vnum est vex. **C** Id probat sophis.
tic. hoc endiciabile qdls. platus pter
vnd ē vex: aut ē vex aut falsa. Si ē
vex hēc ppositio. si ē falsa et cū alia
duo sint vā: sequit hāc ē falsa. qdls
endiciabile. platus ē vex. et nō ē fal-
sa nisi. pvnō sold: g illo uno excepto
erit exceptiva vera: scz qdls endicia-
bile pter vnd ē verd et illud ē sophis-
ma: g sophis: verd. **C** Improbatur
sic. si sophisma ēēt vex. sed nec hanc
ēēverā. qdls endiciabile. platus ē ve-
rd cū nō sint nisi tria. plata. t ultra
si illa ē vera cū sit piacē sophismati
sequit. sophisma ē falsa. eo q si p-
iacēs aliquid exceptio ē vā: illa exce-
ptio ē fīs. sicut dicit de cīa regla.
C Ad sophisma rīdef q ipm ē fal-
sum: q significat se ēēt vex t se ēēt fal-
sa. **C** Ad rōe3 qn dī si sophis. ē fal-
sa hec ēēt fīa. qdls endiciabile. platus
ē vex: pcedit. t qn dī t non ē fīa nisi
pvnō: pcedit. Et vltre qn dī g illo
exceptio exceptio ē vera: negat pīa
eo q ista. pīo. qdls endiciabile. platus
pter vnd ē vex nō sold significat q
vno exceptio alia. plata sit vera: sed
et hoc sic significat: significat etiā
q qdls endiciabile sit vex. t ad hīc
etur sophisma ēēt falsa. t sic sophisma
significat se ēēt vex t se ēēt falsa. et p-
īa ē falsa. **C** Ist pīmet ad maxi-
mā insolubilitā de quibꝫ ē tractatū
alibi diffusius.

Sophisma.lxvi. est ista
enunciabile pter vex: ē falsa. **C** Pro-
bat. hec ē falsa nisi pro vero: g ex-
ceptio vero. oē endiciabile ē falsa: g oē
endiciabile pter vex ē falsa. **C** Se-
cundo. oē endiciabile aliud a vero est
falsa: g oē endiciabile pter verd est
falsa. g nō tā pīt ex eo q oē endi-
ciabile vel ē vex vī falsa. **C** Impro-
bat. oē endiciabile pter vex ē falsa
g oē endiciabile si ē aliud a vero est
falsa. Ihs est falsa. pīa tā. q: pīa vi-
det tōt significare anti. Sicut oē

homo pter sorte currit. tōt oē hō si
est aliud a sorte currit: sicut in ppo-
sito. falsitas pītis pīa. pīa sic arguen-
do. oē endiciabile si ē aliud a vero ē
falsa. sed hoc endiciabile de⁹ est: ē e-
nunciabile si ē aliud a vero: g hēndi-
ciabile de⁹ ē. est falsū.

C Ad sophisma rīdef q ipm ē vex
C Ad rōem: cōcedit pīa. **C** Ad i-
probationē pītis dicit q discursus
nō vī eo q maior resolutus sic. omne
endiciabile ē qdls si ē aliud a vero est
falsa. t fm hoc pīp pīdicat i mīor q
erat distributū in maior. iste tñ dis-
cursus bī valeret. oē endiciabile si
ē aliud a vero ē falsa. de⁹ ē endicia-
bile: g de⁹ ē si ē aliud a vero ē falsa.
et tōt discursus ēēt bon⁹ t cōclo eti-
am ēēt vera sicut sīt pīmīc. **C** Ali-
ter pot dīc q maior pot ēēt cōditiona-
lis: vel de cōditionato extremo.
Si pīlo° sic ēēt vera. t tōt discursus nō
vī: q ex cōditionali nō sic syllogi-
sandis. Sivero sit de cōditionato ex-
tremo: vel ergo ēēt de cōditionato sub-
iecto. t sic maior est falsa. q signifi-
cat q de quoqū verificat li enuncia-
bile si ē aliud a vero de illo verifica-
tur li falsa. modo hoc ē falsa. Si ve-
ro sit de cōditionato pīdicato: he ma-
ior est vera. Nā tōt significat q de q
cōdīc verificat li enunciabile de illo
verificat li si ē aliud a vero ē falsa
et hoc ēēt: sed tōt iste discursus nō
vī sicut dictū. s. oē endiciabile si ē
aliud a vero ē falsa. de⁹ ēēt enuncia-
bile si ē aliud a vero: ergo de⁹ ēēt
est falsum.

Sophisma.lxvii. ē illud
bis vidit oēm hominē pter platonē
posito casu q forsū semel viderit oēz
hominē et alia vice vident oēm ho-
minē pter platonē. Ist casu posito.
C Probat sophis. hec ē fīa. sortes
bis vidit oēm hominē: et non falsa
nisi rōe platonis. g si pīo excipiat
erit exceptiva vera. dicēdo. sōp bī
vidit oēm hominē pter platonē.

Sophisma.lxx.

C Improbab sophisma. Nam sequit sortes bis vidit oem hominem preter platonem. & sortes semel vidit oem hominem preter platonem. & alia vice vidit oem hominem preter platonem. nam ad bis sed semel et alia vice. modo non est falsum: quia propria copulatio cuius prima pars est falsa. ex eo quod prima vice vidit oem hominem.

C Ad sophism. respondet quod in ipso exceptio potest denotare vel quod sortes non vidit bis platonem: & sic sophisma est verum. vel quod sortes bis non vidit platonem. et sic est falsum: sed quis istos sensum sit magis proprius. dico quod primus videt esse magis proprius quod secundus ex eo quod dicte propriae exceptione expeditio est magis propria summa quod totum predicatum affirmatur de subiecto toto qualiter ad suppositum non excepta. et negatur totum de toto quantum ad suppositum exceptum quod in qua non totum sed pars negat de toto. modo in ista sortes non vidit bis platonem: negat totum predicatum de toto subiecto. Quid in ista sortes bis non vidit platonem: negatur non totum videtur platonem: negatur non totum predicatum: sed pars eius de subiecto: quia iste terminus bis remanet affirmatus.

Sophisma.lxviii.

Dicitur aial est irrationale preter hominem.

C Probatur homo non est irrationale et omne aial aliud ab homine est irrationale: & omne aial est irrationale preter hominem. **C** Improbatur. Nam sequitur omne aial est irrationale preter hominem. & omne aial est irrationale preter hominem. & omne aial est irrationale preter platonem. & omne aial est irrationale preter platonem. sed quibus talis est falsa: & prima erat falsa.

C Ad sophisma respondet quod si summa locutione propria ista est vera. quae est vera. & omne aial est irrationale preter oem hominem. nec expeditio data est bona: quia in una disponentibus distribuebatur li homo quod non debuit fieri. deberet ei sic exponi. homo non est irrationale et omne aial aliud ab illo homo est irrationale tunc homo staret determinate et secunda pars exponentis esset falsa.

buit fieri. deberet ei sic exponi. homo non est irrationale et omne aial aliud ab illo homo est irrationale tunc homo staret determinate et secunda pars exponentis esset falsa.

Sophisma.lxx.

Est hoc. homo pretter istos fert lapidem. demonstrando per istos sortes et platonem. postquam quilibet homo ferat lapides et sortes et plato ferant simul unum lapidem et neuter eorum ferat distinctum. Tunc. **C** Probatur sophisma. hec est falsa. ois homo fert lapidem et non est falsus nisi pro sorte et platonem: & ipsis exceptis exceptis erit vera: scilicet ista. ois homo pretter istos fert lapidem. **C** Improbatur sophisma. Nam sequitur. ois homo pretter re: & isti non ferunt lapidem quod est falsus qui aucti isti ferunt lapidem per casum.

C Ad sophisma respondet quod ipsius est verum. & quod infertur: & isti non ferunt lapidem: negat igitur. bene tam sequitur: & sorte non fert lapidem nec plato fert lapides iuxta undecimam regulam. quando enim exceptio fit in plurali numero a toto in universali distributio non sequitur predicatum fallificari de exceptio pluraliter acceptis: sed bene singulariter et diuinius ut patuit.

C Nunc in hac parte dicendum est de hac dictione exceptiva nisi de aliis.

C Et sciendum quod componitur ex nomine si. et tenetur aliquando consecutive. et aliquando exceptio. quando tenetur consecutive tunc negatio cadit sub conditione et secundum hoc magis deberet dici si nisi. quando autem tenetur exceptio tunc aliquo modo idem est quod preter et aliquo modo differt ab eo sicut statim dicitur. Verbi gratia. nullus homo nisi sortes cur-

b. it.

Sophisma.lxxi.

Rit: si tenetur exceptiue denotat q^{uod} nullus homo p^{otes}t sort^e currit. si ve-
ro tenet consecutive denotat q^{uod} n^{on}
lus h^{oc} currit si sortes non currit.
CEt est sciendu^m q^{uod} p^{otes}t iⁿ nisi sⁱ q^{uod}
tenet exceptiue licet in aliquo co-
venienti t^{em} in hoc differat q^{uod} si p^{otes}t
indifferenter excipit a multitudine
affirmata et a multitudine negata.
bene eni^m dicit ois h^{oc} p^{otes}t sort^e cur-
rit. similiter b*n* d*f*. null^o homo p^{otes}t
sortem currit: sed si nisi non excipit
nisi a multitudine negata. n^{on} eni^m
bene dicitur. ois homo nisi sort^e cur-
rit: b*n* t^{em} dicit. null^o h^{oc} nisi sort^e cur-
rit. sⁱ n^{on} hoc q^{uod} si nisi tenet aliquando
consecutiue et aliquando exceptiue
solus hoc sophisma de quo pri^m dice-
batur. scz nihil est veridisci in hoc i-
stanti. Alteru^d dicendu^m est de ista di-
ctione nisi q^{uod} non tenetur exceptiue
nisi quidam addit alicui p^{otes}t compa-
te toti cui^m est pars. In hoc soluntur
hoc sophisma.

Sophisma.lxxii. Est hoc.
null^o ho-
mo legit partiu^m nisi ipse sit asinus.
CProbat sophisma. hec vera. n^{on}
aliquis legit partiu^m nisi ipse sit ali-
nus: sⁱ null^o legit p^{otes}t nisi ipse sit ali-
nus. p^{otes}tia t^{em} per primam regulam
equipotentiaru^m. a*n*o. p^{otes}t. na*p*a*si*
gnificat q^{uod} non est ita hec significat.
aliquis legit partiu^m nisi ipse
sit asinus. **C**Secundo sic arguit. co-
tradictorum sophismatis et falli^m
sⁱ sophisma est verum. p^{otes}tia tenet.
qua^m probat. n^{on} contradictoriu^m sophis-
matis est. aliquis h^{oc} legit partiu^m
nisi ipse sit asinus: sed ill^o est ve-
ra. nec enim est vera de sorte nec de
aliquo alio homie. T^{em} hec est falsa.
sortes legit partiu^m nisi ipse sit asin-
us: sicut hec est falsa. sortes legit pa-
rtiu^m si non sit asinus.
CImprobat sophisma. n^{on} sequit
null^o homo legit partiu^m nisi ipse sit
asinus: sⁱ aliquid homo legit partiu^m
ipse est asinus quod est falsum.

CAd sophisma respondeat q^{uod} ipsi^m
simpliciter est falsus: quia limit ex
quo in sophismate non addit alicui
parti copate toti cui^m est pars n^{on} te-
netur exceptiue ut patet per nota-
ble prius positi sed consecutive. z
ideo sensus sophismatis est. si null^o
homo sit asinus null^o homo legit pa-
rtiu^m. et hoc est falsum.

CAd r^{one}s. **C**Ad primu^m quidam
dicebatur ista est vera. non aliquis
homo legit partiu^m nisi ipse sit asin-
us. et illa equalet sophismati.

Ad hoc dicit q^{uod} ista dictio n^{on} pot ca-
dere supra partem propriae: vel potest
cadere supra partem propriae solu^m. si
primo^m sic hec est vera. non aliquis ho-
mo legit partiu^m nisi ipse sit alius
sicut probauit in arguedo: sed tunc
non equalet sophismati. si autem
secundo^m sic est falsa. et tunc equalet
sophismati. **C**Ad secundu^m dicitur q^{uod} iste noⁿ tradicunt. null^o ho-
mo legit partiu^m nisi ipse sit alius.
aliquis homo legit partiu^m nisi ipse
sit alius. et eo q^{uod} ambe sunt affira-
tive. unde sophisma est affirmativu^m.
Est etiam p^{otes}tionalis affirmativa
licet bene ei^m parte sunt nega-
tive. **C**Quod diceret quod est victori-
aria sophismatis. dico q^{uod} hec n^{on} null^o
h^{oc} legit partiu^m nisi ipse sit alius. in-
telligendo ista negatione n^{on} ferri su-
pra totale p^{otes}tem sequitur. itaq^{ue} sit
negatio q^{uod} n^{on} possit negationis seu
negatio conditionis n^{on} p^{otes}ditione nega-
tionis sⁱ modi loquendi antiderunt
sophistar. **C**Confite solutu^m hoc so-
phisma. null^o h^{oc} moritur nisi vni^m lo-
lus homo moriat.

CEt quod dicitur de ista dictione ni-
si aliquis tenet consecutive et coponi-
tur ex non et si: videlicet mō incide-
taliter de ista dictione si q^{uod} dictio co-
secutiue significat vnu^m ad alterum
et de sophismatis difficultate ha-
bentib^m in ista ed. **C**Estnotandum q^{uod}
ista dictio n^{on} aliquis significat cōsecu-

Sophisma.lxxiiii.

tionē vniꝝ ad alterū ſim id ē tēpꝝ. vt dicēdo. si hō eſt atal ē. aliquā aut̄ ſim diuerſa l̄pha: vt dicēdo ſi pñqꝝ / poſte rius erit. si pame ē / farina fuit.

Sophisma.lxxv. Eſt iſto lūm tēpꝝ / aliquā t̄bocꝝ. **C** Probaſ ſophiſ. si nullū t̄pꝝ ē: dies nō ē. et ſi dies nō ē: nox ē. z. ſi nox ē: aliquā t̄pꝝ ē: ſi nullū t̄pꝝ ē: aliquā t̄pꝝ ē. **C** Improbabſ ſophiſ. ibi iſerit oppoſitū de oppoſito: ꝑ ſophiſ ē falſuſ.

C Ad ſophiſina riſeſ ꝑ alioſ ſunt viſcēt̄ ꝑ ipm ē falſuſ. Et ad pbationē dicit ꝑ oēs p̄tia ſtermedie ſit bone: ſed tamē p̄ia de primo ad ultimum non vñ ppter hoc ꝑ variatur habitudo inſerendi. nam p̄ia p̄ia facta ē per locum a toto in quātitatē. ſecunda vero per locum a contrariis inmediatis. tercias per locū a parte ſubiectuſ. et ſic. ppter tālē variatiōne in eū dicunt eſſe fallaciā accidit in pbationē ſophiſinatioſ. Ulterius dicunt p̄tia a priō ad ultimum non valere niſi quod p̄ia intermedie tenent per eandē habitudineſ ſeu per eundē locū. **C** Si contra hoc arguit per illā regulam quādō ad aliquād sequit̄ aliquād coſequēs. quicq; ſequit̄ ad p̄ia ſequitur ad aūs. ſi w̄ ſte ſtermedie teneant per eundē locū ſue nō. z ſic ſequitur ꝑ qnclq; p̄tia intermedie ſit bone valz p̄tia a primo ad ultimum non obſtāt ꝑ p̄tia ſtermedie te neant per diuerſos locos. **C** Secundo ſic. na hec ē bona p̄tia a primo ad ultimum: ſi ſortes eſt hō ſortes eſt atal rōale. z ſi ſortes eſt atal rōale: ſortes n̄ eſt alia irratōale. et ſi ſortes non eſt atal irratōale. ſortes non ē equꝝ: ꝑ a primo ad ultimum ſi ſortes eſt hō: ſortes non ē equꝝ. Ecce bona p̄tia a primo ad ultimum z ſi p̄tia ſtermedie tenent per diuerſos locos: ꝑ. ppter diuerſas habitudines locales nō impeditur p̄tia a primo ad ultimum. **C** Alter dicit ꝑ ſophiſina ē falſuſ

C Ad pbationē qđ viſ. si nullū t̄pꝝ eſt: dies non eſt: concevit. et dicit. dies non ē: ſi nox eſt. ita p̄ia non valet: quia ex negatiua non ſequitur affirmativa. et quiduo dicit ibi arguit per locū ab oppoſitū in negatiua. dico ꝑ talis locū nō vallet niſi cū conſtanția generis illud oppoſitorū. z iſtu ſophiſa bñ valeret dies non ē et tempus eſt: ꝑ nox eſt. Finaliter ergo dico ꝑ a primo ab ultimum non valet p̄tia niſi conſequēt̄ intermedie ſint formales. qualiter eſt in ppoſito. nec ſufficiit ꝑ ſint dialetice p̄ont patet inſipienti.

Sophisma.lxxvii. ē iſto.

Si tu es vbiq; tu non es vbiq;. **C** Probatur ſophiſina. si tu es vbiq; tu es in iſta domo. per locū a toto in loco. et si tu es in iſta domo tu nō es in alia domo. et si tu nō es in alia domo tu non es vbiq;. ſi tu es vbiq; tu non es vbiq;. **C** Improbabſ. hic iſerit oppoſitū de oppoſito. ꝑ ſophiſ. ē falſuſ.

C Respondeſ ad ſophiſina ꝑ ipſiſ eſt falſuſ. et negat p̄tia a priō ad ultimum ppter hoc ꝑ conſequēt̄ ſtermedie nō ſunt formales. hec enī non ſunt formales. ſi tu es in iſta domo tu non es in alia domo: quia habet instantiam de deo qui eſt vbiq;. et am affirmativa non iſerit negatiua.

Sophisma.lxxviii. ē iſto.

Si tu ſciſ te eſſe lapidē tu nō ſciſ te eſſe lapidem. **C** Probatur. ſi tu ſciſ te eſſe lapidem: te eſſe lapidē eſt verū et ſi te eſſe lapidem eſt verū tu es lapidē. et ſi tu eſſe lapidē nihil ſciſ. z ſi tu nihil ſciſ tu non ſciſ te eſſe lapidem: ꝑ z. **C** Improbatur. ibi infeſtur oppoſitū de oppoſito. ꝑ ſophiſina eſt falſuſ.

C Ad ſophiſina respōdeſ ꝑ ipſiſ eſt verū. **C** Ad improbationē dicitur eſt ꝑ nō ſequit̄ ibi oppoſitū ad oppoſitū ſed ſequit̄ ibi vna pars contradiictiōis ad aū ſed includit in b. lii.

Sophisma.lxxvi.

Se ut: ipsi partes contradictionis. Tunc
scis te esse lapide implicat quod tu
es lapid. et tu non es lapid. Tunc ista
tu scis te esse lapide respectu huius v-
bi scire ponit in te scientiam. sed rati-
one obiecti eiusdem verbi quod obie-
ctum est te esse lapide primat a te sci-
entiam et ita ponit te scire et non sci-
re esse lapide et non esse lapide quod dicunt

Sophisma.lxxvii. Est istud
dicit verus si solus plato loquitur posito
quod sortes solidi dicat platonem loquitur.
C Probat sophisma. sortes dicit so-
lum platonem loquitur: sed solidi platonem
loquitur et verus si solus plato loquitur: sed
sortes dicit verus si solus plato loquitur.
C Improbatur. si solus plato loquitur
nullus alius platonem loquitur: et si nullus
alius platonem loquitur sortes non loquitur.
et si sortes non loquitur sortes non dicit ve-
rus: sed si solus plato loquitur sortes non di-
cit verus. non quod sortes dicit verus si so-
lus plato loquitur.

C Ad sophisma respondet quod ipsum est fal-
sum. et qui dicit solidi platonem loquitur est
verus: contra dictum. si solus platonem loquitur pro-
fertur a platonem. tunc enim non est
propositio insolubilis falsificatio se-
nenti dicta. proposito pferret ab alio a pla-
tonem tunc est falsa et est propositio insolubilis
falsificatio se: quod significare
est se esse vera et se esse falsa. Si eni-
perferret a sorte significaret solidi plato-
ne dicere verum. et ad hoc sequitur sorte
non dicere verum. et cum sortes dicat
illa propositum sequitur illa propositum non
esse veram. et sic per quod propositum
ab alio a platonem significat se non esse
veram. sed quod talis est falsa. Juxta
hoc nemo quod non est inconveniens eandem
propositum ab uno prolatam esse insolubilis
et est falsa que tamquam est ab alio
prolatam est vera et non est insolubilis.
posito enique sorte de sciendo
diceret istud et nullam aliam. sorte me-
titur vel sortes dicit falsum illa pro-
positio est falsa et insolubilis. et si
eandem vel omnino cōsimiles proferret

plato dicendo sortes metit vel sortes
dicit falso non diceret propositum in
solubile nec forte falsum.

Sophisma.lxxviii. est istud.
sortes fingit se esse hypocrita: sortes non
est hypocrita. Et intelligo per fingere
aliquem ostendere se esse tales qualia
ipse non est. vel ostendere se non esse ta-
les qualia est. et per hypocritam intel-
ligo illud qui ostendit se esse tales qua-
lia non est. vel non esse tales qualia
est. Tunc. **C** Probat sophisma sic:
sortes fingit se esse hypocrita: sed sortes
ostendit se esse hypocrita et talis non
est. prout per distinctionem talis ver-
bi fingit. sed si sortes fingit se hypocri-
tam ipse non est hypocrita.

C In oppositio arguit. si sortes fin-
git se esse hypocritam tunc sortes ostendit
se esse tales qualia non est vel
non esse tales qualia ipse est. et si sic
ipse est hypocrita per descriptionem
hypocrite. et per hoc si fingit se esse
hypocrita ipse est hypocrita. et per hoc
non si sortes fingit se esse hypocrita. sorte
non est hypocrita.

C Ad sophisma respondet quod ipsum est ve-
rus propter hanc illam propositum sortes fingit
se esse hypocrita: implicat contradictionem
sicut prius per duas rationes in positio
et video hec est vera. si sortes fingit se
esse hypocrita ipse non est hypocrita. hinc
liter hec est vera. si sortes fingit se esse
hypocrita ipse non est hypocrita. ppter hoc
quod ad impossibile se quod quod.

Sophisma.lxxix. est
Si sorteascit se errare ipse errat.
C Probat. si sorteascit se errare. sorte
errare est verum: quod nihil scilicet nisi
verum primo posterior. et ultra sorte
errare est verum: sed sortes errat. sed
a primo ad ultimum si sorteascit se
errare sortes errat.
C In oppositio arguit. si sorteascit
se errare sortes non errat: sed non si sorte
scit se errare sortes errat. prout etiam de
ad idem non sequitur opposita. alle. ppter

Sophisma. lxxvii.

tar. Nam sequit. sortes scit se errare
et sortes credit se errare. nam ab sci-
re sequit credere. tunc sic. vt g sortes
credo se errare errat vel non: rat
Si non errat sed q sortes sciendo se
errare non errat quod erat. pbdd.
Si aut sic credeo errat: g credit se
vere iudicare et false iudicat. pna
t3. q: hoc est idem q errare. Et ultra
si false iudicat credeo se errare fal-
sus est q errat. g si sortes errat sic cre-
dendo falsum est q errat.

C Ad istud sophisma respondendum est.
C Primo premitto quid sit errare
et dico q errare id est q falsum cre-
dere et verum vele contra. et iō ista.
sortes errat equialet hinc disiecti-
ne cuius ambe partes sunt ppores co-
pulatue. sortes male iudicat et cre-
dit se bene iudicare. vel bene iudi-
cat et credit se male iudicare. Vel
b: cui errare id est q falso assenti-
re vel vero dissentire.

C Ita viso dicendum est q sophisma
est verum. videlicet sortes scit se er-
rare sortes errat. etia hec est vera. si
sortes scit se errare sortes non errat:
q: ita sortes scit se errare e possibi-
lis et implicat punctione: g ad eam se
quunt contradictionia hec probatu-
nt per primis et secundas rationes.

C Ad idem nazi si possibile eet so-
tem iudicare se errare. leqret q eet pos-
sibile q sortes simul iudicaret q a
et faciendum et q idem non eet fa-
ciendum. et sic sequeret q in aia sortes
simul eent iudicia contraria quod e
inconveniens: pbak pna. na posito q
sortes iudicet iudicio erroneo q a
sit faciendum. et b sit idem iudicid erro-
neum. Et si sortes scit b iudicid e error-
neum tunc sortes scit non est ita sicut p b
iudicium iudicat: sed q via per b iu-
dicium erroneum iudicat q a est faci-
endum. et scit q b iudicid e erroneous
mediante illa scientia quod habet de b
iudicat q a non e faciendum. et si b
iudicat q a est faciendum p b iu-
dicid erroneous. et iudicat q a non est

faciendo: scis mediante illa scientia q
iudicat b iudicid e errorneum. C Se-
cundo. Nd sequit. sortes scit se erra-
re: g sortes scit se falso assentire vel
vero dissentire. vtriusq iudicid est im-
possibile: pntia t3 p significationes
et q de errare. S3 impossibilitas e
sequentis pbak. primo quidam ab g
main partes. videlicet q impossibile fit
sorte scire se errare assentido flos. na
si sortes scit se falso assentire. tunc so-
rtes flos assentit. et si sortes scit se fol-
so assentire. tunc illud cui assentit scie
et falso et si scit tunc no assentit ei: g
si sortes scit se flos assentire sortes ei-
dem assentit et non assentit: qd i pti-
cat. Impossibilitas secundae pntis pro-
batur. nd si sortes scit se dissentire ve-
ro. tunc sortes dissentit vero alio ei
no sciret se dissentire vero: g si dis-
sentit vero et scit se dissentire vero tunc
illud cui dissentit scit e verum. et si
scit ei no dissentit: g si sortes scit se dis-
sentire vero eide dissentit et no dis-
sentit qd implicat. C Sed q dicebas
videt q possibile sit sorte s. iure se er-
rare. na astrolog per sensu iudicat
et credit solem esse bipedalem. et q
intellectum propter aliquas demon-
strationem sibi factam iudicat ihs
esse maiorem terrae: ergo videtur q
sortes astrologus per intellectum iu-
dicat se errare non sensum. C Se-
cundo sortevidens baculum in a
q st. st. indicat ei fractum mediante
visu. tangens eum manu iudicat e-
um esse integrum: ergo videtur q
sortes mediante tactu iudicet se er-
rare mediante visu. C Pro soluti-
one istorum ponit istam propositionem.
cundem hominem iudicare q
intellectum unum contradictioniorum
esse verum et suum contradic-
torium similiter simul et semel no
est possibile. patet. Nam tunc intel-
lectus posset assentire simul et semel
duobus contradictionibus quod e im-
possibile. C Confirmat auctoritate
h. iii.

Sophisma.lxxviii.

eristoteliis dico metheaphysice dicere. In possibile est quicquid estimare id est et non esse. Sed diceres. beat intellectus aliquod motus ad absentiam vni per dictum et moueat illud motum illud intellectus sicut dicitur. remittat illud motus per horam. sic i prima medietate illius horae de qualem me dictas illius motum. sic et i duplo minus moueat per partem. et acquirat evidenter motus ad idem oppositum. sic duo. tunc videt per intellectus deat iudicare de utroque. ex quodcumque de motione per uno est per alterum. Rudek per intellectus non indicat vnde est verum nec alterum. sed tamen se in suspicio non dabo iudicid nec suam. per aliquid illoꝝ. Unde imaginatio est intellectus est si rectus iudicet et illa motus sicut aduocatoꝝ. et illa triplex sicut putes per quibus ad vocat. Et isto tamquam per intellectus per se intelligere dictoria. Unde dicitur intellectus. ppōes et iudicare eas est viae virtutis. Unscientia est per intellectus hinc i se aliqua ppōem formatam per se habere uno ad ea sic per hanc rationem pro eis habere dictoria. et tamen nec iudicat ppōem falsum nec verum. et sicut nec est dictoria. Alioꝝ per se habere ad ea sic per beatum rationem probabilem. et pro habere dictoria. et tamen non de clementia intellectus. et tamen quodcumque suspicitur suum iudicium. Alter per se habere ad ea. hic per beatum ad ea rationes. probabiles et pro habere dictoria. probabilitas per se est per intellectus determinabilis ad iudicium vni per dicitur. s. per quodcumque rationes. probabiliores. non tam determinabilis ad illam nisi per formidole. Adhuc alioꝝ posset se habere intellectus sic per ex toto est de dicto ad unam preformidine amota. et sic intellectus huius se ad istam non contingit id est est et non esse. et hec per se magna evidenter in vita te. ad quid quod est vitalis intellectus inclinat naturam. sicut grana ad escen- den-tes. et leue ad ascenden-tes. **C**um ppō edidit hoc est indicare sicut per intellectum dictoria est verum et alterum falso. per sensum non est possibile. verbis. Si

iudico per intellectum per se est maior terra: non iudico per sensum per se sit bipeda: et non maior terra. quod per potentiam cognitum sive fortis potentia superior dicitur potestis inferior. interne per adveniente iudicio potestis superioris iudicis potestis inferioris extinguitur si illud iudicium fuerit dictum iudicis potestis superioris. Iz bini possit manere apparen- tia extior. propter quod potestis inferior sic indicantur. Ex his propriis satis notis est quod ratio est sit ad illas duas obiectus factos. et quod per principio sophismatis ad idem sequitur opposita. verum est nisi illud implicet dictioꝝ aliter est de ista sola scit est errare et.

Sophisma.lxxix. **E**.

Si sors dicit verum: sors dicit falso. **C** Probal polito per sors dicit illud sors est falsum et nullam aliam. Tunc hec si sors dicit ista sors est falsum est verum: tunc hec est va sors est falsum. et si hec tunc hec est sicut sors est. sed sors dicit per sors est falsum et nullam aliam: et hec est per sorte dicit falsum: et a priori ad ultimum si sors est verum: sors est falsum. Secundo hec polito per sors dicit ista plausibiliter falsum et nihil aliud. et per sors dicit falsum: et per sors dicit falsum. Tercio hec polito dicit sors dicit falsum et nihil aliud. et per sors dicit falsum. Quarto hec polito si dicit verum et per sors dicit verum et si sors dicit falsum et per sors dicit falsum. Dicte ita est per sors dicit falsum: sors est falsum. **C** Tertio sic dicit sors ista sors dicit falsum et nullam aliam. et sors dicit falsum sors dicit falsum et nullam aliam. tunc sic. Si sors dicit verum per sors dicit falsum ex eo per sors dicit sortem dicere falsum. et et sors et sors dicit per sors dicit per sors dicit falsum. ergo de primo ad ultimum si sortes dicit verum sors dicit falsum. Quarto nam si sors dicit falsum deus vero est diabolus dicit sors

Sophisma.lxviii.

et dicendo ea etia ipse dicit ista de non est quod est illius et est falsa gaudiit vernum dicit falsum. Id videt esse de isto si sors decipit sors n decipit et si sors n decipit sors decipit. p oito cadiq sortes credat se decipi. Tunc ergo sic si sors decipit et p oca sordit se decipi. g sors credit sic est si sic te n decipit. g si decipit si decipit. Si autem credebat se decipi si decipitur tunc decipit. probat sic qz cd cedat se decipi et n decipit g sic e sicut credit. et cu cedat se decipi sic est q decipit. g si n decipitur decipitur.

CIn oppositum agitur. Sophis. e una pp oditional eius anno p t esse ver p nte exinde falso; g sophis. e falso. nota est de se. anno p t. n sors p t dicere ista vera de ab aliq hoc p dicat aliquam falsam.

CAd sophisma ruidet q ipm e falso hinc probat r o immediate facta. n alibi p oibn sequat ad anno vt nunc in noe ibi bona pna et formata. et ioli ab aliq casu pponere ista. si sors teodicea verit sors dicit similitudinem gada. nihilominus p oito casu pnter di rendendo casu bene eet dicta. ppositio pcedenda. q ex casu posito sorte sequit sorte dicere p oitem ad qualitate casu n similitur et absolu te sequit sorte dicere veru et sorte dicere falso. et sorte vntute casu sed tur sors dicere aliquam. ppositio nee spiciale pditional una n possibilis casu scilicet quia in his videri fin materia l solubilius pro pnti dic co q positio casu. s q sors dicat istaz sors dicit falso et nulla alia et sic est cocedendum ut ndc. si sors dicit veru sors dicit falso. quia fin casu possit alio hui conditionalis e possibili le. et cd ad impossibile sequit quodlibet hinc pbat. sequit sors dicit veru. g sors dicit falso. q aut secundum casu alio sit impossibile pbat. n fin casu possit hec e impossibilis sors dicit veru. probat. q fin casu positum

dicit vnd propoies ad quod sequitur met p oitem esse vera et e falsa et hoc e possibile. sed csi possibile no sedetur nisi ex impossibili sequitur ppositio quaz sors dicit est impossibil stante casu. et per pns hec e impossibili stante casu sors dicit veru. q au te ad ista sors dicit falso sequatur il lamet p oitem e e vera et esse falsa probat sic. Nisi dicta p oitem est affirmativa. significat id e pro quo supponit subjectum et p dicatum. et si sic tunc id e sors et dicens falso; sed cu sors n o dicat nisi ista p oitem sortes dicit falso. et cum in dicendo illasic dicenti falso. sequitur dicta p oitem e e falsa. et si dicta p oitem falso sic sorte dicere falso est falso; et si sorte dicere falso est falso. tunc sors n o dicit falso. et si sors n o dicit falso et dicit p oponem; se qdatur q dicit veru. Sic g probat id e q cd adiutorio casu ad ista sors dicit falso. sequitur ista sors dicit falso et sors dicit veru quod e impossibile si non dicatur nisi vna p oitem sicut supponit in casu. Sed diceres. si hec p oitem sors dicit falso dicta a sorte e falsa tunc sic e sicut p ea significat. qz significat se e e falso. et si sic e ipa est vera et p pns non est falsa nec e impossibilis. Ruidet cocedendo q dicta p oitem pro lata a sorte e falsa. et qnd; g sic est si cut ipa significat. negat h. et robum est. qz si sic p fudit tim sequente se co fuse distributine mobilis. et i sequitur ita e sicut dicta. ppositio significat; g ita est qualiter clqz dicta. ppositio significat. mo hoc est falso. qz dicta p oitem significat se ed vera et se esse falso; sed sic n o est; g n qli terclqz dicta p oitem significat sic e.

CAd rationes. **C**Pria et secunda dicit probat q sophisma e veru vt nsc sed n o e veru similitur. et hoc id e ten dit probare tertia. Sed ibi assumitur vnd quod n o est veru vici sors et plato dicit propoies omo cõfles

Sophisma.Irrri.

ergo si vn^o dicit vera alt^o dicit vero
ista c^o: nō valet. qd^z dicat propōdes
oīno cōfles in voce tñ ille propōdes
nō subordinatur et s^e p^opōib^m
talib^s. Imo pp^d plate adorte. s. loto
dicit falsis subordinat vni copula
tue mētāl qd^z solubilis significatio
se c^o vera z falsa. sed pp^d prolat a
platone. s. loto dicit sifr propt^r dese
ctd act^r reflexi subordinat vni mē
tali cathegoice. z id nō ē iconueni
ens talē propōdem. plati a platone
esse verā oīno p^limile illi voce pro
latā a sorte c^o falsa. Ex hoc vteri^r
sequit qd^z nō peandē ppōem p^ligit
dicere sorti z platonem in codē cā
qz ad dōcēd sortioz dōcere p^odis
dictiuā p^oposita ex ḡib^r dōcētib^r
copulatiue mētalis cui subordinata
tur. pp^d prolat a sorte i significan
do. 13 dōcēto ploni p^t dōcēt p^{vna}
propōdem simplicē cathegoicē. tñ ne
gatiū. C^r Bo qrtā. illa etiā bñ p^o
bat qd^z sophi^r ē verā vt nōc sed nⁱ sum
pl. i. in casu in qd^z loto p^ferret vna p^s ē ffa
C^r Bo quidā i qua dicebat de deci
pit i qd^z supponebat qd^z sorti c^odat se
decipti. dico qd^z hoc ē impossibile nōc ē
animittēd. sicut ei ē unimpossibile qd^z
sorti sciat vel credat se errare. ita ē
impossibile qd^z sorti sciat vel credat se
decipti. bñ sit possibile qd^z sortes
crenat se fuisse decepti sicut etiā
ē possibile qd^z sorti credat vt sciat se
errauisse z lid p^oprobat lato sophis
mate qd^z possibile ē sorte scire se er
rare. ita oīno p^oportionabili p^t p^v
vari qd^z possibile ē sorte credere se er
rare. z sifr qd^z possibile est sorti cre
dere se decipi. z sifr qd^z possibile est
sorte scire se decipi.

po affinitate cui subjecta pro nul
lo supponit et talis est falsa.

Cad sophisma r̄ndet. q̄ ipm ē sal
sū. Ulteri⁹ dico q̄ cōuerſio p̄cōtra-
positionē nō est cōsequētia formāl
¶ hoc bñ probat argumētd. ⁊ prop̄
hoc arist. polo p̄sor⁹ nihil dicit de
illa cōuerſione. cd in libro p̄sor⁹ soli
dicit de p̄tius formali⁹. sed actoꝝ
ſūmulaz loquebat de ea intēnens
et q̄ bñ ē p̄ia materialis i talib⁹ ter-
minis in q̄bus in cōuertēte fin di-
ctam cōuerſiōnē potest retinērī cō-
ſtantia teritorum.

Sophisma.lxx.

Contra dicitur quod non est nisi
ad id a est b. et non b est non a. **C**ontra
tur per aristotelem secundo prior capitulo ter-
tio. in quo dicit de sillogismo circu-
lari. id est reputat tale figura esse bonam.
Contra probatur. ita non sequitur nullus
habet lapis. si omnes non lapides non habent
lapis. autem est verum et ob hoc falsum.

Con respodet ad sophisma quod ipm est falsum. Ad aristote. in secundo prior dico quod ipse intellexit talem pnam esse bona non omnipotens. sed in terminis conuertibiliibus negative. et intellexit per terios negative conuertibililes quod neuter eorum vere negatur nisi de reliquo aut de quibus reliquis potestur. sicut fuit isti teri subiecti. accio et filii isti termini. homo aliud ab homine. sicut non est de istis teri lapis et homo qui est terminus lapis de multis aliis ab homine vere negatur. et contra. ergo isti teri lapis et homo dicuntur negant conuertibiles. et per se in eius dicta conuersio non habet locum.

Sophisma.lxxii. 8

Sophisma. *lxxix.* est in
sorte scire se decipi.
Sophisma. *lxix.* est in
substâria ē ens oris nō ens ē in sub-
stâria. **C** Probat p. pithone p. 3 po-
titione. **C** Improbab. sophis. Naz-
aria ē verit. p. nis ē falsid. **C** Prima
po p. scda pba. Nā p. nis ē vna plo-

Sophisma.Ixxii.

Nec ex puris negatiis esset bonus filologinus.

C Ad sophisma r̄idetur q̄ ipm ē re-
rd de forma aphuc. nā bene sequit.
hoc a nō est b. hoc idē a nō est non b
ergo hoc a nō est. om̄e ei quod ē: ē b
vel nō b. si ḡ a nec est b vel nō b: a n
est. q̄ dī t̄de ex puris negatiis rc.
dico q̄ hoc nō est sc̄ueniēs medio
variatō penes finitū z infinitū:
qualiter in proposito. alr̄ t̄si c̄t im
possibile. z hoc ad inferendū p̄clu-
sione de modo loquendi p̄fucto rc.

Sophisma.Ixxiii. Est h
bō. alal non est z ois hō substancia n̄
est: aliqua s̄ba alalnō ē. **C** Probat
q; et opposito p̄ntis infert opposi-
tu antīo p̄z hoc. Nam oppositū p̄nt
est ois s̄ba om̄e alal ē ad quā seque-
tur ois substancia omnīs homo ēst
q̄d quā vlt̄ri sequit̄ ois homo ois
substancia ēst. que no p̄ stare in veri-
tate ciūta. ois homo s̄ba nō ēst. que
erat vna p̄ antīo qua iterempta i-
teruptum est ans. **C** Improbatur
llaz et puris negatiis aliquid se
queretur.

C Ad sophisma r̄idetur q̄ ipm ēst
verū. z vlt̄rius dico nō ēst ī conne-
niēs puris negatiis aliquid se
qui. In tales sint de modo loquendi
incōsuetō. hoc ē de p̄dicato non di-
stributo. tñc ei pot̄ ex eis sequi con-
clusio negatiua. etiā de p̄dicato nō
distributo. ita q̄ possit distingui du-
plicē negatiue. quedam s̄t de modo
loquendi cōsuetō. vt ille in qui-
bus negatio p̄cedit p̄dicata. Ver-
bigratis. anō ēst b. Alio s̄t negati-
ue de modo loquendi incōsuetō. s. in
quib⁹ negatio nō p̄cedit p̄dicata
sed sedetur. Verbigratis. a b nō ēst. tñc
dico q̄ nō ēst inconveniens ex puris
negatiis de modo loquendi incōsuetō
de modo loquendi incōsuetō: ta-
men ēst inconveniens de cōclu-

one negatiua de modo loquendi cō-
suetō. Ulterius dico nō ēst incom-
ueniens in primā figura ex amba-
bus indefinitis z minore negatiia
sequi conclusio negatiua. de mo-
do loquendi incōsuetō. sequit̄ em̄z
a ēst b. c nō ēst a: ergo c b nō ēst. q̄ si
milit̄ ex opposito cōsequentia po-
test inferri oppositum antecedētis
z possit capi termini significatiue
sic arguendo. aſin⁹ ēst currēns. ho-
mo nō ēst ſinuus: ergo homo currēs
non ēst.

Sophisma.Ixxvii.

Storne quod nō ēst a est b. z nulluz
c est a. om̄e c est b. **C** Probat. Nam
talz p̄na reputat bona ab aristo. I
secundo p̄ioz capitulo 3°. de filiis
circularib⁹.

C Improbatur. Nam nō sequit̄ om̄e
quod nō ē accidēs est ſubſtantia. nul-
la chymea est accidēs: y ois chyme-
ra est ſubſtantia.

C Ad sophisma r̄idetur q̄ ipm ēst
verū. Ad aristo. dicit q̄ ip̄ intel-
lexit talē pñaz valere in terminis
p̄o aliquovē aliquib⁹ ſupponenti-
bus. Si sic nō ē in p̄dicto diſcurſu. q̄
ibi aſsumit iſte termin⁹ chymera q̄
p̄o nullo ſupponit.

Sophisma.Ixxviii.

Si animal est ſoſs et homo est ſoſs
homo est animal.

C Probat quia per conuerſionem
p̄lum antecedētis ſit filius expo-
ſitori⁹ in tertia figura ſic. ſoſs ē ani-
mal z ſoſs est homo: ergo homo ēt
animal.

C Improbatur. Nam ſi ſic t̄de ex pu-
ris indefinitis aliqd ſequereſ quod
ē falsū per aristo. p̄io p̄io.

C Ad sophisma r̄idetur q̄ ipm ēst
verū. Et p̄o improbatione dico q̄
ex puris p̄ticularib⁹ vñ indefinitis
I tertia figura bñ aliqd ſeq̄t̄ mediu-
xante termino discretos ſicut patet

Sophisma.lxxvii.

per probationē sophismatis. **C** Di-
co secundo q̄ similiter medio acce-
pto i minore cd̄ relativō idētitatē et
maiorē exīte īdefinita v̄l p̄ticulari
bū aliquid sequitur. v̄bi p̄d hō cur-
rit et idē hō disputat ḡ disputat cur-
rit. Tercio dico q̄ ex pars p̄ticulari
bū vel īdefinitis sūlter bū seq̄t cō-
clusio de mō loquēdi. Icsueto sicut
hic asin⁹ ī currēs hō nō est asin⁹ hō
currēs nō ē. Tātā tātis tāb⁹ casib⁹ ex
pars p̄ticularib⁹ v̄l īdefinitis bene
aliquid sequitur. aliter tā nō et sic i-
tellexit aristoteles.

Sophisma.lxxv. Istud.
ppō ē ois. ppō ē vera. nam si aliq̄ p̄
pō ē v̄a aliq̄. ppō ē h̄ notā d̄ se. ḡ si
ois. ppō est ois. ppō est vera. p̄ia tā
per illā regulā. q̄ ad aliq̄ dāno sedē
tāc ad p̄is distributū sedēt dāno
distributā. **C** Improbab. ans p̄ eē
verū p̄ste exīte falso ḡ sophisma ē
falsū. **C** Ad sophisma r̄nde q̄ ip̄d
est falsū. Ad illā regulā d̄ q̄ non tā
nisi p̄is distributā negatīe. mō sic
nō ē in p̄posito ly bū seq̄t. hō currit
ḡ ai al currit. tā nō sequit orīe ai al
currit. ḡ ois homocurrit. Nā p̄ito
q̄ null⁹ hō ēēt tā oia atalia n̄ exīta
hō se currerēt tāc dāna ēēt verū tā
sequēt falso. optimē tā seq̄t. null⁹
atā currit. ḡ null⁹ hō currit.

Sophisma.lxxvi. Est
istud
Si nulla substātia ē. null⁹ ens est.
C Probat: q̄ si nulla substātia est
nullia subā ē. et sic nullid accīs ē. accī
bēs enī nō p̄t eē sine subā. si si nullia
subā ē. et nullid accīs ē nullid. ḡ
si nullia subā ē nullid enī ē. cōsūlter
probare. si null⁹ binari⁹ ē null⁹ inde-
rīs ē. q̄ si null⁹ binari⁹ ē nullus bi-
nari⁹ ē. et null⁹ ternari⁹ ē nullus q̄
ternari⁹ ē. et sic in īfinitd ex eo q̄ cu-
iūlī n̄derī alterī a binario binari
us ē p̄d. et cū totū n̄ possit eē sine sua
pte sedē. si null⁹ binari⁹ ē null⁹ nu-
mer⁹. **C** Improbab. Nā si sic sedē

q̄ ab īferiori ad superi⁹ negatīe et
bona p̄ia: s̄ hoc ē falsū: ḡ ic. p̄ia tā
ex eo q̄ liens ē superi⁹ ad li subā et
li numer⁹ ē superi⁹ ad li binari⁹.

C Ad sophisma r̄nde q̄ ip̄m ē ve-
rd. et q̄nd sequerēt q̄ ab īferiori ad
superi⁹ negatīe ē bona p̄ia bū p̄e-
dit. Dico tā v̄teri⁹ q̄ talis nō ē bo-
na p̄ia nec tā. ppter hitudinē tales
inferiori seu nō. ppter h̄ q̄ arguitur
ab īferiori ad superi⁹ negatīe. Nāz
tāc oēs p̄le ab īferiori ad superi⁹
negatīe ēēt bone q̄d ē falsū. S̄z dī
cte due p̄ne tenēt p̄ locū a cā ad effe-
ctū: et id dicte due p̄ne n̄ debet pro-
bari p̄ locū ab īferiori ad supi⁹: s̄z q̄
locū a cā ad effectū.

Sophisma.lxxvii. Est
Sisofis ē si plō ē hō ē asin⁹. **C** Pro-
bat. Nā ē vna p̄ditionalis cū⁹ aīs ē
impossibile: si ad īpossible sedē q̄dīz
ḡ ic. Assūptū. pbaf. Nā aīs ē h̄. s̄rēs
ē si plato ē. et hoc ē īpossible: q̄ ē vna
cōditionalis falsa. mō ois cōditional-
fia ē īpossible. **C** Improbab. Nāz
sophisma ē vna p̄ditionalis cū⁹ aīs
ē p̄tingēs et p̄s ē īpossible: ḡ sophis-
ma ē falsū. p̄ia tā aīs. pbaf. Nā aīs
est sortes est. si p̄s est si plato ē ho-
mo ēēt asin⁹. et illa est īpossible: q̄
quia ē cōditionalis falsa. illa antē
sortes est. que est aīs est contingēs.
Similiter probat hoc sophisma. Si
sortes est: si plato est: si cicero est ho-
mo est osinns. probatur sic quia est
vna cōditionalis cū⁹ aīs est ī-
possible: scilicet sortes est si plato ē.
modo ad īpossible sequit q̄nodi⁹
et per p̄s hec. si cicero est homo est
asinns. **C** Improbab. sophisma est
vna cōditionalis cū⁹ aīs ē ve-
rum et p̄s est īpossible: ḡ sophis-
ma est falsū. p̄ia tā. assūptū probat
Nā aīs sophisma ē. sortes ē si plati-
ta ē si cicero est. et hoc ē ēēt: quia si
plato est si cicero ē sortes ē. eo q̄ ad
īpossible sequit q̄dīz: s̄z aīs sophis-
ma ēēt hoc. hō ēēt asin⁹. et h̄ ē ī-

Sophisma. lxxviii.

possible. **C** Ad ista r̄sūdet. ab prī-
mū p̄t distingui penes cōponem
z divisionē. Si enī hoc totū est aīs
scilicet sortes ē si plato est. z hoc p̄nī
hō est albin⁹. dico q̄ sophisma ē v̄p
sicut pbaut p̄ma rō. si aīs sit. & so-
rtes est z residuū vīcī. si plō est homo
est aīn⁹ p̄sequēt̄ sophisma ē fālſū
sicut pbaut secunda ratio. s. rō ad
oppositū. **C** Ad sc̄ham dī q̄ si aīs
secūdū sophisma ē. sortes ē si plato
est sophisma ē verū sicut pbaut
p̄ma ratio. sed si hoc totū sortes
est si plato ē si cicero est. est aīs z li
homo est aīn⁹ est p̄nī. sophisma est
fālſū sicut pbaut secunda ratio ei⁹
ad oppositū facta.

Sophisma. lxxviii.

Et istud. Si albedo iest homini hō
est albū.

C Probat. Nā per aristotēlē p̄mo
priorum per iesse itelligit affirmati-
tūe p̄dicari. z iō id est dicere albe-
do iest homini. z albedo affirmati-
tūe p̄dicat de hoīe. sed si albedo p̄-
dicatur de hoīe affirmatiue. et hoc
vere tū se vel fīm sūti coēctū: hec
est vera. homo ē albū. ideo videt
q̄ si albedo iest homini q̄ homo iest
albus. **C** Secundo sic. Nā bene seq-
tur aīs iest homini: ḡ homo ē ani-
mal: ergo v̄det q̄ bene sequat. al-
bedo iest homini: ergo hō ē albū. z
si sic sophisma ē verū. **C** Tertio sic.
Nā bene sequit. albedo iest homini
simpliciter: ḡ homo ē albū. sed q̄ dico
albedo iest hoī. ergo dico albedinez
inē hoī simpliciter. q̄ sine addito dico
tō si albedo inē hoī hō ē albū.
C Improbat. sophisma ē vna con-
ditionalia cui⁹ aīs p̄t est verū: z
p̄tē exāste fālſū: ḡ sophisma ē fālſū
p̄tē. assūptum. pbatur. Nam pos-
to q̄ homo n̄ cēt albus nisi secūdūz
pedem: t̄sic albedo lesset homini n̄
tamen propter hoc cēt albus. Res-
pondet q̄ iesse cap̄t dupl̄iciter.
Uno. p̄ affirmatione p̄dicari. altio⁹

p̄o realiter inherē ad modum quo
albedo inē p̄ariet. S̄z t̄de dico q̄i
iessē accip̄t̄ p̄ affirmatione p̄di-
car: valet p̄ta ab iessē ad eē sicut
bene pbaut primū argumentum.
Sed q̄i cap̄t̄ p̄ realiter inherē a
sp̄ valet talis p̄ta sicut pbaut ar-
gumentum factū in oppositū. Circa
q̄d ē sciēdū q̄ aliquē sūt partes p̄i-
cipaliōes alicui⁹ totū de quarū
numero est ipsa alia in homine. aliq
autem maiores. sicut aggregatū ex
vna mediatē z vna tertia alicui⁹
totius. et aliquē sūt partes in toto
que determinat̄ sibi specialiter ali-
qua accidētia. sicut nasū specialiter
fūmitatē vel aquilitatē sibi deter-
minat̄. crīpitudo determinat̄ sibi
cap̄t̄ specialiter. secūdū hoc dico tria
p̄: mo q̄ ē bona p̄na hoc iest tibi
vna partē principaliōe: ḡ hoc enī
illa pars erit tale. p̄tē. Nā est bona
p̄na grāmatīca inē aīs sortis: ḡ so-
rtes ē grāmatīc⁹. Secūdū dico q̄ ex
hoc q̄ aliquē iest alicui⁹ fīm partez
enī maiore n̄ bñi cōcludim⁹ hoc cu-
ins ē illa pars ē tale p̄tē. nō ei sed
tar albedo iest sc̄nto sc̄dm vnam
ei⁹ mediatē cd tertia: ḡ leuitiē al-
bñi op̄z q̄ inīt̄ maiori ei⁹ partē se-
cūdūle z q̄libet smi. Tertio dico q̄
ex hoc q̄ aliquē inē alicui⁹ p̄t̄ ali-
ci⁹ totius quā illud naturaliter fi-
bi deteriat̄ bene cōcludim⁹ de toto
illī⁹ partis p̄ ipm ē tale. bñi ei⁹ cōclu-
dim⁹ iuxta cōēm modūloquendū fi-
mitas iest naso lo:ti: ḡ sortes est fā-
mus.

C Ad rationē. **C** Prima z secun-
da bene cōcludit̄ verū accip̄t̄
iessē p̄o vere z affirmatiue p̄di-
car. Ad alia dī q̄ simpliciter aliq̄i
idē ē q̄d sine addito. aliquē autē idē
est quod fīm totuz. mō dico cd dicit̄
albedo inē homini. bene dicit̄ q̄ al-
bedo iest homini simpliciter hoc
est sine addito. nō tñ q̄ albedo iest
homini secūdū totum. mō ad hoc
q̄ ad istū. albedo iest homini fīm.

Sophisma. sc.

pliciter sequat ista. hoc est alio non sufficit quod similius capital sine addito. si requiritur quod capital potest significare secundum totum re.

Sophisma. lxxix. sc.

est b: non est nota.

C Probat. vt tute pateat ecotriatio de qua aristoteles loquitur in libro topicorum. C Improbatur quod non sequitur de non ente non ens est non de. quod autem est verum et consequens falsum. quod probatur quod in sententiis hec negatio non tenet negationem vel infinitum. si primo tunc ista non ens est non de. ut ista non nullum ens est non de. modo ista est falsa. quod aliquid est putatur nota non de. si capitalis sententia adhuc est falsa. quod tunc est una affirmativa cuius subiectum pro nullo supponeretur. Pro ratione sophismatis est notandum quod sequentia ecotriatio de ex eo quod aliquid predicatum affirmatur de aliud subiecto excluditur. Pro dictiori subiecti verificatione de dictorio predicati. sicut si ex hoc quod accedit bene cocluderetur non bene nota. vel quod ex eo quod ad aliud anno sequatur non ex contradictione patitur excluditur. Pro dictiori anno. sicut si ex eo quod sequitur homo est. quod si cocluderetur. quod si nullum aliquid est nullum homo est. quod secundum istam descriptionem non est ecotriatio data per disjunctores. aliqui ad ipsam ecotriatio sufficiunt duae propothes. aliqui autem requiruntur quatuor. ut per intuicionem exemplaria posita. tunc dico quod ipsa ecotriatio ad quas sufficiunt duae propothes sicut hic. a est bene. quod non est nota. ut per formam sic ostendit probatio sophismatis:

C Secundo dico quod bene valet in aliis quibus supposita constantia tertiorum non bene sequitur homo est alius. quod non alius est non homo. eo quod retenta constantia tertiorum in tali consequentia anni non potest esse verum sine patefactione. C Tertio dico quod ipsa ecotriatio ad quam requiruntur quatuor propothes est bona ipsa de forma quod non contingit reperire tertios nec propothes quin in

talibus pata bene valeat. Ex his pateribus sophisma est falsum et quicquid sit dicendum ab probatione per ex dictum.

Sophisma. sc. est b. Si in

tuis iusticia est vicius.

C Probatur virtute pate in ipso de quod aristoteles in libro topicorum.

C Improbatur. Sophisma est una conventionalis cuius anno est et verum pate existente falso. quod sophisma est falsum. consequentia tamen eius probatur. ponitur casu quo omnes homines essent iusti nulli esent iusti in illo casu hec est. si forma iusticia est virtus et hec esset falsa iusticia est vicius ex eo quod est affirmativa cuius subiectum pro nullo supponeretur. si ei nullus est homo iustus nulla est iustitia. C Illud sophisma probatur quod ad finem ut videatur virtus consequentia in ipso teneat in contrario. Pro enim ratione et humilium est notandum quod in ipso anno in ipso.

C Consequens in ipso de quod ex eo quod aliquod predicatur predicatur de aliud subiecto de opposito subiecti excluditur. Pro opposito predicatur. ut si de eo quod de iniusticia predicatur virtus excluditur quod de iniusticia predicaret vicius. vel queritur eo quod ad aliquod anno sequitur anno ex opposito anno in sermone oppositum sententia. verbi gratia in contrario huius ex eo quod ad oīm hoīem currere sequitur oīm hoīem moueri cocluderetur quod ad nullum hoīem currere sequitur nullum hominem moueri. ita quod secundum istam descriptionem non est in ipso data per disjunctiones aliqui ad ipsam in ipso sufficiunt duae propothes. aliqui autem requiruntur quatuor sicut patet intuicionem exemplaria positiva qualiter etiam dicebatur de consequentia contrario.

C His visis dicendis est quod sophisma est falsum sicut probavit secunda ratio. sed ab auctoritate aristotelis secundo topicorum pono aliquas propositiones ex quibus videbitur quod valeat et non valeat consequentia in ipso in contrario. C Prima est ista. Similiter

Sophisma.xci

loquendo p̄ha in ipso nō valet i p̄uis attē dēdo p̄rietate penes terminos modo quo dicim⁹ istos terminos iustitia iūsticia. virt⁹ viciū ē cōtrarios. vel istos albi nigri. calidū frigidi. p̄baſ q: nō sequitur. albū est calidū. ḡ nigrit̄ est frigidū. nec sequit⁹ p̄digalitas est mala: ḡ illiberalitas est bona. nec sequit⁹ iusticia ē virt⁹ ḡ iniustia ē viciū. **C** Secunda p̄pō p̄ aristotelem. p̄ha in ipso bñz i p̄rīs attēdendo p̄rietate penes terminos aliquib⁹ conditionib⁹ obseruat̄is quāris prima est ista. q: propositiones cōpositae ex illis terminis sint i materia naturali. z ppter defectū hui⁹ nō sequitur. albū calidū. ḡ nigri est frigidū. q: nulla iusta in materia naturali. Secunda p̄ditō ē. q: termini supponat pro aliq. ppter defectū hui⁹ nō sequit⁹. iusticia ē virtus: ḡ iusticia est viciū stante casu i iprobatione sophismat̄. Tertio reditur q: extrema vni⁹ p̄rietatis i quib⁹ arguit nō cotineant sub uno extremo alterius p̄rietatis. prop̄t defectū hui⁹ nō sequit⁹ prodigalitas est vitium: ḡ illiberalitas est virt⁹ q: prodigalitas et illiberalitas cōtinēnt abo sub uno extremo p̄rietati que ē inter virtutē et viciū. nam cōtinētur ambo sub vicio. Quarta cōditio est. q: vtrobiq; sit idē mod⁹ contrarietatis: sc̄ q: vtrobiq; extremit̄ ad extremū vel mediū ad extremit̄. z ppter hui⁹ defectū nō sequit⁹ prodigalitas ē habudantia: ḡ virtus est defectus q: habudantie ad defectū ē cōtrarietas extremoz sed prodigalitas ad virtutem ē cōtrarietas extremi ad mediu. isto quattuor conditionibus obseruat̄is nō videb̄ posse fieri instātia cōtrap̄am in ipso in cōtrariis attēdenbo cōtrarietatem ex pte terminoz ḡ ita intelligit aristoteles. **S**y vtr̄ valeat etiam cōsequentia in ipso in cōtrariis attēdēdo p̄rietatem p̄neā prop̄pōs. De hoc est sciendu. q:

prop̄pōs quē dicuntur contrarie vno q: sūt de contrario mō endēandi vt iste oīs hō currit nullus homo currit. Aliis autē dicunt cōtrarie quia sūt de p̄trariis extremis: hoc vel subjectis vel p̄dicatis soli. vel subjectis p̄dicatis sūl. exemplū primi. iusticia est qualitas. iniusticia ē q̄litas. exēplū sc̄ibit q̄litas est iusticia: q̄litas ē iusta. exēplū tertii. iusticia ē virt⁹ iusticia est viciū. Tunc sit prima propositio. Cōseq̄ntia in ipso nec v3 in cōtrariis prop̄nibus de cōtrario modo enunciādi. p3 q: l3 sequit̄ oīs hō currit: ḡ om̄s hō mouet: tñ nō sequit̄ null⁹ hō currit: ḡ null⁹ hō mouet. Secunda p̄pō. p: in ipso bene tñ in p̄pōlb⁹ cōtrariis de cōtrariis extremis obsernat̄ aliq̄b⁹ p̄ditionib⁹ de p̄dictis. nō tñ oīs obsernare c̄stātia terior̄. si ei c̄stātia terior̄ bñ se qf si a ē iusta ē viciū: ḡ si a ē iusta. a ē viciū.

Sophisma.xci. Est istud ē sensatū cec̄t est insensatum. **C** Probaſ sophisma virtute p̄tice i ipso qnō soli videb̄ tenere i p̄uis verdi etiā i priuatue opposit. z iō eo q: aliq̄ termin⁹ p̄dicat de alio vtr̄ videb̄ de priuati de subjecti posse cōcludi priuatue oppositū p̄dicati qualit̄ ē in proposito.

C Improbab̄ sophisma ē una p̄pō conditionalis cuius aliq̄t̄ esse verdi sine cōsequente: ḡ p̄m ē falsa ans p̄baſ. nā posito q: multa cēnt vidētia z nullā cēnt ceca tñc ans c̄set verdi vt notā est de se. z oīs c̄t̄ falsa eo q: c̄t̄ vna affirmativa cuius subjectū proutilio supponeret. Ḡd̄firmat adhuc posito q: multa es̄t videntia et multa ceca sic tñq; habeant alios sensus ppter vñs hec ē vera vidēs ē sensatū vt notā ē de se. hec ē fā cec̄t est insensatum eo q: ad eam sequit̄ cec̄t nō habet aliq̄ sensū. mō best cōtra casū. nom

Sophisma.xci.

positum est in casu q; nulla sint ceca
qui habedant sensus ppter visu
C Istud sophisma ponit ad finem
ut videat quod in priuatione opposi-
tis valeat vel non valeat sola in ipso.
Pro quo notandum est q; in diffini-
tione exprimete quid nominis ter-
minii priuationi negatio potest pcedere
termini significatiem habitus si-
cuit quidem dicitur. debere fieri vel sequi si-
cunt dicitur exemplum cecum ppter diffiniri sic.
cecum est res non habens visum que est apta
naturaliter visum. et sic negatio prece-
dit li visum significante habitum.
vel sic potest diffiniri. cecum est res vi-
sum non habens que tamen apta na-
ta est habere. et sic negatio sequitur
li visum significante habitum. Si
militer dicendum est de isto tercio pri-
uationis insensatum et simili. Eadem
ponuntur propositiones. **C** Pri-
ma est. si in diffinitione exprimete
quid nominis termini priuationi ne-
gatio intelligit pcedere termini si-
gnificantem habitum in priuatione op-
positio non valeat consequentia in ipso.
q; licet videns sit sensatum tamen ppter
hoc non sequitur q; cecum sit insensatus
quia illa propositio secundum talem or-
dinem negatio est falsa. eo q; ad ea
sequitur cecum non habere sensum. et illa
est falsa ista exinde vera cecum est sen-
satum ut ppter arguit in ratiōne post op-
positi. **C** Secunda propositio est ista
si in diffinitione exprimete quid no-
minis termini priuationi negatio i-
ntelligit sequi termini significantem
habitum in priuatione oppositis be-
ne ut ppter consequentia in ipso. q; si sequi
tur videns est sensatus. q; cecum sen-
sum non habet. videns obseruat cō-
stantia subjecti ppter ut sic intelli-
genio negatione sequi termini si-
gnificantem habitum ista cecum est in
sensatum ut istam cecum sensum non
habet. Ex istis duabus sequitur quo
respondendum est ad sophisma. q; in
xtra primam propositum sophisma est
negandum. et iuxta secundam est coceden-

du istud sophisma. sicut solvetur
et alia sophismata sicut. si tangibile
est sensibile tunc ita tangibile est sensibile.
C Tertia propositio est. si in dif-
initione exprimete quid nominis
termini priuationi negatio intelligit
pcedere terminum significantem
habitum in priuatione oppositi de-
ne valet consequentia econtrario. si-
cuit bene sequitur. sortes est videns:
ergo sortes est sensatus. ita sequitur sortes
est insensatus: ergo sortes est cecus. q;
tunc insensatus est idem q; non habet
sensum. modo bene sequitur sortes non
habet sensum: q; sortes est cecus.
C Quarta propositio est. si in dif-
initione exprimete quid nominis
termini priuationi negatio intelligit
sequi terminum significantem
habitum in priuatione oppositi. si
valet consequentia econtrario. patet
q; tunc videns sit sensatum. non tamen ppter
hoc insensatus est cecum. q; po-
sitio q; aliquo careat sensu auditus
et haberet sensum visus tunc talis n-
ec insensatus secundum talem sit
negationis. q; sensum non haberet
non tamen est cecus.

Sophisma.xciij. Et hoc
dum est multiplex. subduplex est sub-
multiplex.
C Probas virtute consequentie in
ipso que non solum tenet in contrario
et priuatione oppositi. veritate in
relate oppositis qualiter est in pro-
posito.
C Improbatur. Nam si sophisma
esset verum virtute talis consequen-
tie cōsimiliter hec est vera. si sensi-
bile est intelligibile sensus est intel-
lectus. q; sic dūplum et subdūplus
multiplex et submultiplex opponi-
tur relative. ita sensibile et sensus et si
militer intelligibile et intellectus.
C Istud sophisma ponit ut videa-
tur quomodo in relative oppositi
valeat consequentia in ipso. Pro quo
notandum est q; consequentia in ipso

Sophisma.xcii.

in relatione oppositio potest imaginari. vno rone termino ad terminos hinc dupli est multiplex: & subduplici est submultiplex. Alio ratione ppōm ad ppōnes sicut hic. A dupli est multiplex: & si superdupli est submultiplex est. Cetudo nota qd hoc qd in relatione oppositi valeat p̄ha in ipso qd tu: requiritur cōditiones. C Prima e. qd p̄dicatio non sit accentalis sed per se. ppter quem defectū non sequit. pater est serinus & fili⁹ est dñs: qd hic nō est p̄dicatio per se sed per accīs. Vlt̄ ppter defectū eiusdem cōditionis non sequit capitū est candatū: & caput ē caudā hec ei n̄ est per se sed p̄ accīs. capitū est candatū. C Secunda conditio. qd duo correlativa vni oppōsitionis nō continet sub uno correlatio alterius oppositionis. ppter cuius defectū non se qd. sensibile est intelligibile: & sensus ē intellectus. quia sub li intelligibile continet tā sensu & intellectu & etiā sensibile. h̄t̄. ppter defectū istius cōditionis l̄ sequit hoc est magnus: & hoc est totū. en non sequit hoc ē parvus: & hoc est parvus. Ita ista duo co:relatia magnū et parvū continent sub li totū. C Tercia cōditione. qd termini supponent p̄ aliquo et. ppter defectū istius cōditionis non sequit in casu possibili. pauci scholares sūt p̄ senteo: & multi sunt absenteo. Ita posito qd non sūt multi scholares. et qd ð his scholarib⁹ p̄cipis qui sūt: pauci sunt presentes hec est vera. pauci scholares sunt p̄ntes ista exēste falsa. multi sunt absenteos. ex eo qd ē affirmativa cui⁹ subiectū p̄nitosupponit. Sed p̄tra hoc tu argueres hec multū et pauci sunt correlati. Si posito uno correlatiōnē ponit et reliquā. & si pauci sunt multisid. et p̄pōs in correlatiōnē nō videat valere qd vni correlatiōnē supponat et reliquā non. Rūdet qd nō oī posito uno correlatiōnē qd ponat reliquā utro

bis mediante hoc verbo est: quia nō sequit. scibile est: & sciētia et est: sed bsi mediante hoc verbo est vel potest fuit vel erit. et id loq̄ nō sequat. pauci sunt & multi sunt. tñ sequit. pauci sunt: & multi p̄nt et. C Quarta cōditio. qd termini co:relatīvi oppōti in quib⁹ arguit sint per se et p̄pōe in p̄dicāmento ad aliquid ppter defectū istius non vñ argumētū. sensibile est intelligibile: & sensus ē intellectus. nec istud sensibile ē scibile: & sensus est scela: qd isti termini sensus/sensibile scela/scibile/intellectus intelligibile. nō sunt p̄pōe et per se in p̄dicāmento ad aliquid. et stelligo illos terminos ēē in p̄dicāmento ad aliquid per se qd ēē ad altū se h̄t̄ sicut isti t̄mīni. pater. fili⁹. dñs serinus. Unde ēē patrē est esse ad aliquid. et ēē fili⁹ est ēē ad aliquid re. sed sic non ē de istis t̄mīni. sensus/sensibile re. quia esse sensū non ē ē ad aliquid nec ē sensibile re. C Vñ vñis dico qd in relatione oppositi be ne vñ p̄ha in ipso rone termino ad terminos: et hoc obfūatis cōditionibus. non enī appetū instatia dicēt cōditionib⁹ obfūatis. C Ex hoc ult̄teri⁹ dico qd sophisma ēver: quia i sophismate nulla dictarū cōditionū deficit. sed attēdedo p̄ham in ipso i relatione oppositio. quo ad ppōne o dicendū ē cōfūmō sicut dicebat dñ ppōnib⁹ cōtrario qd erant cōtrarie rone termino et non ratione mō enunciandi.

Sophisma.xciii. Et hoc albus est coleratī: magis albus ē p̄pōsis coleratī. et maxile albus ē maxile coleratī. C Probab̄ auctoritate ori secundo topicord. si simili ad simili citer et magis ad magis et maxima ad maxima. C Improbab̄ sophis: tans est verū et p̄ha falsū: & sophisma est falsū. C Secundo sic. qd nō sequitur. potare est bonū: & magis potare est magis bonū. et maxile potare

Sophisma.xv.

est marime bond. Si si falsuz est q̄ si homo est alia q̄ magis homo sit magis alia et cetera. Si si falsid est q̄ si albd est dulce magis albu est magis dulce et q̄ maximd album fit maximum dulce.

Co sophisma r̄sdeq̄ ipm ē falsum. et p̄ regula aristotelis dico q̄ ipa est vera obsernatis tñ aliquibꝫ conditionibꝫ. Quard prima est hec. q̄ vterq̄ termino d recipiat cōparationē. et propter defectum isti salsum est q̄ si albd est coloratil q̄ magis album est magis coloratum: q̄ hinc li albd recipiat cōparationē nō tñ coloratū. **C**ecida cōditio q̄ in propositione in qua pdicat positinus de positino sit pdicatio per se sicut proprie passionis de suo propriis subiecto. et propter defectum istius non sequit. albi ē dulce: ergo magis albi est magis dulce. nec sequit potare est boni: q̄ magis potare est magis boni. nec sequit albi est extensum. q̄ magis albi est magis extensi. nec sequit calidus est fatus: q̄ magis calidus est magis fatus quia in oibꝫ istius non est predicatione per se positum de suo subiecto. Ista aut conditionibꝫ obsernat vna eis constantia terminorum regla ar. bene habet veritate. et inde bñvez est li albi disagrebat vñi in magis album agis disagrebat vñi. et marie albi magis disagrebat vñi.

Sophisma.xvii. hoc. Si aliqua p̄ op̄o est falsior ista. de⁹ est defuncta ista est fala. de⁹ est dens. **C**probatur ex eo q̄ si aliquacom parant in aliquo illud in quo cōparant ad invicem debet cōnenire utri q̄ cōparabilit̄. et iō sequit: si aliq̄ p̄positio cōparat hinc. dens est dens si filitate. oī q̄ filitas p̄ueniat vtriḡ et sic p̄ueniet isti. de⁹ est de⁹. et per hinc aliq̄ est falsior ista ipsa ē vñi.

Cimprobab sophisma. aūe p̄t ec̄ verdi: aūe exire falso: q̄ sophisma ē falsum. tñ assūptuꝫ p̄bat. Primo p̄t q̄ aūe sophismatio nō sit falsid. et alia pars probat. Nāvel aliq̄ ē falsior: illa: vñ nulla. si aliqua habetur. p̄posita. si nulla: arguit sic. ita dens est de⁹ est. et nulla. p̄pō ē falsior ea: q̄ videt q̄ ipa fit faliſſima. cōsequēs ē falsid. et cōfirmat assūptuꝫ. Nā ista de⁹ nō ē: est falsior ista: de⁹ ē nō tñ hec ē falsa. dens est.

Co sophisma r̄sdeq̄ ipm ē veritatis intelligendo in cōparationē propria et nō abusiva. Et qui dicit. vel aliqua est falsior: eavel nulla. dico q̄ nulla et q̄ id: q̄ ipa ē faliſſima: negat p̄tua. sed ad hoc q̄ tal p̄ntia valeat oī sic arguere. nulla ē falsior: ista. de⁹ ē dens. et hec ē falsa. sed tñ scido a p̄ antio ēē falsa. **C**o p̄fimationē dicit negat q̄ ista. de⁹ nō ē. It falsior ea. propter hoc q̄ tñ op̄o teret ea et falsam: tñ de⁹ est de⁹. tñta ista p̄positionē cōcendere ista. p̄pō: sed q̄ nibil ē calidus frigidissimo. et q̄ nibil ē frigidus calidissimo. et nibil ē p̄temperatio. et nibil ē melius p̄tlio et filiter q̄ denimo ē melior diabolus. diabolus nō ē p̄tor: dicitur nihil ē inferi⁹ frigido. et nihil ē superius in frigido. filiter q̄ linea ē longior puncto. nec sup̄ficie et latior linea. nec co:p⁹ ē. p̄tmodū sup̄ficie. et sic de multis aliis q̄ tñ oī ē enuerare ēē nūtio. p̄tmodū. Et si opponat talū p̄pon cōcedat ab acto: ib⁹ hū ēēm p̄fimationē p̄p̄tis abnūma.

Sophisma.xviii. Est istud. Si albedo addita corpori facit ipm albi: albedo ē alba. **C**probab sophia: auctoritate ar. secundo topicorū. Si ali quid additū alteri facit ipsum tate ipm estale. sicut si a additum ipm b̄ facit ipsum bondi: tñca ē est bona. **C**improbab sophisma. aūe est ve-

Sophisma. xvi.

rum et p̄s falsi: & sophisma est falso. lūcet enī albedo addita corpori facit ipm album. tamen albedo non est alba: s̄ est illud quo forma liter aliquid est album. Si enī albedo esset alba: tunc ess̄ res habēs albedinem. p̄stia tenet per locum a descripto ad descriptiones. sed si haberet albedinem: tdc seip̄saz vel altam. non seip̄sam: quia nihil habet seip̄sum. Nec altam: quia tunc occidens esset substantia accidentis et accidentis esset substantia quod ē falso. omne enī quod substantia accidenti est substantia. Secundo. Nā in simili falso est. h anima addita corpori facit ipsum animatum: ergo anima est animata. Nā ans est verum et p̄s falso. Similiter lūcet aqua frigida addita calci facit ipsaz calidam: tamen aqua frigida non est calida. Similiter aqua calidissim i addita frigide facit ipsum tepidam: tamen ipsa aqua calidissima non est tepida.

Ad sophisma respondetur q̄ ipsi est falso. Qd pro aucto. itate aristoteles et regula dico q̄ ad B q̄ habeat veritatem due conditiones requiruntur. C Prima. ista q̄ illud quod apponitur alteri non sit forma substantialis nec accidentis eius cui apponitur: sed ambe sic habeat q̄ utrumque eorum erat secundum existens ante q̄ unum eorum erat prepositum alteri. Et propter defectum istius conditionis non ledatur. albedo addita corpori facit ipm albid: ergo albedo est alba: quia albedo est forma accidentalis corporis. Similiter propter defectus istius conditionis non sequitur. anima addita corpori facit ipsum animatum: & anima est animata: quia anima est forma substantialis animalis et neutrum illocuz: scilicet nec anima nec albedo erat ante additionem secundum existens sine illo cuius est forma substantialis ut acci-

datio. C Secunda q̄ illud q̄ opponitur alteri sic se habeat q̄ per solē appositionē et non per alterationē que fit mediante actioē et passione appositi et illi⁹cm⁹ fit appositiō. et ppter defectu illi⁹ conditionis non oꝝ q̄ l aqua frigida apposita calci redat ipm calidam q̄ ergo aqua frigida prius erat calida. nā aqua frigida non reddit calidam per solaz appositionē sed per alteracionē q̄ fit mediante actioē et passione aque frigide et calcis ad inuicem. Itis conditionibus obseruat⁹ bñ pp̄s habet veritatē: q: si a additā b facit ipz eligibile: a ē eligibile. et si a additū b facit ipsum bonum: a ē bonum.

Sophisma. xvii.

est hoc b additū: et a reddit c magis bonū q̄ b reddit at ipz. tunc a ē magis bonū b. C Probatur sophisma per illā marimā scđo topicorū. p̄positus duob⁹ bonis quoꝝ vtrđq̄ addat et dē tertio bono illi⁹ quod reddit tertium bonum melius illud est melius. C Improbatur sophisma sic. si serrā et falcē addantur arti fabri serra addita ad artem fabrilez reddit meliorē: em q̄ falcē et tamen terra nō est melior falcē. vnde faber ad operandum prelegit serram cum arte fabrili q̄ falcē pro eodem.

Ad sophisma respondetur q̄ ipsi est falso et probant secundā ratio. C Ad regulam aristotelis dico sicut aristoteles dicit in secundo topicorū q̄ deb̄ modificari. si neutrū illorum duorum honorum sit istius metum tertiae fit appositiō. quā modificatiōe apposita h̄ reglā vereitatem modo propter defectu illius conditionis et modificatiōis deficiat argumētū id factū: sc̄ serrā addita arti fabrili facit ipm mel ore. I.II.

Sophisma. xvii.

¶ falso addito eide: gerra est melior
o false. **C** Dicendo est q̄ non sed q̄
quia vnde ibidem: scilicet gerra ē in
strumentū seru boni cui addit sci-
licet artificiū.

Sophisma. xviii. **A.** Si
ethiops est alb⁹m dentes: ethiops
est albus. **C** Probat sophisma au-
toritate aristotelis circa finē secū-
di topicorū dicentis. Quādo etiāz
contigit inesse alteri fm dō aut fm
vbi: aut fm quidē etiā contingit ei-
dem inesse simpliciter. Ex quo di-
cto expositores volūt habere pñam
a dicto fm quid ad simpliciter et bo-
nam: conditionib⁹ obseruat⁹ fm
sequunt: sed in sophismate non
est argumentatio a fm quid ad sim-
pliciter: g sophisma est verū. **C** In
probatur sophisma sic. sophisma est
via cōditionalis. Pñlo ē verū et
non falso: g sophis. ē fīm.

C Ad sophisma rñdet q̄ ipm ē fīm
et pro aristotele et expositoriib⁹ di-
co q̄ ipi volunt pñam a bñm quid ad
simpliciter valere quattuor cōditionib⁹
obseruat⁹. **C** Prima ē si determi-
natio vel dispositio sit nata pñem-
re tā totū q̄ pñ: si attribuit totū rōe
pñis et scdm quā partē totū nō est
natū denotari male arguit a scdm
quid ad simpliciter. et propter hoc nō seq-
tur. sortes est albus scdm pñtes: g ē
alb⁹. hec enī albedo q̄ nata est cōne-
nire tā sorti q̄ partib⁹ eti⁹ attribuunt
sorti eo q̄ mest dentib⁹ sortis rōe q̄
rum non ē innat⁹ denotari totali sor-
tes. ex eo ei q̄ dñtes sorti sūt albi nō
dīcim⁹ sortē esse albi. **C** Nihilomi-
nus si aliqua dispositio attribuere
tur totū eo q̄ lesset parti aliqua que
innata esset denotare totali bene va-
lerz pñla a scdm quid ad simpliciter. vt
si sic arguit. sortes ē crispus scbz ca-
put: g sortes est crispus. n.dex hoc q̄
crispitudo in est capiti sortis deno-
tat sortem et crispus. **C** Secunda.
cōditio est. si termin⁹cm apponitur

determinatio proprie sit dict⁹ equi-
noce nō tñla volūtate n̄v3 pñla a se-
cundū quid ad simpliciter seu a termo
sumpto cd determinatione ad eundez
seu oīno filezstipē sine determina-
tione. et. ppter hoc nō sequit sortes
est natūrālē castus: g sortes est castus
q̄ ille termin⁹ castus dicit⁹ est nō eq̄
voce de hñte habitū castitatis et il-
lo d̄ inclinat⁹ ē et dispositio est ad il-
lum habitum. nō sicut n̄ sequit. sor-
tes ē inclinat⁹ ad castitatem: g so: teo
est castus. ita nec lequit sortes ē natu-
raliter cast⁹: g sortes ē cast⁹: q̄ natu-
raliter cast⁹ id ē q̄ inclinat⁹ ad ca-
stitatem. **C** Tercia cōditio est. si det-
minatio addita termo trahit ipm
ad supponendū. p̄ alia q̄ suppone-
ret sine determinatione tūc non bñ
arguit a scdm quid ad simpliciter et iō
nō sequit. aristoteles est hominorū
tuus: g ar. est hō: q̄ in ante li ho tra-
bitur ad supponendū p̄ hoib⁹ mor-
tuis per li mortuū. p̄ quib⁹ nō sup-
ponit in illa. ar. est homo. Propter
id nō sequit. antichrist⁹ est hō. h̄t̄ nō sequit
expedit cibis frigidis in estate e: go
expedit vti cibis frigidis. **C** Quar-
ta cōditio est. Quādo dictum sim-
pliciter et sua determinatio nata
sunt esse dñe determinatione alicui
ius terciū non valet arguire a scbz
quid ad simpliciter. et. ppter hoc n̄
sequit. sortes est monachus albus:
ergo sortes est albus. nec sequit sor-
tes ē magnus cleric⁹: g sortes ē mag-
nus: quia illa duo alb⁹monachus
possunt esse determinationes alicui⁹
terciū et. ppter hoc non bene arguit
tū ab illis duob⁹ ad unum eoru se-
orsus. Ius impedimentis amotis
valet arguire a scdm quid ad sim-
pliciter per locum a parte in modo
ad suū totum et hoc intellexit art-
stoteles. et sic finitur sophisma pñs

C Nunc in hac parte restat ponere
sophismata de diff̄tē de noū iōez/

Sophisma. xviii.

et de aliud scilicet. Nec ola includat negationes virtute cuius cofundit distributione terminos sequentes si sint distribuibles nisi aliud sicut a thego retum a superuenienti i pediat. qd non tanter ab eo ppter tales proponeat ois homo differt ab omni hole: qd l3 in ea li hole sequat hoc sicut a thego reuma differt non tamen ppter hoc stat confuse distributione mobiliter. ut enim sic staret nisi hoc sicut a thego: eum a ois i pediret. Iuxta illam regulam oem mobilitas imobilitati scilicet. qd sicut a thego: eum a ducere termino stat et imobiliter ei facit stare mobiliter. Inveniatur terminus stare mobiliter ilium facit stare imobiliter. ita qd sicut a thego: eum a trahere finiti imobilitatu ad finiti mobilitatim trahit ad imobilitatem. Diceres ergo ex qd i dicta. ppot ois homo differt ab ois hole si homine non supponit distributionem mobiliter quod supponit? Dico qd supponit cofuse tm. qd dicere a cetera tunc dicta. ppot est falsa qd est falsum: qd cetero coedit. ex quo v3 ista. ois homo non est nisi horum idem. que est va. vt ista qd saltus sequitur ad ea. ois homo non est ois homo. sed ois a pbat: qd si dictus terminus putari homini supponeret cofuse tm tunc per actores diffinientes suppositionem pfunsa tm valeret sub eo descendere ad ei supposita disjunctum seu per ppot de disjuncto extremo sic. ois homo differt ab ois homine: qd ois homo differt ab isto vel ab isto hole. mo pria est falsa ex eo qd ois homo est iste homo vel iste vel iste homo.

C Ad hoc resdebet negando pfectio Ad probationem qd dicunt per actores diffinientes scilicet. Dico qd actores non coeteri diffinunt insufficiet suppositionem confusam tantum: diffinientes easam sic.

C Supposita cofusa tunc est utrumque cuius Ab termino sic sumpio v3 de sensu ad sua supposita pppot est utrumque de disjuncto extremo: si h3 addere vel de copulato extremo. quo adiutorio suppositio cofusa tm sufficienter

diffinita ē. mō dico q̄ licet i ista pos-
positio de ois bē differt ab oī hominē
nō pōt fieri: descendens sub li hominē
ad eist supposita distinctum tñ bilico
pulatim. vñ si om̄is hō differt ab oī
hominē tñc oīs hō differt ab isto et ab
isto hominē et ab isto hominē. t̄ illa ē vera
sed hec oīs homo nō ē iste et iste ē iste
homo. nec ad illā sedē. oīs homo dif-
fert ab isto hominē. sicut nec sedē sce-
ma nō ē mat̄ia et forma: ḡ forma nō
ē forma. Disvisus sit isto.

Sophisma.xviii. **Sor-**
differat ab animali. **C** Probat sors differat ab asino: **g** differat ab animali. **p** si videt tenere per locum ab inferiori ad superiori affectum. **a** nis p3 de se.
C Secundo sic. ab animali differat sors
g sortes differat ab animali. **p** si videt te-
nere per conversionem. **a** nis p3; qz ab asi-
no qui est animal dicit sortes. **C** Tercio
sic. sortes differat ab omni animali: **g** so-
rtes differat ab animali. **p** si videt tene-
re: **qz** hic arguit a termino state cum
distributione ad eundem terminum non
distributione. **a** nis probat. **qz** sortes non
est omni animali: **g** sortes differat ab omni ani-
mali. **C** Quarto sic. sors differat ab omni
animali quod est asinus: **g** sors dicit ab ani-
mali et illud est asinus. **p** si videt
eo quod li qz exponit per z: z illud. z vi-
tra. sortes dicit ab animali et illud est asi-
nus: **g** dicit ab animali. **p** si videt a copula-
tione ad alteram ei⁹ partem. **a** nis notat de
se. **C** Quinto sic: sortes differat ab
animali a quo nullus animal dicitur: **g** sors dif-
ferat ab animali z ab illo nullus animal dif-
ferat. **p** si z ut prius eo quod li a quo ex-
ponit per la z et ab illo. et ultra sors
est differat ab animali z ab illo nullum
animal differat: **g** sors dicit ab animali cum
eneat a tota copulatio ad alteram
partem. **a** nis probat. non sortes est et
sortes non est animalia a quibus nullum ani-
mal dicitur: **g** sortes differat ab animali a quibus
nullus animal differat. **p** si z a nis probat
non sortes ad primam ei⁹ partem malifesta-
ntur quatuor ad secundam eius partem

Sophisma. xix.

probat. n. i illa est falsa. sortes sunt alia
a quo nullum aliam differt: g hec est rati-
fica non est alia a qua nullum aliam differt.

Con oppositiis arguitur. non sequitur
sortes differt ab aliis: g sortes sunt et alia
est et sortes non sunt alia: sed hoc est falsum.
Praeterea: quia illa habet ita exponi-
de dicitur. **C** Secundo. nam sequitur sortes
differt ab aliis auctantibus: g sortes differt ab aliis
aliis demonstrando sortem. pista t3. eo
quod differt considerat terminus distribu-
tibilem sequentem se confundere et distri-
butum nisi aliquod fincat hec eorum
impedit ut prius dicatur. modo hic non
est aliquod fincat hec eorum impedit
et sequitur ultra sortes differt ab aliis
aliis demonstrando sortem: g sortes differt ab aliis
a sorte et per ipsas id est differt ab se ipso
quod est falsum.

C Ad sophisma respondet quod ipsius
est falsum. **C** Ad rationes dicitur
C Ad primam quando dicitur sortes
differt ab animali: g sortes differt ab ani-
malium: negat pista. an probationes
propter dico quod bene valet pista ab inferi-
ori ad superiorum dico non arguit negati-
ve nec cum termio includere negatio-
ne. modo sic non est in propositione: quod
hic arguit ab inferiori ad superiorum cu-
m isto termio dicit qui includit negatione.
C Ad secundam cum dicunt ab animali
differt sortes: g sortes differt ab animali:
negat pista. Et quod probat: dico quod
non sicut connectit: sed sic, aliquantum a qua
differt sortes est animal. **C** Ad tertiam nega-
tur pista. et causa est: quod ante iste terminus
animal stat confusa tibi ut prius ex di-
ctio. et in parte stat distributum mo-
biliter. modo novum pista non est stat pista
se tibi an eiusdem statum pista et distribu-
tione mobiliter. et ex his ad probationem
dilectio: quod hic non arguit a statum distribu-
tione: immo magis ex contrario. **C** Ad quartam
negat pista et cocedit causa: et ratione
causa est: quod in illa sortes differt ab aliis
aliis quod est auctor: alia distributum so-
rum pro auctor et quod ad sic supponen-
dam restringit per hoc quod habet quod est

affine. sed in ista sortes differt ab
alia et illud est auctor: li alia distribu-
bit pro oibis a aliis. **A**d proba-
tione autem dico quod non habet
semper exponi per licet: et illud. et ma-
xime in propositionibus i quibus refutare
terminus distributibile sequente ne-
gationem: vel terminum negationem in
cludentem sicut est in propria. **C** Ad
quintam ratiocinem similiter.

Sophisma. xx. **E**t istud. Ois ho-
mo differt ab homine. **C** Probat
sophisma. omnis homo differt ab aliis
quod hominem: g omnis homo differt
ab hominem. pista tenet a superiori
distributo ad inferius distributum
Hoc patet: quia sortes differt ab aliis
liquido et similiter plato differt ab aliis
liquido et sic de aliis: g omnis homo dis-
fert ab hominem. adhuc probat: quod nisi
sortes differt ab aliquo videtur quod
sortes esset omnia quae sunt falsum. **C** De-
cundo. ois homo ab homine differt: g ois homo
differt ab homine. et a viro te-
nere: quod termini transpositi inde signi-
ficant. an pista. nam ois homo est et
ois homo homo non est: g ois homo ab homine
differt. pista t3 ab exponentibus ad
expositam. et prima pars antea nota
est de se. et secunda pista inducit
sic. sortes homo non est. et plato homo non
est et sic de aliis: g ois homo homo non est.
pista et ans probat: nam si aliqua
dictio singularibus est falsa esset
ista. sortes homo non est. probo quod ipsa
sit vera sic. nam sortes plato non est.
g sortes homo non est. pista t3 ab inferiori
ad superiorum postposita negatione est
constatia subiecti. **C** Et confirmatur.
hec est falsa. sortes quibus homo est:
g sua contradictione est vera. s. sortes non
quilibet homo est. et ultra. sortes non quod
libet homo est: g sortes aliquinis homo non est.
pista t3: quod non quibus et aliis non equa-
lent. **C** Tercio sic. ois homo ab ois ho-
mine differt: g ois homo dicitur ab ho-
mine. pista t3 ex eo quod ratiocinem significat
una quidem significat et alia. et libo.

Sophisma.c.

mine distribuit in una sicut in alia
ans. pbat. nā sortes ab homine differt
et plato ab aliō homine dicit sic de aliis
g omnis hō ab aliō homine dicit. pñia t3 p
inductionē. ans probat. hec ē falsa.
sortes ab aliō homine non differt: g̃dvi
ctoria ei⁹ est vera. i. sortes ab aliō ho
mīne differt. assūptū. pbat: q: si sortes
ab aliō homine non differret tūc sortes
a platonē non differret. qd ē fal
sū. Ged q̃ p̃dicte. p̃ pōnes sūt con
tradictoria. pbat: q: participat vtrō
q̃ termino ⁊ ambe sūnt singulare
vna affirmativa et altera negativa.
C Quarto ab aliquo homine quilibz
homo dīt. et non est maior ratio de
vno q̃ de aliō: g̃ ab aliō homine quilibet
homo differt. et ultra ab aliō homine qli
bet hō dīt. g̃ oī hō dīt ab omni ho
mīne. ans. pbat. nā ab aliquo homini
ne iste hō dīt. et ab aliquo homine iste
homo dīt et sic de aliis: g̃ ab aliquo
homine oī hō dīt. **C** Improbatur
oī hō dīt ab homine: g̃ oī hō nō
est homo. pñia e falsū g̃ ans. pñia t3
ex eo q̃ hō dīt includit istaz negatio
ne non. **C** Secundo sic. si oī hō dif
ferret ab homine tunc oī hō dīt
et a seipso quod ē falsū. pñia t3 ex
eo q̃ hō supponit cōfūse dis
tributum mobiliter.
C Ad sophisma r̃ndet q̃ ipm ē fal
sum. **C** Ad rōnea. **C** Ad primā ne
go ans. et qd sortes dīt ab aliquo
nego. nā tunc sortes no cēt aliquo
Et qd dicit. si sortes nō differret ab
aliquo sortes cēt omne ens: negat
pñia. Unde ad veritatem istius. sortes
nō differret ab aliquo: supponit q̃ sortes
sit. sufficit q̃ sortes aliquid sit cuius
quo bñ stat q̃ sortes aliquid non sit
C Ad secundā concedit ans. s̃ ne
gat pñia ppter hoc q̃ in ante iste ter
min⁹ homine supponit imobiliter. s̃
pñte autē vbi sequit hoc verbum dīt
supponit mobiliter virtute negati
onis inclusa in hō differt. Et qd dicit
noia et verba trāposita r̃c. vep̃ est
nisi sit aliud sūnt categoreūma spe

vienis. vel oliter. bñ verum est q̃ tō
significant sed non cōde modo.
C Ad tertid qd dicit. oī hō ab aliō
homine dīt: negat illa. **C** Ad vñationē
sortes ab omni homine vñit. **C** Ad
Et qd dicit cōtradictoria e p̃e fali
sc̃ ista. sortes ab omni homine si dī
fert. dicit q̃ illa nō est eius cōtrad
ictoria p̃p̃t̃ hoc q̃ termin⁹ distribu
tus in una cōtradictoriā debet si
distribui in aliis. mō sc̃nd est in pro
posito: q̃ iste termin⁹ homine i vñraq̃
distribuit: cōtradictoria g̃ hñ⁹ sortes
ab omni homine dīt nō ē ista. sortes
ab aliō homine nō dīt: sed hec. sortes nō
ab aliō homine dīt. et illa est vera. **C** Ad
quartā negat ans. Ad pbatōez. ab
aliquo homine r̃c. g̃ ab aliquo homine
quilibz hō dīt. negat pñia eo q̃ arguit
a plurib⁹ suppositionib⁹ determinat
ad vñā eiusdē termini respectu eius
dem multitudinis. et tūc nō vñ pñia
ista tib⁹ vñ. ab aliquo homine iste dif
fert et ab eodē homine ⁊ sic de aliis: g̃
ab aliquo homine quilibz homo differt.
sed tunc ans est falsum.

Sophisma.c. Est hoc. Sor
tes nō differret nisi ab aliō. **C** Probaf. sortes dif
fert ab aliō ⁊ non ab aliō q̃ ab aliō
ergo sortes non differret nisi ab aliō
pñia videtur tenere ab exponenti
bus ad expositam. ans quo ad vñaz
eius partem patet de se: sed quo ad
secundām probatur. Nam si sortes
differret ab aliō ab aliō tūc differ
ret a seipso. consequentia t3 ex eo q̃
ipse est aliud ab aliō. et in ista. sor
tes dīt ab aliō ab aliō: li aliō ab a
liō distribuitur mobiliter virtute
negationis inclusa in hō differt.

C Improbatur sic. si sortes nō dif
fert ab aliō: tunc sortes non dif
fert et a capra. H̃ ē falsū. et pñano
ta est de se.

C Ad sophisma respōdet q̃ ipsum
est falsum.

C Ad rōez dico q̃ n̄ arguit ab expo
nētib⁹ ad expōitā: q̃ ista. sortes si dī
i. lll.

Sophisma.cii.

fert nisi ab alio nō exponit ut dicerebat. Sed exponit sic. sors dicit ab alio. et sortes a nullo alio ab alio dicit. et illa sc̄ia p̄ est falsa. q̄ a multis aliis ab alio n̄ sit. I. nō differat ab alio ab alio.

Sophisma.cii.

Est hoc. Ni hil non idem alicui est homo. C Probat. q̄ ei cōtradicitorum est falsum. q̄ ip̄m est veritatem p̄na per legē cōtradicitorium. Ans. pbak. q̄ ei cōtradicitorium est utrum aliquid nō idem alicui est hoc. et h̄ est falsum. C Improbabat sic. Si nihil nō idem alicui est homo. tunc omne idem alicui est homo p̄na est falsum. p̄na pbak. q̄ nihil nō idem alicui est hoc. et omne idem alicui est homo equipolēt per illa regulā. Negatio preposita t̄c. Falsitas p̄na pbatur. nam si omne idem alicui est homo. cū alicui sit idem alicui t̄c alicui est homo.

C Ad sophisma respondet q̄ ip̄m est veritatem p̄na ratio. Ad i probationē q̄ dicit nihil nō idem alicui est. t̄c. negat cōsequētia. Et ad regulam equipolentiā p̄ q̄ dicit. negatio p̄posita. dicit q̄ regulā intelligit de negatiōe negare et non infinitante mō in p̄posito negatio tenet infinitanter.

Sophisma.cii.

Est hoc. Sors nō ē aliud q̄ homo. et aliud q̄ alicui. C Probat. q̄ p̄soritorum est falsum. q̄ ip̄m est veritas p̄na tenet. et alicui probatur. Nāc cōtradicitorum ē istud. sors ē aliud q̄ homo et aliud q̄ alicui et hoc est falsum.

C Improbabat. nāc sophisma videt esse vna copulativa cni altera p̄s est falsa. q̄ ip̄m ē falsum. cōsequētia tenet. et alicui probatur. nam prima pars videt esse ista. sors n̄ est aliud q̄ homo et illa ē dicitur. C Se cōdū et pars videt ē ista. aliud q̄ alicui et illa videt ē falsa. q̄ sors n̄ est aliud q̄ alicui et illa ē idem alicui. C Ad sophisma respondet q̄ ip̄m potest

telligi. vñ q̄ sit cathegorica de copulato p̄dicato. tūc ei p̄dicat de p̄sentia aggregata aliud q̄ hoc et aliud q̄ alicui et sic sophisma ē veritatem p̄bamēt prima ratio. Tunc potest intelligi q̄ sit copulativa et sic ē falsum p̄bamēt probavit secundaria.

C Nāc restat ponere aliqua de cōparatiōe. De quo sciendū est q̄ cōparatiōnē nō h̄ virtutē distribuendi terim sequentē se nisi terim a se recte sicut aplatiū casū. et ideo cōdico sors est fortius alicui p̄lato ita alicui nō distribuitur ab isto cōparatiōe fortius. si tñ dicerebant sors ē fortior alicui h̄ alicui distribuitur per fortior.

Sophisma.cii.

Est istud sors est fortior hoīe. positio e. casū q̄ h̄ sunt tres hoīes. s. sors p̄lato / et cicero et sortes sit fortior p̄lato. et cicero sit fortior sorte. Tunc.

C Probabat sophisma sic. sors est fortior p̄lato. igit sors ē fortior hoīe p̄na tenet per locū ab inferiori ad superiorū affirmatiū. alicui p̄rē casū. C Secundū sors est fortior p̄lato ne sen p̄lo est hoc. igit sors est fortior hoīe. C Tertiū sors est fortior oīe hoīe. igit sors ē fortior oīe homo ē fortia et nō oīe hoc ē ita fortia sicut sors igit sors ē fortior oīe homine.

C Improbabat sophisma. Si sors ē fortior hoīe tūc sors ē fortior cicero ne q̄ est cōtra casū. p̄na tenet ex eo q̄ sors ē fortior hoīe distribuitur q̄ sequit cōparatiōnē a quoregit. et ideo stabili hoīe vñ p̄secessit ad ciceronē et ad quēcīq̄ alid hoīem. Secundū eandē rōe sequit q̄ sors ē fortior isto hoīe nemōstrato p̄met forte q̄ est falsum quia nihil est fortius seipso.

C Ad sophisma respondet q̄ ip̄m falsum p̄bamēt p̄fānēstionē iam facte. C Ad alias rōdeas. C Ad

Sophisma. V.

primam soſe ē fortior platonē. iſiſ ſoſe eſt fortior hoſe. negat cōſequētia. Et qđ pbatur per locū ad infeſtiori ad ſuperi⁹. vico qđ bene valet ad ſuperi⁹ nō diſtribuit. ſed nō eſt ſicū ppoſito. qđ iſe ſequēte li homi ne diſtribuit: qui quidē termin⁹ eſt ſuperi⁹ ad iſtū terim platonē poſitum in ante. ⁊ iō nō ſequit ſoſe eſt fortior platonē. iſiſ ſoſe eſt fortior homine. ly bene ſequat ſoſe ē fortioſ platonē iſiſ ſoſe hoſe eſt fortior. ibi ei li hoſe nō diſtribuit. qđ nō ſequit: iſi ſpedit pparatiud. qui licet termin⁹ ſequentē ⁊ a ſe recte diſtribuat: nō tñ termin⁹ ſeedentē. non ei agit ante ſe ſed poſiſe. ⁊ per cōſequētia nō diſtribuit terim ſeedente ſe ſequētē. C Ad ſecundāz cū dī ſoſe eſt fortior platonē ⁊ plato eſt hoſe. iſiſ ſoſe ē fortioſ hoſe. negat pſia. bñ tñ ſequit iſiſ ſoſe eſt hoſe fortior. C Ad tertiā ſoſe eſt fortioſ oī hoſe. iſiſ eſt fortioſ hoſe. negat pſia. ppter hoc qđ in ante li hoſe nō ſtat diſtributio. mō pſia nō vñ a terio ſtāte iſiſ moſiſt ab eundē ſtāte conſule diſtributio. qđ autē li homi in ante ſiet imobilit̄ pꝝr eoꝝ duo ſinac the goeumata ſeediſt qnoꝝ quodlī ſi ſe ſolo pcederet dictū terim imobilit̄ ſtatue. ſe ſaceret ſtare pſuſe diſtributio moſiſt. iſiſ ambo ſt dictū terim ſuſt imobilit̄ per illū regula. de quid imobilit̄ imobilit̄ ſuſt imobilit̄ imobilit̄.

Sophisma. viii. Eſt iſtud. Aſal qđ eſt debili⁹ muſca ē fortioſ alali. poſito qđ ſint duo alalia. ſ. a ⁊ b. ⁊ a ſit aliqſliter forte min⁹ tñ forte qđ b ⁊ b ſit aliqſliter forte tñ min⁹ qđ muſca. C Probabſophisma. b alali debili⁹ eſt muſca ⁊ eſt fortioſ oī alali iſit. alali qđ eſt debili⁹ muſca eſt forte oī alali. pſia tenet. antecedēs quo ad priuā ei⁹ partē notum eſt ex coſu. ſed quo ad ſecundām partē pbat ſic. b alali eſt aliqſliter forte ⁊ oī anſal

eſt aliqſliter forte et nō omne aliqſliter forte ſicut b alali. iſiſ b alali eſt fortius oī alali.

C Improbabſophisma. ſi alali qđ eſt debili⁹ muſca eſt forte oī alali multomagis muſca eſt forte oī alali modo hoc eſt falſu. nā tñc eſt forte oī leone cum leo ſit alali.

C Respondet ad ſophisma qđ eſt veſti. ⁊ ad iſprobationē cū dī tñc muſca multomagis eſt forte oī alali cōcedo. ⁊ cū dī tñc muſca eſt forte oī leone. negat pſia. ppter hoc qđ lan‐ tece dēte li alali ſtat imobilit̄ rōd hñd ſinac the goeumatum ſeeden‐ tum qnoꝝ quodlī ſi ſe ſolo eſt dī cū ſecundā terim imobilit̄ virtu‐ te regule pꝝr allegate. ſed a ſupiō ſtante mobiliter ad hñd infeſtū nō vñ pſia. ⁊ iō nō ſequit muſca eſt forte oī alali iſiſ eſt forte oī leone. be‐ ne tñ ſequit alali qđ eſt debili⁹ muſca oī alali eſt forte oī iſiſ leone eſt forte. ſed tñc anſ ſit falſu. ⁊ iō mag‐ na eſt dī ſa ponēda ſter iſtas ppo‐ neſ ſit alali qđ eſt debili⁹ muſca. eſt forte oī alali. ⁊ qđ eſt debili⁹ muſca oī alali eſt forte.

Sophisma. V. Eſt iſtud. ſol ē ma‐ io. qđ aliqua ſtella. C Probabſophisma ſol ē maior qđ iſta ſtella ⁊ ſol eſt maior qđ iſta ſtella. ſic de ſingulis iſiſ ſol ē maior qđ aliqua ſtella. Eſt cōfirmat. ſol ē ma‐ gniſ ņ ſol ſtella eſt magna ņ nulla ſtella eſt ita magna ſicut ſol iſiſ ſol eſt maior qđ aliqua ſtella.

C Improbatur ſophisma. nā ſed qđ ſol eſt maior qđ aliqua ſtella: iſiſ ſol eſt maior qđ iſta ſtella. ⁊ iſta ſtella ⁊ iſta. ſic ſol eſſet maior qđ omē ſtel‐ le ſimil ſumptu qđ eſt falſu.

C Ad ſophiſma ſol qđ iſprobationē ſol ē ma‐ io verum ſuppoſito tñ qđ ſol nō voceſ ſtella. C Ad iſprobationē ſol ē ma‐ io qđ aliqua ſtella iſiſ ſol ē maior qđ

Sophisma. Cvi.

Ita et ita et ita stella. negat ppter hoc q in sophismate li stella stat di stributine modo sub distributo no debet fieri delictus copulativus: sed copulativus. Sed dices. probo q i sophismate li stella stat immobiliter q dno fincathe goremata mobilitantia ipm procedunt. s. iste comparatus major et li q. Responde q ista ratio bene probaret istud terminum stella stare immobiliter si quodlib dictor fincathe goremata solo procedens istum terminum stella distribueret. mo sic no est ppter hoc iste comparatus maior: si se solo procederet no distribueret. ppter hq sparsus no distribuit nisi terminus sed quantum et a se recte sicut ablatius consum. mo i sophismate iste terminus stella est no atni casus. et no regitur a dicto comparatio. igit dictus comparatus no habet vi distribuendi dictum terminum. sed q in sophisme te dictum terminus est distributine est solid virtute huius fincathe gorematis q.

C His visis ponenda sunt sophismata in quibus ponitur superlativa et sit primum sophisma.

Sophisma. Cvi.

Decet sit generalissima.

C Probab et aristotelem in poicamentio.

C Improbatur. Dictum p sapientia vni soli conuenit sibi generalissimum est sit superlativus gradus est dictum per superabundantiam igit vni soli conuenit. et sic videt q solus sit vnde generalissimum et no decem.

C Pro respōsione sophismat et psmilis est sciendus q superlativus sit exponit duplicitate. uno affirmativa altero negative. ubi fa de isto superlativo generalissimum exponit affirmativa tunc equidem hinc oratione significando quod alius aliud generalius. sed si exponit negative tunc exponit generalissimum. nihil est generalius eo q bene sit secundum aliquid eq

generale. Ita distinctione posta dic q si generalissima exponit affinitate impossibile esset plura generalissima et sic intelligit auctoritas dicta q superabundantia vni soli conuenit. 1. superlativus affirmatio expositus vni soli conuenit. si tam generalissima exponit negationem non est inconveniens plura esse generalissima et sic debet exponi cu dicitur decet esse generalissima. Ex his pte quid sit dicendum ad sophisma et ceteris propontes in quibus ponitur superlativus.

C Nunc in hac pte est dicendum de hoc sicutathe goremata sicut quod etiam secundum logicos habet virtutem confundendi distributio terius distributibiles sequentem circa quod sit hoc.

Sophisma. Cvii.

Sorites. Ita sapientia sicut aliqua homo posito q sint tres homines. s. sors plo et cicerio. et plato sit equaliter sapientia cui sorte et sors minima sapientia cicerone.

C Probab sophisma. Dicitur ita sapientia sicut plato igit sors est ita sapientia sicut aliquis homo. pna videt tenere plocum ab inferiori ad imperium affirmative. antecedente pte ex casu. C Secundo. sors est equaliter sapientia alicuius hominis igit sors est ita sapientia sicut aliquis homo. anno pte ex casu patur. nam idem videt esse equaliter sapientia alicuius hominis. et ita sapientia sicut aliquis homo.

C Improbab sophisma. Nam sedetur sors est ita sapientia sicut aliquis homo igit sors est ita sapientia sicut cicerone. pna et pte probab hoc q sit sicut ceterum mobiliter istud terminum homo sequente ipsum.

C Ad sophisma respondet q ipm est falsum. C Ad rōes. Ad primā cu dicitur sors est ita sapientia sicut plato: q est ita sapientia sicut aliquis homo etc. negat pna. et pte response dico q no tenet locus ab inferiori ad superiorum affirmative. qui arguit ad superiorum distributū q sit falsum in proposito. C Ad aliam

Sophisma.cir.

Item nego p̄iam. Et pr̄assione vico
q̄ nō est idem equaliter sapiens ali-
cm̄ hōz ita sapiēs sicut aliq̄s bō. q̄
in prima oratione li hōz si distribui-
tur. inseſſida autē distribuitur vir-
tute de li sicut virtute cui⁹ petid pos-
sit negari q̄ hec propositio homo ē
aīal significat sicut est. q̄ ex quo li
sicut ē distributus. tūc dicere hōz
aīal significat sicut ē v̄z idem ac si
dicere hōz aīal significat qualit-
at̄ q̄ est. mō hōz falsid. bñ tñ con-
dendū ē q̄ ita sicut significat p̄ istā
homo ē aīal est. q̄ gl̄teratq̄ signifi-
cat p̄ istā hōz aīal ita est.

Sophisma.viii.

Sof̄s est ita sapiēo sicut oīs homo reten-
to casu p̄oris sophismatis.

C Probat sophisma. Sof̄s est sapi-
ēo z oīs hōz est sapiēo z nō oīs hōz
sapiēo: so:te. q̄ p̄lo ponit secl eā
liter sapiēo igit̄ Sof̄s est ita sapiēo sicut
oīs hōz. p̄na tenet ab exponenti-
bus ad expositū. an p̄ ex casu.

C In oppositū argmt. Nam sequi-
tur Sof̄s ē ita sapiēo sicut oīs homo
igit̄ Sof̄s ē ita sapiēo sic cicero. p̄na
probatur p̄ hoc q̄ a sapiēo distribu-
to ad suū iferi⁹ cōstantia subie-
cti ē p̄na bona. mō in ante hō vide-
tur ē distributū. z id ab ipso ad li-
cicero q̄ Sof̄s ē ita sapiēo videtur ē
p̄na bona.

C Ad istud sophisma r̄ndet q̄ ip̄z
est veri. C Ad probationē cōd of
Sof̄s ē ita sapiēo sicut oīs hōz. igit̄
Sof̄s ē ita sapiēo sicut cicero. Ne-
gat oīla. z pro probatōne ei⁹ dico q̄
in sophismate li hō nō distribuitur
sed stat imobilis virtute dnoz sin-
eathegoreumatis ip̄m p̄cedentium
quo il quodl̄z seof̄s dicta terminū
distribueret. z sic ideo ab op̄il imo-
bilitant ipsum virtute regule p̄n⁹
allegate. Omne mobilitana smodi-
litati immobilitat mobilitatum:
sic igit̄ fīm p̄cedens sophisma. z
illud est conceendum q̄ Sof̄s q̄ nō

est ita sapiēo sicut aliquis homo
ita sapiēo sicut oīs homo.

Sophisma.cix.

Ita magnus sicut plato erit magnus.
posito casu q̄ Sof̄s z p̄lo nō sunt eq̄
magni. z cōtinue equaliter ange-
antur v̄sc̄ ad aliquod instans vel
aliquod temp⁹ exclusive quod di-
cit primā instād nō esse v̄triusq̄.

Lunc arguit sic. Sof̄s erit magnus
p̄lo erit magn⁹. z Sof̄s nō erit maior
q̄ plato erit magn⁹ nec p̄lo erit ma-
ior. q̄ Sof̄s erit magn⁹: z Sof̄s erit ita
magnus sicut plato erit magn⁹. cō-
sequentia tenet a simili. nam si Sof̄s
est magn⁹ z plato ē magnus z si
Sof̄s nō sit maior q̄ plato sit magn⁹
z econtra tñc Sof̄s est ita magn⁹ si-
cuit plato est magnus. Et si ita est
cum verbo de p̄senti tñc etiam vi-
deatur esse cum verbo de futuro.

C Improbatur sophisma. in nul-
lo instanti sortes erit ita magnus
cuit post illud instantis Sof̄s erit ma-
gn⁹: ergo sortes nō erit ita magna
sicut plato erit magnus: z qđ p̄lo est
Sof̄s non erit ita magn⁹ sicut ip̄m
erit magnus. p̄na tenet virtute isti
us q̄ li sicut confidit distributine
mobilitat hoc verbum ē sequēs ip-
sum pro tempore futuro cōnotata
p̄dictum verbum.

C Ad sophisma respondeat q̄ ē fal-
sum. Et a rationē quando dicitur
Sof̄s nō est maior zc. concedo ante-
cedens z nego p̄iam. pro probatōne
cōsequentie dico q̄ nō est sile cum
arguit cōd verbo de p̄senti cum h̄
sincathegoreumate sicut z qñ argu-
itur cum verbo de futuro cōd
Et rōhū p̄z q̄ arguēdo cōd verbo de
p̄senti p̄supponit aliqua esse maxi-
ma. Et titatē q̄ Sof̄s ē magnus z p̄lo
est magn⁹. sed arguendo cum v̄bo
de futuro vt prius arguebatur nō
supponit l̄ antecedētē q̄ aliqua sit
maxima quantitas qua sortes erit
magnus: vel qua plato erit ma-

Sophisma. xxi.

gnos qd tri requirit ad hoc q pna
talis valeat. cd altitudo rex eades
rone ē negād. sortes ita velocitē mo
bilest sicut ipse impuebāt supposito
q p̄tinere mot⁹ so d int̄val.

C Nidc restat videre de hoc verbo
caret qd etiā confundit terminū se
quentē se distributive.

Sophisma. xii. est. Mater
ia. **C** Probat sophisma. Nā mate
ria sortis caret forma aſti: g mate
riacaret forma. pñta videt tenere
vt pñta ab inferiori ad superiori.
ans noctum ē de ſe. **C** Secundo. ma
teria forma caret: g matia car⁹ for
ma. **C** Tercio materia caret oī for
ma: iḡ materia caret forma. pbaſ
quia nō h̄j oīm formā z th̄ oīm for
mam apta nata est habere: s̄ si ca
ret oī ſora tbc caret forma. **C** Im
probatur sophisma. nā sequit mate
ria caret forma: g materia nō h̄j for
mam. mō h̄j ſim: q; nūq̄ ē materia
quā habeat formā aliquā.

C Ad sophisma r̄idek q ipm ē fal
sum. **C** Pro prima rōne nego pñaz
eo q arguit ab inferiori ad superiori
distributū. vnde hoc verbū caret v
lente negatiōis qd̄ includit distri
butū terminū sequentē ſe. **C** Ad ſe
cunda ſit nego pñam ex eo q in an
te li forma ſupponit determinate:
quia pcedit hoc verbū caret: ſed i cō
ſequēt distributū rōe illi⁹ verbū ca
ret ip̄s distributū. **C** Ad terciā ne
gatur pñia. ppter hoc q i ante li for
ma ſtat imobiliter rōne dñord ſin
cathego reumatū ipm pcedentūm
in pñte vero ſtat mobiliter rōe vni
us terminū distributū ſim pcedend
Consimilimō eſſet dicendū de iſto
sophismate matia ē pñata forma.

Sophisma. xiii. Est de hoc
verbo qui
ſcrit. quod etiā includit negatiōis.
pro q̄ fit sophisma. Ali intellexit
quiescit. pſito q enia intellectus

ſit tota in toto et tota in qualis par
te ipm hois et q̄ pes hois dſcat z
manus monetur.

C Probat sophisma. alia intellecti
uia quiescit in pede: g alia intellecti
uia quiescit. pñla videt tenere p locū
a parte i modū ad ſuū totū. **C** Impro
batur sophisma. nam ſequit q̄ alia
intellectua nō moneret quod ſim
est: quia ſequit nō mouet: g nō mo
uetur i manu qd ē contra calū.

C Ad sophisma r̄idek q ipm ē fal
sum. **C** Ad probationē. anta intelle
ctua quiescit in pede: g quiescit: ne
gatur pñia. nec vñ locū a pte i modo
ad ſuū totū cd distributiōe. nō ei
sequit. sortes nō eſt hō albuo: g non
eſt hoīo. et ideo cuīle terminū de
ſicit includit negatiōis: q; pp̄t nega
tionē mot⁹ nōvñ pñia.

Sophisma. xiiii. Est de h
oib ignorat quod etiā includit negatiōis
z eſt iſtud. Sortes ignorat aliquā
propositionē. ponat q̄ sortes igno
rat illam pp̄em ſuper data linea
cōtingit triangulū equilaterū collo
care. et ſit illa a. Z de arguit ſic. for
tes ignorat a propositionē. ſed a pro
positionē eſt aliquā pp̄atio: g sortes
ignorat aliquā pp̄em. **C** Impro
batur. nam ſequit sortes ignorat a
liquā propositionē: g sortes nō ſicit
aliquām propositionē. modo hoc ē
fallum. nam non obſtantē q̄ sortes
non ſicit a propositionēz adhuc ſicit
multas alias ſicut ſuppono.

C Ad sophisma respondet q ipsi
eſt fallum. Et pro probationē ſuū
nego conſequētā: ſcilicet ſortes igno
rat a propositionem. et a propoſito
eſt aliquā propoſitio: g sortes igno
rat aliquām propositionem. tamē
bene ſequitur. g sortes aliquām pp̄
em iſgrat. z rōq̄re n̄ ſed q̄ p̄z ex di
ctis. nihilomin⁹ t̄ ſuū dicto calū hec
ſortes ſicit oīz pp̄oēz. t̄ ſuū hec eſſet ne
gāda. ſortes oīm pp̄oēz iſgrat. ſic hec
eſt negāda. ſortes oīm pp̄em n̄ ſicit.

Sophisma. xliii.

Sophisma. xliii. estus

to motu ignorat natura.

CProbabilis sophisma. In diffinitio nature ponit motu diffinitio naturae posita a ph. sed p. phicord. si ignorato illo quod ponit in diffinitio naturae ignorat diffinitio naturae si ignorata diffinitio naturae ignorat natura.

CIn oppositio arguit. non sequitur ignorato motu ignorat natura: ergo motu ignorato ignorat natura. p. est falsum. p. videlicet tenere quod si videlicet est dicitur iteratio et p. falsitas p. probat quod nullus videlicet est motus quo ignorato ignoscit natura. quia quocumque dato si ipse ignorat potest cognosci aliud per cognitionem. cuius potest cognosci natura. **C** Secundo. non sequitur ignorato motu ignoratur natura: ergo ignorato motu natura ignorat modo hoc est falsum quia ego possum ignorare motum et tamen naturam non ignorare. Quia posito quod non cognoscere aliquem motum. adhuc naturam sicut materiam vel formam cognoscere possem. licet forte non cognoscere propriam esse naturam.

C Ad sophisma respondetur. quod ipsum est verum sicut probant prima ratio. Ad improbatorem qui dicit ignorato motu recte. sed ignorato ignorat natura negat p. da in sophismate ille terminus motu ratione illius quod est ignorato includit in negatione distributur propter hoc que significat. et hoc est appellatio ratione ratis vel conceptus finis quem illus terminus significat ea que significat. in illa autem motu ignorato ignorat natura. ille enim motus est de terestate. et cum hoc pro suis significatis supponit non est appellatio rationis vel conceptus finis quem dicit terminus motus significat sua significata. tamen merito p. haec est neganda. Vnde sciens est quod ista verba scire intelligere cogitare ignorare oppinari aperire iudicare videre audiire imaginari

ri appetere velle amare ostire et participia et nola ex eius deservientia restrinxunt serios sequentes se at supponendum pro his pro qibus superponit non absolute: sed cum appellacione ratione vel conceptus secundum quem dicitur termini significat ea que significant ideo arguedo non potest fieri mutationis termini restricti ad supponendum in terminis non sic distributus restituti ad supponendum et cetera. et ibi qui terminus sequitur aliquem dictum est minor dictum restitutus ad supponendum. Quia adhuc dicitur non. propter non sedetur solum ignorat natura ergo solum naturam ignorat. Nec sedetur naturam agnoscerit: et agnoscerit naturam. propter id non sedetur solum ignorat prima materia seu non habet scientiam de prima materia. tamen prima materia est naturas et solum ignorat naturam. Et sicut non sequitur deus est et sic sunt tria in personis et auerroy cognovit deus: et auerroy cognovit deus trinus in personis. **C** Vult non sequitur auerroy non cognovit deus trinus in personis et tamen deus est semper fuit trinus: et auerroy non cognovit deus. sed bene sequitur et nullus deus auerroy cognovit secundum finem quam dicit deus trinus. Ex illo prout ad secundum i probatdem. s. et non sequitur ignorato motu ignorat natura: sed ignorato motu natura ignorat: quod est ignorari motu et tamen non natura. sicut materia vel forma cognoscit. hinc non cognoscet esse natura secundum finem quam dicit esse natura.

Sophisma. xliii. estus immediate sunt ptes continui. **C** Probabilis. quod ptes continui sunt donec medietates ptes sunt due medietates sunt immediate. sed ptes continui sunt immedietate sunt ptes continui. Secundo sine omni medietate sunt ptes continui. et immedietate sunt ptes continui: p. probat. quod si sine omni medietate sunt ptes continui. tunc sine mediis sunt partes ptes continui: sed si sine medio sunt ptes continui tunc immedietate sunt ptes continui. et si

Spak qd qbusculq pthbas continui
datu de illis verum est dicere qd si
ne omni medio snt illie partes ex eo
qd non omne medio est iter illas ptes.
Certio cum non medio snt ptes
continui: qd sine medio snt ptes cotti
nui. ptha pbatur. qd no et sine vide
tur id significare. qd patet qd cd
sunt accidentiby snt partes pthnui
sua ad accid: ita no snt mediu. er
go cum non medio snt partes con
tinui. qd per cosequens immediate snt
partes cotti nui. cum idem signifi
cat immediate qd sine medio.

CImprobab sophisma. Immediate
snt partes cotti nui: qd nullus est
mediu iter ptes cotti nui. pns est fal
sū. ex eo qd contradictione id est ver
itas aliquo medio est iter ptes con
tinui: ex eo qd aliquae ptes continui
sunt immediate. pna t3 ex eo qd imme
diat exponit ples sine medio. **C**Lir
ca illud sophisma qd sciendū qd li
mmediate dicit negationē mediū. ali
q d loci. aliqui te poris. aliqui calidi
tad. aliqui negationē mediū in argu
mentatione. aliqui mediū in demon
stratione. Exemplū primū. qd ei di
cim⁹ duo corpora celest. ac eī imme
diata. sicut illa iter que no est loc⁹ me
diū. Exemplū secundū. illa aliqui di
cim⁹ duo corpora eī immediate. sicut
dicitur et nocte. Exemplū tertii. illa
aliqui dicim⁹ aliquā cām eē imme
diata effect⁹. eo qd no ē ea mediatā
iter illa et suū effect⁹. Exemplū quarti.
illā dicim⁹ id est ternari⁹ est imme
diata post bin. triū et sic h̄c dicim⁹
qd vna media etas cotti nui imme
diata vel post alia. Exemplū quinti.
illa sole im⁹ dicere principia sciendā
rū eē immediatā hoc ē carētia medi
tio qd que snt demonstrabilia. **C**Se
cundo ē sciendū qd li immediatē aliqui
accipit adverbialiter aliqui notati
ter. qd accipit adverbialiter tūch
ē deteriatō nōs. sed est deteriatō
verbi. Et qd accipitur adverbialiter

ter tē dī teneri snt cathegoredatice
qd vero capiſ noinaliter dī teneri
cathegoredatice. **C**Ler⁹ ē ſcieb⁹ qd
hoc snt cathegorenuma immediatē dī
ſtribuit negative. qd immediatē ē iō
qd sine medio. qd bene ſedetur imme
diatē ſide partes cotti nui: qd nullus me
diu ē inter partes cotti nui: qd canē
dum ē de ppositione vel poſtpoſi
tione ex respectu terminorū dīſtri
buibilū. **C**Illa notamēta valet
pro pſeti sophiſtūne et aliis sophiſ
matib⁹ in quib⁹ ponunt illa verba
incipit definiit que in eō signifika
tib⁹ ſcludit hoc snt cathegorenuma
immediatē.

CAd sophisma r̄tdeſ qd ipm ē fal
ſu. Nam lequit immediatē ſunt ptes
cotti nui: qd nullus ē mediū inter ptes
cotti nui. bene tñ cōcedere illa ptes
immediatē ſunt ptes cotti nui. qd aliquæ
partes inter quas nullus ē mediū id
que ſunt ptes cotti nui. vñ in sophiſ
mate immediatē tenet adverbialiter
in alia aut pte immediatē ſunt partes
cotti nui. li immediatē tenet notat⁹.

CAd rationes. **C**Ad primā. par
tes cotti nui ſunt immediatē coedo: t3
nego pnam: qd immediatē ſunt ptes cotti
nui. vñ illa. ptes cotti nui ſunt imme
diatē no dī ſic pueri. ſi debet h̄c cō
ueri ptes immediatē ſunt ptes cotti
nui. et illa bene pcedo. ibi et h̄c imme
diatē tenet noialit. ſi ego tñ illa. li
immediatē ſunt ptes cotti nui in qualitē
immediatē tenet adverbialiter. **C**Ad
ſcham ſine medio ſunt ptes cotti nui
hoc nego h̄c negare illa. nullus me
diū iter ptes cotti nui. **C**Ad pba
tione ſine oī medio ſunt ptes cotti
nui: qd ſine medio ſunt ptes cotti nui.
Negat pñtia. ppter hoc qd in pma li
mediū ſtat immob̄l ppter duo linea
theoreumata mobilitatis pcedē
tia. ſecunda aut ſtat immob̄l ppter h̄
ſnt cathegoreū ſi. pcedēs et mobilis
tas ip̄z. mo a terio ſtate immob̄l ad
edde ſtantē mob̄l no valet pñtia

Cum tertio cū nō medio sit ptes cōtinui sc̄. negat̄ pta. **C**um pba tione dico q̄ cū nō et fine non idē si gnificat sed bñ nō et cū fine idem si gnificat. et iō bene sed tñr nō cū me dio sit ptes cōtinui. q̄ imediatu s̄t ptes cōtinui. sed tñc negat̄ s̄t aū ex eo q̄ illa est cōcedenda cū medio s̄t ptes cōtinui q̄ est ei⁹ dictoria.

Consequenter in hac pte restat videre sophismata de sc̄iptis et defini tū que includit negat̄em in eorum significacione. Pr̄t̄m videndum est de expōe. ppōm in quib⁹ ponit ali quod dictor verbor̄ sc̄iptis et defini tū. Pro quo ē sciend⁹ q̄ cōiter. ppō in qua ponit hoc verbum sc̄iptis so let expōni dupl̄ vno⁹ p̄ ppōem de pſenti et remotōne de p̄terito. i. p̄ affirmatiuā de pſenti et remotōne de p̄terito cū additōe hñ sc̄athē go: emmatiū immediate. Verbiḡa so lo sc̄iptis et expōntis sic. so lo nūc est et so lo immediate an hoc non fuit. **C**ecundo mō solz et pponi premo tione de pſenti et positione de futu ro. sp̄ cū additōe hñ sc̄athē go: emmatiū immediate. Vbiq̄a so lo sc̄iptis et expōntis sic. so lo nūc non ē alb⁹ et ip̄e immediate post hoc erit albus. Ita s̄it hec. ppō in qua ponit hñ ver bñ definit cōiter solz expōni dupli citer vno⁹ p̄ negatiuā de pſentie et affirmatiuā de p̄terito. vt so lo de finit et. i. so lo nūc nō est et imme diate ante hoc fuit. **C**ecundo⁹ expōnt p̄ affirmatiuā de pſentie et negatiuā de futuro. vt so lo definit. i. so lo nūc est et immediatē post hoc nō erit. et expō de definit bene vñfica rek de istanti ſdiuſibili si aliquā ta le ponere. Et ad videndi q̄ incipi t̄ et s̄it definit sic vel sic debet ex ponit: notāde s̄it aliquā regule. **C**Quarum prima est ista. De re bus quarum est dare p̄imum in stan̄s s̄i esse incipit debet expōni per affirmatiuā de pſentie et ne

gatiuā de p̄terito. **C**Secunda re gula. De rebus quarum nō dāt p̄imūm instās sui esse incipit debet ex ponit per negatiuā de pſenti et af firmatiuā de futuro. hec & so lo incipi t̄ et expōnit sic. so lo nūc ē et immediate an hoc nō fuit. Et q̄ia nō est dare p̄imum instans et. ab bedinisse dūl̄mū instās nō ē. q̄ non acquiritur tota ſimul ſed par tialiter et gradualiter: ergo illa ſor tes incipit esse alb⁹ expōnit sic. ſor tes nūc non est albus et immediate post hoc erit alb⁹. **C**Tertia regu la. De rebus quarum est dare p̄imum instans s̄i nō esse ante hoc et fuit et nō dūl̄mū instans s̄i esse defini tū expōnit per negatiuā de pſenti et affirmatiuā de p̄terito. **C**Quarta regula. De rebus quarum est dare dūl̄mū instās s̄i esse si aliquā ſit tales delimit expōnit per affirmatiuā de pſentie et negatiuā de futuro. **C**Aliqui aut dicit de expōitione, p̄positione, de delimit et incipit. vnde dicunt q̄ eo dem modo debent expōni in pīna netibus et ſuccēſſiūs. tam de reb⁹ quarum esse acquiritur ſimul ſeu i p̄tibiliter q̄ de rebus quarū ē et ac quiritur ſuccēſſiue et partibiliter. vnde uniformiter expōnit hic et ibi per affirmatiuā de pſentie et negatiuā de p̄terito. et delimit per negatiuā de pſentie et affirmatiuā de p̄terito. vt so lo incipi t̄ et expōnit sic. ſortes nūc est et immediate ante hoc non fuit. ſor tes incipit esse albus id est ſo lo nūc est albus et immediate ante hoc nō erat albus: et iſti per li hoc nō intel ligunt nec denotat aliquā rem es ſe ſdiuſibili in tempore ſecundū vnum temp⁹. Unde cū dicitur ſo lo nūc est et immediate an hoc ſo lo nō erat: per li nūc intel ligunt tēpū ſi metiatum tēpū in cuius nullā parte ſortes erat. et idē demōſtrat per ly hoc. quando dicunt unme

viante ante hoc sors nō erat id qd p
li hoc voldit demonstrare tps in quo
sors est quodē imediatē temporā in
quo nec aliqua eis parte sors nō fu-
it. si hoc poteret cōcedere qd
libet nōm tps incipere esse. Nā de q
libet nōm verē dicere qd ipse nunc
sit et imediate an hoc nō fuit demō-
strando pli hoc totale temp⁹ in quo
est et fuit qd insequebatur tps in quo
nec i aliqua pte fuit. Tertio modo
possit exponi ppositiones de inci-
pit et definit. verū est tis qd ille mo-
dus non dicitur visitat neq; cōfuerit
quem modū exponēdū iter ceteros
reputo breviorē. C Pro quo scie-
dum est qd sicut sit quod adverbia
de pterito. sicut heri. et aliqua de fu-
turo ut cras. ita aliquid sit que cum si-
gnificant temp⁹ breue ut nuper. sta-
tim. modo. nūc. et illa. Alia cōsigni-
ficat temp⁹ longū sicut ista diu. oī
quondam. C Secundo ènotandū qd
qndq; talia adverbia includunt in si-
gnificatione verbōꝝ sicut hoc ad-
verbū frequēter includitur in illo
verbō legit̄. qd idē est qd frequēter
lego. ita etiā hui⁹ modū adverbia nu-
per. Stati possit includi in aliobus
verbis. C His viis dico pīno qd sic
est de istis verbis incipit et definit.
qd in eis includuntur adverbia cōsi-
gnificatiā tēp⁹ breue. et scdm hoc ex-
ponēt sic. sors incipit esse idē sors
modo et nō est diu qd nō erat.
Sic sors definit esse. i. sors modo est et
stati post hoc nō erit. Ita exposito
est hīc verbōꝝ incipit et definit.
Dat pīmo ex cōmūnī modo et visu
loquendi. vñ idē est incipere et sic
de nouo esse vel nouiter esse. modo
de nouo et vñ nouiter esse nō est ali-
ud nisi modo esse et nuper ante nō fa-
isse. seu nō est diu qd hoc nō fuit. Si
milit̄ definit nō est aliud nisi ces-
sare esse. et ē idē sicut stati post nō
esse. Item incipere idē est qd pīci-
piare vel principiū habere. Unge
quando modū de aliquare est fa-

ctū. solem⁹ dicere ex pīncipiō hīc
da ergo sermo non hīz vigorem nisi
ex visu loquendi. Sequit̄ hanc expo-
sitionē de incipit et definit et pīetas
qd concordāt et sequens ē ex colvisu
loquendi holm. C Secundo dico qd
hoc sī expondatur tales pīpositōes
per affirmatiūam de pīsenti. quan-
do enī res nō est nō dicim⁹ qd incipit
et ē qd nō bene dicat stati incipit et.
sicut qd homo quietū sit nō dicimus
qd ipse incipit moueri. g ista sors in-
cipit moueri sic debet exponi. sors
nōc mouet et nō est diu qd nō mō-
batur. Sicut quando aliquid nō est:
nō dicim⁹ qd definit esse. sed idā defi-
nit et. sicut quā idō homo est iaz mor-
tu⁹ nō dicim⁹ illum hoīem defīne-
re et. sed qui est dicim⁹ qd definit et.
et sīc hoc definit est exponēdū per
affirmatiūam de pīsenti et negatiūam
de futurō cum illa additione stati
post hoc. vt sors definit esse. i. nōc ē
stati post hoc nō erit. Et incipit p
affirmatiūam de pīsenti et negatiūam
de pterito cum illa additione nuper
ante vel illa nō ē diu. vt sors incipit
esse idē sors et nuper ante hoc nō
fuit. vñ sors nōc est et nō ē diu qd
nō fuit. C Tertio dico qd sī nō
est aliter exponēdū incipit et defi-
nit in pīmanentib⁹ et successiūis. Is
utrobiq; eodem modo. C Quarto
dico qd secundūm hoc. Omne quod i-
cipit pīn̄ incipiebat. et omne qd de-
finit adhuc definit. et adhuc erit. et
hoc ē propter hoc qd in iſuītā tēp⁹ ē
dūcibile. et nō est dīcē pīmā par-
tem tēporis limpt̄ nec etiā ultimā
Et tēgo dīcē aristotelē sexto phisi-
co. Omne quod mouet pīn̄ moue-
bat et post hoc mouebit. Sed dubi-
tatur qd tēm tēp⁹ scdm dictam ex
positionē requiratur ad hoc qd ali-
quid incipiat et. et qd diu talis sit
sors incipit esse. Eodem modo du-
bitatur de definit.
C Ad hoc respōdetur qd sī dura-
tionē rerum et periodū apōrt̄

accipere illud tempus aliter & alter.
Unde diutius dicimus vnaq; ci-
vitatem incipere q; vnam dormum
sed ambo simul incepunt. et ergo
fin q; durationes rerum sunt mino-
res fin hoc ille res per min tempus
incipiunt esse. Unde periodus homi-
nis est maior q; periodus canis. ido-
diutius incipit esse. Unde si ca-
nis viueret per viginti annos: esset
sibi magnū temp^o. non esset tñ ma-
gnum temp^o homini. Ex illo sed
tur coerulearum q; aliqua res quan-
do incipiunt esse et non desinunt si-
mul esse. verum est dicere de vna q;
diutius incipit esse q; alia: sicut di-
cedatur de ciuitate et de domo.
Sic vise sunt tres expositiones, p-
ositiones in quibus ponuntur inci-
pit et desinit. et licet tercia fin modum
loquendi hominum excludatur
tamen quia iniustitia est nō volo ea
vti in sophismatib^o de desinit. nec
similiter volo vti secunda popt^o h^o
q; iuxta secundam oportet coedere
aliqua cōtra cōdem modum loquen-
ti hominū. Nam oportet fin ea q;
coedere q; q; vnu aliqua res genera-
bilis et corruptibilis esset tādū in-
cipit esse. et sic iam esset concedē-
da sortes incipit ē. adhuc posito q;
fuit per centum annos et adhuc
esset. Nam sortes nunc esset et imme-
diata ante hoc non fuit. demonstra-
do per h^o precise tempus per qd
fuit: puta centum annos. modo cō-
tra consuetum modum loquendi cō-
cedere tales propositiones: eo q; in-
cipere esse est de nono esse: sed de no-
no esse est non diuisuisse: sed sortes
qui fuit per centum annos sagdū
fuit. Similiter iuxta dictam expo-
sitionem hec est concedēva. adā de-
sinit esse: quia adam nunc non est &
immediate ante hoc abaz erat. dēmo
strandō per h^o totale temp^o per
quod abaz non fuit postq; fuit immo-
isperpetui esset vnde dicere: adā de-
sinit esse. mō hoc est cōtra consuetu-

modum loquendi. ex eo q; despere
esse est de nono nō esse vel cessare esse
Et contra illam expositionem potest
fortius argui q; contra aliam. Unde
per testimoniaz si quis diceret h^o
nunc est veritas q; adā desinit esse
omnes diceret q; non: immo forte ap-
ponerent dicentes. duū q; desinit
esse. Ex revertar ergo ad primā ex-
positionem qua volo vti in sequen-
tibus. nā ista est vñtata & fin illam
precisius loqui possumus imagina-
no fin ipsam instatia indivisiabilita
in tempore: licet talia in rei verite-
te non sint. nihilominus expedit ea
imaginari sicut et astrologi imagi-
nantur multos circulos in celo. qui
in rei veritate ibi non sunt. et geo-
metre imaginant puncta indivisi-
bilia: h^o in rei veritate nulla sint ta-
lia: tamē in dictis scientiis expedit
talia imaginari. ppter meliore & fa-
ciliori traditione dictard scienti-
arum. ita nō minus dicolin proposi-
tos q; expedit imaginari instatia in-
divisiabilita in tempore ad experimen-
tandas et precisas mensuras mo-
tuum et mutationis quas sine ima-
ginatione instantia indivisiabilituz
ita precise exprimere nō possemus.
nec ex hoc sequit aliquod inconveni-
ens quādo sermones de talibus iudi-
cibilibus per altas longas oratio-
nes debite exponduntur. ppter quas
etiam orationes pleras euidadas ex-
pedit tales terminos ponere quos
antiq*u* crediderit supponere. pre-
bus veris indivisiabilituz: sicut sūt pu-
ctus et instans: licet tales res in-
divisiibles nō sint nisi fini imagina-
tionē. Ex h^o pro sophismatib^o se-
quentibus soluēdis notis de sunt due
regule. Quay prima est. q; arguen-
do cuz istis verbis scipit et desinit
ab inferiorib^o ad superiorius in predi-
cationis essentialib^o est bona cōsequē-
tia a parte predicati. vnde bene se-
quitur. sortes scipit esse homo & sor-
tes incipit esse alia. Sist vñt sequit
k.s.

Sophisma. CLX.

sortes definit esse homo: & definit esse albus. **C** Secunda regula est arguendo ab inferiori ad superiori & istius verbis incipit & definit a parte predicati in predicatis accidentalibus non vix pia. Non enim sequitur sortes incipit esse albus: & incipit esse colorat.

Sophisma. CLVI. Est isto incipit esse albus quando nullus homo incipit esse albus. posito casu & unde homo putat sortes prius fuerit albus. et erit albus per totum annum. et alii homines sunt in gri: et fuerint in gri: et erit in gri per totum annum. Et in illo casu posito pto prima parte sophismatis: videlicet illig. homo incipit esse alb: nd homo nunc non est albus et hoc post hoc erit alb: & incipit esse albus. & ita tibi ab exponentibus ad exposita. anno probatur. Nam pruna exponens est vera pro hominibus nigris. et secunda pars est vera pro homine albo.

C In oppositio a: sunt. Sophisma implicat contradictionem: & est falsum. Rendet quod sophisma est falsum. **C** Et probatoe notandum est pro regula. quod propositio de incipit habeat subiectum discretum quod subiectum sit terminus individualis. tunc illud subiectum potest retineri in utraque exponentiis hinc hic. sortes incipit esse alb: & sic exponit. sortes nunc non est alb: et immediate post hoc erit alb: et eores modo si subiectum proprieatis de incipit fuerit terminus distributus: sicut hec. ois homo incipit esse alb: que exponit sic post hoc erit alb: sed si subiectum de incipit fuerit terminus determinatus vel plonialiter acceptus tunc non debet retinendi: sed in propria debet retinendi. et in secunda debet subiectum relativum rationis: ut hic. homo incipit esse alb: & debet sic exponi. homo nunc non est alb: et immediate post hoc ille erit albus & sic non erat factum in probatione p-

me partis sophismatis.

Sophisma. CLVII. Sors esse colorat. posito casu & proprieitate niger et nunc incipiat esse albus. **C** Tunc probatur sophisma sic. sors incipit esse albus ex casu: & incipit esse colorat. & nam videlicet tenere per locum ab inferiori ad superiori. **C** Improbat qualiter casus exponit li incipit esse falsum. Si enim est colorat: & immedie post hoc erit colorat. pria pars est falsa. Dix exponat sic. sortes nunc est colorat: & immedie ante hoc non fuit colorat. secunda pars est falsa. **C** Rendetur quod sophisma est falsum. **C** Ad probationem ex secunda regula quod non vix patitur ab inferiori ad superiori & id hoc verbo incipit in predicatis accidentalibus: & affirmatur. nec assumptionem solum fieri debet negari: quod non sed est. sorte non incipit esse colorat: & non incipit esse albus.

Sophisma. CLVIII. incipit esse in instanti. sit in instanti prima. probatur. deus nunc est in a instanti & in medie ante hoc non fuit in a instanti: & deus incipit esse in a instanti. & nam tibi ab exponentibus ad exposita. anno quatinus ad primam partem noctis & de se. Quo ab secundam partem probatur: quia in medie ante hoc non fuit a instantie & in medie ante hoc non fuit deus in a instanti. **C** Improbatur sophisma. deus scriptus esse in a instanti: & deus incipit esse. modo hec falsum. **C** Ad sophisma rendet quod ipsum est vere. Et quando dicunt. deus scriptus esse in a instanti: & tecum negatur sententia: da argumentum & parte in modo ab aliis to tu cu hoc verbo incipit. & illa sententia non valet ab inferiori ad superiori tecum.

Sophisma. CLIX. Sors incepit esse homo postea fuit homo pugnanti annos. **C** Probatur sophisma. Nam sit a instantie terminans ex

Sophisma. cxxii.

clausus viginti annos per quos sortes vixit. Tunc arguit sic. sortes nōc est homo postq; fuit homo per virginem annos. et imediate an hū fuit homo postq; fuit homo p; virginem annos: q; imediate an hū nōd fuit homo s; a instanciā sortes incipit esse homo sc. C. Improbatur sophisma. Sortes incipit esse homo postq; fuit homo per virginem annos: q; sortes incipit esse homo. p; nō est falsum.

C Ad sophisma r̄adetur q; ipsum est verum. negare tñ illa. sortes postq; fuit homo p; virginem annos incipit esse homo: sicut et negare illa in pñti sophisma te. in a iunctati de⁹ incipit ee et ppter nñcē rōem. Et qñ dicit. sortes incipit esse homo postq; fuit homo p; virginem annos: q; sortes incipit ee homo: negat pñcā ppter hoc q; arguit ibi a pte in modo ad suu totē cu hoc verbo incipit et tuc nō vñ pñcā sicut p; dicebat.

C Pro matiori declaratiōe hordio phulmatū et cohilui pot dici q; in ita p; p; de⁹ incipit esse in a iunctati. vel libicōtividelz in qua point deter minatio adverbialis. vel p; p; cum suocasugli equimales adverbio po test determinari hoc verbu⁹ esse: vt hoc verbu⁹ incipit si p; o mō p; e vera. n̄ secundū: p; p; est falsa. Eodē mo distinguit de ita. de⁹ definit esse in a iunctati. Ande si lūm a iunctati q; ualens adverbio nñcē determinet hoc verbu⁹ esse sophisma est veru⁹. si autē determinet hoc verbu⁹ definit sophisma est falsu⁹: q; tū sentiu⁹ et q; in a iunctati deūneret ee de⁹: et hū est falsum.

Sophisma. cxx. Sortes i cipit ee si est et non fuit. C Probatur sophisma. Sortes est si est. et primo no tu it si est et non fuit: q; sortes incipit esse si est et non fuit. C Improbatur esse si est et non fuit mesi sorti et sempiterit sorti et sempiterit sorti: q; sempiterit hec ē vera q; format. sortes si est et non fuit: q; sortes incipit ee si est et non fuit

C Respōdet ad sophisma dicendo q; iceptio potest cadere solus supli cē: vel sup hoc totdeē si est et nota it. si primo ē p; p; cōditionalis. si se cundo sic est p; p;positio de conditio nato p;ncato. et primo sophisma ē verum sicut p; baut prima ratio. Ii sectio sophisina est falsum sicut p; baut secunda rō. nam tunc denotat sophisina q; ee si est et non fuit incipit esse vel messe sorti. et hoc est falsum q; esse si est et non fuit tñ et sempiterit sorti. Sitr p; baut pos set hoc sophisina. sortis definit esse si est et non erit.

Sophisina. cxi. Sortes et plato incipiunt esse. positio casu q; sortes prius fuit et plato nñcē p;lo habeat esse. C Probatur sophisina. sortes et plato nñcē sunt: et sortes et plato p;ri⁹ no fuerit: q; sortes et plato incipiunt esse. pia p; a nñtis p;z secunda p; probat. ex eo esse vera: q; ei⁹ con tradicitoria est falsa videlicz. sortes et plato p;ri⁹ no fuerit.

C In oppositiū arguit. Nam sequitur sortes et plato incipiunt esse: ergo sortes incipit esse. sed p; nō est falsū quia sortes prius fuit.

C Ad sophisma respōdetur q; ipm est verum. Et quando dicitur. ergo sortes incipit esse: negatur cōsequē tia: sicut negaretur ita. duo et tria sunt quinq; ergo duo sunt quinq;. arguitur enī ibi abymica cathego ricā de extremo copulato ad vnam aliam cathegoricā. ac si ibi et copulativa a qua argueretur ad alte ram eius partem.

Sophisma. cxxii. Jam incipiit esse omne quod est. p;to casu q; sortes nñcē p;rio sit. C Probatur so phisina. Jam est oris quod est et im mediate ante hoc non fuit oris q; est. quia immediate ante hoc non fu it sortes qui modo est: ergo iam incipit esse omne quod est.

Sophisma. Cr. III.

Cimpobat sophisma. nam sequitur iam icipit et omne quod est: sed hoc est falsum. nam sequitur iam omne quod est icipit esse. sed deest. Nam deus script est. Secundo nam sequitur iam icipit esse omne quod est: sed iam icipit esse deus.

Co Ad sophisma respondet quod ipsum est verum. et quando dicit. iam incipit et omne quod est: ergo iam omne quod est icipit et. negat. pna ex eo quod siens inclusum in hoc quod est et in ante stat mobiliter sed in parte statimobiliter. modo a terio stante imobiliter ad eundem statem imobiliter non ut consequentia. **C**o Ad secundam sicut nego consequentiam. propter hoc quod arguit a terio stante imobiliter ad subtertiu ac si staret distractio nis imobiliter. et tunc non ut pna Ita sicut probaret et improbareetur et solueretur hoc sophisma. sors incipit scire omne quod est. posito casu quod psciuisset decem scibilia et nunc primo sciret aliud scibile.

Sophisma. Cr. III. Sors incipit et alter illorum. ponat quod sortes nunc et prius fuit et platonis parvus et per illorum demonstrantur sortes et plato. tunc.

Co Probabat sophisma. sors nunc est alter illorum et prius non fuit alter illo: unde sors incipit et alter illorum.

Co Improbabat sophisma. nam si sors incipit et alter illorum vel incipit et pro vel incipit et sors. non primum sicut prius. nec sors quod sors prie fuit sors est post. Non erit sors. non quod incipit et sors.

Co Rudeo ad sophisma. quod ipsum est error sicut probavit pmaro. et quod de sorte icipit et alter illorum: sed incipit esse sors vel plato. negat. pna sicut nec sequitur sors incipit et albus: ergo sors incipit et sors. licet enim incipi et et quodam modo non tamen incipit esse simpliciter et ab inceptione sum quod ab inceptione simpliciter non ut pna. qua-

lite: et in opposito quod arguit sors incipit et alter illorum: sed sors incipit et sortes. ut sors incipit et plato. et eodem modo probaret et improbareetur et solueretur sophisma sors definit esse alter illorum posito casu quod sors definit et plato semper vincat. verum et tamen quod licet illa cocederet sors incipit esse alter illorum tamen hec est neganda alter illorum incipit et sortes. ut illa bene cocederet sors incipit et albus tamen illa negat albus incipit esse sors gratia cuius sit hoc sophisma.

Sophisma. Cr. III. Alius incipit et sors. posito casu quod sors nunc non sit albus et immediate post hoc sit albus. Tunc.

Co Probabat sic. sors incipit et albus et per conversionem albū incipit et sors. **C**o Secundo albus nunc non est sortes et albū immediate per hoc erit sors: et albū incipit et sors. pna tenet ab expontib; ad expontid. anim patet per casum.

Co Improbatur sic. albus incipit esse sors et illud album distinguunt a sorte vel non distinguunt a sorte. Si distinguunt a sorte. Et contra nam sors incipere et albū absque hoc quod aliquid distinctum a sorte incipiat et sors. si autem non distinguunt a sorte et est vel erit tunc et vel erit id est sorte. sed nihil quod vel erit id est sorte incipit et sors in causa pndicto: et nullus albus incipit esse sors. Rudeo quod sophisma est falsum. Ad probationem primi dico quod illa sors incipit et albus non convertit sic sed isto aliquid quod incipit et albus est vel erit sors. et hoc est verum. **C**o Ad secundam dicoco quod ille due albus prius non est sortes et albus immediate post hoc erit sors non sufficienter expontit illa albus incipit et sors. sed hoc dicere. albus nunc non est sors et albus quod non prius fuit sors immediate per hoc erit sortes et tunc sors exponens erit falsa quod utique causa dicto albus quod prius fuit sors im-

Sophisma. xxxi.

mediate post hoc erit sortes, pportio
nabiliter dices de h sophismate, al
bus definit esse sortes.

Sophisma. xxx. ē. equi
sortes incipit edicare, posito casu q
equi sortes fit brunell⁹: et equi plato
nis fit fannell⁹. et q sortes edat fann
ell⁹ et post h edat brunellum ⁊
plato fannell⁹: ⁊ cū h faciat tale cō
nenitētia q brunell⁹ ampli⁹ fit pla
tonis p fannello: ⁊ fannell⁹ ampli⁹
fit sortis p brunello. **Ldc.** **C** Proba
tur sophi⁹ sic, equi plomis sortes nūc
edat et equi plomis nō pri⁹ equita
nit: q equi plomis sortes icipit edata
re. p: p: ab exponētib⁹ ad exposita
ans p: p: casu. **C** Improbab⁹, nā sed
tur, equi platois sortes icipit edicare
q aliqui equi sortes icipit edicare. h
hē flī: q: quēcūq equi sortes pri⁹ ed
tanit adhuc edat et post h edat
per casu: q nullū equi sortes icipit
equitare.

C Ad sophi⁹ r̄nnek q sophi⁹ ē fa
lsid. Et ad p̄batiōe dico q nō suffici
enter date sūt exponētē sophisma
tio: h̄ o: sic dicere, equi platois sor
tes nūc edat quē pri⁹ nō eqtanit et
immediate an h̄ equi platois nō eq
tanit. tūc bñ sequit: q equi platois
sortes icipit edicare, sed p̄la exponē
et̄ flīm casu positi. h̄ tu dicēs
hic tu exponēx nā affirmatio per
duas negatias. dico q nō: q: hec est
affirmatio et nō negatio equi plato
nis sortes nūc edat quē nō pri⁹
eqtanit. veritatem: h̄ negatē illam
equi platois sortes icipit edicare: tñ
bñ p̄cederē illa sc̄m casu positi
sortes icipit edicare equi platonis: h̄
tñ sortes n̄ icipiat equitare aliquē
equum.

Sophisma. xxxvi. ē. So
pit scire oēm, ppōem, posito casu q
sint tri tres, ppōes. a/b/c, et sortes sci
at a/b, ppōes ⁊ p: sciuēt: ⁊ q: e nūc
de nono sciat. **Ldc.** **C** Probab⁹ sophi⁹

sic, sortes nūc scit o: p: ppōes ⁊ imme
diate an h̄ nō sciuēt o: p: ppōes: q: faci
pit scire o: p: ppōes, p: tñ ab exponē
tib⁹ ad exposita, ans p: casu p:

C In oppositio arguit. Nā sed q: for
tes icipit scire oēm, ppōes: q: sortes icipi
t scire o: p: ppōes, mō hocē falsum
q: p̄sciuēt o: p: ppōes p: casu. **C** Se
cundo, nā sed q: vīdet, sortes icipit sci
re oēm, ppōne: q: oēm, ppōne sortes
icipit scire, mō h̄ ē flī: nā sed q: oēm, p
pōne sortes icipit scire: q: oēm, ppōne
nūc scit et oēm, ppōes immedie, an h̄
nō sciuēt, mō lecūda ē flī.

C Ad sophi⁹ r̄nnek q ip̄m ē verum

C Ad roea. **C** Ad p̄mā qn̄ df. sortes
scipit scire oēm, ppōne: q: sortes icipit
scire o: p: ppōem: negat p: p: p: h̄ q: ar
guīk ibi a tūmo stāte imobilis ac si
naret mobilis. vñ l̄ negatio sporta
ta p h̄verbū icipit/vel definit: n̄ h̄
vltutē mobilitādi tūmū sequētem
accepta sine distributio: tñ h̄ vltu
tē imobilitādi tūmū stāte cū distri
butio. h̄ dicēs, se qret q hec qn̄
et̄ bñ, sortes icipit vīdere aliquē ho
minē: q: icipit vīdere platonē, quod
ē flī: nā posito q sortes nullū videat
holem ⁊ immedie post h̄ videat ho
minē nō tñ platonē. tñ hec ē vñ, so
rtes icipit vīdere aliquē holem, ⁊ tñ
hec ē flī: sortes icipit vīdere platonē
R̄nnek q illa vñba icipit et definit
bñ h̄l̄ vltutē imobilitādi tūmū
stāte mobilis: tñ n̄ h̄l̄ vltutē mobilit
ādi tūmū stāte imobilis. vñ l̄ sit
regla ḡnalis. dcqd mobilitat immo
bilitatū imobilitat mobilitatū: nō
tñ ē regula generalis. quicqd imo
bilitat mobilitatū mobilitat imo
bilitatū. **C** Ad secundā qn̄ df. sortes icip
pit scire o: p: ppōem: q: oēm, ppōne
sortes icipit scire: negat p: p: h̄ q:
ante l̄, ppōem stat imobilis in p̄ntē
autē stat distributive mobiliter.
C Proportionabiliter dicere k̄ de
hoc sophismate, sortes definit scire
omnēm propositionem ic̄. Et sic est
finis istius sophismat⁹.

Sophisma. CXVII.

Sophisma. CXVII. istud
Sortes incipit scire tres ppositio-
nes post casu q̄ tam sciat duas et nō
plures et p̄ficit illas et post hoc
sciat eas nāc de novo sciat tertias
ppōes. **C** Probat sophisma.
Sortes nunc scit tres ppōes et inmedi-
ate ante hoc nō scit tres ppōes
g sortes incipit scire tres ppōes
q̄na t̄z ab exponentib⁹ ad expo-
nita. ahs ptz ex casu. **C** Improbat.
Nā sed q̄ vt videtur. sortes incipit scire
tres ppōes: g tres ppōes incipit sci-
re. mō hoc ē falsū. Nā sed tres ppō-
es sortes incipit scire: g illā p-
positionē sortes incipit scire et illā p-
ositionē sortes incipit scire. et dein-
de qualis illaz trid. mō hoc est falsū
ex eis q̄ duas ex illis prius scivit.
C Respōdet q̄ sophisma est vix. et
q̄ dī. sortes incipit scire tres ppōes g
tres ppōes sortes incipit scire. Negat
q̄na et rō h̄ ē q̄ termi⁹ numerali qn
nullū aliud scicathego: cuma iepidit
distribuit terciū sequentē licet nō p-
oib⁹ supposidit sed p oib⁹ suis suppo-
sitūs determinato nūero proinderat
sic ille teri⁹ duo. p duob⁹ et ille terti⁹
tres. p tribus. z q̄ i ista tres ppōes
sortes incipit scire nullū scicathego:
cumā iepidit qui ille terci⁹ tres
possit distribuere illid terciū. ppōea
laltē p trib⁹ suis suppositis lō ipsū
ne distribuit et p oib⁹ secundū dictū
casū est falsa. sed q̄ i illa sortes i-
cipit scire tres ppōes l hoc verbo i-
cipit scindit negatio que tollit distri-
butionem ideo si nō distribuit ille
terci⁹ ppositiones nullū terciū nu-
merale tres ideo in ista dictū terciū
nū stat immobilit̄ et p oib⁹ potest
esse vera alia exīte s̄ta. **C** Itē h̄c
hec nō omis h̄ currit potest esse ve-
ra illa exīte s̄ta. oīs h̄ nō currit sic
est i sophismate et per oīs cd arguit
sortes incipit scire tres ppōes: g tres
ppōes sortes incipit scire. q̄na n̄ v̄
qua arguit q̄ tercio stāte immobi-

liter ad eundem stantes mobiliter.
ita cēt diceb̄ si pcederēt q̄ illa cōdi-
ctio copulativa et inclusa in termi-
nis numeralibus teneretur diuīsi-
ue. sed si dice rem⁹ q̄ teneretur col-
lective et non diuīsiue sicut p̄dī-
cebatur in prima parte huius tra-
ctatus: tunc sicut hec concederetur
sortes incipit scire tres ppositio-
nes. ita hec pcederet. tres ppōes sortes i-
cipit scire et tunc negaretur p̄na il-
la. tres p̄positiones sortes incipit
scire: g illam propositionē sortes in-
cipit scire et illam propositionē sor-
tes incipit scire demonstrando quali-
bet illard trium. sicut solet negari
illa p̄stia. sortes et plato incipiunt
esse: g sortes incipit esse sicut p̄dī-
cebatur in uno sophismate. bene ta-
men sequeretur de copulato subiec-
to. tres ppositio-nes sortes incipit
scire: g illam et illam propositionē
sortes incipit scire. et illa de copula
et subiecto esset concedēda in casu
sophismatis sicut et illa. sortes inci-
pit scire tres ppositio-nes. Tunc re-
tentio eodem casu nunc sit aliud so-
phisma.

Sophisma. CXVIII.

Unā propositionē sortes incipit sci-
re. **C** Probatur sophisma. nā c. p-
positionē sortes incipit scire: q̄a po-
sito q̄ c̄ illa p̄positio quā de no-
no scit: tunc c̄ evna p̄positio: g vna
propositionē sortes incipit scire.
C Improbat. vna ppōe nūc scit:
z vna ppōe immediate ante hoc sci-
vit: et vnam ppōem imediate post
hoc scit: g vna ppōem sortes non
incipit scire. **C** Secundo. nā sequit
vt videtur. vna ppōem sortes in-
cipit scire: g sortes incipit scire vna
ppōem: sed hoc est falsum. nā sed
tur. sortes incipit scire vna p̄po-
sitionē: g sortes nūc scit vna p̄po-
sitionē et imediate ante hoc nō sci-
vit vnam propositionē. secunda p̄s
est falsa: vel nūc non scit vnam p̄s

Sophisma.cxx.

positionem et immediate post hoc sciet unam propositionem. per ipsam falsa.

¶ Ad sophisma respondebat quod est verum. et quando dicit. una propositionem nunc scit et una immediate ante hoc scit: sed unam non incipit scire: concedo totum. et ultra in se dico quod ille bene possunt simul stare i veritate unam propositionem sortes incipit scire unam propositionem sortes non incipit scire: quia sunt duas subcontrarie quae si repugnat simul esse veras. ¶ Ad secundam dico unam propositionem sortes incipit scire: sed sortes incipit scire unam propositionem. negatur pars propter hoc quod ibi arguit a termino ad determinate ad eundem stantes distributive. unde subjectus primus stat determinatus: et hoc idem in predicto secundo stat distributive ratione negationis inclusa in hoc verbo incipit.

Sophisma.cxxi. Sors scire plura quod per ipsum casum quod sortes sciat et prius sciat et post hoc sciet unus proponeat et non plures et de novo addiscat duas: et plato prius scit et iam scit et post hoc sciet tres. per positionem et non plures et de novo addiscat unam. Tunc probatur sophisma sortes incipit scire duas. proponeat et plato incipit scire una. proponeat de monstratio. proponeat quas de novo addiscat. et duo sunt plura quod una: sed sortes incipit scire plura quod plato incipit scire. ¶ Improbatur sophisma: ut ergo illud incipit scire quattuor et si plura: sed sortes non incipit scire plura quod plato. sors tamen ab expositis aliis per casum. ¶ Secundo. si sortes incipit scire plura quod plato incipit scire. et si plato incipiat scire quattuor: scire.

qui sortes scipit scire plura quod ut tuor quod est contra casum.

¶ Ad sophisma respondet quod ipsum est falsum. et quod dicitur. sortes scipit scire uno et plato incipit scire una et neget sors. sed ab his quod sortes valeat et ab vere in ante sortes incipit scire uno et non incipit scire plura. et plato incipit scire una et non incipit scire plura. tunc bina sequitur quod sortes inciperet scire plura quod plato. sed tunc alias est falsum: quia sortes incipit scire quatuor quod sunt plura quod uno et plato incipit scire quatuor quod sunt plura quod una proportionabiliter varidum casum diceret de hoc sophismate. sortes definit scire plura quod plato.

Sophisma.cxxii. Sors incipit scire plura quod incipit scire. ¶ Probat. illa sortes nunc scit plura quod incipit scire et hoc non scit plura quod incipit scire: igit. sors tamen ab exponentibus exposita alias probatur. illa sortes incipit scire illa duo demonstratio. proponeat quas de novo scit. et sortes cum hoc nunc scit quattuor et prius non scit quattuor et prius non scit quattuor et quatuor sunt plura quod incipit scire. et ante hoc non scit plura quod incipit scire.

¶ Improbatur: sortes incipit scire plura quod incipit scire. sed sortes incipit scire quattuor: ergo sortes incipit scire plura quod quattuor quod est contra casum.

¶ Ad sophisma respondetur quod est falsum. Et quando dicitur. sortes nunc scit plura quod incipit scire: hoc negatur. Et quando dicitur. sortes nunc scit quattuor: et prius non scit quatuor et si sortes non scit quattuor et prius non scit quatuor et si sortes incipit scire illa duo: ergo scire plura quod incipit scire. negatur consequentia. sed ad hoc quod consequentia valeret oportaret addere in antecedente. sortes nunc scit quattuor et incipit scire illa duo et cum hoc non plura modo hoc est falsum. quia in hoc quod scire incipit illa uno incipit scire quattuor que sunt plura quod uno.

Sophisma. III.

Sophisma. III. Quod
est calidum scipiet et frigidum posito
calo q̄ lox sit iam calidus, et remit-
tak et caliditas totaliter p̄ medietate
vni hore, et sine medio p̄ medie-
tam vni hore frigescat hincne et
illam medietatem.
CProbab sic qd̄ est calidū aliquā-
do erit frigidū scipiet vel alia scipiet
et eē frigidū, sed nō scipiet eē fri-
gidū; ḡ scipiet esse frigidū. Proba-
assup̄t̄ vici istū qd̄ est calidū nō in-
cipit eē frigidū, qd̄ qd̄ eē calidū h̄ cali-
ditatē diuisibile ad cuius p̄ p̄ dicitio-
nē requiri t̄p̄, et p̄ p̄ quod eē cali-
dū nō sine medio p̄ hoc erit frigidū,
et p̄ p̄ quod eē calidū nō scipiet esse
frigidū. **C** Unprobab. si qd̄ eē ca-
lidū scipiet eē frigidū, ut ḡ in aliquo
istatī intrinseco p̄ me medietad ut
in aliquo istatī intrinseco scde me-
dietaſi in aliq̄ istatī medio int-
duas medietates de tpe terinante
exclusiue abas medietates, no p̄
dici p̄m̄, qz quocd̄q̄ istatī intrin-
seco p̄ me medietad dato qd̄ eē calidū
h̄bit caliditatē diuisibile ad cuius
de perditionē requiri t̄p̄, et per
p̄ p̄ nō sine medio p̄ illud instans
coerdep̄ illa caliditas, et p̄ p̄ nō
sime p̄ illud istatī erit qd̄ eē calidū
frigidū n̄i poneret, sic coexistet
res. quod eē incōueniēt, et per p̄ p̄
quod eē calidū in nullo istanti intrin-
seco p̄ me medietad hore scipiet eē
frigidū, nec etiā in aliq̄ istatī istatī
scde medietad hore, qz quocd̄q̄ i-
stanti tali dato quod eē calidū p̄
illud istatī erit frigidū, et p̄ p̄ nō il-
lo istatī nō scipiet eē frigidū. Pro-
bat̄ assup̄t̄, qz quocd̄q̄ istatī in-
trinseco scde medietad hore na-
to ip̄m̄ p̄cedet t̄p̄ q̄berit p̄ eiustē
medietatis c̄ nō sit dare aliquod i-
stans p̄m̄ intrinseco scde medie-
tam, et p̄ p̄ in illa parte scde
medietatis que sic p̄cederet istatī
dato qd̄ mō est calidū scipiet eē fri-

gido. Nec p̄ dici q̄ in istatī medio
inter primā secundā medietatē ter-
minatē exclusiue vtrāq. Nā sit illū
istatī a. tdc̄ querō stāte calidū in
a quod mō est calidū erit calidū ut
frigidū vel neutrā. Si dicāt q̄ erit
calidū vel neutrā. Si dicāt q̄ erit
calidū sequit̄ q̄ illa caliditas sit di-
uisibilis q̄ nō imediate p̄ a erit. Fri-
gido. Si dicāt q̄ in a erit frigidū ut
ḡ illa frigiditas q̄ habebit in a acq-
uita ē partibilit̄ v̄l i partibl̄. n̄ p̄
dic̄ scdm̄ qz hoc rep̄gnat frigidit-
ati enz sit q̄litas p̄tibl̄ acq̄ibilit̄.
Si dicāt q̄ p̄tibl̄ tdc̄ quod mō ē cali-
dū nō p̄m̄ in a istatī erit frigidū
qz an a istatī alia p̄ frigiditatē ac-
quirere, et p̄ p̄ an a istatī quod
mō est calidū erit frigidū, et p̄ p̄
qd̄ modo ē calidū ante a instans sit
erit calidū frigidū, et sic h̄ris stāte
si quod ē incōueniēt, vñ forte cali-
ditas durabit p̄ totū primā medie-
tatē vñq̄ a instans. Si adit dicā-
tur q̄ illud quod mō ē calidū in a
stanti nec erit calidū nec frigidū
sequit̄ q̄ nō sine medio p̄ calidita-
tē i trudere frigiditas quonē cō-
tra casum, qz possum est in casu q̄
per totū medietatem caliditas re-
mittat p̄cile ita q̄ in p̄ma medietata
te elap̄a. p̄ tota caliditas sit dep-
rita et sine medio p̄ illā frigiditas
acquirat, et sic nulla erit p̄ hoze da-
te quin i ea quod mō ē calidū nec
erit calidū nec frigidū, et nō im-
mediate se p̄lequerent q̄litates vi-
cte. **C** Ad sophisma r̄ndet q̄ ipsuſ
ē versi. Ad sp̄obat̄oꝝ dico q̄ illū
quod mō ē calidū scipiet eē frigidū
in a istatī medio imaginato iter am-
bas medietates hore date, et q̄n df
vñ illo istatī quod mō ē calidū est
calidū frigidū vel neutrā dico q̄
neutrā, et q̄n df tdc̄ dicte q̄litates si
sequeretur se sine medio, dico q̄ im-
mo sequeretur se sine medio realit̄
existente, l̄cd medio i diuisibili se-
cūdū imaginatōem solū. Sed dice-
tes tu, ablata imaginatio ita sit

Sophisma. cxxii.

Ancil indivisibilis medii nomine ad
huc eēt cōcēdēdō sophisma dico q̄
smo. Sed tāc vlt̄r̄ q̄reretur vel q̄
q̄nōd ē calidus. incipit esse frigidū
in p̄ma medietate vel secunda possit
ridere q̄ in utrāq; aliter tāc aliter
exponēdō incipit l̄scipiet. vñ in p̄ri
ma medietate incipit eēt calidū i il
la parte ei⁹ in qua erit verd dicere
q̄d modo ē calidū nūc nō est frigidū
z nō erit diu qn̄ ip̄z fiat frigidū. Ecce
q̄n̄ imaginando ūrie istāta idibit
ita finalit̄z deueniri ad expōnem
ip̄z incipit quā primā recitauit ap
probauit. Sist p̄t cōcedi q̄ illud q̄d
modo ē calidū incipit eēt frigidū
m illa medietate z hoc i illa pte se
cnde medietatis i quaerit v̄p̄ di
cere hoc demōstrando illud q̄d mō
est calidū nūc ē frigidū z nō est diu
q̄ nō snt frigidū.

Sophisma. cxxii.

Calidū incipit eēt frigidū. posito casu q̄
sorō ne scipiate eēt frigidū z nō sit mo
do calidissimū. sed p̄duos ānos si
at calidissimum.

C Probat sophisma sic. calidissi
mū nūc nō ē frigidū z calidissimū i
mediata p̄hoc erit frigidū: g cali
dissimū incipit eēt frigidū. p̄t tāc anō
quo ad prīmā ei⁹ pte p̄t. nō sp̄bec
e vera q̄i forma calidissimū nūc n
est frigidū. z secunda p̄t. p̄baſ sic. qd
erit calidissimū imēdiate p̄t. erit
frigidū: g calidissimū imēdiate p̄t
hoc erit frigidū. p̄la tāc ex eo q̄ ad
vitatem istū calidissimū imēdiate
p̄t. hoc erit frigidū sufficit alterā il
lap. si quod ē calidissimū imēdiate
p̄t. erit frigidū. vñ qd erit calidissi
mū imēdiate p̄t. hoc erit frigidū. ex
eo q̄ dicta p̄pō est de futuro cuius
subiectū apliat ad supponendū. p
eo quod est vel erit. an̄s p̄t ex casu
q̄ sorō qui erit calidissimū p̄duos
ānos imēdiate p̄t. hoc erit frigidū.

C In oppositā arguit. nihil quod
est calidissimū incipit eēt frigidū: g n

est ita qd ē calidissimū incipit eēt. Pri
gionz. anō. p̄baſ. q̄d qd ē calidissi
mū ad deperdititudēm sive calidissimū
requirit tāc cū si filiū idem sit calidū
z frigidū tāc erit ant̄ illud ē cali
dū erit frigidū z p̄t nō sine me
dio quod ē calidissimū erit frigidū
z p̄t nō quod ē calidissimū nō inci
p̄t eēt frigidū: g nullū calidissimus
incipit eēt frigidū. Negatur p̄ha ex
eo q̄ arguit a terio stāte min⁹ am
ple ad teriū. Stāte magis ample ne
saturne z tāc nō v̄z p̄t. vñ nō sequit
nullū homo quiete generabit: g nul
lus homo generabitur. sic nec in p
posito. q̄ in istā nihil quod ē cali
dissimū incipit eēt frigidū li calidissi
mū restringit ad supponendū. Solt
pro illo quod ē calidissimū p̄llaz
additēm quod est: sed in istā nul
li calidissimū incipit eēt frigidū li
calidissimū supponit nō solum p̄ il
lo quod ē calidissimū v̄p̄ eti⁹z p̄ il
lo quod ē calidissimū.

C Sophisma. cxxii. cui
hoi filia definit eēt plato. posito ca
su q̄ fuerit attorboles. s. plato/ci
cero/sorō/robert⁹: similea et q̄. nūc
definit plato eēt et alii tāc tres nō. z
q̄ nō snt plures hoīes. Tāc.

C Probat sophisma sic. sorti filia
definit eēt plato: ciceroni filia defi
nit eēt plato. roberto filia definit eēt
se p̄lo z nō snt plures hoīes: g cuius
homini filia definit eēt p̄lo. p̄ha tāc.
anō. p̄baſ q̄ sorti filia definit eēt pl
ato z sorti filia imēdiate ante hoc fū
it p̄lo: g sorti filia definit eēt p̄lo. eo
dēmodo argueretur de cicerone et
roberto.

C Inprobab sophisma. Sic uiz
hoi filia definit eēt plato. tunc sor
ti definit similes eēt plato: s. hoc est
falsū. p̄ha tāc sed falsitas sic. probatur
sorti filia definit eēt plato. sorti filia
est cicerō: g cicero definit eēt p̄lo. cō
clūsio est falsa sicut p̄t de se z misce
vera sicut p̄t ex casu. z discurs⁹ vi.

Sophisma. CXXVI.

def esse bon⁹ expōitoriu⁹: ḡ maior est falsa.

C Ad sophisma r̄sūt q̄ est veru⁹.
Et q̄ dicit ergo sorti filii definit eē
plato cōcedo. et q̄ dī sorti filii defi-
nit eē plato sorti filii cicerō: ḡ ci-
cerō definit eē plato. nego discursus
q̄ ex puris iudec̄tis nihil sedēt. Et
q̄ dī q̄ ē filius expōitoriu⁹. nego ex
eo q̄ medid nō ē termin⁹ singulari
ſ ſc̄is. vñ medid eīt. Aggregatum
sorti filiis hoc ē termin⁹ ſc̄is. q̄ p̄d
cabile ē de plurib⁹. vñ t̄ Robert⁹
filii sorti q̄ plato t̄c.

Sophisma. CXXVII. est
istud. Soſt definit eē filii platonii
posito q̄ ſint albi ⁊ transmutat v̄t
q̄ in nigredine. C Dic probat sophis-
ma. Soſt definit eē talis q̄lis est pla-
to: ḡ Soſt definit eē filius ploni. p̄t: t̄z
q̄is probat. q̄ Soſt definit eē alb⁹ ⁊ ta-
lis ē plato. C Improbab. Soſt eſt ⁊
erit filius platonii: ḡ sortes non defi-
nit eē ſimilis platonii.

C Ad sophisma r̄nō eīt q̄ ipm ē fal-
ſa. Et q̄ dī. Soſt definit eē talis q̄lis ē
plato. Negat ex eo q̄ id sortiūne hoc
predicat. q̄lis ē pl̄o ⁊ p̄t hoc ſi-
bi ierit. ⁊ p̄t q̄nō nō definit ſibi iſſe
⁊ p̄t q̄nō nō definit eē talis qualis ē
pl̄o. Et q̄ dī Soſt nōc̄ definit eē al-
b⁹ qualis ē pl̄o: ḡ ſoſt nōc̄ definit eē
talisa qualis ē pl̄o. Negat p̄ha ex eo
q̄ arguit ab inferiori ad ſupr⁹ in ter-
minis cōc̄tis accidentalib⁹ cū hoc
verbo definit precedēte ⁊ tēc̄nōva-
let p̄ha ſicut prius dicebatur

Sophisma. CXXVIII. ⁷ istud
definit eē talia q̄lia ipsa ſit. posito
casu q̄ a ⁊ b ſint duo ſtria cōtingen-
tia ⁊ ſit a. verd ⁊ definit eē veru⁹
⁊ incipiat eē falsid. ⁊ ſit b falsid ⁊ defi-
nit eē falsid ⁊ incipiat eē verum.
Eunc.

C Probab sophisma. a definit eē
tale quale ipm eſt. ⁊ b definit eē fal-
ſa quale ipm eſt: ḡ a ⁊ b definit eē
ſe talia qualia ipsa ſit.

C Improbab. a ⁊ b ſit talia qualia
ipsa ſit ⁊ ſit erit talia qualia ipm ſit
q̄ ſit veru⁹ ⁊ falsid et ſp̄ erit ver⁹ et
falsid: ḡ a ⁊ b nō definit eē talia q̄
lia ipsa ſunt.

C Ad sophisma r̄ ſide q̄ ipm ē fal-
ſa. et q̄ dī a definit eē tale quale
ipm eſt. q̄ ſit veru⁹ ⁊ definit eē ve-
rum. Negat p̄ha ſicut p̄t⁹. q̄ arguit
tur ab inferiori ad ſuperi⁹ cū hoc v̄
bo definit ſc̄edēte. ⁊ adhuc. posito
q̄ cōcedēt q̄ a defineret eē tale q̄le
ipm eſt. ⁊ b ſit in dicto caſnō p̄o
pter hoc ſequit q̄ a ⁊ b definit eē ta-
lia qualia ipsa ſit. vñ ſit q̄ ſit p̄ha
valere a copulatiua ad cathegori-
cam de copulato ſubiecto quali-
ter arguit in p̄pōlo. vñ nō ſequit
albi⁹ eſt ſemincutu⁹. ⁊ nigri⁹ eſt ſemi-
ſcutu⁹: ḡ albi⁹ ⁊ nigri⁹ ſit ſemincutu⁹
vñ albi⁹ eſt nigri⁹ nō ſit ſemincutu⁹
ſed ſit ſcutu⁹ integrū.

Soppisma. CXXVI. Et
istud. Soſt definit eē albissim⁹ ho-
min⁹. posito q̄ ſot p̄t⁹ ſuerit albissim⁹ ho-
min⁹. ſot ſit plato albior⁹ eo. Dic.

C Probatur sophisma. sortes non
ē nōc̄ albissim⁹ hominu⁹. ⁊ inmedi-
ate ante hoc fuit albissim⁹ hoīm: ḡ
definit eē albissim⁹ hominu⁹.

C In oppoſitiā arguit. Soſt definit
eē albissim⁹ hoīm. vel ergo definit
eē albissim⁹ hoīm qui ſit. vñ definit
eē albissim⁹ hoīm qui nō ſit. ſed nō
eē dicendū ſecundū: ḡ primū: Dic
ultra. definit eē albissim⁹ hoīm qui
ſit: ḡ aliqui ſit albissim⁹ hoīm qui
ſit. ſed h̄ eīt falsid. q̄ nōc̄ iter oīnō
hoīles qui mō id fuit albissim⁹. q̄d
thopoteret ad veritatē ſit⁹. Soſt
fuit albissim⁹ hoīm qui mō ſunt ex

Sophisma. CXXVII.

eo q̄ suplativ⁹ cōficit distributio
termin⁹ sequente se si sit distribui
bili⁹.

C Ad sophisma r̄sdef q̄ ipm ē ve
rd. Et q̄i dī s̄ors definit esse albissi
m⁹ hoīm. vel q̄ qui sit vel qui nō se
bico q̄ nullū illoīd facit clarificā. ta
lis diuītio nō est p̄dictio. illā tñ
diuītione bene p̄cedere. v̄l definit
ēē albissim⁹ hoīm qui sit vel nō de
finit ēē albissim⁹ hoīm qui sit et tñc
cōcederē secundā partē. s. q̄ i cōn̄ so
phismatis s̄ofa nō definit ēē albissi
m⁹ hoīm qui sit. ex eo q̄ nō fuit
albissim⁹ hoīm q̄ sit. et tñc oportet
cōcedere. ppter distributiones qua
distribuit li hoīm. per illā superla
tus albissim⁹. bene tñcēderē q̄
aliqñ s̄ofa hoīm qui sit fuit albissi
m⁹. Et etiam q̄ adhuc hoīm q̄ sit
est albissim⁹. h̄ nō sit albissim⁹ hoīm
num qui sit.

Sophisma. CXXVIII.

Et istud. A definit ēē nō definito
ēē: posito q̄ a sit instano p̄sens.

C Probat sic. a definit ēē incipi
endo ēē: q̄ definit ēē nō definito ēē. p̄:
tenet. quia sequit incipit ergo nō de
finit. q̄ sequit incipiendō ēē: q̄ non
definito ēē. aū p̄bāl. q̄ a definit
ēē dñm incipit ēē: q̄ a definit ēē inci
piendo ēē. q̄a tenet. aū p̄bāl. q̄
q̄i verselst dicere. aū dñc est et imedi
ate ante hoc nō fuit. etia verē dī
cere aū dñc est et immediate p̄bāl non
erit: q̄ dñm a incipit esse definit ēē.
et per p̄bāl a definitē incipiendō ēē:
quod erat. p̄bandum.

C Improbab sophisma. Si a defi
neret ēē nō definito ēē. vel define
ret ēē dñm nō definit ēē. vel a de
fineret ēē si nō defineret ēē. v̄l a de
fineret. q̄ nō definit ēē. m̄d q̄onibz
illorū est falsū. p̄na tenet ex eo q̄ ge
r̄dūd exponit per tēporalem vel
cōditionalem vel causalem.

C Ad sophisma respondeb q̄ ipsa
est falsū. Et q̄i dicitur a definit ēē

incipiendo ēē: q̄ definit ēē nō de
finito ēē. Negat p̄na. **C** Ad pos
bationem da bene sequit a incipit
ēē: q̄ nō definit ēē. ergo bene sequit
incipiendo: q̄ nō definito. Negat
p̄na. ppter hoc. q̄ idem fil et semel
p̄t icrē et definit exponēdo incipit p̄
positionem de p̄stī et remotionem
de p̄terito et definit p̄ positionem
de p̄senti et remotione de futuro.
Nam sic de instanti v̄traq̄ expō
fitō tam de incipit q̄ definit habet
veritatē. Aliā sophismata possunt
fieri de definit sic ista. de definit
ēē ante mortem platonis: de definit
ēē in a instanti: s̄ofs definit sci
re oēm propositionem. s̄ofs definit
scire p̄la q̄ plato. s̄ofs definit scire
p̄la q̄ definit scire: et consimilia de i
cipit que possunt solvi probari et im
probari propositō ab alter sicut solu
ta probata et improbata sunt sophis
mata facta de incipit. Et ppter
illud de speciali tractatione eorum
causa brevitatē supersedeo.

C Quedā alia sophismata pluene
runt fieri de incipit et de definit: q̄
licet sint per tractata per quosdaz
modernoē q̄nia tamen illi min⁹ be
ne ut inhibi videtur soluunt quasdaz
difficiles argumētationes que sunt
ad ipsa. placuit mihi tractare ma
gis lucide si possim propter scolari
um profectum ac etiam exercita
tionem proprii intellectus quoniam
sit primum sophisma.

Sophisma. CXXVII.

istud. Sortes est albior q̄ plato up
piat ēē albū. posito casu q̄ s̄ofs sit
albus in summo. et q̄ platonē nō
sit albus. et q̄ sine medio erit al
bus.

C Probatur sophisma. Sortes est
albus et plato incipit esse albus. et
non incipit esse ita albus sicut est
sortes: ergo sortes est albior q̄ plato
incipiat ēē albus.

Sophisma. IIIVII.

C Improbatur. *sors est albior*: q[uod] plato
incipit e[st] alb[us]. s[ed] sors i[n] infinito e[st] al-
bior: q[uod] p[ro]lo incipit e[st] alb[us] aut sors fi-
nita. s[ed] i[n] infinito tunc sic. *sors est albior*: q[uod] p[ro]lo inci-
pit e[st] alb[us] sed q[uod] sors i[n] infinito e[st] al-
b[us]. p[ro]p[ter]as e[st] flum. s[ed] ita ut videtur: q[uod]
copulatio p[ro]supponit s[ic] positum. Si
dicas q[uod] solu[m] fide. sed q[uod] p[ro]portio[n]es
finitas e[st] sors albior. q[uod] plato incipit es-
se alb[us]. sit ergo g[ra]m ex eius q[uod] p[ro]p[ter]a
one dupla sors sit albior: q[uod] plato in-
cipit e[st] alb[us]. s[ed] p[ro]bo q[uod] no[n]: q[uod] te[m]pus
erat ante q[uod] plato erit p[re]cisus i[n] duplo
min[us] alb[us] q[uod] n[on] e[st] sors alb[us]. t[em]p[or]e
plato no[n] incipit e[st] in duplo min[us] al-
bus q[uod] sors e[st] alb[us]. et q[uod] p[ro]p[ter]a sors
no[n] e[st] in duplo albior p[re]cisus q[uod] plato
incipit esse albus.

C Ad istud sophisma r[esponde]t quida
q[uod] sophi: e[st] verum exponendo li[ter]a*l* i[n]cipi[t]ur
negatione de p[ro]nti et affirmatione
de futuro. **C** Ad i[p]obatione dicunt
q[uod] sortes i[n] infinito e[st] albior: q[uod] plato
incipit e[st] alb[us]: et negat p[ro]lata m[od]i
teria q[uod] scilicet sortes e[st] i[n] infinito alb[us].
et causa e[st]: q[uod] nullus erit p[ro]m[is]sio remissio
gradus albedinis dicitur i[n] platoe per
que sine medio albedo i[n] platoe co-
parabit albedini q[uod] nunc e[st] i[n] sorte.
v[er]o illa p[ro]p[ter]a. i[n] infinito sors e[st] albior:
q[uod] plato incipit e[st] alb[us]: queritur cum
illa copulatio. sortes e[st] alb[us] et plato
erit si medio alb[us] et illa erit albedo
sine gradus albedinis sine medio i[n] platoe
per quod albedo i[n] platoe p[ro]p[ter]a
bit sine medio albedini sortis. et ex
illo no[n] sequitur q[uod] sortes sit i[n] infinito
alb[us]. Et q[uod] q[uod] p[ro]p[ter]a p[ro]supponit su-
um positum: p[ro]p[ter]o: s[ed] no[n] q[uod] ea
dein determinatur. Et non b[ea]t s[ed] sortes
est i[n] infinito albior: q[uod] plato in-
cipit e[st] alb[us]: q[uod] sortes e[st] albus: licet
no[n] sequatur. sortes e[st] i[n] infinito alb[us].
C Alter p[ot]est dici q[uod] nulla talis ora-
tio est propria nec perfecta. sortes e[st] al-
bior: q[uod] plato incipit e[st] alb[us]: da s[ic]
p[ro]p[ter]am septem phisicoz. illa q[uod] s[ic] ali-
q[uod] sent p[ro]babilia ad inicte et sicut eius.

dem nature specificae ad inicte et
eiusdem generis p[ro]ximi. nunc autem in
sophismate albedo et incipere e[st] al-
bum sicut illa s[ic] que sortes et plato
comparant ad inicte. et albedo et
incipere esse albior non sicut eiusdem na-
ture specificae. nec eiusdem generis p[ro]-
ximi: q[uod] albedo est de genere qualitat[er]
et incep[ti]o ut certe accipit e[st] de ge-
nere passionis. Et p[ro]pter hoc sequitur
sophisma p[ro]positum no[n] esse o[ste]ndem p[ro]-
p[ter]iam nec intelligibile. sicut nec ista
sortes est albior q[uod] plato erit: q[uod] id
est. s[ic] est albior q[uod] plato incipit
esse alb[us]. et sortes est albior q[uod] plato
nunc no[n] e[st] alb[us] et immediate p[ro]p[ter]a erit
alb[us]. mo[do] ista no[n] est p[ro]p[ter]ia nec gene-
rat intellectum in animo auditoria. q[uod]
ad sophisma solet fieri. p[ro]pter unam
difficultatem q[uod] p[ro]p[ter]a oratione intelli-
gibile p[ro]t exp[er]im. Sed q[uod] aliud sophi:
exprimeno illa difficultate.

Sophisma. IIIVIII.

Sortes est albior q[uod] plato immediate
post hoc erit alb[us]. **C** Probatur. nam sor-
tes est alb[us] et plato immediate p[ro]p[ter]a hoc
erit alb[us]: s[ed] no[n] e[st] ita alb[us] sicut sortes
nisi est: q[uod] sortes e[st] albior q[uod] plato im-
mediate p[ro]p[ter]a hoc erit alb[us]. p[ro]p[ter]a q[uod]
ex casu prioris sophismatio. v[er]o
ex quo plato incipit esse alb[us] no[n] im-
mediate post hoc habebit summa[rum]
albedinem sicut habet sors. **C** Impro-
batur. si sortes e[st] albior q[uod] plato im-
mediate post hoc erit alb[us]: aut ex
solum finite vel i[n] infinito. si so-
rum finite sit albior: sit ergo i[n] aliq[ue]
proportione certa. ut verbigr[ra]m i[n] p[ro]-
portione dupla: sed hoc non: q[uod] tem-
pus erit ante q[uod] plato erit i[n] duplo p[ro]-
cise min[us] alb[us] q[uod] sortes. et p[ro]p[ter]a sor-
tes no[n] e[st] i[n] duplo p[re]cisus albior: q[uod]
plato immediate post hoc erit alb[us].
Eodem modo potest argui de qualib[et]
alio p[ro]portione finita. Si adit dicas q[uod]
sors i[n] infinito e[st] albior: q[uod] p[ro]lo im-
mediate post hoc erit alb[us] sed q[uod] sors i[n]
infinito e[st] albus. p[ro]p[ter]a e[st] fallitur

Sophisma. cxxviii.

¶ si p3 qz cōparati⁹ p̄ supponit su
um positum. Ad illud sophisma
p̄t duplū r̄nderi q̄ sophisma ē falsū
sc3 q̄ sofs est albior q̄ plato immedia
te post hoc erit seu sofs est albior q̄
plo immediate p̄ hoc erit alb⁹. q̄ cō
parati⁹ sedm eādem formā s̄q̄ de
bet ē secundū ceteros terios ⁊ de
terios grad⁹ p1⁹ q̄ alr nō sit cō
parabiles s̄m magis ⁊ min⁹ nec s̄m
equales. qd p3 qz in cōparati⁹ se
cundū magis ⁊ min⁹ adinūcēm s̄m
eādem formā cōtingit r̄nab⁹ que
rere de excessu quantitatis sc3 vndicom
parati⁹ excedit aliud quod non
ēt nisi essent certi terti excessus. qz
alr nō cōtingit certificare q̄stionē.
Et iō cū dicik q̄ sofs ē albior q̄ plo
immediate p̄ hoc erit alb⁹ denotat
q̄ sofs ēt albior q̄ plato immediate
erit alb⁹ illo gradu albedinis v̄l i
mmediate erit albus sub illo gradu
albedinis. mō quelz illar⁹ ē falsa.
qz sub uno gradu albedis erit plo
immediate post h⁹ alb⁹ cū nō sit dare
pr̄mis gradū albedis sub quo pla
to erit alb⁹. Et h⁹ dicak q̄ li immedia
te facit teri sequente se stare p̄fū
le tñ si sit termin⁹ sofs ⁊ p̄ sofs si de
notat q̄ plo immediate p̄ hoc erit al
bus sub illo gradu albedinis sub
illo. dicend⁹ ē. q̄ q̄ uali immediate
qñ pse pom̄ s̄ne sincathegoreumā
te pcedēte hñte vtutē mutuādī sup
pōem teri habeat virtutē cōfādē
di teri sequentē p̄fuse tñ. tñ illa
nō facit qñ pom̄ cñz alio sincathe
goreumā dñterē m̄ p̄posito. Ita s
in p̄posito hec dñcō p̄cedit li im
mediate. ⁊ iō l3 in ista plo immedia
te post hoc erit alb⁹ sub ali⁹ gradu
albedinis ille termin⁹ grad⁹ albedi
nis sup̄polt cōfuse tñ. tñ in illa so
fes est albior q̄ plo immediate post h⁹
erit alb⁹ sub aliquo gradu albedis
ille termin⁹ albedinis nō sup̄polt
cōfuse tñ. ppter duo sincathego
reumā pcedēta sed bene deteriate.
V bñ supponeret cōfuse tñ si li im

mediate se solo ip̄i p̄poneret. ⁊ iō
hec ē falsa sofs ē albior q̄ plo im
mediate p̄ hoc erit alb⁹ sub aliquo gra
du albedinis qz sua cōvertēs ē fia.
sc3 sofs ē al bior q̄ plo immediate
erit alb⁹ sub aliquo gradu albedinis
iste el cōvertēt sofs ē albior q̄ pla
to immediate erit alb⁹. ⁊ sofs ē albior
q̄ plo immediate erit alb⁹ sub ali
quo gradu albedinis. Vbi r̄ mensura
cōfignata ȳ hoc v̄bū currit stat ve
terate virtute isti⁹ dictōis q̄ que
destruit suppōem p̄fusa tñ quā fa
cit per se hoc aduerbis immediate. ⁊
iō denotat sophisma q̄ sofs ē albior
q̄ plo erit immediate in a vel q̄
plo erit i b. ⁊ quels illar⁹ est fia. iō
p̄bab⁹ p̄t dici q̄ hm̄oi pp̄des sunt
false. ppter falsa ipli catōem. vnde
si hec oro q̄ p̄fuit posita. s. sofs ēt
albior q̄ plato icipit ēt alb⁹ ēt in
telligibilis ipliha ēt falsa. ppter fal
sitatē affirmatiue expōentis. illa
ēt falsa sofs ēt albior q̄ plo im
mediate p̄ hoc instas erit alb⁹. ppter
falsa ipli catōem. q̄ impli cat q̄ pla
to immediate p̄ hoc instas erit i ali
quo deteriato instanti albus. s. i a:
vel in b. Etia⁹ ipli cat q̄ plo imedi
ate p̄ hoc instans sub illo gradu al
bedinis immediate p̄ hoc instans
erit albus sub illo gradu albedis ⁊
sub illo gradu albedis v̄l sub illo: ⁊
sic de aliis. sub disiectōne. modo h⁹
ē falsum. ppter hoc q̄ null⁹ erit gra
du albedinis q̄tē immediate p̄ hoc
hēbit plato. C. Secundū hoc respō
dend⁹ est ad p̄batōem sophismati
qñ dicebat sofs nūc ēt alb⁹ ⁊ plato
immediate p̄ hoc erit alb⁹ sed non.
ita albus sicut nūc est sofes: q̄ sofs
ēt albior q̄ plato immediate p̄ hoc
erit albus. Negat p̄ia ⁊ ratio est qz
in ista que est p̄s antīs plo immedia
te p̄ hoc erit albus mensura consi
gnata per hoc verbū erit et filtr
li albedo significata per li albus
stat cōfuse tñ r̄atōne hñp sincathe
goreumā immediate: illa adestat

Sophisma. d.

deter late in p̄tate ratione huius finis
cathēgoriā mad̄ q̄ quod destruit cō-
fusione qua per se facere hoc finis
theōriā imediate. Aut p̄t r̄nde-
rī ad sophisma idem cocedendo et ne-
gando q̄ in sophismate ipliāt q̄ plā-
to imediate p̄ hoc erit alb̄ sub illo
gradu albedinis. Et tunc
ad iprobatōrem sophismati p̄t r̄nde-
ri sicut dicebat ip̄to sōph̄te q̄ si
sequit̄ sōfa ē in ifinito alb̄. q̄ p̄t
immediate p̄t hoc erit: q̄ sōfa ē in ifi-
nitō alb̄. qz si cōpatiū p̄supponit
sūd̄ positiū. hoc tñ nō oī esse cum
codem finis cathēgoriātē.

p̄ hoc erit alb̄. talis autē nō p̄t in-
telligib⁹ q̄ hec sōfa ē alb̄. q̄ plā-
to. distat tñ q̄ sophisma sol⁹ fīc⁹ p̄
pter illā difficultatē vtrū stātē ca-
su sophismati sōfa imediate erit al-
b̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc erit.
Propt̄ hoc ad illā r̄pondeo q̄ n̄ ppter
hoc q̄ sōfa imediate p̄t hoc erit
alb̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc erit
alb̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc erit
alb̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc erit
in a vel q̄ plāto imediate p̄t hoc erit
in b. qz sic de aliis mēsuris. p̄t hoc q̄
mēsura p̄ significata p̄t hoc v̄berit
stat deterrate qn̄ dī q̄ plāto imedi-
ate p̄t hoc erit sicut dicebat in p̄mo
sophismate. verdit̄ si placeret dice-
re q̄ illā sōfa imediate p̄t hoc erit al-
b̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc erit con-
fineret cōfūle tñ mēsura p̄ signifi-
cata q̄ hoc verbū erit: cocedend⁹ eēt
q̄ sōfa imediate p̄t hoc erit alb̄.
q̄ plāto imediate p̄t hoc erit. Et tñ illit
q̄ plāto imediate post hoc erit alb̄. q̄
ip̄met imediate p̄t hoc erit ex eo q̄
aliqñ h̄ebit aliquē gradus albedinis
certe itenomis. et imediate p̄t hoc
nō h̄ebit aliquē gradus certe intelli-
omis. in quoquacumq; gradus albedinis re-
missio dato imediate p̄t hoc remissio eēt
h̄ebit. Et tñc qn̄ dī sōfa aliquē erit al-
b̄. q̄ plāto icipit esse alb̄. q̄ sōfa icipit
et icipit aliquē. dico q̄ ans̄ e oro i pro-
pria et nō intelligibili h̄ec etiā ista
sōfa aliquē erit alb̄. q̄ plāto nō ē et i-
mediate p̄t hoc erit dico q̄ē intelligi-
bilis et p̄t hoc sōfa imediate p̄t hoc
erit alb̄. q̄ plāto imediate p̄t hoc
erit. Pro maiori declaratiōe fit istud
sophisma.

Sophisma. d. Sōfa i-
te p̄a erit senior q̄ plāto imediate p̄t
a. posito q̄ sōfa et plāto sit icipiat ec et
desinat ec et sit a instans p̄s. Zunc
C Probat̄ sic sophisma. sōfa aliquē
erit senior q̄ plāto erit senior et imedi-
ate post a. qz sit b totū t̄s futurū in
qua sōfa et plāto iniat tñc sōfa ipliāt illa

incipit etē alb̄. q̄ plāto icipit etē alb̄.
posito casu q̄ nec sōfa nec plāto nunc
sint alb̄ et q̄ fine medio erit alb̄ et
intendunt cōtinne eoz albedines.
¶ Ede. p̄bat̄ sophisma. sōfa erit al-
b̄. q̄ plāto icipit etē alb̄. sōfa nunc
nō ē alb̄. q̄ plāto incipit etē alb̄: q̄ sōfa
incipit etē alb̄. sed nō p̄t hoc illas
incipiet sōfas etē alb̄. q̄ plāto ici-
pit etē alb̄. q̄ sōfa nūc icipit etē alb̄.
or q̄ plāto icipit etē alb̄. h̄ p̄bat̄ q̄ sōfa
tes nō icipiat etē alb̄. q̄ plāto inci-
pit etē alb̄. qz si hoc eēt in aliquo
instati p̄instans illud: sit ḡ illud i-
stas a. in quo sōfa icipit etē alb̄. q̄
plāto icipit etē alb̄. Probo q̄ n̄. qz sōfa
et plāto erit equalis alb̄ in a p̄casu et
plāto erit alb̄. in a q̄ ip̄pendit icipit
etē alb̄: qz albedo ip̄pendit q̄ ca-
sa: q̄ sōfa ē alb̄. in a Mantiq̄ plāto
incipiet etē alb̄: q̄ sōfa in a nō icipit
etē alb̄. q̄ plāto icipit etē alb̄.
¶ Improbat̄. Sōfa et plāto icipiant
egliter etē alb̄. qz inde n̄ sit alb̄ cō-
tinue p̄t hoc instas erit alb̄ egliet:
q̄ sōfa nō icipiet etē alb̄. q̄ plāto i-
cipit etē alb̄. ¶ Ad sophisma r̄n-
deo q̄ ē oī oīno i propa et nō intelligi-
bilis sicut hec sōfa icipit etē alb̄.
or q̄ plāto nūc nō ē alb̄ et imediate

Sophisma.ctr.

medieate b̄ this erit senior & plato
erit immediate p̄ a. & sōlo erit ahī senior & plō erit imēdiate p̄ a. sed
nullū t̄ sōlo erit nec aliquod instans
qui aī illō sōlo erit senior & plato
erit imēdiate p̄ a. & sōlo imēdiate
p̄ a erit senior: quā plō imēdiate
t̄ p̄ a. Et cōfirmaq̄ r̄ aī qdīz istas
futuris sōlo erit senior: quā plō erit
imēdiate p̄ a. & p̄ dīs aī quondam tē
v̄ futuris sōlo erit senior: quā plato
erit imēdiate p̄ a istas sine medio
& p̄ dīs imēdiate quā absq̄ medio
sōlo erit senior: quā plato erit imēdiate
p̄ hoc tūc/puta post ipsum.
C Improbat. sōlo & plō s̄ erit eq̄
liter senes: & sōlo nō erit imēdiate
p̄ a senior: quā plō erit imēdiate p̄ a.
C Ad sophilinā p̄ dicū iuxta illa
que prima dicebāt q̄ ipm̄ est falsū
q̄ sequit̄ lōrō imēdiate p̄ a: erit se-
nior: & plato erit imēdiate post a: &
sōlo erit senior: quā plō erit imēdiate
post a. p̄ dīs ē falsū q̄ oīs compa-
tūr iter magis & min⁹ ponit & ipli-
cat q̄ cōparata adiūce habet̄ cer-
tō grad⁹ forme adiūcem̄ i q̄b̄ cō-
paratur scdm̄ magis et min⁹ si enī
sōlo sit albius: quā plō oīz q̄ sōlo & plō
h̄ sit certos grad⁹ albedinis & q̄ sit
cert⁹ excessio vni⁹ sup grad⁹ albe-
dimis alteri⁹. illa ē. p̄ pō sōlo ē semi-
or: quā plato erit imēdiate p̄ a. po-
nit & iplicat q̄ aliquis erit grad⁹ al-
bedis senectus plōnia quē plō h̄
bit imēdiate post a. & hoc est falsū
q̄ plō nullū grad⁹ senectus h̄bit imē-
diate p̄ a cd̄ nō sit dare instans
imēdiate istanti & senect⁹ cotine-
int̄ evā sp̄ ei in istanti posteriori: si
tes erit senior: quā i instanti p̄ oī.
Ad
p̄b̄ dīm̄ dicēd̄ & scdm̄ illū mo-
dū dicēd̄ hec ē falsa sōlo aliquis
erit senior: quā plō erit imēdiate p̄ a.
& q̄ iplicat q̄ plō aliquē grad⁹ se-
nectus certi h̄bit imēdiate p̄ a.
quod est falsū. hec etiā ē falsa sōlo
in illa mediate b̄ this erit senior: p̄

platō erit immediate post a. et totū hu-
iusmodi affirmatiue sūt false, ppc
falsa i plicatōem. Sunt hec est falsa
ante qdibz istans futuri sors erit se-
nior; quā plo erit immediate p^o a. vñ
quēlī Angulare illū vñis e flā, ppc
falsa i plicatōem. Et hec ē vera ante
nullū instans futuri sors erit senior
quā plo erit immediate post a. vñ af-
firmatiue sūt false et negative sūt ve-
re. Ad hinc aliq̄ dicret q̄ sūt hec
est falsa sors in hoc instanti est mōe
quā ipse erit immediate post a. s̄b hoc ē
falsit. Nam posito q̄ sors scipiat au-
geri et cōtinue augeat p totū tñs vi-
te sue. tunc ei hec videt ēē vera. sors
in hoc instanti ē minor; quā ipse erit
immediate p^o a. q̄ sors in hoc instanti
ē minor; quā ipse erit vñquā; q̄ sors in
hoc instanti ē minor; quā ipse erit im-
mediate p^o a. dicēdūz ē cōter ex ia-
dictis q̄ hec ē falsa. sors ē minor; quā
ipse erit immediate post a. ppter fal-
sam i plicatōem. Nec vñ sors in hoc
instanti ē minor; quā vñq̄ ipse erit
sors in hoc instanti ē minor; q̄ ipse
erit immediate post a. Si autē aliquid
nō placeat ille modus dicendi, par-
test aliter responderi cōcedendo so-
phisma et cum hoc p̄t cōcedere q̄ so-
rta immediate post a. erit senior; quā
ipmet erit immediate post a. Nec re-
pugnat iste sortes et plo semp erit
equaliter seniores et sortes immediate
post a erit senior; q̄ erit plato imme-
diate post a. vnde eadem argumē-
nta que pabant q̄ sortes immediate p^o
a erit senior; q̄ plo immediate post
a possit pbarē q̄ sortes immediate
post a erit senior; quā ipmet erit im-
mediate post a. q̄ ante quodlibz in-
stantis futuri sors erit senior; quā ipse
erit immediate p^o a ut p̄t s̄b dicitur
ad improbationem q̄t dicitur so-
rtes et plato erit equaliter seniores et
vñ itur sed negat p̄sia. s̄ ergo sors n̄
erit immediate p^o a senior q̄ plato
erit immediate p^o a. vñ cōcedēdūz q̄.

Sophisma. xlvi.

sortes immediate post a erit senior
q; plato immediate post a. et q; etiam
plato immediate post a erit senior q;
sortes erit immediate post a. et q; qui
libet eodis immediate post a erit seni
or q; ipsem et erit immediate post a
quia quilibet illorum ante quodlibet i
stantis et etiam ante quodlibet tempus fu
turum erit senior q; ipsem et erit im
mediate post a.

Sophisma. xlii. est. Sortes in
cepit habere ee q; icepit habere fu
isse. **C** Probat. hec prius fuit vera
sortes est. q; illa sortes fuit: q; sortes
prius habuit esse q; fuisse. et per co
sequens videt q; prius incepit habe
re esse q; habere fuisse. ans probat:
quia in primo instanti esse sortis il
la erat vera. sortes est: si erat forma
ta. et illa est falsa. sortes fuit.
C Improbab. ita cito sic sortes icepit
ee ita cito icepit hinc fuisse: q; sophis
ma est. pna t3 ans declarat: quia in p
rimo instanti esse sortis sortes icepit
habere esse: q; tunc habuit esse et ha
bet esse et immediate ante illud non ha
buit esse: et in eodem instanti incepit
habere fuisse: quia in primo instanti
non habuit fuisse et immediate post ill
ud habuit fuisse. **C** Et confir
matur. q; vel in eodem instanti incepit
habere esse vel icepit habere fuisse
vel in diversis. si secundus: z sic habe
tur propositum. Si in uno instanti icep
tit habere ee: sic in primo instanti
sui esse et in alio instanti post illud
instantis incepit hinc fuisse. **C** Contra
illud arguit sic. Sit a primis instanti
sui esse in quo icepit habere ee et sit
binstantis sequens a quo incepit habe
re fuisse. tunc sic. **C** Si in b incepit
habere fuisse: q; in b habuit fuisse et
nunq; ante b habuit fuisse: sed secu
da exponit est falsa: q; a et b instanti
non possunt esse immediata: q; q; in
a et b cadat tempus medius: sit ergo il
lud istas medius illius tempus. **C** Iste sic
Sortes habuit fuisse: q; ate b habu

it fuisse. ans probatur. q; c instance est
post a instans quod erat primum in
stantis sui esse: q; in c instanti habuit
fuisse. non ergo est aliquod instans ali
ud a primo instanti sui esse in q; so
rtes incepit habere fuisse: in eodem
ergo instanti simul incepit habere
fuisse et esse: q; non prius incepit hinc
ee q; incepit habere fuisse.

C Ad sophisma respondetur q; sophis
ma est falsum. ex eo q; in eodem in
stanti sortes icepit habere ee et ince
pit habere fuisse: exponendo tamen ince
pit habere esse per positionem de pre
senti et remotionem de preterito. et
exponendo incepit fuisse per remoti
onem de presenti et positionem de futu
ro. **C** Ad probatione sophismatis
quando dicit. hec prius fuit vera. so
rtes est. q; illa sortes fuit: concedo: q;
sortes prius incepit esse q; incepit fu
isse. et quando dicit: q; prius icepit he
re ee q; icepit habere fuisse: negat
pna. unde cum dicto antiquibus pot
estare opportunitate pna. pp; diffinitate
expositionis de icepit habere ee et in
cepit fuisse.

Sophisma. xlii. A spaci
um incepit esse pertransitus. posito casu q; a
spacium dicat pertransitus quando maior
pars eius fuerit pertransita. et dica
tur non pertransitus quando maior pa
rte non fuit pertransita. et ponatur
q; aliquid incepit moueri super a spa
cium. **C** Probatur sophisma.
A spaciis nunc non est pertransitum
et immediate erit pertransitum. nullus
tempus erit antequam a erit pertrans
itus: q; sophisma est verum. pntia pnt
duae prime partes antea sunt note de
se: sed alia pntia tertia probatur: q;
nullus tempus erit quin alia pntia il
lins a erit pertransita: q; nullum te
pserit antequam a erit pertransitum
pna t3 ans probat: quia si aliquod te
pserit estante pntio maior: pnt illius a sit per
transita. sit ergo gra exponi una hora
s; pbo q; non: q; lapsa inmediate illi

Sophisma. clii.

us hore vered est dicere qd alid ps illius a erit pertransita. sit ergo b secunda pars qd sit tertia totu a pertransita. **C**ic arguit sic. b tertia pars illius a est pertransita: qd medietas illius a e pertransita. pbatur pna. qd qd maior ps alius a est pertransita. tunc ipz dicitur e pertransita ex casu. s b tertia ps ipsi a e maior ps medietas ipsius us a: qd b tertia ps ipsi a e pertransita: medietas illius a est pertransita. vtra qd medietas ipsi a e pertransita tunc aggregata ex medietate illius a et medietate alterius qd est pertransita qd maior ps ipsi a e pertransita. s qd aggregata ex medietate illius a et medietate alterius medietatis est pertransita: tunc etiam maior ps est pertransita. sed qd maior ps illius a e pertransita tunc a e pertransita: qd anq clausa si medietas illius a hore date maior ps a e pertransita. z qd argueret de quoq te pote dato. **C** Improbab. si scipiet e pertransitum. z a fine medio erit no pertransiti: qd a erit pertransitum z no pertransiti. pna e bda z pno e flm. se cunda ps antea e vera. qd pria e falsa dicit sophisma. qd secunda ps anq sit vera. pbak: qd nullus tpe erit anteq a erit non pertransitum: qd pot pbari cōsilt sicut pbabak sophisma. **C** Ad sophismam indeq qd casus non e admittend: qd posito qd pertransitava me medietate totu sit pertransitum: z qd una pte no pertransita no sit totu pertransitum: cdeni una pte possit sit e pertransita qd alia e no pertransita sed qd a sit esse pertransitum et no esse pertransitum. si tñ ponere casus qd aliquid dicat e pertransita qd maior eius pte e pertransita scdm se et qd libet sit et etiis qd aliquid no sit pertransitum cuius maior ps secundum suad medietate sit no pertransita fm se z qd l3 sit: tunc casus esset possibilis. et tunc faci liter rsevel qd a no incipit esse pertransitum. z vltetibz cōcedit qd nullum pte labit quin maior pars illius a sit pertransita si aliquid dicim e per

transitum qd maior pars ps e pertransita l3 no fm se z qd l3 sit. Si tñ illud vocam e esse pertransitum cuim maior pars e pertransita fm se z qd l3 sit tunc nego illud. nullus tpe labit qd maior pars illius a sit pertransita. smo aliquod tps labit anq maior pte illius a sit pertransita fm se z qd l3 sit.

Sophisma. clii.

A spa cipiet e pertransitum. posito qd sorte moueat lnp a spatium pvnus die continuo ita qd in b instati terminante exclusione illius die z illud spatium primo sit complete pertransitum a sorte. tunc arguit. a nunc no est pertransitum a sorte: intelligendo qd in nsc pncipio illius diei qd qd erit pertransitum a sorte. s. in b instanti et nunc scipiet e pertransitum a sorte: qd spatium scipiet e pertransitum a sorte. **C** Improbab. si a spatium scipiet e pertransitum a sorte: vt ego ante b instatas terminando excludo dies vel post b instatas: vel in b instati. no pot dici primus: qd per casu quocumq instati citra b instatas dato adhuc a spatium no est complete pertransitum. nec s aliquo alio instati post b instatas: qd quocumq instati post b instatas dato inter illud instatas z b instatas cadit tempus medius. qd ad illud instatas datum a erat complete pertransitum. z p pno in nullo instati ultra ipm b a incipiet esse pertransitum: qd in b instati a no incipiet e pertransitum. pna t3 alic pba: qd a erit pertransitum z no subito: qd erit pertransitum tpe z i nullo alio te pote qd i tpe terminato ad binstas excludo: z illud tps e pte b instati: qd a an b instato erit pertransitum. **C** Ridet ad sophi: qd ipm e verd. z qd df. si a sciperet e pertransitum: vel ergo i b: vel citra b: vel ultra b. bico qd in b. z qd dicis a an b erit pertransitum: nego illud. et qd df a erit pertransitum no subito. nego illud: da vico qd subito erit pertransitum: licet no subito pertransitatur sed successive vnde esse pertransitum estesse per l.l.

Sophisma.cly.

transitum est esse mutata quod est terminus illius motus modo sicut tēpus est mensura motus ita instans est mensura mutati.

Sophisma.cly. *Si* incipiet pertransitus a spatiū. ut evo eodem casu. **C** Probat sophisma. ali quando erit verū dicere sortes pertransiunt a spatiū et nunc non evey dicere sortes pertransiunt a spatiū. nec nunc incipit pertransitus a spatiū: sed aliquis incipiet pertransitus a spatiū. q̄ sortes nōc nō incipist pertransitus a spatiū. probat. q̄ si sicut iam a spatiū inciperet esse pertransitus a sorte quod est falsū. eo q̄ p̄lo in b a spatiū incipiet a sorte etē pertransitus. **C** Improbab. nā sed sortes incipi et pertransitus a spatiū: q̄ illud erit in a instanti quod est fallū et iucō nemeno.

C Ad sophisma r̄idet q̄ p̄transiūsse p̄t exponi dñp̄l. vno cōplete. Alio p̄transiūsse in tr̄isēdo. Tunc dico. Si pertransiūsse exponat p̄io modo sophisma ē verū. et tūc negat q̄ sortes ante b pertransiūnt a spatiū. Sc̄ido dico q̄ si p̄transiūsse exponat secūdo sophisma ē fñm: quia sortes nō incipiet sed incipit p̄transiūsse a spatiū: q̄ sortes s̄tā incipit etē in tr̄isēdo a spatiū et immediate p̄ h erit in p̄tr̄isēdo a spatiū. Ede negat q̄: videlz illa. sortes incipit p̄transiūsse a spatiū: q̄ a spatiū incipit etē pertransitus a sorte: licet illa p̄sa bene valeret exponēdo li pertransiūsse p̄lo modo.

Sophisma.cly. *Est ista corp⁹ incipiet etē bipedale. posito casu q̄ a sit nōc vñ corp⁹ et q̄ nōc sit bipedale et augēt p̄tinue per b horū ita q̄ in fine illi⁹ horū sit tripedale. et in p̄ma medietate horū acdrat p̄se q̄titatē bipedale ad q̄titatē p̄habita etē. In secunda etiā medietate p̄se acdrat pedale q̄titatē ad quā-*

titatē pedale p̄habita etē p̄se acquisitā. **C** probat sophisma. a aliquent bipedale et nōc nōc sit bipedale: q̄ incipit vel incipiet etē bipedale: sed nōc incipiet etē bipedale p̄sam: q̄ incipiet etē bipedale. **C** Improbab. si a inciperet etē bipedale os q̄ illud sit in aliq̄ inst. iti intrinseco ipsius b horū. sed hoc nō: q̄ illud es sit in inst. intrinseco p̄ie medietati horū date: vel in inst. intrinseco secūdo medietati eiusdem horū date. Nōc p̄t dici p̄mūd. nā quoctūq̄ istanti intrinseco p̄mūne medietati horū date a est m̄. q̄ bipedale q̄dētiaꝝ p̄z ex casu.

C Ad sophis. p̄t r̄ideri dupl. p̄mosi in tpe imaginare ī indistibilia sophis. ēēt verd. Et ad rōnem fa etiam cōtra illud. Si a incipiet etē bipedale zc. cōcedo q̄ ē in aliq̄ inst. intrinseco horū date. et vlt̄m̄ dico q̄ h̄ et in inst. terminante exclusiū p̄imax medietati illi⁹ horū: q̄ in illo a erit bipedale et ad illud nō erat bipedale. Sed dices illud inst. ex quo nōc sit intrinseco p̄ie medietati sed extrinseco os: q̄ sit intrinseco secūdo medietati. sed in deniq̄ inst. intrinseco secūdo medietati a ē ī max q̄ bipedale. R̄det q̄ illud istud est extrinseco vtr̄q̄ medietati tanq̄ cōtinuatiū vtr̄q̄ medietati. **C** Ab aliaz dī. q̄ b̄teriat exclusiū p̄imā p̄te post et exclusiū secūda a parte aſi. et iō in hoc instanti a corp̄ erit primo bipedale et imedia te post herit mar⁹ q̄ bipedale.

C Ad sophis. p̄t ab r̄ideri. si si ī maginare talia indistibilia ī tpe sophis. ēēlīm. Ad sp̄probationē. a aliēt bipedale illud: negat q̄ nec ī p̄ma medietate nec ī secunda. si illud dices. si illud ēēt verd se q̄rēt q̄ p̄tigeret fieri transit de extremo l extreml absq̄eo q̄ fieret transit q̄ me-

Sophisma. xlvi.

vid:q; si fieret trāst⁹ de q̄titate in
q̄titate puta de q̄titate bipedali
l̄q̄titate tripedale. s; si fieret transi-
t⁹ q̄ bipedale qdē medid iter bipe-
dale et tripedale. R̄suet negado cō-
sequētia. Imo dico q̄ i dicto cādū fit
trāst⁹ q̄ bipedale. et ad illud nō redi-
xit q̄ a aliqui erit bipedale: s; suffi-
cīt q̄ a aliqui fieret bipedale finū vi-
ter⁹ augeret. iuxta illud solet cōde-
di q̄ sōls sōndē ē mīor p̄hone: et aliqui e-
rit maior p̄hone. et tñ nū ȳ erit cōdis-
plonii: nū in potētia solid. sicut sup-
posito q̄ p̄tēt bipedalis et sōls es-
set pedalis et augeret cōtinūtū q̄ fier-
et tripedalis. vltēr⁹ cōcēdētū iuxta
illud q̄ mobile tā diu q̄ mouēt ē in
loco maior se et nū q̄ ē i loco sibi eq̄-
li. Illud declarat̄ polito q̄ a mobile
prāscat̄ b spatiū p̄tine i alij hora
Et dico q̄ a mobile t̄ teri⁹ q̄ nū mo-
net nēcārio ē i loco maior se: q̄ i p̄-
ma medietate hore: vel ē i loco sibi
eq̄li i loco minor se vt i loco maior se:
si dicat̄ q̄ i loco maior se: hēt p̄-
pōtū. n̄ p̄tēt̄ dici q̄ i loco minor se: q̄ i
possiblē ē q̄ corp⁹ occupet minorē lo-
cū q̄ ipm e. n̄ p̄tēt̄ etiā dici q̄ sit in lo-
co sibi eq̄li: q̄ tūc p̄tōtā p̄mā medie-
tate deleret ex q̄ maneret i loco si-
bi eq̄li p̄tine. Et sicut arguit̄ de p̄-
ma medietate illi⁹ hore: ita etiā ar-
guit̄ de quac̄li alia. C. Bz dices es-
t̄ Bz q̄ dubitat̄ p̄tō de cōpē spheri-
co circulariter moto circa idē cētp⁹
q̄ illū p̄tine manet i logo sibi eq̄li.
R̄suet q̄ illū q̄ dictū ē deb̄z illū ḡi-
de mobili moto motu recto. Q̄ dī-
ceres vnde q̄ possiblē sit aliqui mo-
bile moueri motu recto et tñ manet̄
i loco sibi eq̄li vt si loc⁹ moueret̄ cil-
mobili. r̄suet q̄ illū q̄ dictū ē telli-
git̄ de mobili motu recto. q̄ desēte
C. Iuxta stat. q̄ possiblē ē aliqui p̄-
nū lapidē occupare p̄vnaq̄ horā du-
as leucas. s; tñ sibi q̄lī p̄tēt̄ xna p̄
alia. vbi ḡsa. Si vnu lapidē p̄vna ho-
ra desēdet̄ p̄vnu spatiū tñ leucas.
tñ ille lapidē p̄tla medietate hore oc-

cuparet prima medietatē illi⁹ spati⁹
Et prima medietatē illi⁹ proprie medi⁹
et ad occupar⁹ prima m. dictatē preis
medietatē provic⁹ spati⁹ et pres de ali⁹
in priib⁹ dicte⁹ quod sic pro totatē hodi⁹ mo⁹
tra palli⁹ verc⁹ totale⁹ in spati⁹ occupe⁹
ret sed partē post partē.

Sophisma. c. lypsi. 1st. v. 2nd.

sua medietas sit desinere et posito
cānq̄ a sit vni totū z b̄ sit medietas
et. z sit reliq̄ medietas: z q̄ ita ci-
to a dicat desinere et sicut aliq̄ et
pars. et q̄ ipsi a applicetur vnuz a-
gens non verius b̄ sed versus c: ita
q̄ prius corrumpatur medietate
q̄ ipm b. tdc. **C** Probat lophi: nūc
desinere et a z b̄ medietas sua: ḡa et
b̄ sua medietas d̄sinunt et. z p̄ns a
z b̄ sua medietas sit d̄sinunt et. p̄: v̄t
et manifesta a nō. pbak: q̄ a z b̄ sua
medietas sit: z immediate p̄b̄. et b̄
sua medietas n̄ est: ḡ desinunt et a z
b̄ sua medietas. a n̄ q̄ ad e p̄m p̄tē
notte d̄ se. ls: z p̄s ant pbak. n̄ imme-
diate p̄b̄: vñc p̄st̄d̄s applicatōis
agēd̄ aliq̄ ḡ illi⁹ a n̄ et: ḡ immediate
p̄ a n̄ et. p̄: ē nota ex cada nō p̄z ex
eo q̄ immediate p̄b̄ h̄ḡes aliq̄ v̄t̄ ip-
si⁹ a corrūpat ex eo v̄lt̄s p̄m p̄tē
v̄lt̄m illas n̄rē actiōis q̄ agens q̄
git i p̄z a. **E**cūl immediate p̄b̄ a n̄
erit: ḡ immediate p̄b̄ a n̄ h̄b̄it medie-
tate. z v̄tra: ḡ immediate p̄b̄ a n̄ erit
aliq̄ medietas ip̄z a z v̄tra imedia-
te p̄b̄ a erit b̄ medietas a: ḡ imedi-
ate p̄b̄ a z b̄ sua medietas fierunt.
C Improbab̄ a et b̄ sua medietas
sit d̄sinunt et. ḡ a z b̄ sit desinere et: s̄
illid̄ e fl̄hi: q̄ p̄c desinere et q̄ b̄ ex ca-
su: ḡ etia a p̄ desinere et q̄ b̄ desinere et. p̄:
z. q̄ ita cito a desinere sicut c.
C Ad lophi: dico q̄ ip̄z e fl̄hi. Ad p̄
ba u. n̄c d̄sit et a z b̄ sua medietas
et p̄co: ḡ a z b̄ sua medietas desi-
nit et: negat p̄: n̄ et se d̄f. soſ ūd̄ d̄-
sinunt et: negat: ḡnūc soſ alb⁹ desin-
et postocauq̄ soſ id sit alb⁹ et l.
L. II.

Sophisma.crl viii.

mediate post hoc nō sit alb^o et tñ im
mediate p^o hoc maneat sofo. tdc il-
le exire vñ nōc definit sofa et alb^o
ita effet falsa. soles alb^o definit et
ratio ill^o e: q^o pōcatū appellaſt hū
am formā ſubiectū no. de q^o quidē
appellatione locut^o sum in tracta-
tu de ſuppōntib^o.

q^o nō erit albd in cinstati nīſt in po-
tentia ſold. et illud non ſufficit ad b
q^o a in cinstanti incipiat vel incipt
et eſte album.

Sophisma.crl viii.

incipit eſte ſup b. poſito caſu q^o ſit alq^o
ſpatiū per trāſſetū ab a mobile cu-
tis prima pars proportionalis ſit b. et
ſecunda pars proportionalis ſit c: et ter-
cia pars ſit d. et ſic de aliis partib^o
proportionalibus illi^o ſpatiū. Illo po-
ſito ponat vtra q^o a mobile per trāſſe
at illud ſpatium: ita q^o prima per trāſſe
eat partes proportionales minores
et deinde maiores. ldc. C Proba-
tur ſophisma. a nūc non eſt ſup b:
et unum i te poſthoc erit ſuper b:
q^o a incipit eſte ſuper b. p̄ia tñ ab ex-
ponētib^o ad expositas. prima pars
auctia patet: quia non eſt dare p̄mū
intans eſte moe: ſed bene vltimū
intans non eſte. Secunda po ante-
cedit ſprobat: q̄to nulla pars te-
p̄ora labitur quin a eſt ſuper b: et
mediate poſt hoc a eſt ſup b. Pro-
batur auctio: quia si aliqua pars tem-
pora labitur ante q^o a eſt ſuper b
ſit illud tempus d. Probo q^o noui:
tunc per totū d tempus mouetur
ſuper c et nō ſuper b. et hec c int oeo p
tes proportioniales illi^o ſpacie et vltimā
et minima poſt q^o a incipit moueri
ſuper dicto ſpatio incipiendo a par-
tibus proportionalib^o in orbi. et
ſic eſſet dare minima et vltimā par-
tem proportionale qdē ſlī ſi et ipro-
bat ſexto phisicord. C Improbat
a incipit eē ſup c: q^o a nō ſcipit eē ſu-
per b. p̄ia videt tenere: q^o b ē extra
c. et p̄ia a nō pōt eē ſil ſup b et ſup c
nisi ſi eē tñ diuerſis locis et q^o inci-
piat eē ſup c. cōſtr pbari pōt ſicut
pbac q^o a ſcipiet eē ſup b.
C Ad ſophisma dico q^o ibm eſt ve-
rum. C Ad improbationē a incipit
eē ſup c: q^o non ſcipit eē ſup b: negat
p̄ia. vnde dico q^o a immediate p̄erit
ſup b et immediate poſt hoc erit ſuper

Sophisma.crl viii.

A fil
et eſte albd et nigrd. poſito q^o a ſit a-
liquoſ ſubiectū qd̄ ſiat albd per ali
quā horā cōtinne vſcq ad cinstas p
tem p^o p̄tē. et qd̄ ipm ē albedactuz p
mediatē horā nigrefaciēt ab aliq no
uo agēte et in duplo velocit^o vſcq ad
cinstas illo caſu poſito. pbac ſophi-
ma. a in cinstati incipiet eſte albuſ
et in eode cinstati incipiet eē nigrd p^o
q^o in cinstati agēs nigrefaciēt attin-
git agēs albedactez. C Improbat.
Si a fil inciperet eē albd et nigrum
hoc maxime eēt in cinstati. ſed hñ
nā qualiter dīq exponat incipit li-
ue per pōnē de p̄uti et negationē de
pterito ſine premotionē de p̄uit et
positionē de futuro. ſlī ſi eē albd et in ci-
ſtantis ſcipit ſi eē albd et nigrum.
C Respōdeo q^o ſophisma ē falſum.
Ad probationē a in cinstati incipiet
eſte albd et in eode incipiet eē nigrd
negat p̄ia pars auctio. C Sed dice-
res a in cinstati erit albd et ante in-
ſtanſ nō erit albuſ: q^o in cinstati inci-
piet eſte albd: cōcedo p̄nam et nego
auctio. vnde dico q^o a in cinstati nō erit
albd nīſt in potentia ſolum ſicut pri-
mo dicebat in uno alio ſophimate
diſſuſtus: ſi eē aliqd p̄p̄ pena-
le et angereſ ſcōtine p̄ horaz donec
ſieret tripedale illud nūnq effz bi-
pedale nīſt in potentia ſold. i. ſi de-
nīſet ab augmentatō acqſita qua-
titate bipedale bene ſuſſi bipeda-
le et aliter non. Ita dico in p̄poſito:
quia ſi albedactez ſi totaſ ſequen-
ta ſuſſet nigrefaciō ſicut ponit ca-
ſus. a in cinstati bene eſſet albd q^o
q^o talis nigrefaciō ſequentā ē. dico

Sophisma.ii.

c. Et propter hoc quod non est dare ultimum
c. nec ultimum in versus illam partem
aqua a incipit moueri. C Ulterius
quando dicuntur et extra et e contrario:
concedo. quia quocumque b datus et quo
cumque c datus ipsa distant. ideo bene
concedo quod super nullum b a erit imme-
diate post hoc. nec super aliquid c a
erit immediate post hoc. Unde tunc co-
cedit quod a immediate post hoc erit su-
per b. et idem a immediate post hoc
erit super c. et iste probatur. Nam si
nullus propter diversitatem suppositu-
onum terminorum in eis positorum.
C Et sic est finis huius secunde pa-
tis tractatus in qua posita sunt so-
phismata difficultatem habentia ex
parte negationum vel terminorum ne-
gationem includentium vel in tali
bus inclusorum sicut si includitur
in nisi. et primo posita sunt sophismata
ex parte negationis significatio.
Decundo ex parte negationis nega-
tio. Tercio ex parte negationis insi-
nitantis. Quarto ex parte humi si
gnabilis. Quinto ex parte humi si
gni nullus. Sexto ex parte exclusi-
vorum dictiorum. Septimo ex parte
dictiorum excepti marum. Octavo inci-
dentaliter posita sunt sophismata
ex parte humi sive categorumatio
si include in hoc sive categoro: eumate
nisi quod etiam est dictio exceptio.
Non posita sunt sophismata ex p-
te illarum dictiorum differt/ aliud/ n
idem. Decimo ex parte comparati-
on. Undecimo ex parte superlativi.
Duodecimo ex parte huius sive categoro-
rumatio sicut. et quod: unda alterius
verbis negationem includentibus: si-
cunt sicut ista caret ignorat. Tredeci-
mo de hoc sive categorumate imme-
diate. Decimoquarto de istis verbis
incipit/ et dehinc.

Ista est tertia pars huius
tractatus in qua ponenda sunt
sophismata difficultate han-
ta ex eo quod in eis ponitur

ut posteri vel futuri tamen. vel ex eo
quod copula verbalis est modificata a
liquido isto modo possibile est pos-
sibile. Et est primum sophisma:

Sophisma.i. Est istud. Ali-
rabitur. C Probat. antichristus glori-
bitur. ponat in ita esse: quod aliquid homo ge-
nerabit. C Imp: probat. Prodictorum
sophismatus est verum si sophisma est
falsum. p: t: 3: ans: pbak: q: nullus homo qui est
gnabilis. o: si homo qui est homo qui est: q: nullus
homo gnabilis. discursus videtur esse bonus
q: est in celare: et promissus sunt vere: q:
p: celo q: est predictorum sophismatus. Si
nullus modo pbak et i: probat. Et sophis-
ma. Aliquis homo est generans.

C Ad sophisma ratiocinio ipsum est ve-
ritatis multi enim homines gnabili sunt et sunt ge-
nerandi. C Ad probationem dico quod
discursus non videtur propter hoc quod in promissione
ille terminus homo restringit ad supponen-
dam soli pro homine qui sunt et qui
erunt: sed in sententia non terminus ampli-
atur ratiocinio ubi generabitur futu-
ri temporis ad supponendum pro ho-
minibus qui sunt et hominibus qui
erunt. nihilominus in conclusione p-
rohibetur ampliatio bene concede-
rem conclusionem et discursus si sic argue-
retur. nullus homo qui est gnabilis: o: si
homo est homo qui est: q: o: si homo qui est non
gnabilis. et illam conclusionem bene
concederem: licet negare ista. o: si
homo non generabit. Nec illa conclu-
sio repugnaret hinc. aliquid homo gene-
rabitur. ex eo quod una certa verifica-
tur pro hominibus qui sunt et secundum
pro hominibus qui erunt.

Sophisma.ii. Est. Aliquis
homo est mortuus. C Probatur. aliquis homo mo-
riebat: q: aliquis homo est mortuus. ans
patet de multis hominibus. C Im-
probatur. nullus vivus est mortuus. o: si
homo est vivus: q: nullus homo est mor-
tuus. discursus est bonus: quia in ce-
larent et promissus sunt vere: q: et p: celo
que contradicit sophismati. C De
l. iii

Sophisma.ii.

cundo. Nam sequit aliquis homo ē mortuus: & alius homo nō ē. pñs ē fini. Nam contraria eius est veritas: ois homo est. C Tercio. Nam sequit p̄ conuerſiōē. alius hō ē mortu⁹. & aliquod mortu⁹ est homo: sed hoc ē falsū. C Quarto nullus mortuus est viu⁹: aliquis homo est mortu⁹: & ali⁹ homo nō est viu⁹. Discursus est bon⁹: q̄ in fero. & p̄cō est fāl: & aliq p̄missard. nō mīor: & maior: q̄ erat sophisma. C Rideo q̄ sophisma ē vere: q̄ p̄dicat⁹ mortu⁹ q̄ est p̄cipiūm p̄teret t̄p̄is d̄pliāt subiectū ad supponend⁹ p̄ holbus qui sūt: vt p̄ holbus qui fnerd̄t. & ideo sophisma significat q̄ alius hō q̄ ē vel fuit hō est mortu⁹. & h̄ est v̄er. C Ad i probationē. q̄ d̄icū nullus viu⁹ ē mor- tūd: nego illā. Imo p̄cederē c̄d eadē rōne qua p̄cederē q̄ alius hō ē mor- tūs. et etiā q̄ aliquod viu⁹ ē mor- tūs: significat q̄ aliquod q̄d ē vel fuit viu⁹ ē mor- tūs. C Ad alianē go pñam. ex eo q̄ in aste ille termi- nphō ampliāt et in pñte non. ppter hoc a nō habet plures causas lue ve- ritatis q̄ pñs: sed quando arguitur a p̄positione habēt plures causas veritatis ad p̄positionē habentez solum vnam illarum non valet con- sequētia. C Ad terciāz dico q̄ ista aliquis homo est mortuus: nō deb̄t cōnerti in istam. aliquod mortuum est homo: sed in istam. aliquod mor- tūm est vel fuit homo. Nam t̄c ille terminus homo stat ita ample l- vna sicut in alia. C Ad quartāz di- co q̄ fero nō est p̄ha formalis sub illo modo loquēdi. besta: d nō est b s̄ bene ex suppositione. videl⁹ q̄ p̄ positiōē nō sint ex termis amplia- tūis. vel potest dici q̄ est p̄stia for- malis cum ista suppositione q̄ talis p̄positio. a est b. sumatur sic: sicut quod est a est b. et ista. a nō est b. su- matur sic. sicut quod est a non est b. Et ideo licet negare illū syllogis-

mum. nullus mortuus est viu⁹. ali- quis homo est mortuus. & alius ho- mo nō ē viu⁹. tamē bū cōcedere illum. nullus mortuus est viu⁹: ali- quis homo qui est est mortuus: & ali- quis homo qui est non est viu⁹: si- tunc minor est falsa.

Sophisma.iii.

Est. Othis senex est moriturus. posito q̄ dens per suaz absolutam potētiaz faciat q̄ id mo- rtantur omē illi qui sunt senes & re- manent qui sunt iuuenes. & ampliū nullus viuēs s̄hetur et isti iuuenes vnde quoq̄ s̄iant senes: t̄c s̄itil moriātur & corrumpt̄. C Ita cād posito probat sophisma. Si homo qui est vel erit senex est moriturus. & omnis senex est moriturus. p̄ha te- net ex eo q̄ ans et pñs equivalent. ans notum est de se. C Imp̄obat. Omnis moriturus est iuuenis. ois senex est moriturus: & omnis senex est iuuenis. discursus videſt esse bo- uno: q̄ i barbara & p̄cō est falsa: & aliqua p̄missard et nō maior & mīor q̄ erat sophisma.

Rideo ad sophi⁹. q̄ est veritātēt p̄- bānt p̄ia ratio. C Ad i probatio- nem dico q̄ discursus no v̄z. nā bar- bara p̄m⁹ mod⁹ p̄le figure sub isto lo- quēdi. om̄e quod est b est a. & ideo bi- co dict⁹ discursus non valere. iste ta- men bū v̄z q̄i ampliatio esset prohi- bita. omni⁹ qui est moriturus est iu- uenis. omnis qui est senex est mori- turus: & omnis senex est iuuenis. s̄i mīor esset falsa stante casu. quia esset affirmati⁹ acut⁹ subiect⁹ p̄ nul- lo supponeret. vnde bū casum iam nullus ē senex: licet bene aliquis ē rit. Et sic ē finis sophismatis.

Sophisma.iii.

Est istud. Senex ē- rit puer. C Probat sophisma. qui est vel erit senex erit puer: & senex ē- rit puer. p̄stia t̄z ex eo q̄ ans et pñs id significat ppter ampliationē

Sophisma. viii.

Subiecti sophismatis ad ea que est. ahs probat. quia antichristus erit senex: et idem erit puer: & aliquis q d vel erit senex erit puer. **C** Improbatur sophisma. Si sophisma est vera aliq; hec de pnti est vera. senex est puer. modo hoc est falsum. pna t3 ex eo q omnis ppositio da de futuro habebit aliquam veram de presenti sibi correspondet: sed sophisma non videatur habere aliquam de presenti sibi correspondentem nisi istaz. senex est puer.

C Ad sophisma rubeo q ip3 est verum. **C** Ad improbatorem br concedo q h3 vna veram de pnti sibi correspondet. si illa non est hec. senex est puer: si hec. & puer dem0 strado p li hoc illud. p novificat li senex in ista ppbe. senex erit puer. **C** Ex his fero q conterto illaz. pner erit senex: noz in pntete dice qui est senex est vel erit puer. sed sufficit dicere. & senex erit puer. **C** Sist pnti probari z i probari ista sophismata z n militia. meretrix erit virgo. pteritus erit futurum.

Sophisma. v. Inst^o dñm posito casu q sortes sit iam albus z cras fiat niger. Tunc arguitur. hoc erit nigrum. demonstrando per li sortem et hoc idem erit album. & al bum erit nigrum. **C** Improbatur nam tunc hec aliquando esset vera al bum est nigrum: sed hoc est falsum.

C Redetur q sophisma est verum ex quo infero q albd erit quando nulla habebit albedinem. et albd erit qn nullum erit album. **C** Ad iprobatione dico q non propter hoc oportet hanc aliquesse veram album est nigrum. sed q hec aliquis sit vera. & nigrum. demonstrando p li illud pro quo verificatur hoc pdicatio nigrum de ulo termino album in illa opone album erit nigrum.

Sophisma. vii.

Dens erit cras. **C** Improbatur. nos oportet hanc de pnti aliqui eē vera l. llll.

tia tenet. ex eo q abs et consequentia videtur omnino idem significare. abs patet excusu. **C** Improbatur. sophisma est una propositio de futuro nullaz habebit veram de pnti: & sophisma est falsum. pntia t3 abs probatur. quia hec z nulla alia videtur habi eē correspondens de pnti. iuste dñ natur iustus. et illa est falsa.

C Redetur q sophi: est falsa. **C** Ad probatorem negat pna. et ad iprobationem dñ q ille iuste dñmabit iust^o: & iusta dñmabit iuste: non idem significant. ppter h3 ista. iust^o dñmabit iuste. h3 corredet de pnti illa. s. ille dñmabit iuste. alia ade h3 illud corredet: iuste dñmabit iust^o de pnti. modo iter illas de pnti pria est possibl secedendo i possibilis. Et q dicte propositiones de futuro habent vias p pdes sibi corredentes d pnti: & eō ampliatiois q pdicat d appellat suam formam de q appellatioe diffini tractata fuit i tractatu de suppositionibus capitulo ultimo.

Sophisma. viii. Album

posito casu q sortes sit iam albus z cras fiat niger. Tunc arguitur. hoc erit nigrum. demonstrando per li sortem et hoc idem erit album. & al bum erit nigrum. **C** Improbatur nam tunc hec aliquando esset vera al bum est nigrum: sed hoc est falsum.

C Redetur q sophisma est verum ex quo infero q albd erit quando nulla habebit albedinem. et albd erit qn nullum erit album. **C** Ad iprobatione dico q non propter hoc oportet hanc aliquesse veram album est nigrum. sed q hec aliquis sit vera. & nigrum. demonstrando p li illud pro quo verificatur hoc pdicatio nigrum de ulo termino album in illa opone album erit nigrum.

Sophisma. viii.

Dens erit cras. **C** Improbatur. nos oportet hanc de pnti aliqui eē vera l. llll.

Sophisma. x.

de⁹ est ras si formare^t. ppter hoc q^o pdicati appellat sua forma. p^ois e^t s^oli ut v^z n^d q^o el hec erit v^a de⁹ est cras. C^o Probat. de⁹ est ppteru⁹: ergo de⁹ erit cras. R^odeo q^o sophisma est s^oli. t ad p^obatione q^o d^o de⁹ est perpetu⁹: g^o de⁹ erit cras. negat p^o. licet t^o sequat de⁹ e^t ppteru⁹: g^o cras erit de⁹. n^d magna e^t v^ana iter istas duas de⁹ erit cras? cras de⁹ erit. n^d ad hoc q^o pma sit v^a requirif^r t sufficit q^o hec de^t p^ost si vera si forme tur de⁹ est cras. sⁱ ad hoc q^o seha sit vera b^o n^d requirif^r. s^oq^o hec sit vera si formet de⁹ est. R^ohui⁹. q^o ex q^o pdicati appellat sua forma o^z p^o tale pdicati. pp^ois de^t p^oterito v^a f^utu^{ro} verificet alii in. pp^ois de^t p^ost de^t subiecto l^one. pnoie dem^ostrante illud. p^oquo supponit s^obcn. pp^ois de^t p^oterito l^ode^t f^utu^{ro}. Et q^o p^ont cati isti⁹ de⁹ erit cras est hoc totale ens cras o^z illud pdicati totale e^t verificabile in. pp^ois de^t p^ost dicte pp^ois de^t f^utu^{ro} corr^ondete de^t subiecto vel de^t pnoie dem^ostrante illud p^oquo supponit s^obcn de^t p^oterito v^a de^t f^utu^{ro}. sed q^o ista cras de⁹ erit li cras n^d e^t p^odicati eti⁹ n^d o^z q^o ip^o sit para p^odicati in. pp^ois de^t p^ost dicte pp^ois de^t f^utu^{ro} corr^ondete. C^o s^oli res est neganda illa de⁹ fuit heri t^o cōsider e^t negada illa tu viristi de^t ce annos t^o cōcedenda illa annos dece tu viristi. S^ol^o hec e^t negada dies hesterna fuit heri. t^o illa cōcedenda heri dies hesterna fuit. S^ol^o res e^t ne gada illa dies crastina erit cras et illa p^ocedenda cras die^t crastina erit.

Sophisma. ix.
De⁹ in quo lib^z instati erit n^d eris. C^o Probat. q^o de⁹ in a instati p^osti erit n^d eris t^o de⁹ in bi stanti f^utu^{ro} erit n^d eris t^o s^oli in e^t instati f^utu^{ro} t^o sic de singulis instati f^utu^{ro} s^oli instati p^oteritis erit n^d eris t^o de^t factio in ei erit n^d eris: g^o de⁹ in q^oloz instati erit non eris. p^oia t^o v^atate l^ouctio. a^o p^o

re eo q^o de q^oloz instati est v^a vice re q^o ipm alii n^d erit: sed q^on^d erit in ipo de⁹ erit n^d eris. C^o Improbat. in q^oloz instati de⁹ erit n^d eris g^o de⁹ in nullo instanti erit eris. p^oia t^o ex eo q^o li in q^oloz n^d t^o nullo eq^o polet. C^o R^onde^t q^o sophisma e^t v^a Ad ipobatorem nego illi p^oia^z de us in q^oloz instati erit n^d eris: ergo de⁹ in nullo instanti erit eris. t^o bene co^tceder e^t ista p^oiam de⁹ i q^oloz instati n^d erit eris: g^o de⁹ i nullo instati erit eris. Et ab regul^o e^t q^opoletiaz. Ne^o postposita re. p^ocedo re gula q^o neg^o immediate sequit terminus distributu⁹ q^oliter no^d hic de⁹ in q^oloz instanti erit n^d eris quia li erit mediat sic: b^oli t^o e^t hic de⁹ in q^oloz instanti erit eris hic ei nihil me^tiat inter negatorem t^o terius distri butum qu^e negatio sedetur.

Sophisma. x.
Ad d^oz noe fu erit. C^o Probat. ad d^oz noe fuit: g^o ad d^oz noe fuerit. C^o Improbat. hec n^d q^o fuit vera de p^oleti ad d^oz et noe fuit: g^o hec e^t falsa ad d^oz noe fuerit. p^olati p^oil lam regul^o. sⁱ pp^o de p^oterito sit va sua de p^ontali fuit vera. C^o Se c^oldo. sⁱ ad d^oz noe fuerit: g^o alii fuerit. sⁱ est s^oli nec fuerit i a. nec fuerit in b^o re. ex eo q^o v^z fuit ante alii. C^o R^odeo q^o sophisma e^t veris: n^d hec est vera ad d^oz noe fuit mortui ad quid sequit q^o ad d^oz et noe fuerit v^zmeteo ad quid sequit v^zletri⁹ ad d^oz noe fuerit. C^o Ad ipobatorem q^o t^o sic hec de p^ost ali si fuit vera re. negat p^o. q^o sicut p^oz ex p^ocedetib⁹ n^d o^z g^onat^o q^o si pp^o de p^oterito sit va q^o sua de p^ost si vera de p^oterito ad d^oz noe fuerit t^o n^d h^z ali quid vera de p^ost q^o alii fuerit vera. n^d e^t ista ad d^oz noe fuit: sed hec n^d q^o fuit vera. H^z t^o sonas de p^ost q^o v^ztraq^o alii fuit vera. sⁱ ad d^oz noe e^t s^oli hec est vera quod^z istoz fuit dem^ostrat trib⁹ instati p^oteris. Q

Sophisma.XI.

hec de p̄t̄ti nūq̄ fuit vera quodlibz istoz̄ est. sed h̄z p̄pōnes de p̄terito quād q̄lq̄ aliq̄n fuit vera. s. a. c. b. est c. ē. nā sūt a b c ista tria instatia. s. i. t̄ hec ē vera de p̄terito albus fuit nigrū. sed hec de p̄t̄ti albus ē nigrū nūq̄ fuit vera. sed huic de p̄terito cor r̄ndet vna alta de p̄senti q̄ aliq̄n fuit vera. s. illa hoc ē nigrum demon strādo albus cui alsi hec i fuit nigrēdo. s. i. t̄ hec ē vera de p̄terito soſs al bus fuit niger z hec nūq̄ fuit vera de p̄t̄ti soſs albus ē niger. sed sibico r̄ndet hec de p̄t̄ti soſs est niger que aliq̄n fuit vera. z per hoc p̄z ad. p̄bati onē q̄ nō sequit̄ hec nūq̄ fuit vera. adā z noe sūt: ḡ hec ē falsa. adam z noe fuerūt: sed ē falla p̄t̄is q̄ nō se quīt nō. sed bñ ſed̄ econuerſo. Ad alia dico q̄ nō sequit̄ adā z noe fue r̄st. ḡ alñfuer̄t. ſed ē falla p̄t̄is da arguſt a. p̄pōe h̄ntē plures can tas veritatis ad vna illari. da alia ē verit̄: vñ q̄ adā z noe fuerūt in aliquo tpe vñ q̄ adā z noe fuerūt in aliquo tpe vñ. ſed illa adā z noe fuerūt ſolii et vera et coꝝ adā z noe i aliquo tpe fuerūt. Aliꝝ p̄t̄ dici ꝑ had uerbiuſ alñ nō ē alicuiꝝ numeri. da adnebio nō accidit numer⁹. iō p̄t̄ in differētē ſtarē. p̄ uno tpe ſingula ri z p̄ plib⁹ tpe ſib⁹: z iō nō ſe q̄ adā z noe alsi fuer̄t: ḡ andā noe i aliquo tpe fuerūt: ſe quīt adā et noe in aliquo tpe vñ i aliquo tpe ſue r̄t. Et ſic ſed illa adā z noe ſue r̄t z querat qñ ſuerūt: ſt̄dendūm ē q̄ in aliquib⁹ tpe ſib⁹ ſuerūt. quia adā ſuit in uno tpe ſi z noe in alio

Sophisma.XII. Helena pe perit decē filios. poſito caſu q̄ helena hebat filios decē quoꝝ ſuccelline peperit. s. vñſ ſcdz z tertium. **C** Probaſ ſo. Helena peperit vñſ ſilid et ſecundum z tertid z ſic vlt̄rius vñq̄ ad decē inclusiuſ e: ḡ helena decē filios peperit. **C** Improbabſ sophiſ. uā helena peperit decē filios: er-

go heleña alsi peperit decē filios. ſi hoc eſt falſi quia nec in a nec in b. **C** Secundo hec nūq̄ fuit vera de p ſentī helena parit decē filios: ḡ hec nō ē vera de p̄terito helena alsi pe perit decē filios. alia p̄z ex caſu. o. ꝑ p̄bali per hoc q̄ ois. p̄pōe vera de p̄terito aliquando habuit aliquā ve ram de p̄ſenti.

C Ad sophisma respondet q̄ ē fal ſi. poſito caſu p̄dicto. q̄ t̄b̄ ſigni ficatum per hoc verbum pergit ſtat deteriante cū nulliſ ſincathegoreoſa habeb̄ virtutē diſtribuendi p̄cedit ipm. Si ergo hec eſſet vera. helena peperit decē filios ipm eſſet vera. p̄ aliquo tpe deteriato cōſignificato per hoc verbum peperit. ſed hoc ē fal ſi. q̄a q̄lq̄ iſtarī ē falſa. helena in a peperit decē filios. helena in b peperit decē filios z ſic de aliis. nec vñ ſia helena in mñltis t̄b̄ ſi peperit decē filios: ḡ helena peperit decē filios. ergo in aliquo tempo re peperit decē filios. Item bene ſequit̄ helena peperit decē filios: ḡ helena fuit pariēs decē filios. alia ē falſi: ergo z ans. ſia ē nota de ſe fallitas p̄t̄is p̄bali ex eo q̄ ad ve ritatē. p̄pōis affirmatiōne de p̄terito in numero ſingulari requiriſ q̄ poſicatum alii inuit ei pro q̄ ſuppo mit ſubiecti: ſi hoc p̄dicta pariēs filios decez nūq̄ iſuit ei. p̄ quo ſbie ctd ſophiſmatis ſuppoſit. nihilomi nñb̄ hec ſit falſa. helena peperit decē filios tñ illa eſt vera. helena de cē filios peperit. ſecundo p̄m q̄ li de cez ſimil ſincathegorenmatice. q̄a i ista helena decē filios peperit te p̄ns ſignificati per hoc verbum pepe rit ſtat cōſuſe tñ virtute illiſ ſinca thegoreumad decē ſevidentis mul titudinem iſportant. nec ſequit̄ de cē filios helena peperit: ergo he leña peperit decē filios. ſi eſt falla figure dictioſi. q̄a arguſt a terio ſtate ꝑ ſuſe tñ ab eſteſ ſtātem de terio ſtate ſicut hic darguſt oſ tpeſi.

Sophisma. xii.

it homo: ḡ hō fuit oī tempore.
C Ad probationes. C Ad primum
dico q̄i oī helena peperit vnd filii
sc̄m sc̄. negat consequentia q̄a est
fallā figure dictōis ex eo q̄ arguit
a p̄ib̄ deteriat̄ respectu p̄tūm
multitudinis ad vnd deteriat̄ re
specta et usq; multitudinis. Ex pre
dictis sequit̄ q̄ si soe vidit vnavi
ce vns̄ hoīem et alia vice vidit aliū
z sic de singulis h̄olbus b̄ec ē fl̄asoz
tes vioit oēm hoīinem. q̄a nec vidit
oēm in a. nec vidit oēm hoīem in b
et illa bene ēt̄ vera. oēm hoīem vi
dit sō. q̄ quelz eī singulare est ve
ra p̄ casum. Nec sequit̄ oēm hoīem
vidit sō. ḡ soles vidit oēm hoīem
ex eo q̄ t̄p̄ cōsignificatum p̄li vi
dit i p̄la stat p̄fase tr̄i i secūd a aut
stat determinate.

Sophisma. xii. Omnis
ista domo. posito casu q̄ nec fuit nē
fuerit plures homines. ḡ sō et p̄lo
et cicer. et q̄ isti fuerit in illa domo
vn̄ post aliū successiue: et nō simul.
C Probab̄ sophisma. Sōs fuit in
ista domo. p̄lo fuit in ista domo. et
cicer fuit in ista domo: ḡ oī hō fu
it i ista domo. p̄na tenet per casū: et
an̄s filr. C Improbab̄. Sophisma
est vna. pp̄o de p̄terito q̄ si sit vā oī
et habeat vnd corriente verā de
p̄tī q̄d est fallā. q̄ sibi corriuentē de
p̄tī ēt̄ hec oī hō ēt̄ in ista domo. mō
hec ndq̄ fuit vā sicut p̄j ex casu.
C Ad sophisma r̄ideb̄ q̄ ip̄m ē ve
rd. Ad probat̄ dico q̄ ab verita
tē pp̄o vñs̄ oī p̄terito nō requiri
tur veritas. pp̄o vñs̄ de p̄tī. q̄ si sus
ficit veritas tot singulares de p̄tī
quotsdt pp̄o singulares vere de
p̄terito: et pp̄o dabit̄ est dicendus
de pp̄o vñl̄ vera de futuro. et lōstā
te casu p̄dicto ad veritatem istius
omis hō fuit in ista domo oī q̄ hec
de p̄tī alī fuit vera. sō est in ista
domo. et filr q̄ hec alī fuit vera. ci

cero ēt̄ in ista domo. Ex hoc p̄j q̄ ad
veritatē istiō de futuro oīs hō mor
iet nō requirit̄ q̄ hec de p̄tī aliquā
fit vera oīs hō moriet. sed sufficit q̄
ille singulare ne p̄tī successiue sine
vere. sō moriet: plato moriet: cicero
moriet sic de aliis. Ex hoc p̄j solūt̄
hui⁹ sophisma. oīs hō moriet quā
do vn⁹ sol⁹ hō moriet. posito casu
q̄ vnavice nō moriet nisi vn⁹ solūt̄
hō moriet. Sōs moriet etur q̄n⁹ sol⁹ hō moriet. et sic de
aliis: ḡ oīs hō moriet q̄n⁹ sol⁹ hō
moriet. Improbab̄ q̄ hec ndq̄ de p̄
senti et vera oīs hō moriet q̄n⁹ sol⁹
sol⁹ hō moriet. Dicunt d̄z r̄ideri q̄ so
phisma est verā. Et ad probat̄ d̄z
r̄ideri iuxta dicta q̄ ad verita
tē illi oīs hō moriet q̄n⁹ sol⁹ hō
moriet nō requirit̄ q̄ hec de p̄tī
alī fuerit vera oīs hō moriet si suffi
cit q̄ eī pp̄o ne p̄tī corridentē hu
ic vn⁹ sol⁹ hō moriet quelz singula
rit de p̄tī hui⁹ vñs̄ oīs hō moriet
fit vera. nō tñ sit sed successiue vna
vice et ali⁹ alia vice. verbigratia q̄
bec alī fit vera. sō moriet q̄i vn⁹ fo
l⁹ hō moriet. et sit q̄ hec alī fit vera
p̄lo moriet q̄i vn⁹ sol⁹ hō moriet. et ita
de singulis.

Sophisma. xiii. Pono. p̄
tōem quorūdam argumentorum plus
factoriū tñ soluto. ad hoc sophi
stā alī fuit in archa et est istud. oīs
hō fuit in ista domo. posito q̄ an̄q̄
ista domo fuerit nulli holes p̄fuerit
et q̄i illa domo p̄lo habuit ēt̄ nō fu
erit nisi tres holes. s. sō/p̄lo/et cice
ro et q̄ illi tñc fuerit in ista domo et
postea alī sint generati alii holes
qui ndq̄ fuerit in ista domo de q̄p
numero sit robert⁹. tūc. C Probab̄
alī oīs hō fuit in ista domo: ḡ rc. p̄:
videb̄ tenere a fili. nā bene sequit̄
alī sōs disputant: ḡ disputant.
alī p̄j ex casu. C Secundo alī sic
fuit q̄ oīs hō fuit i ista domo: ḡ. an
decedēs p̄j. q̄ q̄i non crāt nisi tres

Sophisma. viii.

holes sic fuit q̄ oīs hō fuit i ista domo p̄na videt tenera a sili sic ut p̄
Cert. alī hec de p̄terito fuit vera oīs hō fuit in ista domo: ḡ adhuc
hec ē vera. p̄ha tenet ex eo q̄ p̄pō de
pterito vera est necessaria. antecedē
vēs p̄. nā aīq̄ essent generati alii
holes a sorte platone et cicerone et
sofis et plato et cicerone fuerint in illa
domo: hec fuit vera omnis hō fuit i
ista domo. C Quarto sic. hec de p̄
sentiali fuit vera oīs homo ē i ista
domo sicut p̄ ex casu: ḡ i perpetuū
hec de p̄terito videt et vera si for
mēt oīs hō fuit in ista domo.
C In oppositum arguit. oīs hō fu
it in illa domo: ḡ robertus fuit i il
la domo. falsitas p̄ntia p̄ ex casu.
cosequentia tenet ex eo q̄ robert
est homo.
C Ad sophisma respōdet q̄ ipm ē
fallim. C Ad pbationes. alī oīs
hō fuit rc. negat antecedē. nā seq
tur alī oīs hō fuit rc. ro. est homo: ḡ
robert fuit in illa domo qd ē fallim.
vñ cōcedo q̄ qn̄ nō fuerit nisi tres
holes hec erat vera. oīs hō est i ista
domo. C Ad secundam. alī sic fuit
q̄ oīs hō est i ista domo: ḡ oīs hō fu
it in ista domo. nego p̄iam. vñ p̄ia
talib nō vñ p̄te exīte. p̄pō vñ. lī
bene valeret i teris singularib.
vñ in teris singularib bene sequi
tur alī ita fuit q̄ soīs disputant.
sed no vñ cdignovlī. C Ad tertiam
aliquā de p̄terito rc. concedo conse
quē: ḡ i perpetuū erit si formabili
dico q̄ non op̄. lī bñ op̄tateat de
singularib. p̄ q̄b̄ erat vera. z i bñ
cōcedo q̄ q̄ hec alī fuit vera rc. p̄
soī phone et cicerone q̄ i perpetuū dī
illā singulariū erit vera si forma
bilis soī fuit in illa domo: ḡ rc. cicerō
fuit rc. et p̄lo fuit rc. non tñ. ppter
bōz i p̄pā forma hāc p̄petuo manē
reveram oīs homo fuit in illa do
mo nō obstante q̄ aliquādo fuit ve
ra. propter hoc q̄ ei⁹ veritas muta
tur propter generationem nouas

holm aliorum ab illis p̄o quis p̄ati
quando fuit vera. C Ad quartam
aliquando hec fuit de presenti ve
ra oīs homo ē in ista domo: ergo i p̄
petuum habebit illā de p̄terito ve
ram in propria forma sibi coīsidē
tē dico q̄ non oportet s̄ sufficit ve
ritas illarum singularium de p̄te
rito. p̄ quib⁹ hec alī fuit vera de p̄si
ti oīs hō ē i ista domo: s̄. iste soī fu
it rc. p̄lo fuit rc. cicerō fuit rc.

Sophisma. viii. Album

fuit dis
putatur. ponat q̄ soīs faciat alba
z non sit nec erit apli⁹ albus et vite
rius ponat q̄ soīs sit disputaturus
z q̄ nō disputet nec disputant.
C Probat sophisma quod ē vel fu
it alba fuit disputaturū: ḡ alba fu
it disputaturū. p̄: tenet ex eo q̄ apli⁹
equivalēt p̄nti. ppter apliatioñez
subiecti sophismati ad supponend
p̄eo quod ē vel fuit album.

C Improbat soī. qd̄q̄ fuit dispu
taturum disputat disputavit q̄ dis
putabit sed album fuit disputatu
rum. ergo album disputat disputa
uit vel disputabit. discursus vide
tur esse boīus et cōclusio est falsa: ḡ
aliquā premissarum et non maior: ḡ
minor que fuit sophisma. q̄ conclu
sio sit falsa. probatur sic. q̄ nec al
bus disputat nec disputavit. sc̄nt
patet ex casu sophismatis. Simili
ter fallim est q̄ album disputabit
quia nec quod ē album nec quod
erit album disputabit. nam soīs
disputabit per secundam partem ca
sus nec disputant nec disputat:
non est nec erit albus sed fuit alb⁹
per primam partem casus.

C Ad sophisma respondetur q̄ ip
sum est verum. C Ad improbab
ilis dico q̄ discursus non valet. q̄
peccat per fallaciām figure dicti
onis. ex eo q̄ mutatur quid in qua
le. seu ex eo q̄ sub termino de pre
dicamento substantie subsu

Sophisma.xvi.

mitur terminus de p̄dicamento quali
tatis cū ampliatioē que tamē si fie
ret sine ampliatioē non impediret
discursum sicut declaratus est in il
lo sophismate: quicquid audit soſta
illud p̄fert plato.

C Postq̄ visa sit sophismata diffi
cultatē habentia ex eo q̄ p̄dicatum
est participiū p̄ntio vel p̄teriti tem
poris vel futuri vel ex eo q̄ copula
verbalis est p̄teriti t̄p̄is vel futuri.
nunc restat vivere sophismata diffi
cultatē habentia ex eo q̄ copula verba
lis est determinata aliquo illud mo
dorū possiblē/necessit̄: vel aliquid hu
iustmodi quē possiblē estē deter
minationē totalis p̄positiōis inter
que sit p̄ hoc sophisma.

Sophisma.xvii. Nō scribē
bile est scribere. **C** Probatur. illuz
possiblē est scribere. demonstrādo
nō scribentem ille est non scribēs. ḡ
nō scribentem possiblē est scribere
C Improbatur. Nam sequitur ut
videtur nō scribētē possiblē est scri
bere: ḡ possiblē est nō scribētē scri
bere. **C** Pro solutione huius sophis
matis et plurium aliorū est nota
dum q̄ p̄positio cuius copula est h̄
verbū p̄t: vt determinata hoc modo
possiblē illius subiectū ampliatur
p̄ eo qđ est v̄l p̄t eē. et ppter h̄ nō scri
bētē possiblē est scribere: v̄l illā qđ ē
l̄ p̄t eē nō scribēs p̄t scribere. **C** De
cīdo notādū q̄ ad veritatē talis p̄
pōnūs nō redīt q̄ ille modū verit
atē de p̄pōe corrūdētē dicto talis p̄
pōnūs coposite ex subēto et p̄dicato
illīdicti l̄ p̄p̄ia forma acceptis: s̄
sufficit q̄ sit v̄ificabilis de p̄pōe co
posita ex p̄dicato dicti i p̄p̄ia forma
accepto cū p̄nōle demonstrātē rem
p̄ qua supponit subiectū talis p̄po
sitionis. v̄bi ḡfa. ad veritatē illī. nō
scribentē possiblē est scribere nō re
dīt q̄ hec sit possiblē nō scribēs scri
bit: sed sufficit q̄ hec sit possiblē h̄

scribit demonstrādo q̄ li hoc rem p̄d
supponit li nō scribētē in illa p̄pōe
nō scribētē possiblē est scribere. v̄tu
te p̄mi notabilis cōcedēde sunt ille
p̄pōes. s. senex p̄t eē puer. corrupta
p̄t eē virgo. p̄teriti p̄t eē frater. su
turi p̄t eē p̄teriti. calidissimo p̄t eē
aliquid calidū. optio possiblē ē eē ali
qd melius. sup̄mo p̄t eē aliquid supe
riū. ifimo possiblē ē aliquid eē iferū
Virtute sc̄di notabilis negāde sūt
tales p̄ne. alibi possiblē ē eē nigra
ḡ possiblē ē alibi eē nigra. sedētem
possiblē ē ambulare: ḡ possiblē est
sedētem abulare. sene possiblē estē
puer: ḡ possiblē ē q̄ senex ē puer.
calidissimo possiblē ē aliquid eē calidi
us: ḡ possiblē ē calidissimo aliquid eē ca
lidū. et sic de multalibus p̄ntiis. Un
oē t̄les p̄ne nō valet ex eo q̄ ibi ar
guit a ſelu diuino vero ad ſenſuō
positū ſiliū: q̄i ille modū possiblē
vel necesse vel aliquid alioquā modō
ponit iter p̄tes dicti: hinc hic. al
ibi possiblē ē eē nigra. p̄pō dicit eē
diuina. q̄i aut̄ modū p̄pōit totali di
cto vel postponit dī ec p̄pōita. Itaz
tunc p̄tes dicti ponit fit absq̄ diu
nione eaz ab initio p̄ iter p̄nōe mō
C Huius vñis r̄ndeō ad sophis
ma ex eo q̄ arguit a ſelu diuino ve
ro ad ſenſuō positiū fallit.

Sophisma.xviii. Et hoc.
Dīmo hō
p̄t eē aſinus. p̄nto casū q̄ in hil cur
rat nīli aſinus. et l̄ multa alia aſia
lia poſſunt currere nō tamen de fa
cto currat.. Lūc. **C** Probab̄ sic om̄e
currētē potest esse aſinus: om̄is ho
mo potest esse currētē: ḡ oī hō p̄t eē
aſinus. mīo nota ē deſe. mator p̄t
Nō oē currētē ē aſin⁹ p̄ casū: ḡ oē cur
rētē p̄t eē aſin⁹ **C** Improbab̄: q̄ nec
hō qui ē nec dī p̄t eē p̄t eē aſin⁹: ḡ nī
lūshō nō p̄t esse aſin⁹. qđ ē ſrīus ſo
phismatis. **C** R̄ndeō q̄ sophisma ē
ſiliū **C** Ad pbationē dicō negando
matorē: ſez oē currētē p̄t esse aſi

Sophisma.xvii.

Nus. Nā ipsa significat trū q̄ tū hec.
oē qd̄ ē vel p̄t esse currēs p̄t eē asin⁹
mō h̄ est falsū. aīs p̄t ex p̄xi sophis-
mate. Et qui arguebat. oē currēs est
asin⁹ per casū cōcedo: ḡ oē currēs p̄t
eē asin⁹. nego p̄tham. ex eo q̄ organis
a terio state min⁹ sp̄le ab edē stā-
tē magis sp̄le affirmatiue cū distri-
butō. mō tal⁹: nō v̄z sic nec v̄z p̄:
ob iferiori ad sup⁹ affirmatiue cū
distributō. Nō ei sequit̄ s̄ h̄ cur-
rit: ḡ oē asal currit. Ut in ista orie
currēs ē asin⁹. ille termin⁹ currēns
distribuit soli p̄ his que s̄t currē-
tia. sed in ista oē currēs p̄t eē asin⁹.
Ii currēa nō s̄t distribuit p̄ his q̄
s̄t currētia. verisetiaq; p̄ his q̄ p̄t
eē currētia. S̄ diceres tsc. argu-
sic. oē currēs ē asin⁹ oīs h̄ currēs
ḡ oīs h̄ est asin⁹. aīs est possiblē ḡ
z z nō. ex eo q̄ ex ante possiblē nō se-
dē nō possiblē. q̄ aīs fit possiblē
p̄t. q̄ quel⁹ ei⁹ p̄t est possiblē: ma-
ior ei est possiblē oē currēs asin⁹
z s̄t min⁹ ē possiblē. I. oīs h̄ est
currēno. R̄ndeō q̄ totale aīs si-
logismi dictre ē possiblē. ex eo q̄ to-
tale aīs dicti s̄t nec est maior: nō
min⁹. s̄t ē pp̄ copulativa cōposi-
ta ex maior z min⁹ ad cui⁹ possi-
bilitatē nō sufficit q̄ abe ei⁹ partes
sint possibiles. s̄t eti⁹ requirit q̄ s̄t
cōpossibiles. mō h̄ nō ē in p̄posito.
Nā h̄ic oē currēs ē asin⁹ nō est cō-
possibilis hec. oīs h̄ est currēs. Ii q̄
li eāp̄ sc̄s̄t sit possiblē. Nec hoc
est incōnemēs q̄ aliq̄ prop̄p̄es sint
possibiles que nō s̄t cōpossibiles.
vñ quel⁹ illaz est possiblē. rex se-
det. null⁹ rex senet tñ s̄t icōpossi-
bles. ex eo q̄ cōtradicil sibi uicem.
S̄t h̄ currit ē possiblē. z hec nñl
lus homo currit. z tñ s̄t cōpossibiles
q̄ d̄icunt.

Sophisma.xviii.

Est hoc. Omnis
gran⁹ zodiaci p̄t eē sup⁹ n̄m orion-
te. C Probat. null⁹ grad⁹ zodiaci ē
quidē eo verē est dicere q̄ ipse p̄t

esse sup⁹ n̄m orionte ex eo q̄ ipse
erit alī sup⁹ n̄m oriontem.

C Improbab. Nam tūc possiblē es-
set q̄ oīs grad⁹ zodiaci ēt vñ no-
strū oriontes. hoc est falso ut ex eo q̄
vna medietas s̄t sup⁹ n̄m orion-
tem z alia infra.

C R̄ndeō ad sophisma q̄ idm ē ve-
ri. C Ad improbationē. Negat p̄:
ex eo q̄ arguit a s̄tu dīso v̄o ad s̄t
s̄t p̄posito. Sed diceres v̄f q̄ hec
vñq; vñs ē possiblē oīs grad⁹ zodi-
aci ē sup⁹ n̄m oriontem. ex eo q̄ q̄
et singulare ē possiblē. R̄suetur q̄
ad possiblētē vñs nō requiritur
solūq; quel⁹ ei⁹ singulare s̄t possiblē
lus sed cū hoc q̄ q̄z cūl⁹ fit cōposi-
bilis. mō hoc deficit i p̄posito. Nā
ille nō s̄t cōpossibiles p̄m grad⁹ cō-
cri ē sup⁹ n̄m orionte p̄m grad⁹ cō-
p̄coini ē sup⁹ n̄m orionte. Nā illi
s̄t grad⁹ oppōsti in zodiaco q̄ sic se-
bnt. q̄ q̄ vñq; est sup⁹ n̄m oriontes
alius est sube.

Sophisma.xix.

est hoc. In oīs
ptes cōtinuū p̄t esse diuisum.

C Probat in illas ptēs p̄t eē diui-

si demōstrat duab̄t in illas ptēs

cōtinuū p̄t eē diuisi demōstrat tri-

bus. z sic ultra: ḡ in oīs ptēs conti-

nuum p̄t eē diuisum.

C Improbab. Nā sequit̄ in oīs pa-
tes cōtinuū p̄t eē diuisi: ḡ possiblē
ē l oīs ptēs cōtinuū eē diuisum.

C R̄ndeō q̄ sophisma ē verū.

C Ad improbationē nego p̄tham. ex
eo q̄ arguit a s̄tu dīso v̄o ad s̄t
p̄posito falsi. S̄ diceres vñq; vñq;
hec sit possiblē in oīs snas ptēs cō-
tinuū est diuisi. ex eo q̄ ē vna vñ
cui⁹ oīs singulare s̄t possiblē.

Et cū h̄ quel⁹ eāp̄ cūl⁹ eāp̄ ē cōpos-
ibilis. sicut clārū ē volenti cōfve-
rare. mō hoc videō sufficeret ad pos-
sibilitatē pp̄p̄is vñs. C R̄ndeō ne
s̄bōq; hec sit possiblē. in oīs ptēs
cōtinuū ē diuisi ex eo q̄ i quocatq;
ptēs diuisiāl cōtinuū semp̄ fñst

Sophisma. xxi.

et quod viter dividendum. Et si
dicitur quod singularis est possibilis
et quod cuiuslibet impossibilis concedo.
Et viter dico quod non sufficit ad possi-
biliter ut sit et hoc requirit de
alias singulares et veras sit. modo
hoc deficit in proposito.

Sophisma. xix. Est hoc:
Impossibile est esse verum posito q
sors non fuerit romae. tunc illa propositio
sors fuit romae est falsa de pteri-
ta. et per ipsum impossibilis. Nam ois pro-
va de pterio est necessaria et ois falsa
impossibilis. sed ppro sors fuit romae
est et vera: et impossibile est verus
et per consequens impossibile possibile
est et verum. minor probat. Nam si sortes
cras irat romae et per omnia annua
rediret hec est ut sors fuit romae.
C Improbatur. Nam si impossibi-
le possibile est et verum. tunc possibile
est impossibile et verum. et per ipsum hec
est impossibile impossibile est verus. sed
hoc est falsum.

C Respondetur quod sophisma est ve-
rum. sicut probavit prima ratio.
Ad probationem nego prius ex eo quod
arguit a sensu diviso vero ad sen-
sum copositum falsum.

Sophisma. x. Est istud.
Sortes potest scrire plura quod scit. posito q
sors non sciat in nisi duas. proposito cras sciat tres
propositiones.

C Probatur sophisma. Sortes sciet
plura quod scit: et sors potest scrire plu-
ra quod scit. prius est nota de se. an pa-
tet et casu.

C Improbatur sophisma. Si sors potest
scrire plura quod scit. possibile est sorte
scrire plura quod scit. Et per ipsum hec pro-
positio est impossibilis. sortes sciet plu-
ra quod scit. modo hoc est falsum. Rendet quod
ipm est vere. **C** Ad probationem in
nego prius quod arguit a sensu diviso
vero ad sensum copositum falsum.

Sophisma. xi. Est. Sors
potest portare et cum pondere potest
portare.

C Probat. Prodictorum sophismata
est falsum: quod sophisma est verum non
probatur. Nam prodictum sophisma
est sors non cum pondere potest portare.

Et cum pondere potest portare. modo hoc est fal-
sum. quod implicat contradictionem. **C** Im-
probatur si sortes cum pondere potest
portare quod cum pondere potest portare. quod possibile
est quod sors cum pondere potest et cum po-
ndere potest portare: sed hoc est falsum. Imo
impossible ex eo quod non tam maximus q
sors potest portare. sed quocumque potere
dato quod sors potest. maior pondere potest
portare. Et si sic non est possibile quod
sors cum pondere potest quod cum pondere potest
portare. **C** Rendit quod sophisma est verum.
C Ad probationem dico negando
palam. quod ibi arguit a sensu diuisiove
ro ad sensum copositum falsum. Lestis in
probaret et solueret hoc
sophisma. Ita velociter licet per de-
cedere a mobile ita velociter per de-
cedere et plura cognoscilia.

C Nunc restat videre sophismata i
quibus iste modus necessario ponitur
ad copulum quorum primum sit.

Sophisma. xii. De necessi-
tate etiam. **C** Probat ois hoc est
etiam est necesse: quod oem hoc est ne-
cessum est etiam. et per ipsum ois hoc de ne-
cessitate est etiam. ans probat. Nam hec
est necessaria ois hoc est etiam.

C Improbatur. ois homo de necessi-
tate est etiam. sors est homo: et sortes
de necessitate est etiam. perclusio est fal-
sa: et aliqua promissio non minora: ergo
mator que fuit sophisma. **C** Rendit quod sophis-
ma est falsum. Ad probationem con-
cedo ans. sed nego priam. quod arguit
a sensu copposito vero ad sensum di-
uisum falsum. Sed diceres si hec est
vera oem hoc est etiam est necesse
tunc argueret sic. oem hoc est etiam est
necesse: sors est hoc: et sorte est etiam est
necesse: perclusio est falsa: et aliqua pro-

Sophisma.xviii.

missariū nō minoꝝ: ḡ maior. C Respondeſ q̄ talis diſcurſiō vꝫ q̄ ar-
guſ iñ prima figura ex maio: e ide
finita. I3 tal filogism⁹ nō vꝫ. hec et
est indefinita oēm hoīem et alal ē
nēm. ex eo q̄ ſubiectd est hoc dicta
oēm hoīem eē alal. qd ſupponit p
plurib⁹ putat. p ſe et aliis filib⁹ diſ-
iuctue ſicut p ex dictis.

Sophisma.xix. Et hoc
ans de neceſſitate eſt deꝝ. poſito q̄
deꝝ non creat. q̄ nihil aliud poſſit
creare q̄ deꝝ. C Probab. ſophiſma
omne qd eſt vel p t̄ eē creās de neceſſe
ē deꝝ: ḡ oē creās de neceſſe eſt deꝝ. p:
tenet ex eo q̄ aſtor pñs equivalent
p tāto q̄ m. ppone diuīſa de neceſſio
ſubiectū ſaplak ad ſupponendu. p
illo qd eſt vel p t̄ eē ſicut in ppōe di-
uīſa de poſſibili. C Improbab. Qē
creāo de neceſſe eſt deꝝ: ḡ oē creās ē
deꝝ. pñs eſt falſa. ex eo q̄ eſt ppōe af-
firmatiua cum ſubiectu. pñ nullo
ſupponit ex eo q̄ de facto nullus eſt
creāo. ſicut p3 ex caſu. mō affirma-
tiua cur ſubiectū. pñ nullo ſuppoit
eſt falſa. C 2°. Nā ſeqꝫ p conuerſio
nē. omne creāo de neceſſe eſt deꝝ: ḡ de
us de ne. eē eſt creās. pñs eſt falſa
ex eo q̄ deꝝ nō de neceſſe ē creāo. ſi
cotingeter. C Rides q̄ ſophiſma
eſt verdiſt. pbaū t̄ pma rō. Pro
quo ē notidu. q̄ i. ppōe diſa de neceſſe
ſubiectu ſaplak ad ſupponendu. p eo
qd ē vlt̄ p t̄ eē ſicut ſubiectd in ppōe d
poſſibili diſa qd. pbaū. illā om-
ne creāo de neceſſe eſt deꝝ. equalet
hinc nullū creāo p t̄ nō eē deꝝ. h̄ il
la que ē diuīſa de poſſibili ampliak
ad ſupponendu. p eo qd eſt vlt̄ p t̄ eē. ſi
cut pñ dicebat. qd cōter oēs qd eſt
dicit: ḡ in prima ſic ſubiectd amplia-
tur. pñ ſa tenet ex eo q̄ in ppōnibus
equaleſtib⁹ ſubiectu. dñ ſupponere
eque ample I3 q̄ p dīcte. ppōe eq-
pōleſt. p3 p regulam edpōlentiaꝝ
C Ad improbationes. Ad primas

quando ſic arguitur. omne creāo
z. negatur cōſequentia ex eo q̄ ar-
guſur. affirmatiua cum diſcurſione
a terminoſtante magis amplia.
ad terminum ſtantem (panus am-
ple ſtne conſtantia ſubiecti conſe-
quentis. z talis cōſequentia nō va-
let ſicut neq̄ valet cōſequentia a ma-
periori diſtributo ad interi⁹ diſtri-
buta nō retenta conſtantia lſerio-
ris: ideſt nō retento q̄ lſerius. p alii
quo ſupponat. Unde ſi null⁹ homo
eēt hec cōſequentia nō valet. om-
ne animal currit: ḡ omnis homo cur-
rit. ſic etiam nō valet pñ. omne cre-
ans de neceſſitate eſt deus: ḡ omne
creās eſt deus. C Ad ſecundā nego
q̄ illa omne creāo de neceſſe eſt de-
us conuerſat in illam de neceſſe ē cre-
ans. Sed vico q̄ conuerſetur in illa
quod de neceſſitate eſt deus eſt vel
poſt eē creāo. Unde incōſequ-
te predicatorū ſtat ita ſaplak ſicut ſta-
bat in conuerſenda cum erat ſub-
iectum.

Sophisma.xx. ē isto.
Omne
quod eſt q̄ eſt neceſſe eē.

C Probab. ſophiſma. per aristote-
lem pñmo perihermenias.

C Improbatur ſophiſma. Omne
quon eſt quando eſt neceſſe eſt eſſe.
ſed ſortes eſt quando eſt: ergo ſortē
neceſſe eſt eē. conclusio eſt falſa. ſi
cuit notum eſt de ſe. quia ſortes po-
tent non eē. z diſcurſus eſt bonus. ḡ
aliqua premissarum. nō i. minoꝝ: er
go maior: que eſat ſophiſma.

C Ad ſophiſma reſpoſetur q̄ ip-
ſum eſt falſum.

C Ad probationem vico q̄ aristo-
teles in pñmo perihermenias no-
ponit in aliquo loco illaz. omne qd
eſt quando eſt neceſſe eſt eē. ſed be-
ne illam omne quod eſt quando eſt
eſſe ē neceſſe. S3 ille propositioſe
multuſ differunt. et male allegant. et
min⁹ bñ ſtelligentes iſi reputant
vnam p alia poſiſſe z male. ex eo

Sophisma. xvii.

¶ vna est dimissa et falsa. et alia composta vera. Unde licet ista sit falsa sicut probatum est. orane quos est quando est necesse est et. tamen hec est composita et vera. ut quod est quando est et necesse. ex eo quod hec est necessaria vel nisi similius. omne quod est et necesse est necesse.

Sophisma. xviii. Et isto. si sortes currit necessario mouet.

C Probatur sophisma. Sortes non dicurrete quin moueat: ergo si sortes currit necessario mouet.

C Improbatur sophisma. Si sortes currit ut non currit: si sortes currit potest non moueri. et ultra non si sortes currit necessario mouetur.

C Respondet ad sophisma distinguedo. quia si necessario potest esse determinatio consequentie. ita quod sit sensus. Si sortes currit necessario mouet. i.e. hec consequentia est necessaria. put necessitas attribuit prolationibus. si sortes currit sortes mouetur. ut potest esse determinatio huius verbi currit. et sic significat tantum quodnam hec si sortes necessario currit mouet. Et in istis ambobus sensibus sophisma est cōcedendum. vel si necessario est determinatio huius quod est mouet: et tunc est falsum. Nam tunc est sensus. si sortes currit sortes mouetur necessario. modo hoc est falsum quodcumque sortes faciat non mouet nec necessario. sed contingenter ex eo quod potest moueri. aliter enim non mouetur necessario.

Sophisma. xix. est isto. si sortes necessario est mortuus sortes est virtus.

C Probat sophisma: Si sortes necessario est mortuus sortes necessario est aliqualis: si sortes necessario est aliqualis. tunc sortes est. et si sortes est virtus et sortes est: est homo. omnis autem homo est virtus.

C Improbatur sophisma. Si sortes

necessario est mortuus. tunc sortes est mortuus non cessat esse mortuus. qui hoc sonat nobis si necessario: sed si est mortuus et non cessat esse mortuus semper erit mortuus. sed si semper erit mortuus non est vivus.

C Ad sophisma respondet quod ibidem est falsum. **C** Ad probationem si sortes necessario est mortuus sortes necessario est aliqualis. nego quod mortuus non est sed fuit. sic etiam mortuum non est aliquale sed fuit.

Sophisma. xxvii. Et isto. chymeram necesse est esse chymeram.

C Probat. chymeram non possibile est non esse chymeram. quod chymeram necesse est esse chymeram. illa tenet ex eo quod non possibile non est necesse equivalent. alias probat quod vel chymeram non possibile est non esse chymeram. vel chymeram possibile est non esse chymeram. illa dicit permodum habet propositum. Si dicat secundum hoc est falsum. ex eo quod oī affirmativa cuius subjectus pro nullo supponit est falsa qualiter est hec. chymera possibile est non esse chymeram. illa enim videtur esse affirmativa. ex eo quod in illa manet modus affirmativus qui est formale in propositione modalis.

C Improbatur sophisma. sophisma est una affirmativa cuius subjectus pro nullo supponit. quod est falsum.

C Ad sophisma respondet quod est falsum. Pro solutione est sciendum quod propositiones morales dicuntur diversae. quodquid sit negatione de modo solidi sicut ista chymera non possibile est esse chymeram. quodquid dicitur negatione de dicto solum sicut ista chymera possibile est non esse chymeram. quodquid negatione ne utroque sicut est ista chymera non possibile est non esse chymeram. **C** Tunc ad rationes quod dicuntur chymera non possibile est non esse chymera: quod cōcedo primam. et nego alias. Et ultra quod dicitur chymera non esse chymera

Sophisma.xxix.

ra. Et quando dicitur hec est falsa: quia est affirmativa cuius subjectum pro nullo supponit. dico quod licet sit affirmativa de modo triplex est negativa de dicto. et idem quod subjectum est pro nullo supponit ipsa est vera. vero tunc si est simpliciter affirmativa talis de dicto quod de modo preterquam de illo impossibile cuiusque potest non possibile esse est si subjectum pro nullo supponeret.

Sophisma.xviii. Est contingenti addito copule, et intelligo de contingenti ad utrilibus et non de contingenti quod idem cum possibili convertibiliter. Iuxta quod sic hoc sophisma. Equum contigit non esse hoitem. **C** Probat. equus non est homo: et equus contigit non esse hoitem. **C** Secundo. vel equus contigit non esse hominem vel equus non contigit non esse hoitem. et sic illi equus de quo loquimur brunnellus. Si dicatur primum hunc propositum. si secundum: hoc est falsum. Nam sequitur. equus non contigit non esse hoitem: et equus non potest non esse homo: et quoniam necesse est esse hoitem. sed propter est falsum. pravitas tamen ex eo quod non possibile non est necesse est potest. **C** Improbatur. nam secundum equus contigit non esse hominem. et equus non necesse est non esse hoitem. et sic tunc possibile est hominem esse equus quod est falsum. pravitas tamen est de se nota. si prima syllogismus probatur ex eo quod contingens de quod necesse est necessarium ne quod impossibile potest primum.

C Ad sophisma respondet quod ipsum est falsum. Probatur nam sequitur equus contigit non esse hoitem: et equum contigit esse hominem. pravitas est falsum. pravitas tamen ex eo quod proprie de contingenti ad utrilibet convertibilis est in oppositam qualitatem sicut dicit ars. primo prius. **C** Ex hac ratione infero quod proprieatis negatio de contingenti ad utrilibus non potest converti amplius in terminis. ut non sed quod

oem hunc contigit non esse albus: et albus contingit non esse hoitem. pravitas est verius per se et propter falsum et quod cignus est albus. et est falsum et cignus contigit non esse hoitem: quia sequitur virtute conuersio in oppositam qualitatem. cignum contigit non esse hoitem: et cignus potest non esse hoitem. **C** Ad probationes. **C** Ad primas contigit non esse hoitem. sed ad hoc quod valet oportet addere equus non est homo: et equus non necesse est non esse hominem. et equum non impossibile est non esse hoitem. modo hoc est falsum: quia utrumque necesse est non esse hominem. **C** Ad secundam dicitur propter eum quod est impossibile non contigit non esse hoitem. Et quando dicitur et equum non possibile est non esse hominem recte. illam pravitatem nego eo quod arguit ab inferiori ad superiori addita negatione utriusque argumententia contingenti ad possibile cum negatione. si contingens ad utrilibus de quod est praeferendum est inferioris ad possibile ex quo possibile est superius ad necessarium et ad contingens.

Sophisma.xxi. est. Omne contingit esse est ens. **C** Probatur sophisma. Tantum ens contigit esse ens: domine enim quod contigit esse est ens: et per pravitas quod contigit esse est ens. pravitas est ex eo quod hoc scilicet hoc est ens. pravitas tamen per illam regulam ab exclusione ab utribus de terminis dispositis est bona pravitas. sed non probatur. nam ens contigit esse ens. et nihil aliud ab ente contigit esse ens: et tamen ens contigit esse ens. pravitas tamen ab explicationibus ad expostam. pravitas per se secunda pravitas per hoc quod nihil est aliud ab ente. nam omnis inesse est enti. **C** Improbatur sophisma. Omne quod contingit esse est ens. antichristus contigit et: est ens. pravitas est falsa: et aliquid praemissaribus non minor est maior que erat sophisma. **C** Alter potest solvi casum sophisma: scilicet omne quod fuit est.

Sophisma.xxi.

concedendo ipsum sibi illam respōdem. et potest cōcedi illud sophis-
ma. et potest respondere ad improba-
tionem eius negando discursū: vi-
dejs. omne quod contingit ē est ēs
antichristum cōtingit ē: g antichri-
stus est ens. ppter hoc q̄ apparen-
ter arguitur in prima figura. si qua
subiectum in maiori: scilicet h̄i ens in
tellectum in h̄i omni deberet predi-
cari in mino: i qualiter non est in p-
posito. et ideo dictum discursus ne-
garem. vnde tamē bene concederē
omne ens quod contingit ē est ens
antichristus est ens quod contingit
ē: g antichristus est ens. sed tunc ne-
gatur minor. p nunc tamē apparet
m̄hi p̄babilius respondēdo ad so-
phisma ipsum negādo. Et ad p̄bat-
ionem quādō dicil. tñ ens contigit
ē ens: g omne ens quod contigit ē
ē est ens. nego p̄tiam: licet bene se-
quatur. tñ ens cōtingit ē ens. gōē
quod cōtingit ē est vel. cōtingit ē
ens. Et ratio huius est: quia in ista
tñ ens cōtingit ē ens. subiectum
ratōne huius verbi cōtingit suppo-
nit pro illo quod est vel contigit ē
ens. et ideo debet ita amplectare i-
p̄te sicut in ante. sed hoc non esset
m̄si dicta dictio poneretur in subie-
cto p̄tia. et ideo bene concedo illa
omne quod contingit ē est vel cō-
tingit ē ens in quā connectitur il-
la. tñ ens cōtingit ē ens tanq̄ ex
clūsua iuvnūsalem. sed nego il-
lam. omne quod contingit ē est ens.
Et vltērū dico illam nō esse cōne-
tentem dictie exclusine. Ita respon-
sio est melior p̄missa et verioz.

Sophisma.xx. *Q*uānem
cōtingit currere. **T** Probat sophis-
ma. Sistim cōtingit currere: plato
cōtingit currere et sic de aliis: ergo
omnem hominem contingit currere.
P̄tia est nota de se et antecedēs
similit. **T** Improbatur sophisma.
omnem hominem contingit currere:

g nullum hominem cōtingit currere
P̄tia tenet de se ex eo q̄ propositio
de cōtingēti ad vtrumlibz potest cō-
uerti in oppositam qualitatē. s̄ cō-
sequēs est falsum sicut p̄tia de se.
T Ad sophisma respōdet nr q̄ ip̄z
est verum. **T** Ad improbationē di-
coty p̄positio de contingentibz cō-
uertitur in oppositam qualitatē
attendēdo qualitatē ex parte di-
cti et nō ex parte modi. et ideo be-
ne cōcederem illam cōsequentiam.
omne hominem contingit currere: er-
go omnem hominem contingit nō cur-
rere. sed negatur illa. omnem homi-
nem contingit currere: g nullum ho-
minem contingit currere.

Sophisma.xxi. *E*x ver-
ibile est sequi falsum. **T** Probatur
sophisma per aristotelem in secun-
do p̄s: ponēt illas duas cōclu-
tiones. q̄ ex falso bene sequitur versus:
sed ex veris nō potest sequi falsum.
T Improbatur sophisma. ex possi-
bilibus potest sequi i possibile: g ex
veris potest sequi falsum. p̄sequētia
tenet a simili. ans probat sic argu-
ndo. omne currens est alius. oīs ho-
mo est currens g oīs homo est alius
constat q̄ discursus est bonus. quia
in barbara. et cōclu i possibile. et p-
missa possibiles. **T** Secundo tlc. ex
veris aliquando sequit falsum: g ex
veris potest sequi falsum. cōsequē-
tia nota est de se. ans probat nr. po-
bito q̄ iam omne alia currat: et q̄ nā
brunellus sit alia: t̄cā tamen non
sit animal tlc ex istis que nō s̄nt
vera. oē alia currat: brunellus est ani-
mal. cra sequeretur sicut iam seq̄
brunellus currat: que tunc estet fal-
sa: ergo ex illis que sunt vera sequit
falsum. et sic ex vero sequitur fal-
sum. **T** Pro sophismate possunt po-
ni quedam cōclusions. Quād p̄tia
est ista. q̄ ex possibilibus potest
sequi impossibile. et hoc probat secu-
da ratio. **T** Secunda cōclu. ex possi-

Sophisma. xxxii.

bilibus ad finitem composibilib⁹ si sequit⁹ impossibile. Probatur: quia ille constituent antecedens possibile sed ex possibili nō sequitur impossi bile: sicut patet per diffinitiones bo ne cōsequētie: quia dicitur q̄ conse quētia est bona que siese habet q̄ n̄ potest sic esse sicut significat antece dēs quin ita sit sicut significat cōse quēs. **C** Tertia conclusio. ex possibi libus ad iūicem incompossibilibus bene sequitur impossibile: quia ille cōstituit antecedens impossibile. modo non est mirum si ex impossibili se quatur impossibile. et ita est in isto discursu. omne currens est asinus: oīs homo est currēs zc. quia p̄misce licet sint possibles tñ sunt incōpos sibiles. De hoc dicebat p̄p̄i illo sophismate. oīs homo potest ē asin⁹. **C** Quarta cōclio. ex veris potest se qui falso et hoc p̄bat secunda ratio post oppositum. **C** Quinta conclu sio. Impossibile est q̄ ex verio possit se qui falso. Probabat supponendo duo. Primo q̄ in bona cōsequētia oppositū p̄tis repugnat anti. patz per ar. circa finem libri priorum. **C** Secunda suppositio. q̄ nulluz ve rum vero repugnat. patz primo ele choz. **C** Ex dictio arguit. Si ex ve rior sequeret falso tñc oppositū ip his b̄ repugnaret a per prima sup positionem: sed q̄ oppositum b̄ ē ve rum postq̄ b̄ est falso. et similiter a ē verum. ex hypothesi verū vero re pugnaret quod est cōtra secundam suppositionem. Nec quarta cōclio et quinta repugnat: quia p̄p̄a est vera in sensu diuisio de possibili. Secun da est vera in sensu cōposito de im posibili. **C** Et ex his p̄missio ad so phismat q̄ ipm̄ est falso. Et qñ dñ aristoteles dicit secundo priorib⁹. dici tur q̄ itellent q̄ i possibile est ex ve ris sed falso. cu quo bñ stat q̄ ex vero bñ p̄t se qui falso.

C Vix visio ponēda sit sophisma

ta difficultate hñtia ex qte illorum verborum. scire/credere/apparere/ et similia q̄ etiā aliqui faciunt p̄posi tioēz diuersā. aliqui compositam. Et sit istud.

Sophisma. xxxii. A so phisma. scit ee verum. posito q̄ a sit illa propositio dñs est. et q̄ hoc lateat sorte et sciat q̄ hec sit vera. de⁹ est. et vñter⁹ sit ita q̄ nihil aliud ab illa. de⁹ est sit a.

C Probabat sophisma. **B** so phisma. scit ee verū. demonstrando p̄ li hoc: de⁹ est. et hoc ēa: g so phisma scit a ee verū. discus sus est bon⁹: q̄ exp̄positor⁹ et p̄missio patet ex casu. **C** Improbabat sophis ma. so phisma scit a ee verū: g aliquid verū scit sorte esse a. p̄tio est falso. ex eo q̄ per casū: nec illa. de⁹ est: scit ee a. nec aliqua alia scit ee a. p̄ntia p̄bat per conuersione. **C** Secundo. si a sortes scit ee verū tñc sortes scit a ee verū: sed hoc ē falso ex eo q̄ so phisma dubitat a ee verū: ex eo q̄ sortes dubitat an a sit illa. de⁹ us est: vel illa. null⁹ de⁹ est: vel aliquid alia. si tñc hoc cōsideret.

C Ad sophisma r̄tidebat q̄ ipm̄ ve rum. sicut dicit. p̄bat. **C** Ad pro bationē qñ dicit. a sortes scit ee ve rum: g aliquid verum so phisma scit esse a. negatur p̄na. vnde dicta p̄positio non debet sic cōverti. sed in illa. ali quod q̄ sortes scit ee verum est a.

C Ad secundā negat p̄na. a sortes scit ee verum: g sortes scit a ee verū ex eo q̄ arguitur a sc̄su diuisio ad se compositum. vnde cuz illa. a sortes scit ee verū bene stat illa. q̄ sortes dubitat an a sit verum. ex eo q̄ so phisma dubitat do sit a: vtrum sit illa. de⁹ est: vel aliqua alia.

Sophisma. xxxii. A sortes scit esse a. retento eodez casu priori sophismat. **C** Probatur sophisma. a sortes scit esse inem alicui et non alteri q̄ a: ergo a so phisma scit esse idem ipsa a. et per consequens a sortes scit esse a. **C** Secundo a sortes scit m. ii.

Sophisma. xxxii.

esse in fibi ipsi: & a sortes scit id est ipsi a. pna videt eē nota de se. antecedens p3: qz illam. deus est: sortes scit id est sibi p1 et ipa est a. & a sortes scit eē id est sibi ipsi. **C** Tercio. a sortes scit eē aliquod: & aliquid sortes scit esse a. sed nihil aliud ab a sortes scit eē a ex eo q nihil aliud ab a ē a. & si aliquid scit eē illud aliquid ē. et per pna si aliquid scit eē a. scit eē a. **C** Quarto. sortes scit q a est a: & a sortes scit eē a. **C** Improbab sophis ma. a sortes scit eē a: sed a ē illa de⁹ est et nihil aliud. & sortes scit hanc es se a. sed hoc ē contra casu⁹ idm positi⁹. Illa⁹ est in casu⁹ illa. deus est sit a. hoc tñ lateat sortem.

C Ad sophisma rñdetur q ipsu⁹ ē falsum: sicut dicit improbat⁹.

C Ad probatoe ad opposit⁹ factas.

C Ad primam. a sortes scit esse id e alicui: cōcedo. sed nō alteri ab a. & a sortes scit esse id e ipi a. illam pna⁹ ne zo. sed p̄ bene cōcedo illam. & a ipi a sortes scit eē id e. qn̄ enī li a sequit hoc verbū scit/appellat suaz formaz. et id eo hec est falsa. a sortes scit esse idem ipsi a. qn̄ aut pcedit hoc verbi scit: tunc nō appellat suam formaz. Et ido hec bñ cōcedit. lo:tes a ipi a scit esse idem. **C** Ad secundaz. a sortes scit eē id est sibi ipsi: concedo: sed nego pna. & ergo a sciat sortes eē id ipi a: sed bene cōcedo illaz q a ipi a sortes scit esse idem. **C** Ad tertia dico q illa. a sortes scit eē aliquid. nō debet sic cōverti sicut dicebat: sed sic q sortes scit eē aliquid a. **C** Ad quartaz nego cōsequētia. ex eo q arguit a sensu composit⁹ vero ad sensum divisum falsu⁹. Vide hec ē vera. lo:tes scit q a est a. supposito q a pro aliquo supponit et q sortes sciat: licet lateat eum.

Sophisma. xxxiii.

R Sortes patrem suum credit eē asinum. posito q pater sortis ibuat se pelle asinina et vadat supra pedes

et manus et lateat sortem. **C** Probab sophisma. hoc sortes credit eē asinum. demonstrando illis quod sic vadiit et dclq̄ quereret a sorte: quod est hoc: diceret q est asinus. Tunc probatur similit. hoc sortes credit eē asinu⁹. hoc est pater suus. & patrē suū credit eē asinum.

C In opposit⁹ arguitur. sortes patrem suum credit eē asinum: & soles credit q pater suus est asinus. hoc ē falluum. **C** Secundo arguitur so:tes scit patrem suum esse boiem & sortes patrem suum nō credit eē asinum: aliter crederet de eodem q estet homo et asinus. sed hoc est ralsum ut videtur. an⁹ probatur. Nam sortes scit q omne animal ratiōle ē homo: sed sciendo illam. omne animal ratiōle ē homo. ipse de quolibet animali rationali habet scientiam q est hō ex eo q sciens aliquam. ppoemvni uersale habet scientiā de quoliz pro q subiectū eius supponit. Tunc hec oē animali mortale sortes scit esse hominem. pater suus est animal rationale. & patrem so:tes scit esse hominem.

C Ad sophisma rñdet q est verum. **C** Ad i probatioe. **C** Ad primaz patrem sui sortes credit eē aliquid & sortes credit prem suum ee aliquid negat pna. ex eo q arguit a scitu diuiso vero ad sensu compotitur aliquid. **C** Ad alia dico q haec ar. in se illo prior capitulo secundo d fallacia contrarie opiniois: vbi d. cit. non es se inconveniens idem opiniari de eo de opoporta qn̄ venire sit in vli et aliud in propria forma sicut dicit i p̄posito q sortes i dicto casu i vli patre suis sit esse hojsem sed ignorat hoc i p̄pa forma i m̄ geticari: sed sic p̄p̄ez suu credit eē asinu. p̄ cuius amplior declaratioē quod qd possit opinari opposita pono aliq̄s. ppositioes. **C** Quartu⁹ pna ē ista. possibile ē iudicare abo:prior fili i suis principiis id ē possibile ē aliquē fili opinari p̄

Sophisma.i.

missas ex quibz sequuntur cōctones contrarie. **C** Secunda, ppō. possibile ē aliquod oppositorū iudicare in propria forma et aliud in suis principiis etiā actuali iudicio. **C** Tertia, pōsitio ē. possibile ē aliquē sit iudicare cōtraria in propria forma vñz actu et reliqui in habitu. **C** Quarta, ppō. nō est possibile aliquē iudicare in propria forma et i actu ambo cōtrarioz. istas cōctones dico de intentio philologi p̄tio p̄tio. Et p̄ma, ppō. p̄bat per illos qui i disputationibz redarguunt ex eo q̄ concesserūt, ppōdes ex quibz inferūt oī a opposita: i q̄n tales, ppōdes cōcesserūt nō p̄ceperūt ex eisdē q̄ opposita. Ex eadē radice p̄ secunda, pōpositio. Tercia, p̄bat p̄ art. Septio ethicorū p̄ incontinēte q̄ bñ sc̄lūt tale op̄ ē p̄ auti z nō faciendū; sed paſtio su p̄ueniēte ip̄edit itellectū ab actu aliū iudicio z iudicat actualiter hoc esse bonū z faciendū de quo tū itellectus h̄z habituale iudiciū qd̄ non ē faciendū quod p̄t: q̄ cessante paſtione z intellectu reverente ad illū iudicidū penitet de facto iniquo.

Quarta, ppō. p̄bat: cū actualia iudicia ppōnd̄ briārd z etiā b̄dictori arū sūt vera briālicut dī. Arto methaphilice: sed briā nō p̄lit sūt stare in eodē. p̄bat etiā ex alio. Nā aliter cōtigit negare p̄mū p̄ncipiūtē.

Sophisma.IV. **S**orā, appaz ē aliud ab illo qd̄ ē roētō casu eōde prioria sophismat. **C** Probatur sortes appet ē asinus: ḡ sorā appet ē aliud q̄ est. anō p̄ter casu. p̄ntia t̄. anō p̄ter ex eo q̄ asinū ē aliud a sorte q̄ appet ē asinū. **C** Secundo sic sorā appet ē aliud ab hole q̄ ē sorā ḡ sorā appet ē aliud ab eo quod ē. anō p̄t ex casu. p̄na videt tenere p̄ hoc q̄ arguit a supiorū ad inferiorū af firmatū. **C** Improbabili sophisma In dicto casu sortes appet ē idem enti: q̄ in dicto casu sortes appet ē

idē asino qui ē ens: ḡ sorā nō appet aliud ab ente z p̄ p̄s nō appet aliud ē ē ab eo qd̄ est ex eo q̄ liest z eno conviuntur

C Ad sophisma r̄idek q̄ ip̄me flū **C** Ad p̄bationē. q̄l dicit sortes appet ē ē asinū: ḡ appet ē ē aliud q̄ ē negat p̄na ex eo q̄ asinū ē. ḡ si appet ē ē asinū nō appet ē ē aliud ab eo qd̄ est. Et licet appareat ē ē aliud ab eo quod est demolitado bolez p̄ata soe ter: nō tñ. ppter & appareat ē ē aliud ab eo qd̄ ē. ex eo q̄ arguit ab inferiori ad superiū cū dictio incluēte negationē: sicut ē illa dictio aliud/ in p̄posito non valet p̄ntia. Et per hoc solvuntur secunda ratio. **C** Et sic est finis tertie partis huius tractatus in q̄ posita sunt sophismata difficultate habentia ratione illorum modorum p̄ssibile/necessere/cōtingit inquātū huiusmodi reddunt, ppōeo diuisas seu inquātū addūtūr copiale. **C** Secundo posita sunt sophismata difficultatez habentia ex pte illorum verborū incipere/crederg apparere. inquātū reddunt, ppōsitiones diuisas.

Ota est quarta pars huius tractatus in qua ponenda sunt sophismata difficultatem habentia ex hoc q̄ ali quia illorum modorum necessere/ipsibile/p̄ssibile. est determinatio etatis, ppōtio: q̄ p̄mū sophisma sit.

Sophisma.5. Est. Necesse ē risibilem: **C** Probat. dedi ē nō est hominē esse risibilem. dedi ē ē est necesse: ḡ neceste nō est hoilez ē ē risibilem. Et pōt sic arguit in ferio. Nullū dū deīcē est hoilem ē ē risibile. necesse est deīcē ē: ḡ necesse nō est hominē ē ē risibilem. **C** Secundo. eius p̄tra victorium est falsa ḡ sophi: verū. t̄. p̄na. anō. p̄bat: q̄ briātū eius est dē nō necesse est hoilem ē ē risibile. mō hoc ē flū vt notū ē de se. **C** Improb. m.iii.

Sophisma. iii.

batur. Nam sequitur necesse non est hominem esse visibile ergo impossibile est hominem esse visibilem. consequentia tamen ex eo quod necesse non est impossibile equaliter. **C**redo quod sophisma est errorum. **A**d probationem quod dicitur necesse non est impossibile est posse. dico quod illa regula debet intelligi de propriae necessariis de sensu diviso. et cuius hoc quoniam negotio sequitur hoc verbum est mediate et immediate procedit infinitud sicut hic. necesse est hominem non esse visibilem. unde bene coedetur hoc et qualiter huic hominem impossibile est non esse visibilem: quoniam tamen non necesse est illa negotio aliter se habent tamen non est qualiter et quod est necesse non ad impossibile quemadmodum in sophismate probatur quod dicitur. necesse non est hominem esse visibilem.

Sophisma. ii. est istud. Nullum necessarium est hominem currere. **P**robatur sophisma. Eius contradictiones est falsi: quoniam est verum. quia tamen tecum probat. Nam contradictionium est aliud necessarium est hominem currere. modo hoc est falsum. ex eo quod ad hoc sequitur quod aliud necessarium est contingens ad utrumque: quod est falsum. **A**ntea tamen ex eo quod hominem currere est contingens ad utrumque.

Contrapositi arguit. Natura sequitur nullum necessarium est hominem currere quod nullum hominem currere est necesse. quia est falsum et absurdum. quia tamen per questionem vel negationem. flitas distinguitur. Nam si nullum hominem currere est necessarium hec est necessaria. nullum homo currere. modo hoc est falsum. Nam ei contradictionem non est impossibile: scilicet aliquis homo currere et et alioquin hec nullum homo currere est de contingentia utrumlibet. **A**d sophisma rhodeo quod ipsum est verum. **A**d improbationem dico quod non est couerti in illaz nullum hominem currere est necessarium quoniam nullum sumus materialiter et pars dicti. sed tamen couerti in ea, quoniam nullum tenetur significative et non

est pars dicti. et tunc negatur olla nullum hominem currere est necessarium: quod hec est necesse. nullus homo currerit ex eo quod nullus non erat pars dicti. Sed auctor tollendum olla dicatur quod hec nullum necessarium est hominem currere: couerte in illa. non quod est hominem currere est necesse. et tamen est pars dicti et pars est omnis sic animus.

Sophisma. iii. Est istud. Omne corpus non esse hic est possibile. **P**robatur sophisma hoc corpus non esse hic est possibile: et illud corpus non est hic est possibile et sic de aliis: quod est corpus non est hic est possibile. quia tamen per inductionem anno per tria ex eo quod non est aliquid corporis quin de eo possibile sit quod non sit hic. **I**mprobatur sophisma. Omne corpus non est hic est possibile: quod nullum corpus est hic est possibile. quia est falsum quoniam tamen ex eo quod non est nullum corporis est possibiliter. flitas distinguitur. Nam sequitur nullum corpus est hic est possibile: quod vacuum est hic est possibile. quod est contra artem. quarto phisico: quoniam probatur quod impossibile est et vacuum. **E**t confirmatur nam non est corpus non est hic est possibile. quod est corpus non est hic est possibile. et tunc est hic est possibile. vacuum est hic. quoniam nullum corpus est hic est vel omnino corpus non est hic est tunc vacuum est hic.

Contra sophisma rhodeo quod est falsum. et ad probationem negatur quia. et quia probatur per inductionem: hoc nego. hec est modo est inductionis. hoc corpus non est hic est possibile: et illud corpus non est hic est possibile: quod est corpus non est hic est possibile: propter haec quoniam non est per definitionem velis. Nam propositus posite in arte non sunt vere singulares et quod tamen requirit ad inductionem: sicut per argumentum secundo per capitulo penultimo. **T**inde hec non est velis. quod est corpus non est hic est possibile: sed in definita ex eo quod ei subiectum non est solidum corpus sed totum est corpus non est hic. modo clarum est quod hunc subiectum non comprehendit aliquid significabile quod tamen oportaret si esset propositus velis. Sed diceres: quidam ergo est. dicit

Sophisma.v.

tur q̄ est indefinita et pōt sic fieri vñs. oē corp⁹ non eē hic est possibile ita q̄ hoc subiectū oē corpus: sic dis tribuit per h̄oē supadditū oib⁹ talibus dictis oē corpus nō eē hic. Et h̄m hoc ei⁹ singulare sūt iste. hoc oē corp⁹ nō eē hic ē possibile: et illud oē corp⁹ nō eē hic ē possibile et illud oē corp⁹ r̄c. demōstrādo per h̄illib⁹nū tale singulare dicti oē corp⁹ non eē hic vocale: vel scriptū: vel metale.

Sophisma.iii. Est stud. Longes est ad vtrūlib⁹ nullū hoīem eē sorte. C Probat. ex eo q̄ hec contin geno est vera. null⁹ h̄o est sorte. ē ei vera sorte non erit: et falsa sorte erit. C Improbat sophisma. cōti geno est ad vtrūlib⁹ nullū hoīem esse sorte: ḡ cōtingēs est ad vtrūlib⁹ oēz hoīem eē sorte. p̄s est falsū. p̄na t̄z ex eo q̄ ppōes de cōtingēti ad vtrū libet sunt cōvertibiles in oppositā qualitatē. flietas p̄ntis. p̄bat: q̄ na turaliter i possibile est istam eē veram. oīo hoīem sorte. nā naturaliter i possibile est q̄ oē hoīes corrūpan tur preter vnum: sc̄ sorte.

C Ad sophisma r̄ video q̄ est verū pro i probatiōne pono aliq̄s propō neos. C Quarti prima est. q̄ p̄positio de contingēti ad vtrūlibet cō polita non bene cōvertitur i oppositā qualitatē. vñ q̄uis hec sit cō tingēo. null⁹ h̄o est sorte: tñ hec n̄ est contingēo. oīo hoīem sorte: q̄ par ma pōt eē vera naturaliter loquen do. fclida aut i possibilia ē natura liter loquendo. Similiter q̄uis hec sit contingēo. quidā h̄o nō est plato. simo loquendo naturaliter ip̄a ē ne cessaria. Et ex hoc soluta est probatiō. r̄ q̄i ar̄. dicit p̄io p̄io. ppōes de cōtingēti ad vtrūlibet cōverti in oppositā qualitatē ip̄e stellexit de p̄ p̄mib⁹ de cōtingēti ad vtrūlib⁹ disiū et ad h̄m negatiōe nō cādēte sup modū: sed sup dictū. vñ sit illa. ppō. p̄o:

pōnes de cōtingēti ad vtrūlibet disiū sunt cōvertibiles i oppositā q̄lita tē. sic sc̄ q̄ mutet dictū affirmatiūm in dictū negatiū vel econtra so manēt mōseq̄ affirato: ita q̄ ne gatio nō p̄cedat modū. verbigrā se quis enī. oēm hoīem contigit currere: ḡ oēm hoīem cōtigit nō currere. Et rōhūp̄est: q̄i quod contigit nō ē necessariū nec impossibile per ar̄. p̄mo p̄io. et ideo quia nō est necim pōt nō eē. et ideo pōt negativa esse vera. et cum illa non est i possibilis ideo affirmativa pōt eē vera. per h̄ ergo est q̄ si aliq̄ talis sit vera oportet vñā tā affirmatiūd̄q̄ negatiāz eēverār ideo sequit ad alteram. C Tercia. ppō. ppō de cōtingēti vā dimisā nō cōvertit i oppositā q̄lita tē negatiōe cādēte supra modū p̄t q̄: n̄ seq̄t hoīem n̄ cōtigit eē eqnd. ḡ oēm hoīem cōtigit eē equid. aīs cl̄ ē verum et p̄s falsū.

Sophisma.V. Omne aīal eē hoīem est i possibile. C Probat sophi: ex eo q̄ hec ē i possibile oē aīal ē h̄o naturaliter loquendo. C Improbat sophisma. oē aīal eē hoīem est i possibile: ergo quendā hoīem eē aīal est impossibili. p̄na est falsū. p̄navidek tenere per cōuerionē. flietas p̄ntis nota ē de se ex eo q̄ hec. quidā h̄o ē aīal nō est i possibilis sed neccia.

C Ad sophisma respondet q̄ ipsū est verū. C Ad i probatiōne dico q̄ male cōvertit ex eo q̄. ppōes p̄po site de possibili et etiam de falsonō p̄uertit q̄litas ad eōdicta. Similiter de propositionibus de inesse dr. vñde non oportet q̄ si hec sit fal sa vel impossibilis. oē aīal est homo q̄ hec sit falsa vel impossibilis. qui dām homo est animal. p̄inter hoc q̄ ad impossibilitatem vel falsitatē antecedentis non sequitur impossibili tās vel falsitas consequentis. vñde ex falso vel impossibili bñ po test sequi verū vel necessarium. m. līt.

Sophisma.vii.

Sed dices quo conuertenda est hec omne aial eē hoiem est impossibile. **Dico** q̄ uelim eam conuerte hū se totam debem eam conuertere in istā: impossibile ē oē animale eē hoiem. **Si adt** uelim conuerte sc̄m partē. s. q̄ tū ad dictū solidū debem eā puertere in istā aliqd quod impossibile ē eē hoiem aial et hec est vera. q̄ leo quē impossible est eē hoiem est aial.

Sophisma.vi. Impossibile est alia q̄ aſinū te genuiſſe. **Probat.** lapide eē hoiem est aliud q̄ aſinū te genuiſſe hoc idē. s. lapides eē hoiem ē impossibile: ḡ impossibile est aliud q̄ aſinū te genuiſſe. **Praia** tenet. da eit filius exposito: p̄. premissa ſat note de ſe. **Improbat.** nā ſequit ipotibile est aliud q̄ aſinū te genuiſſe: ḡ hec eit ipotibilis aliud q̄ aſinus genuit te. mō hoc eit fallum. Soluitur q̄ li aliud p̄ coſtrui cū hoc verbo eit. et hec ē vera. z̄ ſenſu aliud eit ipotibile q̄ aſinū te genuiſſe. a° modo p̄ coſtrui li aliud cuz hoc qd eſtq;: z̄ tūc ē falla. nā tūc eit ſenſus hec eit ipotibilis vel ſibi ſit: aliud q̄ aſinus genuit te. modo h̄ ē falla.

Sophisma.vii. Imposſibile noē hoiem eē aſinū. **Probat.** hominem eē lapide noē eit hoie eē aſinū nā hec p̄poſitio homo eit lapis non eit hec hoē aſinus ſed hoiem eē lapidem ē impossibile: ḡ impossibile noē hoiem eē aſinū. **Secundo.** p̄dicto riſ sophismatis eit falla: ḡ ipm eit verū. **Praia** tenet. ait p̄bat. nā p̄dictoriſ sophismatis ē omne ipotibile eē hoiem eē aſinū. mō hoc eit fallum. **Improbat.** idē v̄z noē ipotibile n̄ eit ipotibile noē. mō illa eit falla noē ipotibile n̄ eē hoiem eē aſinū: ḡ ista ē falla ipotibile n̄ eē hoies eē aſinū q̄ ſibi equinalet. q̄ prima ſit flā. **Pbat:** q̄a ev̄ p̄dictio eit vera. quod p̄ auſterdo negatōem dicēdo pos-

ſibile noē hoiem n̄ eē aſinū. mō h̄ ē verū. nā ſortē currere ē possibile. et idem non ē hoiem eē aſinū. **Tertio.** q̄ si ne° i plicita in li ipotibile teneat tanq̄ ne° infinitans ſophiſma eit verū. nā tūc v̄z iſta. non poſſibile non ē hoiem eē aſinū. z̄ illa ē vera prout li non: nō eit ne° negatio ſed iſinitas. nec ei⁹ p̄dictio eit hec poſſibile n̄ eē hoiem eē aſinū. eo q̄ p̄ma eit de ſubiecto iſinito. ſecunda de iſinito. mō p̄dictio deberet eē eiusdē ſubiecti. Et per hoc ſolunt i probatioſ ſophismatis. **Si aut** ne° i cluſa in li ipotibile ſit ne° negatio tūc ſophiſma ē falla. nā tūc ſenſus eit ipotibile non ē hoiem eē aſinū. i. n̄ ē poſſibile hoiem non eē aſinū. cum oē neccū ſit poſſibile z̄ hoiem n̄ eē aſinū ſit neccū. nec oppoſitū illi⁹ p̄bat due p̄me rōes facte.

C Et ſic ē finia ſophiſmatū Magistrī Alberti de Saxonia tā rūdib⁹ q̄ etiā eruditioi materie z accōmodanda et utilia.

C Dequātūr iſolubilia eiusdem

I Isolubilita dicitur. nō q: nullo modo possint solvi. sed q: solvere est difficile. Et quod tu ad hoc volo ponere p:mo aliq: de scriptio. secundo aliquas suppositiones. tertio alias conclusioes quarto ex:emplarit aliqua isolubilita et illorum solutiones. Ex quorum solutionib: apparebit faciliter consideratio qualit: si aliq: alia forment possint solvi. ¶ Litteris igit: ad primis sit prima de scriptio. p:positio vera e. que qualitercumque significat ita est et cum hoc possibile est eam e. ¶ Secunda de scriptio. p:positio falsa. Est que si qualitercumque significat ita necesse est potest e. ¶ Tertia de scriptio. pp: posse est que qualitercumque significat ita potest e. ¶ Quarta de scriptio. pp: necesse est que qualitercumque pp: significat ita necesse est e. ¶ Quod tamen secundum sit p:rius suppositione. Omnis p:posse est affirmita vel negativa. ¶ Nam p:positio affirmativa est idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum. et econuerso. Et ipsam e falsam est e idem pro quo supponit subjectum et predicatum et econuerso. ¶ Quarta est ois. pp: affirmativa significat idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum. hoc manifeste ostendit nobis copula in ea affirmata. ¶ Quinta ois. pp: negativa significat non e idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum et hoc manifeste ostendit nobis copula in ea negata. ¶ Sexta suppositione impossibile est tandem. pp: ois est veram et falsam. ¶ Quintum ad tertium sit p:ma conclusio. Omnis pp: affirmativa significat se esse vera. probatur ois. pp: affirmativa significat idem e pro quo supponit eius

rectum et predictum per quartam suppositionem. Sed ois. pp: oem affirmativa est veram idem e pro quo supponit eius subjectum et predicatum et econuerso per secundam supponit eius ois. pp: affirmativa significat se esse e veram. ¶ Secunda conclusio. Ois p:positio negativa significat se esse veram probatur. Omnis p:positio negativa significat non e idem pro quo supponit eius subjectum et predictum per quintam supponit seu pp: oem negativam e veram est non e idem pro quo supponit eius subjectum et predictum et econuerso per tertiam suppositionem. ergo ois. pp: ois significat se e veram. ¶ Tertia conclusio. Omnis p:positio mundi significat se esse veram. probatur ois. pp: mundi significativa vel negativa per primam conclusionem. et ois p:positio negativa significat se e veram per secundam conclusionem; ergo ois pp: mundi significat se e veram quod erat probandum. ¶ Quarta conclusio. Ois pp: affirmativa significativa se e veram et se e falsa est falsa probatur. Nam sequitur p:positio affirmativa significat se e veram et significat se e falsa. igit: significat e idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum et significat non esse idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum. ista p:ma tenet per secundam supponit. Et ultra significate e idem pro quo supponit eius subjectum et predicatum et non qualitercumque ipsa significat ita est ista p:ma tenet quia non potest simul ita esse quod idem sit pro quo supponit eius subjectum et eius predicatum et non idem probatur post ei: subjectum et predictum. Et ultra non qualitercumque idem significat ita est. g: e falsa. ista p:ma tenet p:secundam descriptionem. Finaliter igit: si aliqua prop: affirmativa significat se e veram et se e falsam ipsa est fala.

C Quinta conclusio. Si proposito negativa significat se esse vera et se esse falsam est falsa patet. nam si proposito negativa significat se esse vera et se esse falsam: tunc ipa significat ne esse idem pro quo supponit ei subjectum et predicatum, et est idem pro quo supponit ei subjectum et predicatum et tertium supponit et non possit ita esse quod non sit pro quo supponit ei subjectum et predicatum. sequitur quod non est literatur ipa significat ita est et per consequens erit falsa per secundam descriptionem hoc erat intentus.

C Sexta conclusio. Omnis propositionis significans se esse veram et se esse falsam est falsa. probat quod omnis propositionis affirmativa vel negativa per primam suppositionem. Et si affirmativa significet se esse veram et se esse falsam est falsa per quartam conclusionem. Et si negativa significat se esse veram et se esse falsam: ipsa est falsa per quintam conclusionem: ergo omnis propositionis significans se esse veram et se esse falsam est falsa. quod erat probandum. Et confirmatur impossibile est tandem propositionem esse veram et falsam per sextam suppositionem. Nam si aliqua propositionis significet se esse veram et se esse falsam: ergo non qualiteratur ipa significat ita est et per consequens per secundam descriptionem ipa est falsa.

C Septima conclusio. Omni propositioni copulativa contradicit una distinctione composita ex partibus tradicentibus partibus copulativa. verbigrata. sors currit et sors non disputat eius contradictionem est solus sors non currit vel sors disputat.

C Probatur quia ista concuerit lex et regula propositionum contradictionis. nam vice si una est vera: reliqua est falsa et econuerso. Et non possit simil-

er vere nec false. et carum categoriae sunt de cōsimilibus subjectis et predicatis. Et causa falsitatis unius est sufficiens causa veritatis alterius et contra. Datus. nam causa veritatis predicate copulativa est ambas ei partes esse veras. sed ambas partes predicate copulativa esse veras est ambas partes predicate dilutio. et causa falsitas est sufficiens causa dilutio. Quinlibet causa falsitatis copulativa est sufficiens causa veritatis dilutio. Nam causa falsitatis copulativa est ambas ei partes esse falsas vel una eius parte esse falsam est ad falsitatem unius copulativa sufficiat una ei partes esse falsam. sed ad ambas partes copulativa esse falsas: vel ad unam partem copulativa esse falsas. sequitur ambas partes dilutio esse veras: vel unam partem dilutio esse veram cum partem copulativa contradicit partibus dilutio et cum ad veritatem dilutio sufficiat unam partem esse veram sufficiet ad falsitatem copulativa. sequitur veritas dilutio constituta ex partibus tradicentibus partibus copulativa. Non enim modo posset deduciri ut sit econuerso.

C Octauis ad quartus propono primo inolubile illud commune. Ego dico falsum. supposito quod nihil aliud dicatur nisi ista propositionem. ego dico falsum. Et queritur utrum propositionis a me prolatas sit vera vel falsa. Oporteat quod vera contra qualiteratur ipsa significat ita est. et cum ipa significet me dicere falsum. ergo taliter est quod ego dico falsum cui nihil aliud dicatur quam istam propositionem. ego dico falsum. sequitur istam propositionem esse falsam. ego dico falsum. et per consequens non vera cuiuslibet oppositum tu

dicis. iste si facte poterit ex suppositionib⁹. Si autem dicas q̄ sit falsa: tunc sic igit̄ est taliter q̄ aliter ip̄a significat quia significat se ēē falsa et si est taliter qualiter ipsa significat sequitur ipam ēē veram et per consequens nō falsam cum oppositum tu dicis. Si autem dicas q̄ sit simul vera et falsa hoc est cōtra sextam suppositionem. ¶ Respondeatur q̄ predicta suppositione est falsa. patet. Nam per tertiam conclusio nem de generali significatione propositionum significat se ēē veram sed ad ipsam ēē verā sequitur ipaz ēē falsam et per consequens per sextam conclusionem est falsa. Quid autem ad ipsam ēē verā sequat ipsam ēē falsam, probatur. Nam sequitur etdā et cū sit alius factus q̄ subiectū p̄dicatus supponit pro eodem ista p̄sa p̄z per secundam suppositionē et ultra subiectū p̄dicatus supponit pro eodem: s̄t ego et dicens falsum supponit p̄ eodem: ergo id est ego et dicens falsum et per consequens ego sum dicens falsum et cū nihil aliud dicam q̄ p̄dictam propositionem sequitur p̄dictam p̄positionem ēē falsam. Si ipa est vera ergo ad ipsam ēē veram sequit ipsa ēē falsam. qd̄ erat probandum et per consequens est falsa. Et cum dicebatur est falsa et cum ipsa significet se ēē falsam taliter est qualiter ipa significat. concedo. Et cum dicis vltimum: ergo est vera. negat consequentia. Unde q̄m si taliter qualiter ipa significat nō tamen q̄ literūq̄ significat ita est qd̄ tamē oportet ad hoc q̄ ipa ēēt vera si p̄z per descriptionem propositionis vere. ¶ Unde ad hoc q̄ propositione sit vera non sufficit q̄ taliter sit qualiter ipa significat. h̄ requiritur q̄ qualiterq̄ significat ita est. ¶ Unde ista p̄positio homo ē

afinus est falsa et tamen taliter est qualiter ipa significat: quia significat hominem esse et taliter est. sed quia cum hoc significat aliter q̄ est ipa est falsa. Sic recte in proposito ego dico falsum. licet taliter sit aliter ipa significat. quia significat se ēē falsam et taliter est tamen non q̄ literūq̄ significat ita est: significat enim se ēē veram. sed taliter non est legitur. ¶ Unde imaginando ē de veritate propositionis sicut de qualitate summa. Nam q̄cito remittitur tam cito desinit ēē summa. et incipit ēē remissa. Ita in proposito posito q̄ aliqua p̄positio sit vera q̄cito aliter significat aliqualiter q̄ est q̄uis adhuc cum hoc significat taliter qualiter est ipa desinit ēē vera et incipit ēē falsa non obstante adhuc q̄ multoplus haberet de veritate q̄ de falsitate. Similiter potest imaginari de veritate et falsitate sicut de purorū impuro. si el purum fit impurum per enucleationē contraria aduentum ita proposito fit falsa q̄cito significat aliqualiter aliter q̄ est. Diceret enim quis tu dicas q̄ hec sit falsa. ego dico falsum que est ergo eius contradictria. si dicas q̄ ista. ego non dico falsum sicut contra: vocetur ergo ista ego dico falsum a. et ista ego non dico falsum b. tunc sic. a significat a ēē falsum et b significat b nō ēē falsum: ergo a et b non contradicunt. consequentia tenet. quia quodammodo debet esse affirmatio et negatio eiusdem de eodem. sed sic nō est in proposito: ergo re. Si autem dicatur illi⁹ ego dico falsum esse contradictria ista ego non dixi falsum sicut aliqui dicunt hoc non valet. Nam prima erat falsa. et secunda significat eā non fuisse falsam. igit̄ secunda est falsa et p̄ consequē scda p̄ me non dicit. aliter ei dñe dicitur essent simul false.

Sed, iste, tradicat. ego dixi falsum.
ego non dixi falsum: sed ista. ego dixi
falsum. non equalet isti. ego dico falso
dixi non contradicit ista. ego non dixi
falsum. Deinde dimisisti alius mo
dis dicendi quibus alii et alii dicunt de
contradictoria predicta propositis
scilicet ego dico falso. dico quod ipsa signifi
cat se esse veram et se esse falsam. et ei
contradictoria potest esse ista. non ego
dico falsum. putum ista negatio non fer
tur super totam propositionem. ego dico
falsum. Et tunc ista non ego dico fal
sum significat quod non est ita sicut ista
significat. ego dico falsum. Et igit
cum ista. ego dico falsum. significat
me dicere verum et me dicere falsum
ista. non ego dico falso significat me
non dicere verum vel me non dicere
falsum. ex eo quod per ultimam coenitio
neum contradictoria copulativa est una
disiunctiva copposita ex partibus con
tradicentibus partibus talis copu
latine.

Contradicendum insolubile. Proposito quam
ego profero est simile. proponit quam
profert plato. profert plato et plato profe
rat unam proponem falsam et nul
lam altam: puta istam. hoc est alia.
et sit ista b. et proposito quod ego pro
fero sit ista et nulla alta. proposito quod ego pro
fero est simile proposito quod profert plato.
et sit ista a. Tunc queritur utrum a
sit verum vel falsum. si dicas quod a sit
verum: igit a est simile b: sed b est fal
sum: g. a est falsum. et si sic ipsum non
est verum cuius oppositus tu dicas.
Si dicas quod a sit falsum et cum b sit
falsum a est simile b: sed hoc a enun
ciat: g. taliter est qualiter a enunci
at: g. a est verum. et per consequens
non falsum cuius oppositus tu dicas.
Si autem dicas quod a significat verum
et falsum hoc est contra sextam sup
positionem. **R**espondetur quod a est
falsum: quia significat se esse verum
et ad ipsum esse verum sequitur ipsum
esse falsum: g. a significat se esse ve
rum. et ex parte se esse falsum sequitur

quod ipsum est falsum per sextam con
clusionem. Quia et a sit propositum af
firmativa significat idem esse, per quo
supponit eius subiectum et predicatum
per quartam suppositionem. sed ad es
serendum pro quo supponit ei subiec
tum et predicatum sequitur ipsum esse
falsum stante casu: igitur. Etcum
dicebatur. si a est falsum g. est simile
b: cecedo. et quando vltneris di
cebatur. g. taliter est qualiter enun
ciat: cecedo. g. est verum: negat pna.
quis bene sequatur qualitercum
a significat taliter est: igit a est ver
modo ait est falsum. propter hoc quod a
significat se esse verum et se esse fal
sum: sed non est taliter quod a sit ver
um. et ideo quia predicta propositio e
qui pollet vni copulatio per adictio
nem eius est una disiunctio proposita
ex partibus contradictoriis partibus
talis copulativa

CAliud insolubile. scilicet hec propositum est falsa
propositum quod in hec demonstratur ista met
propositio et vocet ista propositio d
queritur utrum dicitur propositio vera
vel falsa. si vera: igit qualitercum ipsa
significat ista est: sed ipsa significat
se esse falsam: ergo taliter est. et per
consequens est falsa et non vera cu
m non oppositum tu dicas. Si autem di
cas quod sit falsa et cum ipsa significat
se esse falsam taliter est qualiter ip
sa significat. et per consequens ipsa
est vera et non falsa: cum non oppo
situm tu dicas. **R**espodetur quod est
falsa: quia sicut patet: ipsa signifi
cat se esse falsam. et cum per tertiam
conclusionem omnis propositio si
gnificat se esse veram. sequitur quod
hec propositio significat se esse vera
et se esse falsam. et per consequens
per sextam conclusionem ipsa est fal
sa. Et cum dicebatur. si est falsa et si
significat se esse falsam: taliter est q
ualiter ipsa significat: cecedo. nec pro
pter hoc quod ipsa est vera: quod non alitercum
ipsa significat ista est. **S**i diceres

tu dicas q̄ b sit p̄positio falsa cōtra
hit a. ista p̄positio confimilis b hec
p̄positio est falsa z p̄ li hec positiō i
prima demōstretur ip̄m b tunc sic
Si b ē falsum tūc a est verū quia a
enūciat b esse falsum. Et vltra si a
est verū sequitnr b esse verū p̄
pter hoc q̄ a z b sūt p̄positiones oī
no confimiles. Sunt enī confimiliā
subiectū copularū z p̄similiū p̄di
catorū. z cū b subiectū z p̄tū vñi
supponit p̄eodem pro quo suppo
nūt subiectū z p̄dicatiū alterius.
Utrobiqui enī supponit p̄ b. ppōe.
C Rūndek q̄ b ē falsil. z a est verū.
Et dico nō ē possiblē q̄ sint due p̄
positiones omniō ḡmīles quāz
termiū vñi supponat p̄ eodē p̄ q̄
supponunt terminū alteriū. et vñā
carū esse verā. z aliam esse fal
sam. p̄pter hoc q̄ vñā falsificat se
et alia nō. C Adhuc dices. tu di
cio q̄ b ē falsum: ergo eiū cōtra
dictoriū ē verū. s. hec p̄positio
non ē falsa demonstrando per li
bec b. p̄positionem z significat ista
est verū. s. e significat b non ē
falsum. ergo b nō ē falsum c̄nīus
oppositū tu dicas. C Responde
q̄ c̄nō ē cōtradictoriū b. p̄pter b
q̄ ambe sunt false. Ex quo infero q̄
impossiblē ē duas p̄positiones fin
gulare. vñā affirmatiūm z alia
negatiūm de confimilibus subie
ctis z confimilibus p̄dicatiis z confi
milibus copularū quārū extrema
supponit p̄ eodē ē: que tñ ad
tūnc nō contradicūt. P̄t̄ de istis
hec p̄positio ē falsa hec p̄positio
nō ē falsa demonstrando per li
bec in prima p̄mam. z per li hec i se
cunda cāndē p̄maz. Dices dīgī
cōdictoriū p̄dē. ppōis. C Respo
de. q̄ ē hec: hec p̄ opōnō nō ē vera:
I hec p̄pō nō ē falsa demonstrando
per li hec utrobiqui b propōe. et ra
tio huius ē: q̄a b p̄positio ē p̄dō
let vñi copulatiū sc̄i huius. hec p̄
pō ē vera z hec p̄positio ē falsa.

mō p̄ltimā p̄clusiōē cōtradictoriā
copulatiū ē disjunctiū compo
ta ex partibus contradicēntibus.
C Adhuc dices. si b p̄positio ē
falsa: i id ē p̄ quo supponit ei
subiectū et p̄dicatiū p̄pter hoc
q̄ li falsa ē tūc p̄dicatiū z vñra
hue idem p̄ quo supponit eiū sub
iectū. et eiū p̄dicatiū z cuz ip̄a
sit affirmatiū. sequit ip̄faz ēſſe ve
ram ex eo q̄ omnis affirmatiū ē
verā que sic se habet q̄ id ē p̄ q̄
supponit eiū subiectū et p̄di
catū. C Responde. cōcedēdon
si tūc talis habeat significatiōnes
repugnantes qualiter ēſſt in p̄po
sito. Ista enī hec p̄pō ē falsa de si
gnificatiōne fōfālicē sit affiſſatā si
gnificat q̄ idem sit p̄ quo suppo
nit eiū subiectū et p̄dicatiū. de
significatiōne adī materiali. p̄z rati
o ne illiū termiū falsa supponetis p̄o
ipsamēt. ppōe q̄ significat se ē falsa
et per consequēnā non ē id ē
p̄ quo supponit eiū subiectū et
eiū p̄dicatiū cu hoc sit. p̄pō m
affirmatiū ēſſt falsa. Et ideo q̄
signo eiū formalis dissont et repu
gnat se in eiū materiali ip̄a ē falsa
nō obstante q̄ idem sit p̄ quo sup
ponit eiū subiectū. z eiū p̄di
catū. C Adhuc dices. est ne
possiblē: respōdetur q̄ nō quia nō
qualitatiū significat hic potest ēſſt
significat ei se ēſſt verā z se ē falsa
et impossiblē ēſſt hic ēſſt. q̄ idem
ipsa ēſſt hic nō ē. et q̄ idem nō ēſſt sic
nō ē q̄ idem nō ēſſt nec ēſſt verā nec falsa.
C Ad hoc enī q̄ aliqua p̄positio
sit vera vel falsa requiri. q̄ ip̄a sit
C Adhuc dices. adhuc vide. q̄
sic. s. q̄ hec p̄positio sit vera hec p̄o
pō ē falsa. quia omnino sic ēſſt
peream significat. C Probab. q̄a
de significatiōne eiū formalis signifi
cat id ē p̄ quo supponit p̄dīca
tiū et subiectū. et ita est. Si dicit
ē falsa de significatiōne materiali.
sc̄i rōe illiū termini falsa significat

se est falsam et ita. **C**Ridetur quod capitulo vtrum significatiōem seorsim ab alia circumscribendo reflexionem vniuersitatis alias bene esset ita sicut utrū significaret s̄i ille significatio nes, alio modo. Se habent in dicta propoſitio. Nam significatio materi alia reflectitur supra formalem in terimēdo eā. De significacione formalis significat ē id est pro quo supponit eius subiectum et p̄dicatum. Et de significatiōe materiali signifi cat se est falsum. modo quia ista si sit cōponibilis; sed id est pro quo supponit ei⁹ subiectum et eius p̄dica tum. et quod ipsa sit falsa sequit p̄dictio p̄positionem ē falsam. nec est omnino qualiter ipsa significat.

CAliud insolubile sit istud ponat quod sōlo dicat istam. plato dicit filium. et plato dicat isti sōlo dicit verum isto casu posito queritur utrum p̄positio dicta a sorte sit vera vel falsa. Si dicatur quod sit vera et cum ipsa significat plōneum dicere falsum. ita est quod plato dicit falsum et cum plato dicat sortem dicere verum. filius est quod sortes dicunt verum; ergo si sorte dicit verū sōlo dicit falsum. Si autem dicatur quod p̄pō sorte sit falsa tunc ei⁹ contradictoria erit vera. scilicet platonō dicit falsum. et cum plato dicat sorte dicere verū sequit quod non est falsum. quia sortes dicunt verum; quod si falsum est quod sorte dicit verū non est falsum quod sorte dicit verum. **C**Respondeatur quod p̄positio sortis est falsa. quia significat se ē verā per tertiam cōclusiōnem. et significat se ē falsā: ex eo quod significat propositionem platonis ē falsa que significat ipsam ē veram. Nec contradictoria ei⁹ est ista plato non dicit falsum sed eius contradictionia est ista non plato dicit falsum que edipoleit vni disjunctive p̄positio ex partibus. Dicitur pars libris copulativa equivalētib⁹ isti plato dicit falsum. **C**Aliud insolubile sit istud ponatur quod non sint

nisi tres propositiones in mundo. scilicet homo est aſin⁹. deus non est. ois p̄positio est falsa. Et sit prima aſecunda et tertia. Et cōqueritur utrum cōſit verum vel falsum. Si dicatur quod cōſit verum. tunc sic est quod significat sed cōſignificat quod omnis p̄positio est falsum. igitur sic est quod omnis p̄positio ē falsa: Sed cōſit p̄positio falsa. Igitur si cōſit verum cōſit falsus. Si autem dicatur quod cōſit falsum et tunc etiam a et b sunt falsa. sequit quod cōſit quod omnis p̄positio est falsa cum a et b sint omnes p̄positiones mundi per casum. et ultra hoc est quod omnis p̄positio est falsa sed hec significat. Igitur sic est qualiter significat et per p̄nū est verum. igitur si cōſit falsum ē verum. **C**Ridetur quod cōſit falsus et ratio huius est quia significat cōſit verum et expresse cōſit falsum et per p̄nū est falsum per secundā cōclusionem. Et cū dicebat sic cōſit falsus: quod omnis p̄positio est falsa. concedo igitur hec ē qualiter significat. cōcedo sed tu non diligenter quod significat cōſit quia significat cōſit verum et cōſit falsum et sic non est igitur in hoc enim quod significat cōſit falsum bene ē taliter qualiter significat in hoc aut quod significat cōſit verum est aliter. **S**i dices ē ne possibile quod ipsa sit vera dico quod non. Et alio dicere sic potest se quod ois p̄pō ē falsa quia forte cras non erit nisi iste dux homo est aſin⁹ deus non est. Et sequitur sic potest esse quod omnis p̄pō ē falsa. igitur hec ē possibilis omnis p̄positio est falsa. Et ultra ipsa est possibilis: ergo potest esse vera. **C**Ridetur negando istam p̄sequentiam ipsa est possibilis: ergo potest esse vera. Ad hoc enim quod p̄pō sit possibilis non requirit quod possit esse vera. sed sufficit quod possit esse sicut ipsa significat. Unde hec p̄positio nulla p̄pō est negativa ē possibilis et tamen in possibile est ipsam esse veram. nec enim quando

est nec quando non est sicut sit patere considerant. Similiter nec ad hoc aliqua propositio sit si negetur sufficit quod non est sed etiam formetur sit vera quia si hec propositio esset necesse aliqua propositio est particularis quia quotiescumque hec formaliter ipsa est vera cum ipsam sit particulario. Sed quod non sit necesse potest quia eius Victoria non est impossibilis nam nulla propositio particularis. Sed ad hoc aliqua propositio necesse requiritur et sufficit quod impossibile sit aliter esse quam ipsa significat.

Contradicatur iuxta dicta. an ista consequentia sit bona. omnis propositio est affirmativa: sed nulla propositio est negativa. Arguit primo quod non quia possibile est ait huius consequentiae esse verum et impossible est non esse verum. igitur prima non est assumptum probatur. Nam possibile est ista esse vera omnia propositio est affirmativa. clarum est de se. Nam possibile est quod soluta sit in mundo omnia propositio est affirmativa. Sed impossibile est istam esse veram. nulla propositio est negativa. probatur. Nam si hec tunc vel quod est: vel quod non est. sive quod non est. n. i. ad hoc aliqua propositio sit vera requirit ipsam esse. nec quod est. Nam quicunque est ista propositio nulla propositio est negativa. tunc ipsa est falsa ex eo quod quicunque ipsa est tunc aliqua propositio est negativa quia ipsa est negativa. metitur est negativa.

Contra oppositum arguit sic oppositum dicitur invenimus antecedens: ergo consequentia est bona. cetera sequentia tenet. antecedens probatur. nam oppositus consequentia est aliqua propositio est negativa. et ad illam sequitur aliqua propositio non est affirmativa que repugnat contradictione istius omnis propositio est affirmativa. igitur secundum. **C**ontra respondens dico quod consequentia est bona. Et quando dicebatur possibile est antecedens esse verum. et tamen impossibile est consequens esse verum. concedo. Et

cum dicebatur igitur consequentia non valet. nego consequentiam quod ad hoc aliqua consequentia valeat requirit et sufficit quod impossibile est sic esse sicut significat antecedens quin sit sic sicut significat consequens et sic est in proposito. Unde si ita est sicut significat ista omnis propositio est affirmativa et sic est sicut est significabile per ista nulla propositio est negativa. concedo tamen bene quod in consequentia predicta actus consequentis exercitus repugnat actu signato antecedentis sed necesse sequitur ad ipsum. Et per actum exercitum malum cuius propositionis debemus intelligere actum essendi vel non essendi propositionis et quecumque existunt ad eum vel ad non esse propositionem ad actum exercitum dicimus pertinere. Actum autem signatum propositio significat. Et ideo quando est possibile propositionem esse et si multe ita sicut significat propositionis actus exercitus et actus signatus non repugnant. Si autem possibile est ita esse sicut propositionis significat et cum hoc simul non sit possibile propositionem esse. tunc actus exercitus dissonat et repugnat actu signato. **C**ontra istam solutionem infero primo. Quod ad hoc aliqua consequentia sit bona. non requirit antecedens non posse esse verum sine consequente. Nam hec consequentia est bona omnia homo est animal: ergo homo est animal. et tamen animus potest esse verus consequente non exinde vero quia consequens potest non esse antecedente exinde sive quod consequens non est non est verus igitur secundum. **C**ontra infero quod aliqua prima est bona ubi tamen si animus est verus omnis est falsus sicut patet in predicta consequentia omnis propositio est affirmativa. igitur nulla propositio est negativa. **C**ontra tertio infero quod aliqua prima est bona ubi animus potest esse.

verd et p̄n impossibile & eē verdi
tamen consequens sit possibile. vt
p̄ de ista omnia ppō est affirmati-
ua: & nulla est negativa. **C** Et igit
hec omnis ppō est affirmativa ē ve-
ra. igit h̄c ppō nulla. ppō est ne-
gativa ē vera. Sed t̄ sequit̄ si ita ē
sicut ē significabile per istam. om-
nia p̄positio est affirmativa. t̄c ita
est sicut ē significabile per ista null-
la. p̄positio est negativa. Simile ē
de ista nihil demonstratur: ergo hoc
nō demonstrat. demonstrato sorte vbi
si antecedens est verd impossibile
est p̄n esse verum. q̄ nec quādō est
nec q̄ nō est. Et quis p̄sequens re-
pugnet antiq̄tum ad actum exercer-
cituz. nō t̄q̄tum ad actum signa-
ta. Unde si ita est sicut significat
per ans unpossibile est q̄d̄ ita sit in-
dicat significat per p̄n v̄l sicut est si-
gnificabile. Sile est de ista p̄ha hec
ppō est singularis. et ista & illaz sic
de aliis: & omnia p̄positio est sin-
gularis. sequentia ē optima. q̄ uis
tamen impossibile sit p̄n esse v̄p
q̄i antecedens est versi: sed ē bona
p̄ha. Nam q̄icq̄ sic est sicut ē signi-
ficabile per antecedens. impossibile
est quādō sic est significabile
per p̄n sine noua ip̄o termino dī.
C Aliud insolubile est istud ponan-
tur q̄sortes dicat platonem dicere
falsum. & plato dicat ciceronē dicere
falsum. & ciceronē dicat sortes dicere
falsum. T̄c q̄ritur q̄ sortes dicat
verum vel falsum. Si sortes dicat ve-
rum t̄c plato dicit falsum. & si plō di-
cat falsum ciceronē dicit verd. Et si
ciceronē dicat verd sortes dicit falsum:
ergo sortes dicat verd sortes. Et r̄m.
Si aut dicat q̄ sortes dicat falsum. er-
go plō dicit verum. Et si plō dicat
verd ciceronē dicat falsum. et si cice-
ronē dicat falsum sortes dicat verd. Igit
si sortes dicat falsum sortes dicit verd
C Respondeat q̄ sortes dicat falsum
Et cū dicebat: ergo plō dicit verd
negat p̄sequentia. q̄ sortes nō ppō

hoc solidū dicit falsum & solus dicit
platonem dicere falsum. Sed ppter
hoc q̄ dicēdo platonē dicere falsum.
dicit ciceronē dicere verd. Et di-
cendo ciceronē dicere verū dicit
se dicere falsum. mō omnis dicens
aliquā p̄positionem per quā dicit
se dicere falsum. In dicendo illā p̄po-
sitionem dicit fal. q̄, prout ex dicti
facilitet pot̄ appareat. Unde isto
casuof̄ bñmet dicit se dicere fal-
sum. **C** Unde sciendus est. Dī q̄li-
que ppōes p̄t̄ assērere se esse flos:
vel se nō esse veras quattuor mōis
vno p̄ seip̄as abiq̄ alia ppōib⁹
p̄curatib⁹ v̄biḡa vt si egodicā ista
egodico falsum & nullam aliam p̄so-
lito q̄ ista esset scripta i papiro ois
ppōpositio scripta i papiro ē falsa.
C Secundo mō aliique p̄positio-
nes p̄t̄ se assērere eē falsas & senō
eē veras ex hoc q̄ ip̄e assērit alias
ppōpositōes eē falsas que ipsas as-
serit eē veras. Verbiḡa vt li soſ
dicat istam plato dicit falsum & nul-
la aliam & plato dicot ista soſe di-
cit verum: & nulla alia. Si ista sit
scripta i papiro omnia p̄positio
scripta i p̄gameno. omnia p̄posi-
tio scripta i papiro est v̄a. **C** Ter-
tio mō aliique p̄positioes assērit
se eē falsas v̄l se nō eē veras. ex hoc
q̄ assērit alias p̄positioes esse
veras que ipsas assērit esse falsas.
Verbiḡa vt si sortes dicat pla-
to dicit verum & nullam aliam. & pla-
to dicat istam sortes dicit falsum.
et nulla aliam. Tel sic. ista scripta
i papiro. omnia p̄positio scrip-
ta i p̄gameno ēt̄ vera. & ista scrip-
ta i p̄gameno. ois. p̄positio scrip-
ta i papiro nō ēt̄ falsa. prima enī
assērit se eē falsa ex eo q̄ assērit se
cūdēt̄ verā que assērit ipsa eē fal-
sa et h̄sit aliq̄ bene mediate sicut
potest patere in sophisnate propo-
sito. **C** Quarto modo aliique p̄po-
sitiones assērunt se esse falsas ex eo
q̄ assērit alias p̄positioes

esse falsas que omnino sunt eis com
similes in causis veritatis vel falsi
tatis. verbisq; sicut ista propositio
sola scripta in papiro. propositio scrip
ta in pergamente est falsa. si cecid
uerio. alia propositio scripta in paga
mento dices. propositio scripta in papi
ro est falsa. constat q; utraque cardas
serit se esse falsam ex eo q; assertivam
esse falsam que est omnino subiecta
in causis veritatis vel falsita
tis. nulla enim potest assignari can
sa q; re vera q; alia vel
magis falsa q; alia.

C Aliud insolubile. dicat sorte ista
deus est. et plato dicat istam. solus
sortes dicent verum. et non sint aliis lo
quentes in mundo. tunc queritur an
plato dicat verum vel falsum. si di
catur q; plato dicat verum. contra
Nam si plato dicit verum tunc ita est q;
sortes dicunt verum et nullus aliis so
rtes dicit verum ex eo q; plato dicit so
lum sortem dicere verum. Et ultra
nullus alius a sorte dicit verum ex
eo q; plato dicit solis sortes dicent ve
rum. sed plato est aliis a sorte. q; pla
to non dicit verum quod erat proba
dum. Quid autem dicas q; plato dicat
falsum et cum non sint plures loquen
tes q; sortes et plato per casum. tunc
hoc sorte dicat sequitur q; sorte di
cit verum et nullus alius a sorte di
cit verum. Ex quo videri sequitur q; so
lus sortes dicent verum. tunc ultra so
lus sortes dicit verum. sed plato di
cit sortem dicere verum et per consi
quem non dicit falsum. quod erat proba
dum. **C** Respondet q; plato di
cit falsum. quia dicit unam propo
nem que significat. propoem sortis tunc vera
et nullus alius et per ipsos significat
se non esse verum. sed quecumque ipso
significat se non esse veram est falsa p
serta conditione. q; r. **C** Ad argume
ntum dicitur. propoem plena esse falsa. q;
sic est causa statim q; sortes dicent verum et
nullus alius a sorte dicit verum. cedendo
Et cuicunque dicebat. q; verum est q; so

luis sortes dicit verum: negat ostendit
C Sed contra diceres. ibi arguitur
ab exponentibus ad expositos: nego
quia ista solus sortes dicit verum. p
lata a platone non significat solidus q;
sortes dicat verum et q; nullus alius
a sorte dicat verum: sed est hoc signi
ficat q; plato dicit falsum. Etigitur
cum arguitur. sortes dicit verum et
nullus alius a sorte dicit verum: er
go solus sortes dicit verum. remitti
tur fallacia punitus: quia bi sequitur e
cetera: et sit fallacia a fini qd ad sim
pliciter. et hoc stante causa positio in
principio. et hec de isto insolubili.

C Aliud insolubile. sunt soluz tres
propoem in mundo: videlicet homo animal
deus est et omnis propoester ex
ceptiva est vera. sit prima a seunda
b/tertia c. Tunc queritur vtrum c sit
verum vel falsum. si dicatur q; c sit verum
tunc eius exponentes sunt vere: scz
q; ois propoem est alia ab exceptiva
est vera et exceptiva non est vera. ign
bec erit vera et exceptiva non est vera
sed nulla est alia exceptiva ppter c:
igitur non est verum quod erat proba
dum. Quid autem dicatur q; c sit falsum
hoc erit vel quia alia ab exceptiva
non est vera: vel quia alia ab excepti
va est vera: npi dicunt primi: quia q
libet illarum que non est exceptiva est
vera. ne secundum v3 q; excepti
va vera. et per ipsos si ipsa est falsa
ipsa est vera. **C** Respondeat q; illa est fal
sa: q; significat se esse falsa. significat
enim oem propoem alia ab ex
ceptiva est vera et exceptiva non
est vera et cuius nulla alia sit excepti
va q; ipsa ipsa significat se non est ve
ram. et per ipsos est falsa. Sed quando
dicebat. si est falsa hoc est vel q; alia
ab exceptiva non est vera: vel quia
alia ab exceptiva non est vera: sed ipso
quia significat se est vera et non es
se veram.

C Aliud insolubile. dicat quilibet
bo exceptio sorte de est. et dicat sor
tis.

Ceteros homo preter me dicit veruz
Drenster dico q̄ i casi posito soz
tes dicit falsid quia dicit vna p̄posi
tionem que significat se esse verū r̄
se esse falso sicut potest patere in
tuenti.

C Aliud insoluble. dicat sortes de
us est et plato. homo est animal. r̄ ci
cero. dicat homo est asin⁹. et egip⁹
dicat tot dicunt falsū quo dicit ve
rum et sit prima a secunda b tercia
c quarta d. Tunc queritur. Utrum
d sit verum vel falso si dicatur q̄
sit vera igitur ita q̄ duo dicta sit
vera et uno falso s̄ clari est q̄ uno
prima dicta sit vera ergo alio duo
dicta sunt falsa quo d̄ vnd est ipm
d igitur si dicatur q̄ d̄ verū seq̄ q̄
d̄ est falsū. et cum c̄ est falsū sequit
q̄ duo dicta sit falsa et p̄cise tot sit ve
ra igitur tot sunt vera quo sit ffa:
igitur tot dicunt falsū quo dicit
verum. Et ultra. tot dicunt falsum
quo dicunt verum ergo taliterē q̄
liter d̄ significat et per consequens
d̄ est verū igit̄ nō est falsum quon
erat. pband. **C**R̄detur q̄ a copulativa ē falsa
Et quando dicebatur vel bvel cest
falsum: cōcedo. Et cuvlteruo argu
ebatur. b nō est falsum: cōcedo. igit̄
c est falsum: cōcedo. Et cu vlt̄r⁹ ar
guebatur. si c est falsum a est flluz
cōcedo. et cu vlt̄r⁹ dicebatur. si a
est falsum taliter est qualiter illa si
gnificat: cōcedo. et cu vlt̄r⁹ di
cebatur. igit̄ c est verū: negatur cō
sequētia. vnde nō qualiter cuiq̄ si
gnificat taliter est significat enī se
esse veram et se esse falso.

C Aliud insoluble. homo est asin⁹
vel aliqua disjunctua est falsa. r̄ sit
ista disjunctua sola in mīdo et nō
alia r̄ vocetur a et prima eius pars
vocetur b et secundā. tunc querit an
a sit verum vel a sit falsum si a ē ve
rum: igit̄ vna eius pars est vera cu
ad veritatem disjunctum requiriak
vnā partem esse veram. Q̄ nō po
test dici q̄ b sit verū clariū ei b
relinquunt ergo q̄ est verum. Ille
arguit sic. c ē verum: igit̄ aliq̄ dis
junctua est falsa sed nō alia ab a: q̄
a ē falsum: igit̄ si a ē verū a ē fal
sum. Si autē dicatur q̄ a sit falsū
sequit̄ q̄ ambe eius partes sint fal
se: quia ad falsitatem disjunctie re
quiritur ambas partes eē falsas. r̄
per p̄s ē falsū. Sed probo q̄ n̄
qua si c ē falsum et cum etiam b est
falsum sequitur a esse falsum. r̄ per
consequens sequitur aliquaz disj

ctiam esse falsam. tunc sic. aliqua
disiunctio ē falsa: & taliter ē qualiter
c significat. & ultra & est verum
deinde r̄ndetur q̄ a est falsum. et
cum vlt̄r̄ dicitur. & ambe eius p-
teus sunt false: concedo. Et cum vlt̄
rius dicebatur. sic ē falsa: & ē fal-
sa: concebo. Et cū vlt̄rius dicebat
& taliter ē qualiter c significat: co-
cedo. Et cum vlt̄rius dicebat. & c ē
verum: negatur p̄stia. & in eni-
tate fit qualiter c significat: tamen
nō qualiter c significat taliter
et: c significat enim de directa eius
significatione se ipm ē falsum. et
per consequēt̄ cum omnis p̄oposi-
tio significet se ē ē veram: ut prius
dicebatur. c significat se ē ē verum
et se ē ē falsum. et per consequens
est falsum. C Dubitatur. illā dictū
est q̄ ista copulatio ē falsa. deus
est & copulatio ē falsa. Nam hīc
sequitur q̄ eius cōtradictoria ē ve-
ra: s̄ hoc ē falsum. p̄stia tenet falsi-
tas probatur. nam eius cōtradictio-
riam predictā videtur ē ē ista. nul-
lus deus ē vel illa p̄positio copu-
latua ē falsa: mono ista ē falsa ex
eo q̄ ambe eius partes sunt false.
Brenter r̄ndetur q̄ ista non ē eius
contradictoria: sed ad accipitēdum
eius contradictoriā videamus p̄fro-
cul equales ista. deus ē et aliquid co-
pulatio ē falsa. p̄tio q̄ nulla alia
fit copulatio. & brenter q̄ ista co-
pulatio significat se ē ē falsa: & vo-
cetur a proprio nomine. sequitur q̄
valebit istam. deus ē & copulatio
ē falsa et a non ē falsa: ergo si hoc
aperte sumere cōtradictoria eius
et erit ista. nullus deus ē vel nulla
copulatio ē falsa vel a ē falsa. mo-
do ista ē vera: quia ē vna disiun-
tio cuius altera parē vera: vix nō
la copulatio ē falsa vel q̄ ē falsa.

C Aliud insolubile. si nens ē aliq
propō cōditioalis ē falsa. sit ista co
ditioalis sola m mundo et nlla alia

et fit a ei? Paus et sit b eius cōsequētū
Tunc queritur an a sit verū vñ fal-
sum. Si dicatur q̄ a sit verū: iste
ita ē sicut significat b. hoc enim redi-
ritur ad veritatem propositionis cō-
ditionalis: si ita ē sicut b significat
et clārū ē de se: iisq; etiā ita ē sicut
significat c. et ultra igitur c ē verū
Et ultra c ē verū: sed c significat a
esse falso: ḡ a ē falso: igitur si a ē
verū a ē falso. Si autē dicatur
q̄ a sit falso. Tunc sic. si a ē falso
impossibile ē esse verū nisi c fit ve-
rum: igitur si a ē falso a est verū
consequentia tenet: quia ad veri-
tam a sufficit q̄ b non possit esse ve-
rum sine c: vel q̄ nō possit sic esse si
cūt significatur per b quin sic sit si
cūt significatur per c. antecedēt p-
batur. Nam si a ē falso c ē verū.
igitur si a ē falso b non est verū
nisi c sit verū. p̄tia tenet antece-
dens probatur. Nam si a ē falso
ita ē sicut c significat: quia c signifi-
cat a esse falso. et si sic sequitur
esse verū. C Respōdetur q̄ a ē fal-
sum. Et quidō finaliter dicebatur
igitur ita ē sicut c significat: cōcēdo
Et cum vñterius dicebatur. ḡ c ē ve-
rum: negatur consequentia: quia c
significat a esse falso significat se
ipsum esse falso. et cum etiā signi-
ficat c esse verū per vñam de con-
clusionibus p̄m posita sequitur
q̄ significat c esse verū et c ē fal-
sum. et per consequens p̄vñaz cō
clusionem positam ē falso. vñde
licet taliter est qualiter c significat
non tūm qualiter c significat
ita est. quod tamen requiritur ab
hoc q̄ c ē verū.

C Et aliud insolubile. deus est igitur
ista consequentia non valet. si ista
consequentia a et antecedens eius sit
b. et consequens illius sit c. et per li
sta demonstratur consequentia. p
positio dicitur propositio a pista et que
ritur ana consequentia valeat vel
non valeat. Si dicatur q valet

et a si fit verum sequit sibi esse verum et si sibi est verum tunc sic est sicut sibi significat: sed sibi significat a praeterea non valere: igit a praeterea non valeat: igit si a praeterea non valeat a praeterea non valeat. Contra: quod si a praeterea non valeat est verum praeterea existente falso hoc est falsum quod proboscis. Nam si a non est verum tunc est verum. igit si a non est non est verum nisi est verum: igit si a non valeat a est verum. Quod nam si a non valeat sic est significat: quia a significat a non valeare per sibi est verum. Pina consequentia p. n. ad hoc quod a valeat sufficit b non posse esse verum sine estiformetur ultima p. a priori ad ultimum. **C**ontra: breviter respondetur quod a consequentia non valeat. Et cum tunc aliter dicebat g. c. est verum. Et si dicteretur si a non valeat taliter est qualiter est significat: coedico. sed non qualiter est significat taliter est. et igit non sequitur taliter est qualiter est significat. igit c. est verum. et ibi fuit via argumenti. quare re.

Concedendum est de insolubilitate que orunt ex actibus nostris interioribus: sicut sunt decipere, errare, fingere, scire, dubitare, et sic de aliis. **E**t sit primo illud insolubile, posito quod in mente sortes sit ista. sortes decipit et nulla alia et sit a sortes credat propositionem esse veram. Tunc queritur utrum sortes credendo a est verum decipitur. Si sortes decipitur sequitur quod a est falsum. aliter enim credendo a est verum non deciperetur. et ultra haec est falsum. sorte decipitur: igit sortes non decipit et per sibi si sortes decipitur credendo a est verum sortes non decipit. Si autem dicatur quod sortes credendo a est verum non decipitur sequitur a est verum. Et ultra a est verum: ergo sortes decipitur: si sortes non decipitur sortes decipitur. **T**oluit breviter quod sortes credendo a decipi-

tur. et quando dicitur quod a est verum negatur: quia a non solu significat quod sortes decipitur sed significat quod sortes decipitur et quod sortes non decipiatur. mo hoc est falsum et per consequens a est falsum ex quo non qualiter est significat taliter est. Si simil modo sit ista in mente sortes, sortes errat. etenim errare falsum credere est verum: vel verum credere est falsum. Et arguitur et solvit con simili modo licet arguitur et solvit est circa istam sortes decipitur.

Contra insolubile sit istud. sortes fingit se esse sibi tam polito quod fingere sit id quod ostendere est. et tales qualitas non est. Tunc hec sortes qui non est sophista potest ostendere se esse sophistam per conversationem ei cum sophistis vel per aliquod huiusmodi sed quod taliter non est legit. et fingit se esse sophistam per descriptionem quanto nomine fingere: et per descriptionem quanto nomine huiusmodi termini sophista. **C**ontra opposita arguitur propositum quod ipli cat cor adiotione iactatur. coequetur a tenet an probatur quia tri sortes se fingit esse sophista vel iactatur fingendo. Et esse sophistam est sophista vel non. si est sophista tunc non fuit se esse sophista. Quia si aliquando vere est aliqualia. Ipse ostendens se esse qualiter non se figit per descriptionem quod non minime fingere. Si autem dicatur quod non sit sophista sequitur quod non est talis qualiter se ostendit: ostendit enim se esse sophista. et ultra non est talis qualiter se ostendit esse ipse est sophista per descriptionem quanto nomine sophiste: igitur qualiter siquid dicatur videat sed repugnare. **C**ontra respondetur quod impossibile est sortem finge esse sophistam supposito quod nomine p. dictorum terminorum licet ratio ad opus situm sufficienter probat. Et quando dicebatur sortes qui non est sophista potest ostendere se esse sophista: nego. ita si sortes primo non est so-

phista. Quid cito ostendit se esse sophista
est sophista.

C Aliud insolubile sit istud. Possi-
ble est sortem scire se errare. posse
q; errare sit falso assentire vel vero
dissentire. vel credere falso eē ve-
rum vel credere verum esse falso.
C Probatur. sortem errare ē possi-
ble: q; sortem scire se errare ē possi-
ble. abs clarum est consequētia tñ
Nam aliter esset aliq; propositio sci-
bilis a platone: quia impossibile es-
set platonē notificare sorti. ista enī
sortes errat claz ē q; est scibilis a
platone et si non esset scibilis a
sorte plato non posset eam sorti notifi-
care. **C** In oppositum arguitur. so-
rtes scire se errare implicat contradi-
ctionē ē est impossibile. conque-
ntia tenet ans probatur. sequit enim
sortes scit se errare: igitur sortes er-
rat. et quo nihil scitur nisi verum.
Quidliter sequitur. sortes scit se er-
rare: q; no errat. probatur: quia scit
se errare: q; scit se falso assentire vel
vero dissentire. et scit se falso assen-
tire ipse scit q; hoc em̄ assentit ē fal-
sum. et si hoc: tunc illi non assentit.
et per consequētia non errat. Quid-
liter si sortes scit se vō dissentire ipse
scit q; hoc ē verum cum dissentit. et
per consequētia hib; nō dissentit. et p;
consequētia non errat: igitur si sortes scit
se errare non errat. **C** Secundo. si
sortes sciret se errare: scit igit q; in-
dicando a eē faciendum erret. et sciat
se sic indicando errare: et sit illud
iudicium erroreum quo indicat a
eē faciendum b. tñ sic. sortes scit se
errare indicando a eē faciendum: q;
sortes scit q; b iudicium quo indicat a
eē faciendum ē erroneum. s. ille sic. so-
rtes scit q; b iudicium ē erroneum: q;
scit q; aliter est q; per b iudicium iudicat:
s. q; b iudicium indicat q; a est
faciendum: igit ipse scit q; a non ē faci-
endum: igit si sortes scit se errare in-
dicando a eē faciendum de iudicio er-
roneo simul iudicat q; a est faciendum

et mediante b iudicio erroneo q; a
non ē faciendum: scilicet median-
te scientia qua habet de hoc q; b iu-
dicum ē erroneum. et per cōsequētia
iudicia contraria erunt in eodem: q;
hoc ē impossibile quare impossibi-
le est sortes scire se errare. **C** Ratio
sicut alias q; impossibile est sortem
scire se errare. Et cū dicitur sortem
errare ē possibile: admitto. quod
vñterius dicitur. igit sortes scire se er-
rare ē possibile: negat pñctia. et vñ-
terius concedo q; aliqua propositio
est scibilis a platone quam impossibi-
le est platonem notificare sorti. vñ
de concedo q; si sortes errat et pla-
to hoc sciat q; plato non potest no-
tificare sorti q; ipse errat: sed bene
potibi tñ dicere et arguere q; sor-
tes sciat q; errant: igit possibile est
bene sortes scire se errasse q; quis im-
possibile sit sortem scire se errare.

C Aliud insolubile. posito q; ista ppo-
nit. rex sedz vñ. ppo disiunctia scripta
in isto folio sorti ut scripta in isto
folio et nulla alia z posito q; lateat
sortem aut rex sedet vel nō sedet. vñ-
terius posito q; sortes sit doctissim⁹
in omni arte et inspiciat istam pro-
positionē scriptam in isto folio. tñc
queritur an ista ppropositio sit scita a
sorte eē vera vñ scita a sorte ēē falsa
vel sit sortis dubia. Nō pot dicit q; sor-
tes sciat ipsam ēē falsam. Nam si sic
sequit q; sortes scit ytrang⁹ eius par-
tem ēē falsam: sed hoc ē falsum. filitas
patet: quia nō scit prima parte ēē
falsa per casum neq; vera: quia pñra
pars est sortis dubia per casum. Nec
pot dicit q; sortes sciat pñdicta ppro-
positionē ēē vera. nd si sic. admittit
vñia partē pñdictae disiunctive ēē vera
nō prima partē per casum: igit secun-
da. Qz. pbo q; no. nam si sciret secun-
da pñtē ēē vera tñc secunda pñsectve-
ra cd nihil scit nisi verū. Et ultra si
secunda pñst̄vera tñc taliter ē qua-
liter per eam significatur: sed pñas

Significatur q̄ p̄dicta prop̄ disfunctina ē sorti dubia: igit̄ sic ē q̄ predicta prop̄ disfunctina ē sorti dubia et p̄ p̄dicta p̄p̄ disfunctina non sit a sorte ēē vera q̄ erat probat̄. Si aut̄ dicat q̄ p̄dicta p̄p̄ disfunctina sit sorti dubia tūc sibi significat ed ēē sibi dubia cā sit doctissim⁹ in omni arte: smo p̄ard expert⁹ consideras de aliqua prop̄p̄ bñ sciret et statim diceret an illa p̄p̄ cēt sibi dubia vel non. Tunc ultra sortes scit illa p̄p̄oēs sibi ēē dubia: igit̄ scit q̄ taliter est q̄liter illa ei⁹ p̄s significat: sed si scit hoc, tunc scit secunda partē illi⁹ disfunctiae ēē verā, et si scit sic q̄ secunda pars illi⁹ disfunctiae est verā: igit̄ scit tota disfunctina ēē verā, et per p̄n̄ p̄dicta disfunctina n̄ est sorti dubia quod fuit p̄bandum. R̄ndetur q̄ ista p̄p̄o est sorti dubia. Et quod dicebat igit̄ sortes scit q̄ taliter ēē qualiter secunda pars significat: nego. Vnde dico q̄ secunda pars p̄dicta disfunctiae significat non solā q̄ ista disfunctina sit sorti dubia, vnde de directa eius significatiōe significat q̄ predicta disfunctina sit sorti dubia. Q̄z per cōbinationē predictā et consecutīne significat q̄ illa disfunctia non sit sorti dubia. hoc enī sequit ad ipsam cum causa posito, et ideo secunda pars predicta disfunctiae ēē falsa si accipiat vna p̄p̄o per se et qd sortes sit doctis huius in omni arte ip̄e scit q̄ secunda pars predicta disfunctiae est falsa, et cum p̄la eius pars sit sorti dubia p̄ casū sequit p̄dicta disfunctina ēē sorti dubia. Sed cōtra: quia si p̄dicta disfunctina ēē sorti dubia sed retur q̄ stāte causa posito et p̄dictio et iā ei⁹ p̄dictoria et sorti dubia: pt̄z Non enī p̄t scire vna pt̄z p̄dictoria ēē verā et dubitare alia. Silitas p̄n̄ p̄z: q̄ p̄dictoria p̄dicta disfunctiae ēē null̄p̄rex sedet et nulla disfunctia scripta in isto folio ēē sorti dubia. modo sortes scit ista ēē falsam: q̄ scit secunda

vnam partē eius et falsam. Ad falsitatem aut̄ copulatiue sufficit vna partem ēē falsam. Et ad hoc q̄ copulatiua sciat ēē fāl sufficit q̄ vna eius pars sciat ēē fāl. C̄ Secundo, secunda p̄s copulatiue p̄dictit secunde partē p̄dictae disfunctiae: si secunda pars hui⁹ copulatiue ēē falsa: igit̄ secunda p̄s p̄dictae disfunctiae fuit vera cur⁹ opposita dicta est. C̄ R̄ndet q̄ p̄dictoria p̄dictae disfunctiae debet sorti ēē dubia. Et vlt̄r̄ dico q̄ nō bene sumpta ēē p̄dictoria p̄dictae disfunctiae. C̄ Pro quo sciendū est q̄ secunda p̄s disfunctiae significat vel significare pot aliquo casu posito se ēē falsam: licet nō significet hoc immedia- te tñ significat hoc cōsecutie finca sum p̄lātā sicut apparuit. Et q̄ re flexione significat seipam ēē veram et se ēē fāl, ppter q̄ si ponam⁹ q̄ secunda p̄s p̄dictae disfunctiae sit o oꝝ accige equinalētē illi⁹ disfunctiae talē rex lēz vel disfunctua scripta in isto folio ēē sorti dubia et d̄ ēē verare in ista reflexio. et bin̄ hoc oꝝ sumere p̄dictoriaz illi⁹ disfunctiae: et erit ista. null̄p̄rex sedet et nulla p̄p̄o scripta in isto folio ēē sorti dubia vel oꝝ ēē falsa. Et ex hoc pt̄z ad instan- tiā: quia illa p̄p̄o que ēē accepta p̄ p̄dictoria p̄dictae disfunctiae ēē ita du- bia sorti huc disfunctina cui p̄tradi- cit. pt̄z nā sortes scit secundā partem illius ēē verā: q̄ secunda ei⁹ p̄s ēē vna disfunctia cui⁹ ip̄e scit vlt̄mā p̄te ēē verā: si dubitat de parte p̄dictae copulatiue et per p̄n̄ de tota copula- tiua cum ad hoc q̄ copulatiua sit dubia sufficit vna partē ēē dubia. Similiter ad secundā dico q̄ nō be- ne sumebat p̄dictoria secunde p̄ts disfunctiae sicut ex id dictis facili- ter appetat.

C̄ Aliud insoluble sit istud, posito q̄ sortes sit talis cōditionis q̄ nō ve- lit luadere platonē si plato nō lu- dat eum. et plato sit talis cōditionis q̄ nō velit luadere sorteñi q̄s folio

vult si inadē ed. Lē qrl. vñ soſe ſua
det platonē vel nō. fī nō: ḡ plato vult
inuadere ſortē p caſū. Et vltre. plato
vult inuadere ſortē: ḡ ſoſe vult i
uadere platonē p caſū: iḡ ſi ſortes
ſi vult iuadere platonē ſortes vult
inuadere platonē. Si autē dicas q̄
ſortes vult inuadere platonē: ḡ p
caſū plato nō vult inuadere ſortē. z
vltre plato nō vult inuadere ſortē
iḡ p caſū ſortes nō vult inuadere
platonē: iḡ ſi vult inuadere plato
nē nō vult inuadere platonē. Simi
le eſt poſito q̄ ſortes nō vult come
dere niſi q̄ plato vult comedere. et
plato nō vult comedere niſi q̄ ſor
tes nō vult comedere vel nō. ſi vult com
edere: ḡ plato vult comedere. z vlt
re plato vult comedere: ḡ ſortes n
vult comedere per caſū: iḡ ſi ſortes
vult comedere ſortes nō vult come
dere. ſi non vult comedere: ḡ plato
vult comedere per caſū. et vltre ſi
plato vult comedere ſortes vult com
edere per caſum: iḡ ſi ſortes nō
vult comedere ſortes vult come
dere. Breuiter ad ista rñdetur q̄ qui
libet itoſi caſuſ eſt imposſibilis: z
igitur inimicuſ ſi ſequit contradictione
niſi loſiſ quæ pars caſus eſt po
ſibilis q̄ uis tamē alteri non fit co
poſibilis. Et ſic eſt finis inſolu
biſu Magiſtri Alberi de ſaxonia.

C Seq̄ tractat⁹ de obligatiōib⁹.

Equitur tractatus obliga
tiōi. Et p̄lo ponēt ſunt
alique deſcriptiones quo
rumdā terminoz ſpecta
tiq̄ ad iſtā artē. Secundo queſaz re
ſule. Tercio tractandū eſt in ſpecia
li de ſpecieb⁹ obligatiōi. C Dicit
ad priuū ſit prima deſcriptio. Ob
ligatio, pñ h̄c capitū. Eſtoſo ex ſi
gno obligatiōis z obligato. Verbi
grā dicat opponeſ rñdenti ponoti
bi iſtam. tu ſedes. iſta tota oſo vo
catur obligatio. tu ſedes vocat ob
ligati. z li pono tibi iſta vocatur fi
giu obligatiōis. C Secunda deſcri
ptio. obligatiū dicit altera pars ob
ligatiōis: vñ oppoſitiū de poſiti ad
aliquod concedendū intra tempus
obligatiōis mediate obligatiōne
et admittiōe rñdens obligati. Et di
co oppoſitiū de poſiti: quia ſi oppo
nenſ dicat rñdēti. depono tibi iſta
tu ſedes z rñdens adiutat: obliga
tus eſt ad ſuſtineſi eius oppoſitiū
ſez tu non ſedes. z tāc iſta. tu ſedes
e de poſita z ei⁹ oppoſita e poſita et
obligata. z dico iſtra temp⁹ obliga
tiōi: qz p̄p̄ obligatiōis rñdēs n
eſt ampl⁹ obligatiō ad ſuſtineſi ob
ligatiūi ſi obligatiōe. z admiſſione
facta. C Tercia deſcriptio. tēp⁹ ob
ligatiōis e illud temp⁹ a cui⁹ pri
mo aliq̄s obligati manēt eadē diſ
putatiōe ad ſuſtineſi obligatum
donec opponeſ dicat rñdēti cedat
p̄p̄ obligatiōis. C Quarta deſcri
ptio. iptmē alicui e q̄ ad ip̄ ſedq̄ vñ ſibi
repugnat. vt iſta aial currit e ptmē
iſti hō currit: qz ad eadē ſedq̄ ſit iſta
nulli aial currit e ptmē iſti. hō cur
rit: ſibi repugnat. C Quinta deſcri
ptio. iptmē alicui e qd nec ad ip̄ ſedq̄
nec ſibi repugnat. vt iſta tu ſe
des e iptmē iſti. ſoſo ſribit: qz nec
ſedq̄ ad eadē ſibi repugnat. C Se
xta deſcriptio. pertineſ obligatiōi
enī dicit quod nō eſt obligatiū nec
sequens ad aliud q̄ ad obligatiō
nem vel illud quod ſequit ad ipſas
n.iii.

nec est repugnans alteri obligati
oni vel p̄s repugnans ei. Quic-
quid ei est repugnans p̄tū est repu-
gnans autem omne qd sequit v̄l re-
pugnat p̄tū. Sequit̄ repugnat ant-
cedenti. Sicut omne sequēs v̄l repu-
gnans autem est repugnans p̄tū. Ut
dicat opponens r̄tū pono tibi pos-
ita. tu es rome t̄dū aliquid tibi posi-
tū est dī p̄tinēs obligationi tñi z n̄
obligato nec admissioni. Sequit̄ ei
pono tibi istā. tu es rome. igī aliquid
est tibi positum. sed nō sequit̄ pono
tibi istam. tu es rome. igī aliquid n̄
est tibi positū. nec sequit̄ tu admitt̄
istā. tu es rome. ḡ aliquid ē tibi poi-
tum. Consilr̄ ē de ista. nihil ē ipso-
tū q̄tū ad repugnātiōz. Et nota-
ter dico q̄ nō est obligat̄ eo q̄ si
ponerē tibi istā aliquid est tibi poi-
tum. t̄dū istā aliquid est tibi positū
nō cēt pertinēs obligationi tñi. sed
etia obligato. et etiā istā nihil ē tibi
positum. quia aliquid ē tibi positū
sequit̄ ad obligationē z ad obliga-
tū. q̄ ad obligationē p̄z de se. Etia
q̄ ad obligat̄ p̄z. q̄ ipa est obliga-
ta z ipam̄ sequit̄ ad ipam̄. sequit̄
ei aliquid ē tibi positū. igī aliquid
est tibi positū. etiā de ista nihil ē ti-
bi positū in casu p̄dicto repugnat
obligationē z obligat̄.

Contra descriptō p̄tinēs obli-
gationi z admissioni s̄l̄ est q̄ nec ē
solid p̄tinēs obligationi nec solū ad-
missioni. s̄ v̄trīq̄ simūl v̄t dicat oppo-
nen responde n̄ ponō tibi istam
tu es rome z respondens admittat
deinde opponēs. p̄ponat responde-
tū istam tu es obligat̄ ille habet etiā
concedere tāq̄ sequētem ad obliga-
tionē z admissionem simūl. sequit̄
enū pono tibi istam. tu es rome z
tu eam admittis. igī tu es obligat̄
tū dī igī pertinēs obligationi et
admissioni simūl. nullitamen co-
seorsim q̄ nō sequit̄ pono tibi istā
tu es rome. igī tu es obligat̄ quia
non es obligat̄ solū p̄pt̄ obli-

sationem factam. sed p̄q̄ admisi-
sti obligat̄. nec etiā sequitur tu
admittis istā. tu es rome. igī tu
es obligat̄. quia sine quacumq; obli-
gatione si v̄elles posse eam admit-
tere. p̄pter admissionem ei⁹ nō es
les obligat̄ nec etiā istā. tu es obli-
gat̄ repugnat obligationi nec ad-
missioni v̄t notū est.

Contra descriptio p̄tinēs obli-
gatio tñi est q̄ nec ē sequo ad aliud
q̄ ad obligat̄. nec repugnans alte-
ri q̄ obligat̄ v̄t sequenti ad ipsū.
vt dicat opponens responde n̄
pono tibi q̄ tu es rome z respondens
admittat t̄dū istā. tu non es partiu-
us ēt p̄tinēs obligato z non obli-
gationi nec admissioni. **C**ontra
partz. quia sequitur q̄ tu es rome. ḡ
tu non es partiu. **C**ontra p̄z
quia non sequitur. ponō tibi istam
tu es rome. igī tu non es partiu.
v̄t propter mēd positionē no sequi-
tur te esse partiu. nec te esse. etiā
nō sequit̄ tu admittis istam. tu es
rome. igī tu non es partiu. q̄ p̄pter
tuam admissionē no sequitur
te non esse partiu. Eodē modo ex-
emplificaret q̄tū ad pertinenz
repugnās v̄t exemplificatum ē de
pertinenti sequenti.

Contra descriptio pertinēs obli-
gatio z bene cōcessō v̄l bene cōcessio
vel bene negato v̄l bene negatis ē q̄ ea
simul sequitur v̄l eis simul repugnat
z non sequit̄ nec repugnat obliga-
tioni tñi. v̄l admissioni tñi. nec eis
simul nec obligato tñi. nec cōcessio
tñi et dicat opponēs r̄tū. po-
no tibi q̄ istē due ppōnes. hō ē al-
iūz de⁹ est p̄t. if. t̄c istā. ppō hec
est v̄l hō est alī⁹. nō ē p̄tinēs obli-
gationi. q̄ nō sequit̄ pono tibi q̄ p̄-
dictē p̄tānt. igī hec ē vera. hō est
alī⁹ nec est repugnat v̄t notū ē. nec
etiā ē p̄tinēs admissioni. q̄ nō se-
quit̄ tu admittis q̄ ille p̄tānt. igī
hec est vera. hō est alī⁹ nec et repu-
gnat nō ē p̄tinēs obligationi ad-

missioni sīl q: nō seq̄d. pono tibi q: il
le pūltant̄ tu admittas. igit̄ hec est
vera. hō est asinus. Nec etiā est p̄t
nēs obligationi tm̄. q: nō sequit̄ iste
due. pp̄o. hō est asin⁹; z de⁹ est cō
uertunt: igit̄ hec est vera: sed hec p̄
p̄o. homo est asin⁹ est perticēs obli
gato et bñ p̄cess̄. q: sequit̄ iste due
pp̄o. p̄uertat̄ de⁹ est. z hō ē asi
nus: z ita est vera. de⁹ est. igit̄ ista
est vera homo est asin⁹. Ex hoc ifero
q: aliqui aliqua p̄positio in uno loco
posito ē p̄tinens si ponat̄ tibi se
denti istaz. tu es rome. z tu admit
tas eam. deinde. p̄pono tibi ita. tu
sedes z tu es rome ipa est imperti
nēs. q: nec sequit̄ nec repugnat po
site nec p̄cesso. q: nō sequit̄ tu es ro
me: ergo tu sedes z tu es rome cuz
anō poshit̄ eē verū sine p̄ante. posses
ei eē rome z nō sedere. sed si p̄: p̄
poneret̄ tibi ista. tu sedes est admit
tenda. q: est vera ipertinēs ad quā
rūndendū est sīm̄ suū qualitat̄ ut pa
tebit. deinde. p̄pono tibi ista copu
latina. tu sedes z tu es rome: ipsa ē
concedēda. q: est p̄tinēs p̄posito z cō
cessio. sequit̄ ei tu es rome z tu se
des: z tu es rome z tu sedes. Ex quo
vlerū inter vnam p̄opoz̄ i uno
loco positam ē negandam z m a°
p̄cedendam. Si ponat̄ tibi ista tu
es rome et ei admittas. postea pro
ponat̄ tibi ista tu sedes z eam cōce
dis quia ē ipertinēs in illo loco. Sz
si p̄s immediate p̄positu p̄pona
tur tibi ista copulatio. tu es rome
et tu sedes. z si neges illam. tūc ista
tu sedes est p̄tinēs nō posito tm̄. et
negato tm̄. sed posito z negato siml̄
Si enī tu es rome z nō est ita sicut
significat̄ ista tu sedes. et sic ista tu
sedes et tu es rome. sequit̄ ita nō es
se sicut̄ ista significat̄ tu sedes. z se
ista tu sedes repugnat obligato et
bene negato. q: er⁹ oppoſit⁹ sequit̄
ex p̄sto z bene negato. Ex quo v
lerū cōcludit̄ argumēt⁹ sīvalere
quo probat̄ q: aliqua copulativa

negāda in aliquo casu cui⁹ quelib⁹
pars est concedenda. Solet enī sic
argui. sit r̄s veritas q: tu sedes et
proponat̄ tibi ista q: tu sis rome et
ta⁹ admittas p̄: proponat̄ tibi ista
tu sedes admittēda est. q: imperti
nēs vera. nō enī ad ea sequit̄ nec il
li repugnat sicut̄ notū est. post. ppo
natur tibi ista copulatio. tu sedes
z tu es rome: negāda est quia false
est z impertinēs p̄ito. igit̄ aliqua
copulativa ē negāda cui⁹ quelib⁹ p̄
est concedēda. puta copulativa cō
posita ex p̄sto falso z impertinen
ti. Deinde illud nō concludit q: li
cet p̄dicta copulativa sit imperti
nēs positum seorsim z ipertinēs
concesso seorsim. tu est pertinēs p̄ces
so z p̄sto sīl. Et igit̄ p̄concessionē
positi z post concessionē alteri⁹ par
tis ipa est concedēda. nō enī r̄ndēs
solum debet sustinere positū. Sz eti
am cōcessum. et igit̄ sequit̄ ex alid
eōrum vel ambob⁹ simili debet cō
cedere z repugnās alium: vel abo
bius sīl debet negare: z hoc si notū
sit hoc est sequens vel repugnans.
¶ Quidam ad secundum sit prima re
sula. obligat̄ et ab aliquo admis
sum eīd̄ in tempore obligationis. p̄
positū est ab eo cōcedendum. nota
ter dico obligatum z non positum
ut se extendat nō solum ad istam
spēm obligationis que est positio. Sz
etiam ad alias. z dico ab aliquo ad
missum quia positio q: ponere tibi
ista tu es rome z eam nō admittas
et post ponat̄ tibi ista nō es obliga
tus ad concedendum eam. Et nota
ter dico eidem quia si ponētur ista
tu es rome z nulli alteri z sorti p̄o
poneretur ista. hō ē asinus. et de⁹ ē
p̄uertat̄ z nulli alteri. nō es obli
gatus ad cōcedendum eam. q: non
est tibi posita. sed alteri. Sz sorti. Et
notanter dico in tempore obligati
onis quia ipso expirante: non pl⁹ te
neris obligatum concedere.
¶ Notandum q: aliqui in predicta

regula apponit hoc membrum sub
forma positivæ vel obligati propositi
Nam dicit si marc⁹ et tuli⁹ sint no-
mina synonima. et ponat tibi ista
marcus currit quid admittas. et de-
inde proponat tibi ista. tuli⁹ currit
nō habet eam concedere. et mis pos-
ta: propter hoc qd est tibi sub for-
ma positivæ proposita. Deinde ap-
paret mihi si ponat ista. marc⁹ cur-
rit. qd nō ppter h̄ ponat ista. tulus
currit. sūt enim diuersæ propo-
tes. et ideo si p̄ ea proponat tibi ista tuli⁹
us currit. non proponat tibi posita
sed sequēs bene ex posito. et ideo si
scires qd marcus et tuli⁹ essent no-
mina bñ his pcedē tuli⁹ curre-
re: tāq; sequens ad marci currere.
Et si dubitares qd marcus et tulus
essent nomina synonima cum pro-
ponētur tibi ista tuli⁹ currit. habe-
res respondere dubie. Ex his ap-
paret mihi qd frustra addis sub for-
male positivæ vel obligati propositi
¶ Secunda regula est. omne sequens
ex obligato admissio cōcessio vel nō-
cessio. cum obligato vel opposito be-
ne negato vel bene negatis scit es
se tale in tempore obligationis est
cōcedendum. Et notanter dixi obligato
et similiter admissio prop̄ cau-
sus dictas in precedentibus regula. Et
notanter dixi concessio vel concessio
et obligato. qd ita respondes tenet
sustinere illud qd sequit ex cōcesso
cum obligato vel ex concessis sicut
tenetur sustinere illa que sequunt
ex obligato solo. et similiter ita te-
netur sustinere ex obligato solo se-
quens sicut tenet sustinere obli-
gato. Similiter dicit ex obligato
bene negatis. qd respondens ita te-
net sustinere sequens ex obligato si
cuit obligatum. et etiam opposito
illius qd bene negat vel oppositis
negatorum: si plura fuerit negata
sicut illud quod sequitur ex obliga-
to solum. quicquid enim tenetur su-

tinere: aliquid antecedens tenetur
sustinere et p̄s. Et h̄ dixi scitus
esse tale. Et si nescitur et tale nō oī
qd cōcedatur. verbigrā. si ponatur
respondenti qd marcus currit post
ponatur sibi ista tulus currit et ne
sciat qd marcus et tuli⁹ sint synoni-
ma. n̄ debet ipam concedere. Iū sed
tur exposito ex coplatet responde-
ti illud qd est sequens. ideo pot ad
eam respondere dubie donec sciat
quod est p̄s et qd illa duo sūt syno-
nima. Exempla ist⁹ regule possit
poni. De primo. i. omne sequens ex
obligato et admissione in tempore
obligationis est concedendum: vt si
ponatur. aīs est albus et ip̄e eas ad-
mittat. ponat ista antixps est
coloratus ip̄e habet eam cōcedere.
Similiter omne sequens ex obli-
gato admissio bñ concessio est conce-
dendum. vt si ponat ista homo est
albinus. et deus est couertus. post
proponat ista hec est vera de⁹ē. co-
cedenda ē. post proponat ista hec ē
vera. homo est albin⁹ concessēda ē tāq;
sequens ex obligato et tāq; cōces-
so. sequitur enim. homo est albin⁹. et
deus ē couertus et hec ē vera. de-
us est. igit̄ hec est vera. homo ē ali-
n⁹. Similiter omne sequens ex obli-
gato admissio cum cōcessis ē cōcede-
ndū. vt si tibi proponat ista antixps
est colorat⁹ et admissio. p̄ ponat
tibi antixps si est alb⁹ cōcedenda ē.
Similiter ista antixps nō ē niger.
p̄ ponat ista antixps et medio colo-
re colorat⁹. cōcedenda ē. quia sed
tur ex obligato et bene concessis: vt
notis est de se. Sunt sequens ex obli-
gato admissio polito bene negato
cōcedendum ē. vt si p̄ ponat ista. ho-
mo ē albin⁹. et de⁹ē est conuertitur et
hec ē vera. ho ē albin⁹: neganda
ē cū sit falsa et impertinēs. p̄ pona-
tur. deus ē nō est p̄p̄ vera. cōcedē-
da ē tāq; sequens ex obligato et ad-
missio polito bene negato. ¶ Ter-

tia regula est repugnans obligato
cocedere vel concedere posito bñ ne-
gativel bñ negatorum scitū esse ta-
le est negandū in tempore obligati-
onis.

CQuarta regula ad omne iper-
tinēs in tempore obligationis respō-
nenda ē bñ sui qualitatē quā habz
ad nos. qz si sit verū scitū et verū
cocedendum ē. si falso scitū fal-
sum negandū est. Quia si pponat
tibi ista. tu eū romer et admissas
p^o pponat tibi ista. homo ē an si
cocedenda est. qz impertinēs vera
nec ei ē sequens ex obligato nō re-
pugnās ei dōde modo cocedenda
est de falso et dubio.

CQuinta regula eadē propositio in tempore obli-
gationis in uno loco posita ē perti-
nēs et in alia impertinēs. vt propo-
nat tibi ista. tu eū romer et admissas
tibi proponat tibi ista. tu scribi-
ba cocedēda est. qz impertinēs vera
sīli p^o. pponetur ista copulativa
tu scribis et tu eū rōe negāda est. qz
falsa et impertinēs est. Et si p^o ppon-
nat ista et scribitur. neganda est. qz
pertinēs et repugnās posito bñ ne-
gat vñaz cum obligato admisso et
igif tu scribis cum an hōdicā copu-
latiū erat post posita erat sperte-
nos et p^o proposita erat pertinēs.

CSexta regula purāte tempore
obligationis nō ē certificanda que-
libet questio. Nam si ita ē qz sol^o for-
tes loquuntur et pponat tibi ista. for-
tes tacet et eam admissas. p^o propo-
nat ista. aliquis hō loquitur et sit ve-
raccedēda est qz impertinēs vera ex
casu p^o qz sit ipertinēs. qz nō sequit
ur forte tacet igif alijs hō loquunt.
et p^o qz ab eo qz sit ille hō qz loquit
si dicat qz forte. cocedit repugnās
obligato admisso. si dicat qz p^o: co-
cedit falsū et impertinēs. Ex isto se qz
qz p^o p^o p^o singularis vñ l^o definita ē co-
cedenda. tñ nulla singularis eius ē
cocedēda. qz hec. p^o qz alijs hō loquunt
ē concedēda ex obligato. nulla
tñ ei singularis ē concedēda. qz os

cocedere repugnās posito: vel sī
iptinēs quoniam quely ē inconveniens
in hoc arte. **C**Septima regula ad
qz sequitur p^odictoria. nō ē coce-
dēda vt si ponat qz a sit oē illud qz
nō ē a hoc si admissas. qz admisso os
te concedere qz si a ē: qz a nō ē.
et e³. ex quo a ē osie illud qz nō ē a
COctava regula possiblē obligato
admisso licet falso: nō ppter hoc ē ne
gādū nēcm p^o et concedendū im-
possibile per se. p^o quo notandum qz
nēcm p^o le ē qz ē ad oēm dñam t^op^o
vt illa qz sic se hñt qz dñterius ipsa
significat sic est. licet ab eterno fu-
it et in eternū erit. nec pōt aliter eē
vt ista de⁹ ē. Impossibile p^o se ē im-
possibile qz ad oēm dñam t^op^o vt qz
littera ipa significat: impossibile est
ē et de⁹ ē. Impossibile p^o accīs ē
qz nō ē i possiblē. qz ad oēm dñam
t^op^o. Iz qz ad alijs dñaz t^op^o. et sic se
bz qz l^ore dñaz ipa significat i possiblē
ē ista et ē l^ofinse vt p^o p^o flā deplito.
Et tñ talis possibili pōt concedi qz
possibile potest ē verū. ideo erit
nēcm. Unde licet hec sit i possibilis
ego fui rōe tñ si irem et reneteres
ipa etē vera et nēcia. ecōtra ē nēcm
per accīs. **C**Nona regula obliga-
to possibili admisso licet falso nō ē
inconveniens cocedere i possibile per
accīs et negare nēcm p^o accīs et hoc
qz positiū sit impossibile et conces-
sum sit impossibile vel qz sequens
ex concessio cum alio sit impossibile
verbigratia sit verū qz nō respō-
disti ad deum esse. deinde ponatur
tibi ista. nūqz respondisti ad deum
ē et admissēda est. qz nēcia per accī-
s. p^o pponatur tibi ista. deus ē
ens concedo quia vera et ipertinēs
posito. p^o pponat. tu respōdisti ad de-
um esse. est neganda. quia repugnās
posito a te admisso. Iz sit necessaria
per accīdēns. post proponatur ista
ndqz respondisti ad deum esse con-
cedenda est quia posita et admissa.
licet sit i possibilis per accīs. sic igif
p^o p^o qualiter possum qz primo erat

necessariū per accidē factū ē impossibile per accidē. Exemplum secundū ponat tibi te esse romā et admittas deū p̄ponat tibi tu nunq̄ r̄fidisti ad deū eē est cōcedenda; q̄ vera et sp̄tinet̄, post, p̄pōnāt tibi deū eē. q̄ concessa p̄ponat tibi, tu r̄fidisti ad deū eē est negāda; quia ne pugnās p̄cess̄; et tamē est nēcīa per accidē igit̄ tūs oppōstū ē cōcedēda; sic igit̄ cōcess̄ necessariū factū ē impossibile per accidē. Exemplū tercū, ponat tibi te sedere, qua admis̄a p̄ponat tibi te sedere et nunq̄ r̄fidiſſe ad deū eē sūt sūlia; cōcedāda; q̄a vera et sp̄tinet̄, post p̄ponat tibi deū eē; cōceps̄, quia vera et sp̄tinet̄, post p̄ponat tibi tu nunq̄ r̄fidisti ad deū eē ip̄a est cōcedenda; tamē est factū impossibilis postq̄ erat vera et necessaria ex uno cōcesso et altero.

¶ Contra regulāz dubitatur, possibile non obligat ad impossibile et postq̄ nō sunt cōcess̄a nec possibilia; videtur q̄ propter hoc nullū sit impossibile concedendū, r̄nūdēt q̄ regula est vera et fundat super his duobus quoniam p̄mū est. Si aliquid sit concessū in tempore obligatiōis semper est concedendū dūm, p̄ponit durante illo eodem. Secundū est, q̄ aliquid quod est in uno loco possibile, in omnē per accidē et cōcessum in alio loco est impossibile, itēo ex quo prius erat p̄cessus post ea q̄ p̄pōnit durante eodem tempore est concedendū, q̄ autem in uno loco sit nēcī et in alio impossibile p̄t̄, sit verum q̄ nunq̄ r̄fidisti ad deū eē, tunc hec est vera in q̄ responderisti ad deū eē, post p̄ponat naturā ista, deū est: cōcedas illaz hoc facto est impossibilis, tu nunq̄ responderisti ad deū eē, quia est falsa de p̄terito; tamē si in eodem tempore tibi p̄ponat est cōcedēda a te postq̄ tu cōcessisti quādo adhuc fuit vera et nēcīa per accidē, et q̄a

dīcīa possibile nunq̄ obligat ad i-
possibile dico q̄ imo. ¶ Quantum
ad tertium restat videre de specie-
bus obligationis. vnde.
¶ Scīendū q̄ sex cōsueverūt po-
nis species obligationis: sc̄i imposi-
tio, positio, depositio, petitio, sitve
rum/dubitatio. Quarū sufficiētia
potest sumi, p̄o quo. ¶ Scīendū
q̄ obligare ad actū ē facere obliga-
tionem in qua exp̄imitur actus ex-
ercentis a respondentē circa obli-
gatum, ut verbigrā. Si dicere cre-
bo responderē affirmatiue, primū
p̄ponendū ad me; vel si dicere peto
te facere ad primū, p̄ponendū ad
me et non respondere. Si obligare
ad habitum est facere obligationē
in qua non exp̄imitur actus exercen-
tis a respondentē circa obligatum, ut
si dicere pono tibi istam tu eō ro-
me. ¶ Secundo scīendū est q̄ qdām
est actus incomplexus; heut est r̄nde-
re, et quidām complexus; ut te scire
te currere. Et de hī, oīa obligatio vel
obligat ad actū vel ad habitum. Si
ad actū hoc est dupliciter, vel ad
actū incomplexum; et hī est petitio,
vel ad actū complexum; et hī est ve-
rum, verbigrā. Si opponens pete-
ret ardentē, peto te responderē af-
firmatiue, ad primū p̄ponendum
ad me, hoc est exemplū de petitio-
ne. Exemplū secundi, si opponens di-
cat respondentē sit verus te scire te
respondere. Si autem obligat ad
habitum; vel ergo cadet super cō-
plexum vel incomplexū, hī ē ipo-
sitio, vel sup̄ cōplexū, et hoc dūpli-
vno ad subsumēdū, p̄dō; et hī ē po-
sitio, vel, p̄fō, et sic ē depositio, vel, p̄
dubio, et sic ē dubitatio, et sic sūt sex
sp̄es obligatōis q̄q̄ q̄ltaor tñ sūt in
vsl; i positio, positio, et depositio, et pe-
titio. Et q̄ ipo ē obligatō ineditate
q̄ cōplexū vel icōplexū ad significād
tales significationē, et quia signifi-
cationēs complexorū vel icōplexorū
in disputatione dūt p̄supponi p̄sio-

ergo iter ceteras spes obligatorias
dicendis est de positione postea de
alio. pmo igit videndum est de ali-
quibus propribus quod sit concedende
circa ista spem. secundo una regulas
obseruandas. 3º sophismata circa ista
speciem.

Conatum ad primum circa istam
spem argumentatis pcedit qd a est ali-
quid et tu nihil est a. vt si aponere
tur ad significandum ista oportet ois
hoc: hec est concedenda a est aliquid si
cupto homo est aliquid. et etiam ista
nihil est a hec est ista nihil est ois ho-
mo. secundo concedendum est qd a est at a
men nullum b est a: vt si aponeret
ad significandum ista oportet ois ho-
mo: et b aliquo ho: tunc hec est vera. a est b et
tame ista est falsa b est a: hec ista.
aliquo ho: et ois ho: tertio pceden-
duit qd a est b conetur. tu a non est
b nec qd. vt si aponat ad significan-
dum hoc oportet ois ho: et b filtr. qd co-
cedit qd a est b. tu b exente impossibile
est a ce. vt h aponeret ad signi-
ficandum hoc oportet quod ho: et b
vn'lo'ho: tu hec est concedenda
a est b. tame h est impossibile est a es-
te hec tu solus vn'ho: est impossibi-
le est qd quod ho: sit. quinto co-
cedit qd a videt b. tu b non videt ab
a. h aponeret ad significandum
omnis ho: tunc coedendum est qd a vi-
det b: hec oportet videt aliquo ho-
mo: et tu negandu: qd b videt ab a:
hec ista aliquo videt ab omni ho-
mino.

Conatum ad secundum ponat una
regulam obseruandas circa ista spe-
ciam obligatoris qd nra: positio est
vbi signi illi qd imponit depedit
ex veritate et falsitate. ppone si qua-
ponit. et ei sic ecouerso qd veritas et
falsitas depedit ex significatiq*e* i-
positorum.

Conatum ad secundum circa scoplex
incoplex impositi posse exempli.
ponat qd a significet asin tu ppoe
vera et ho: et ppoe falsa. et hoc di-

ctu homo vel non homo in dubia. re-
ponat ista homo est avl negas l'ou-
bitas vel coedas. Si coedis et bni
rives: tdc talis ppoe est vera et qd co-
sequens p positione facta a signifi-
cat asin: et si coedis ho: est esse
a: coedis ho: est e: asin. si negas
et bene rives. tdc talis est falsa ho:
est a pmpoem et sic pmpoem facta
hec est falsa. homo est ho: quia positi
e: qd in ppoe falsa a significet ho: et
si dubites tdc per impone a signifi-
cat ho: vel non ho: et per pns
hec est tibi dubia ho: est ho: vel non
homo. Solutio hec per regulam posi-
tam qd talis impositio non est admittenda
eo qd qd que imponit depedit ex
veritate vel dubitat*e* propoem.

Conatum ex plu de icoplexo opole
re ipso. Imponat ei qd a signifi-
cat hic oportem de est p: ppone a
vel coedis l'negas l'dubitas. si co-
edis et bni rives sequit a ee ppoe
et per pns habere copula qd est falsa
Sine ges igit negas illud qd oltif
edictio qd significat scire ista de e:
qd oltif ed ea: qd male rives. Si du-
bitas. tu dubitas illud qd scis co-
uerticu vero necio: qd male rives.
Quid rives est admittentes impoem et
cd ppone a nec negat nec pcedat
nec dubitat: qd nec est veru nec falsu
Et cd qd a oltif cu ista de e: negat.
Et qd dicit pse tu significat hec
ista de e: coe. et negat p: Et dicit
qd si p: deberet valere ozi addi me-
diante ante qd a sit. ppoe. mo hoc est
falsu. sed h siv3 fm alios. Nam qd si
gna ad plm instituta sit vera vel
falsu ho: ex se. sed ex eoru impone
vsi de est: qd impoem ita erat ve-
rl falsu. sicut bu ba ba ho: a im-
poneret ad significandum de e: ipsa
subordinare vni metu necce sic
ista de est. Et dicovlter qd cippo-
nitur a concedendo est. Et cum di-
cit igit a est propo concedo et qd di-
cit non habet subjectu pdcatus nec
copulam verum est formaliter. tu

co:rsidente eo q̄ corrivit vni mēta:
li h̄tū illa.
C Aliud exemplum de impositio
ne dep̄det. vnde i positio depen
dens dep̄det ab aliquo actu ven
tis p̄ quo sit regula. imposito dep̄
dens non admittit nisi sub condi
tione. Exemplid sit a nomen tuū si
p̄mut qd̄ p̄ponet sit falsū: et nomē
alteriū n̄ tui. Si p̄muū qd̄ tibi pro
ponet si te d̄ p̄ponat ista. tu es
a. Querit an tu es a. si dicat q̄ sic.
igit primus tibi propositū falsū p̄
d̄ns a non ē nomen tuū: igit tu n̄ es
a. igit n̄ tu es a tu non es a. si tu nō
es a: tdc̄ primū p̄positū a me ē ve
rum. igit a est nomē tuū. igit si tu a
es a: tu es a. Solutio imp̄oī d̄ ad
mitti n̄li sub hac cōditōe q̄ a ē ē no
men tuū stet cuī primo p̄posito. mō
a ē ē nomē tuū et non ē ē nomē tuū:
nō sit stant quox vnd̄ casu p̄di
ctoū ē ē p̄mū p̄positū: et aliud op̄oz
tet ē ē illud ex quo de ducta sūt p̄ma
icōnemētia. **C** Aliud exēpli. Sit a
prīmū istans qd̄ p̄ponit tibi falū
et p̄ tibi p̄ponat a est. vñc̄ cōcedit vñ
negat. si p̄cedit a est ista: ḡ p̄po
nit tibi falsū: igit a est falsū. Et si tē
a non ē a est. igit si a est a non est. si
negas: ḡ ē falsū q̄ a est. et si hoc est fal
sū. lequit imp̄ōe facta q̄ a est. igit si
a nō est a est. Dico p̄calū nō admit
to: nec sub hac conditione q̄ a nō est
stet cuī primo p̄posito a me. mō a est
et a non est nō stant sūl. tdc̄ plura ta
lia p̄nt fieri quorū solutōes patēt
confloeranti. Sed h̄ p̄dicta de com
plexo cōp̄lexe i positio p̄ponat q̄ hec
ōino incongrua hoīem ē: significet
p̄cise deus ē p̄ p̄ponat hoīem est si
concedat vñc̄ r̄ndes sequit hoīem
est esse verū. et p̄ d̄s incongruū ē ve
rd̄ qd̄ falsū est. si negas vñc̄ dubitas. ḥ
tu negas vel dubitas qd̄ scis ē ē cō
vertibile cuī necc̄. r̄ndetur q̄ cum
proponit hoīem est nec p̄cedenduz
nec dubitanvd̄: nec uegandum co

q̄ oīo incongrua nec sūl est
Et qd̄ d̄ ip̄a significat istam de est
concedit et negat p̄na. vñc̄ ab hoc q̄
p̄na sit bona oī in ante ad id ē oīo
incongrua. mō sic non est: sed breviter
illud non placet alius. qd̄ hoīes de se
sūl q̄ sit recti casū. sūl p̄cessat q̄ a i
principio fuisse ordinata huic con
ceptu cui mō subordīnat. et cuī ab
placitū p̄t imponit ad corradēndib⁹
p̄ceptū accusatiū i casu et n̄i casū
et cuī hoīes est imponit ad signi
ficātiū ista de est: p̄cedēda. Et qd̄
d̄. igit ē vera hoīem est. cōcedo q̄
est vera nec incongrua respectu tal
significatiū quod sūl non ip̄a im
ponit ad signific. id. eodē dicit
de ista de est si sit i posita ad signi
ficātiū istam de est. **C** Aliud exē
pli ponat talis i positio q̄ a signifi
cat altam istop̄. de est: homo ē ali
n̄: in veritate significet istam de
us ē. et scis q̄ significet altas ista
duas lateat tamē te quā eaz si
significet. tdc̄ p̄pono tibi ista. a ē ve
rit. si concedis igit de est q̄ a ē ē ver
sed a est ista. p̄p̄. ho ēt alii igitur
ista p̄positio homo ēt alii ē vera.
māio: est p̄t cōcessa. et minor ē tū
bi dubia: ḡ p̄ non est a te neganda
si negas a ē ē verū: igit a nō est ver
sed a est ista. p̄positio de est: igit ne
gas istam. de est. māio: ē a te p̄f
sa. et minor tibi dubia. igit cōclusio
non ē a te neganda. si r̄ndes dubi
tando: tū sic ista de est scis ē ē ve
ram. sed ista de est: ē a. igit a scis
se verū. et sic non dubitas a ē ē ver
r̄ndes concedendo māio ē dubita
do minor et p̄pter hoīem d̄ dubitari
cōcio. Tū h̄s dubitare an a scis
se verū et dato q̄ a scis ē ē verū nō
p̄pter hoc scis a ē ē verū. Tū h̄s in
casu p̄dicto non scis a ē ē verū.
tū in veritate sic ē q̄ a scis ē ē verū

C Aliud exēpli ponat talis im
positio q̄ a significet alteram ista-

rd rex sedet et nullus rex sedet. et sed illa qd est vera et hoc te lateat que illarum sit vera. tunc pponat ista. a e verum. si concedis; non habes concedere nisi illud qd e a te scitis. sed qd tu scis a e verum. sed nulla a scis e verum. igit non scis qd a sit verum. Si autem neges vel dubites. Contra tu scis alteram istam e verum post q contradicet. et si scis qd illa que e verum de illis est a. igit scis qd a e verum. Rendeas qd scis a e verum et qd arguit. nullus a scis e verum cedat igit si scis a e verum. negat pno. ppter h qd arguit a sensu diuiso ad sensum compositum que sibi inuicem imputente. Unde casu potito concedas te scire a e verum. et neges a te scire e verum.

C De quinque aliis specie obligatio nis que vocat positio. Et sciendus est qd duplex e positio qd vocat sum plexus propria. Positio simplex vocat qui ponitur propositio cathe gonica. Pova propria dicit qd ponitur ppropositiva. Et si ponat ppositio copulativa qd positio coniunctiva. Quid distinetur dictis positio i de finita. Qd propositio conditionalis dicit positio dependentis. et primordi dum est de pote simplici. deinde de co posita. Et ita simpliciter est obserua da utare regula. ponibile h fallit no repugnare obligationi nec admisi oni nec his sit est admittendus. vt sit tale exemplus pono tibi isti. nihil e tibi positum. si admittas pono tibi isti. am. aliquid est tibi possum si co cedis tu concedis hoc est repugnare positio. igit male respondes. Si neges. contra ego posui tibi istam. nihil est tibi positum. sed ista nihil e tibi possum est aliquid. igit aliquid est tibi possum. rnedetur sim ularia id positum qd talis positio. n est admittenda. qd positum repugnat obligationi ex eo qd eius contradicitoria est formaliter sequens

ex obligacione. s. aliquid est tibi po nitum sicut iam declarabatur.

C Aliud exemplum. tunis nihil admittit avitas. ponot tibi istas aliquid adittas si pcedasti pcedis re pugnans. posito igit male responde s. si admittas. contra tu admittit istam. nihil admittis. sed illa e aliquid igit aliquid admittis. Voluntatio talis positio non est admitten da. quia repugnat admissioni.

C Aliud exemplum. pono tibi ista tu non es. Si admittis propositio bii istam. tu admittis aliquid. si neges. Contra. posuit tibi istam tu non es et eam admittis et ipsa est aliquid igit aliquid admittis. Deni. ppono tibi istam tu es si concedis. Contra. tu concedis repugnans posito. ergo male responde s. Si neges contra tu negas sequens ex concessione igit tur iterum male responde s. De quin taur enim tu admittis aliquid igit tu es. Voluntur qd positio non e admittenda quia repugnant posito.

C Aliud exemplum pono tibi ista tu non es obligatus si admittis pono tibi ista tu es obligatus. Si concedis tu pcedio repugnans posito igit male responde s. Si neges. Contra. ego posui tibi istam. tu non es obligatus. et tu illam admisisti. igit tu es obligatus. Voluntur qd talis positio non est admittenda. qd repugnat admissioni et obligacioni sumi propter hoc qd eius contradicitoria. s. tu es obligatus est formaliter sequens ex obligatione et admis so simul sicut iam deductum est.

C Alter poteris respondere ad istam. quia si placet potes admittere predictas pones que tamen si postea vel earum contradicitoria vobis proponatur respondebas ad ea secundum earum qualitates ac si nulla obligatio eet facta.

Si nunc oportet moderare illam regula
Omne obligatum admissum in tempore obligationis est concedendum
oportet enim addere si non sit repugnans obligationi vel admissioni:
vel bis simul. Et tunc regula 103 posita potest poni universalior. Omne
ponibile: licet falsum est admissum. Et ideo si velles stare in ista re-
gula pponeretur tibi ista. tu non es
esse admittenda si postea pponere-
tur tibi ista tu aliquid admittit de-
bet eam negare. ppter hoc quod ei contra-
dictoria est sequens tibi postor a
te admissum. Sequitur enim formaliter
tu non es igitur nihil admittit. Si mihi
liter si ponere tibi ista nihil est tibi
potius si eam admittit si regulas
que est universalior. Deinde si ppo-
nere tibi ista aliquid est tibi positum
et neganda cum ante ego possum tibi
istam nihil est tibi positum conce-
das pñas et ne ges antecedens. Si si
ponatur tibi ista tu non es obligatus
et am. Et si deinde pponatur tibi ista tu es obligatus ne ges
eam. Et cum arguitur ego possum tibi
istam tunc es obligatus et tu eam
admittit respondeas pcedendo co-
sequentia et negando antecedens. Si
militet si pponatur tibi ista nihil
admittit et admissum. Et deinde pro-
ponat tibi ista aliquid admittit con-
cedo consequentiam et nego antece-
dens. et ex hoc sequitur quod durante tem-
pore obligationis oportet sepe ridendo
mentiri. **C** Aliud exemplum tu dif-
feras a chymera si admittas propo-
nere tibi ultam chymera est si in conce-
dis concedis impossibile igitur male
respondeas. Si ne ges tunc negas ex ti-
bi postor admisso: gemitus ride. Co-
sequentia tenet et antecedens pbat
non sequitur differens a chy. Ita igitur
differens est inter te et chymera
et ultra differens est inter te et chy-
ram igitur chymera est respondetur
quod hec non est admittenda tu differens
a chymera ppter hoc quod est impossi-

bilis. Sequitur enim ex ea impossibile
puta quod chymera est sicut dictum est.
C Aliud exemplum ponatur tibi
ista aliqua res non est si admittas p-
pono tibi ista omnis res est si con-
cedis concedis repugnans posito et
admissum igitur male ridens. consequen-
tia tenet. et ans patet quia ille repu-
gnant omnis res est et aliqua res non
est. Si ne ges nego notum per se:
igitur male respondeas. pñia tenet et an-
tecedens probatur. quod si aliqua res est
tunc vina res est vel plures res sunt
sed omnis res est vina vel plures sed
ita est et notum est quod aliqua res est igitur
necim est quod tunc vina res est vel
plures res sunt et per consequens
necim est quod omnino res est. **C** Respo-
detur quod illa non est admittenda alia
res non est ppter hoc quod illa est ipsi
bilibet et eo quod eius contradictonia
est necia. et omnia res est. **C** Aliud ex-
emplum. ppono tibi ultam omnino ho-
currit. Si admissas ppono tibi ista
tu curris. si concedas concedis tal-
sum et non pno: gemitus male respondeo
pñia tenet antecedens probatur quod
non sequitur omnis homo currit igitur
tu curris quia si tu non es ans
est verum et consequens falsum. Si
ne ges ppono ista. tu es homo et co-
cedo tu concedo repugnans. igitur
male respondeas. pñia tenet et pro-
batur quod ei contra dictio nis sequens
ex positio bene negati: quia bene se-
quitur omnis homo currit tu non cur-
rit igitur tu non es homo. ad id si
cocedis illa tu es homo deinde pponi-
tur tibi ista tu curris. si cocedis. id est
cocessisti et uegasti in eodem tempo
re obligationis igitur male respondeas.
Si negas: ita tu negas sequens ex
posito et concessio igitur male respondeas.
pñia tenet ans probatur. nam se-
quitur omnis homo currit tu es homo
igitur tu curris. pruna est tibi postor
et secunda est ar cocessa. respondeo
admittendo positum et tunc pponit
illa tu curris nego: et quia falsa non

sequēs sicut dicitur. Deinde quando pponitur illa tu es hō: neganda est: q̄ ei⁹ dicitur ex sequēs ex opposito. vñ nihilomin⁹ si i mediate post positi⁹ pponere f̄ tibi ista. tu es hō. ipa eē concedēda. q̄a vera ⁊ i p̄tūmē posito. ⁊ si post hoc pponere f̄ tibi ista. tu curris. eē cōcedēda. f̄ tibi ista. f̄ tibi ista. et sequēs et posito bene cōcesso. sequit̄ ei ois hō currit: ⁊ tu es hō: ḡ tu currit. Ex h̄ iterū p̄tū vñā p̄pōne in uno loco po sita eē concedēda: q̄ si in alio loco po nere f̄ eē negāda. et ecōtra. ppter h̄ q̄ in uno loco eē p̄tūmē et in alio i pertinet. Aliud exēplū. pono tibi ista. tu es rōe si admittas. deīl. pro nouit ista. tu es rōe: cēdēda: e: q̄ posita deīde tu loqueris cōcedēda: q̄ vera ⁊ i p̄tūmē. Deīl. ppono ista copulatū. tu es romē ⁊ tu loqueris. Q̄ cēdēda. cōcedēda. si. nō sequēs et pōto: iḡl male r̄nde. vt videt. no em̄ sequit̄ tu es romē: iḡl tu es romē et tu loqueris. Q̄ negāda. ne sequēs et posito ⁊ pēssō: iḡl tūma. Aliud admittēdo ista tu es romē. ⁊ f̄ tibi ista. tu loquio. cu⁹ tu vñā p̄tū posito. et f̄ tibi non sequēs ex posito. Et negāda ē. nego diuinctū: q̄ si nō sequēs et pōto: tu sequit̄ et posito ⁊ cōcessō sum. Aliud exēplū pono tibi ista. tu es romē si admittas. poste a. ppono tibi ista. tu es romē ⁊ tu loquio. si cōcedēda. cōcedēda falsū. non sequēs: iḡl male r̄nde. poste a. pponak ista. tu loquio. si cōcedēda cōcedēda repugnās posito cu⁹ opposito bñ negati. Sequit̄ enī tu es romē ⁊ tu nō es romē vel tu loqueris: iḡl tu nō loquias diuinctua cu⁹ diuincti one vñā p̄tū ad aliā partē. Aliud admittēdo positi⁹ ⁊ negādo ista copulatū. tu es romē ⁊ tu loquio. de inde cu⁹ pponitur ista. tu loquio ne ḡha ē. ex quo p̄tū vñā. p̄pōne in uno loco posita eē cōcedēda ⁊ in alio lo coneganda. Aliud exēplū. pono tibi q̄ null⁹ hō currit ppter sorteim ⁊

platōnem. si admittas. ppono tibi ista. tñ alter isto d̄ currit demōst̄do sorte ⁊ platōnē. si cōcedēda. Cōtra vterḡ isto p̄tū currit: ḡ nō tñ alt̄ isto r̄currit. Si negāda. cōtra. alter isto r̄currit ⁊ nihil aliud ab altero isto r̄currit: iḡl tñ alter isto p̄tū currit p̄tū ab exponētib⁹ ad expōlitam R̄nde admittēdo positi⁹. Deinde cu⁹ pponif. tñ alter isto p̄tū currit: cōcedēdo. Et vtric̄d̄ arguit. vterḡ illorū currit: ḡ nō tñ alt̄ isto: negāda p̄tū et q̄ vterḡ illo p̄tū eē alt̄ isto. Aliud exēplū. sit ita q̄ nō sint nisi tres boies: sc̄ sortes/ plato ⁊ cicero: q̄ si null⁹ currit. tñc. ppono tibi ista. ois hō currit. admittēda est: q̄ possibiliis est: l3 f̄l. post. pponak ista. sortes currit. negāda est. q̄ f̄l non sequēs. Deinde propono istam. plato currit. negāda est et p̄tū. post. pponak ista. cicero currit. si negāda cōcessisti vñem: ⁊ negāli quāl̄ singulare. Si cōcedēda. cōcedēda falsū impertinens iḡl male r̄nde. R̄nde nō eē unco nuenies in ista arte cōcedere ⁊ negāre quālibet singulare eo q̄ singula r̄io non sequit̄ formaliter ad vñem. Aliud dicit negādo oēs singulares ppter ultimā: l3 nulla illarū sequens nec ultima sit sequēs ex pōto: tñ vñtūma est sequēs ex posito ⁊ pēssō si null. Aliud exemplū. sit verū solūm tres homines esse: sc̄ sorte ⁊ plato ⁊ ciceronē. sorte solo loquente tñc. pponit ista. sortes tacet. admittēda ē: quia possibiliis: l3 f̄l. post. pponak ista. aliquis homo loquitur: pcedēda est: q̄ i p̄tūmē posito. post pponak ista. sortes loquit: negāda est. post. pponak ista. p̄tū loqf: negāda ē. post. pponak ista. cicero loquit negāda ē: q̄ f̄l nō sequēs. ⁊ sic aliq̄ p̄ticularis ē pcedēda cui⁹ nulla singularis ē pcedēda q̄d f̄lmē. R̄nde q̄ hñdē incōuenies. nā sicut p̄tū ex diuinctiōe facta. vñā negāda ē tan q̄ repugnās posito. ⁊ alie negande. sit tñc f̄l i p̄tūmē posito. Aliud

ad exēplū. pono tibi istā. hō ē afīn⁹
est tibi positiū vel a te admissū: ad
mittēda ē. qz possiblū. Deinde p/
pono tibi istā. hō ē afīn⁹. si cōcedas
cōcedis i possiblē simplē. Si neges
contra. qz tibi positiū z a te admissū
est cōcedēdū. hō ē afīn⁹: ē hīmō: igī
maior est scīta a te esse vera. et mi
nor ē a te admissa. Rūdet conceden
do p̄clōne: qz hō ē afīn⁹. ē a me cōce
denda. sicut cōcessi istā. hō ē afīn⁹
est mīhi positiū z a me admissū. vīta
qz carū est possiblū: tñsi negē istā
hō ē afīn⁹. bñ rñdeo. C Blud exē
plū. pono tibi istā. tibi cōcluditūr z
nescis tibi cōcludi sunt filia saltez
in veritate et falsitate. admittēda
est: qz possiblū: qz admissa. pponat
tibi istā. tibi cōcludit. sicut cōcedas: cō
cedis falsū non s̄ques: ḡ male. si ne
ges eā propono tibi istā. tu nego tibi
cōcludi: ex quo negasti vñq debes
negare alia. Deinde ppono tibi
tu scīs tibi cōcludi. cōcedēda est
quia ei⁹ hīdictoriz⁹ negasti. p̄. ppo
nat tibi istā. tibi cōcludit. si cōedis
idē cōcessisti z negasti: ḡ m̄le rñdes
si negas: negas formalit sequēs ex
tibi concessio. si enī tu scīs tibi con
cludi: ḡ tibi cōcludit. Rūdet admit
tē do positiū. z cō. pponit istā. tibi
cōcludit: pcedēda ē. et qz dī ē falsa
nō sequez: dicit qz imo ē sequēs ex
posito. seq̄ enī tibi cōcludit et ne
scīs tibi cōcludi sunt filia: igī con
cludit. eo qz tibi cōcludi z te nescī
tibi cōcludi nō pñt ee filia nisi in ve
ritate: eo qz hñt se licet pñs z oppo
sitiū antīo. nā istā. tibi cōcludit ē cō
sequēs qz istā. tu scīs tibi cōcludi
z oppositiū illī antīo: qz tu scīs tibi
cōcludi. z per pñs oppositiū antīo z
pñs nō pñt ee filia nisi in veritate:
qz tibi cōcludi z nescīre tibi conclu
di se hñt se licet pñs z oppositiū antīo
ideo qz cōcedēdū. qz pñs z
oppositiū antīo nō pñt ee filia nisi in
veritate. pñs: qz aliter cēnt filia in

falsitate. z sīc pñveet fālſi z oppo
sitiū antīo. Sīt qz pñs ēit fālſi. a nō
ēfīm̄: igī si pñs z oppoſitiū antīo
sīt filia in fālſitate. / p̄tradictoria erūt
sīt fālſa. qdē i possiblē. C Blud ex
emplū. pono tibi istā. qz pñs z oppo
sitiū antīo. hñt filia. si admissas: p/
pono tibi istā: hō ē hīmīlō negan
da ē: qz fālſa z i pñtēs. post pponat
ista. null⁹ hō ēt equ⁹. si concedis. p
ista est filia mī. hō ē hīmīlō. qua
negasti: igī negāda est. qz ille hō ēt
hīmīlō. z null⁹ homo ēt equus: se
hñt sicut pñs et oppoſitiū antīo. se
quī enī hō ēt equ⁹: igī ēt hīmīlō
sed oppoſitiū antīo ē. null⁹ homo ēt
equ⁹. Sīneges: igī pcedēdū hīdicto
ritē emū. sīt hō ēt equ⁹. z hī pcedē
i possiblē. ppter possiblē pñtū.
Rūdet admissō positiū. z cō. ppo
nit hō ēt hīmīlō neganda ē. z cūm
pponat istā. null⁹ homo ēt equ⁹: cō
cedēda est. z qz dicebat hō ēt hīmīlō
z null⁹ homo ēt equ⁹. sunt filia: nē
go. et cū dicit se habent licet pñs et
oppoſitiū antīo. dī o qz habet se hñ
ans et oppoſitiū pñtū: qz nō pñt ee
filia mī in fālſitate: qz se qz hō ēt hī
mīlō: igī ēt equ⁹ z ecōtra. Sed
qz dicebat in sophismate qz oppoſi
tū antīo z pñs non pñt ee filia mī
in veritate itelligit de ante z pñtē
inter que non ēt pñtā mutua. mo i
ter istā ēt pñtā mutua: igī. C Blud
exemplū. sit verū nullū grāmaticū
ēt. post pponat tibi istā. nullū grā
maticū ēt dedē cōcedēdū ab aliq
grāmatico ēt similia. quā admiss
la. pponatur tibi istā. nullū grāma
ticū est: cōcedēda est: qz: vera ēt p
caſum. pponat post istā. dedē cē conce
dit ab aliquo grāmatico: cōcedēda
est: quā admissa cōcessū ēt. post p
ponatur istā. aliquis grāmaticū est
licōcedis et concessū ēt oppoſi
tū: igīt male respondes. Sīne
ges: nego sequēns: qnta sedē. deus
ēt pcedēdū ab aliq grāmatico igī
liq grāmaticū est. C Pro solutōe

Sciendū ē q̄ aīa zoppōsitū p̄t̄io
non p̄t̄ eē līlia nīfī i fālītātē. si eē
cēnt̄ līlia i vērītātē oppōsitū p̄t̄i.
z aīo eēsēnt̄ vēra. mōlī aīo ē vērī
p̄t̄i ē vērī. z igīt̄ līlia aīa zoppōsitū
p̄t̄is hīt̄ līlī vēra. tīcē p̄t̄is zēr̄ op̄
positū līt̄ līlī vēra q̄d̄ ē līpōsiblē. z
nē dīco q̄ nullū grāmātīcē z vēl
eē: esse līlia se hīt̄ sicut̄ aīo z oppo
sitū p̄t̄is et oppōsitū p̄t̄is. z aīo
n̄ p̄t̄ eē līlia nīfī i fālītātē z n̄ i
vērītātē. C̄ Alīud exēplū p̄t̄o tī
bi līlam. aīo zoppōsitū p̄t̄is hīt̄
līlia si admiss̄. p̄ponat̄ tībi līlam
null̄de⁹. negāda eē: q̄: falsa⁹ līp̄t̄
nēs p̄. p̄ponat̄ līla. oīs hōē aīal. si
negāda negāvēcēn hīmp̄t̄. si conce
dāo. p̄tra: negāst̄ eē līlī. q̄: negāst̄
līla null̄de⁹ ēst̄: que eē līlia līla. oīo
hōē aīal eē se habeāt hīt̄ aīo z oppo
sitū p̄t̄is. Nāz seq̄uis oīo homo
e aīal: hōē de⁹ ēst̄. z eē q̄ nēm se
q̄t̄ur ad quod̄l. sed oppōsitū p̄t̄is
ē null̄de⁹ ēst̄. Igīt̄ r̄ndēt̄ admitte
do poīt̄. Et eē. p̄ponit̄ tībi līlam
l̄de⁹ negāt̄. et quod̄ om̄is homo ē
aīal. cōced̄it̄. quod̄ līla sīt̄ līles. ne
gāt̄ z q̄n̄ oīt̄ hīt̄ le hīt̄ aīo z aīo. Dīo
et iā: q̄ le hīt̄ hīt̄ p̄t̄is z aīo. q̄: seq̄
tur oīo hōē aīal: hōē de⁹. z seq̄t̄ ut
l̄de⁹: igīt̄ oīo hōē aīal: q̄: ad h̄p̄s
hīt̄le seq̄t̄ quod̄l. Et iāq̄n̄ oīt̄ q̄
ana z oppōsitū p̄t̄is n̄ p̄t̄ eē līlia
nīfī i vērītātē vēx̄e q̄sīt̄ līmia
vīber oppōsitū p̄t̄is non se q̄t̄ aīo
hīt̄ hīt̄ eē exēplō poīt̄. C̄ Alīud
exēplū sīt̄ aībi cōclud̄i: z te nēc̄
re tībi cōclud̄i z sīt̄ līlia. z sīt̄ b̄t̄u
sedes z p̄ponat̄ z b̄t̄ esse līlia. p̄. p̄po
nat̄ līla tībi sedes. cōced̄e da eē: q̄: un
pt̄mēs vēra. p̄. p̄ponat̄ hec. tībi cō
clud̄i: negāda eē. q̄: falsa⁹ seq̄p̄s.
Deide p̄ponat̄ līla. tu nēc̄s. tībi cō
clud̄i. negāda eē. q̄: aīa z b̄t̄ sīt̄ līlia z
b̄t̄ vērītātē: aīa ē vērī. et igīt̄ tībi cō
clud̄i z te nēc̄re tībi cōclud̄i z tībi
cōclud̄i ēt̄ fālītātē. igīt̄ te nēc̄re
tībi cōclud̄i ēt̄ fālītātē: igīt̄ hec
ē negāda. tu nēc̄s tībi cōclud̄i

Deinde ponat. tu scis tibi cocludi
debet cocedi. quod oppositibus negat.
post proponat ista. tibi cocludit. si
coedas. contra. cocessisti et negasti.
Si neges: tu negas sequies: quia se-
quit tu scis tibi cocludi: igitur tibi co-
cludit. **C** Pro quo notandum est quod
in pnt et similitudine in veritate et falsitate
indifferenter ad utrumque: igitur quod ed-
i: eo: ut primo loco proponit risiden-
tium et in suis qualitatibus. et ideo illa
qua primo loco erat. proposita erat co-
cedenda. sed hec est precedenda. tibi co-
cludit: quod sequens. si tamquam ista. tibi co-
cludit: proponeret primo loco: et est
neganda. et tunc si per ista. tu sedes
proponeret: est neganda. **C** Aliud ex
empli et ultimis. proponit tibi ista. an-
tichristus est et antichristus currit et
dissimilis. Deinde proponit tibi ista. an-
tichristus est et videtur: quod fal-
sa et impunita. Deinde proponit tibi
ista. antichristus currit: concedenda est
quia dissimilis concessa per politum.
Si negas vnuus: habes concedere a
liud. Deinde proponit tibi ista. an-
tichristus est. si concendas: idem con-
cessisti et negasti: igitur male respo-
deo. si negas: sequens ex con-
cesso: igitur male respondes: quia sed
etur. antichristus currit: igitur anti-
christus est. **C** Pro solutione scien-
tiaz est. quod si aliqua proponantur es-
se dissimilia videndum est an vni
corum sequatur ad aliud vel neu-
trum. Si neutrum quodcumque pro-
ponatur primo: respondentio est
secundum sui qualitatem. Si vo-
num illorum sequatur ad aliud.
tunc quodcumque loco proponitur: co-
sequies est precedenda: et quod anno et pnt
nequeunt esse dissimilia nisi ubi anni
est falsus et non verus. et non ad antichristum
currere sedque ad antichristum est: postquam en-
tichristus est et pnt ad antichristum curre-
re. et ex pnt ad argumentum. Tude co-
cedendum est politum. et cum pro-
ponit antichristus est: concedenda est
tangere sequens exposito.

CSequuntur positiōne p̄posita. Et p̄mo de conūcta que ē duplex. que dicitur ē cū vtrāq; pars est simplex cathegorica. ut ista pono tibi istam tu curris et tu es rome. quēd vera cū nō vtrāq; p̄s est simplex cathegorica. sed hypothetical vna cathegorica et alia hypothetical prima dicitur ē simplex in suo ḡne. sc̄da cōposita. **C**Lirca istam p̄oēm cōiecta sit regula. Dñ p̄mitit alia copulativa siue simplex siue cōpolitativa dēdūt ē un aliqua p̄s illi⁹ sit i possibilis. et si sit copulatio nec admittēda nihil i p̄e i possibili. Si autem vtrāq; p̄s sit i possibilis vt p̄te et i possibilis. nō tñ i possibilis talis n̄ est admittēda. Si vero quelz partium sit possibilis. et quelz alteri com possibilis talis est admittenda.

CJuxta ista p̄oēm cōuncta. et p̄mo circa simplicē sit tale exemplū. Ut verū q̄ null⁹ hō currat pono tibi ista. oīs homo currat et nihil est tibi positi. Dein p̄pono tibi istam omnīs hō currat cōcedēda ēst: q̄: le q̄ ad copulatiū politam. Deinde pono tibi istam nihil ē tibi positi p̄cēdēda ē. q̄ sequēs tāq; p̄s copulatiū ad totam copulatiū. Deinde ista ponit tu nō es obligat⁹. cōcedēda ē quia sequēs ex cōcesso. Deinde ista tu nō es obligat⁹. cōcedēda ēst quia sequēs ex cōcesso. Sequit̄ enī nihil est tibi positi: igī tu nō es obligat⁹. Itē p̄pono tibi istam omnīs homo currat. Si neges. p̄tra. p̄ cōcessisti. si concedas. cōtra. tu non es obligat⁹. cōcessisti. falsū: igī male rūdes. p̄t dicit̄ illa copulatiū nō est admittēda. eo q̄ altera ei⁹ p̄re pugnat p̄nī. si ita nihil ē tibi positi. modo possibile n̄ repugnare possibilidz admitti. Si vero repugnat nō dī admitti.

CAliud exēpliū oīs homo currat et nullā copulatiū ē tibi posita in cōsu quo null⁹ homo currat quia ad missa. p̄ponit ista. oīs homo ei⁹ mit

p̄cedēda ē: q̄ sequēs ex posito. p̄ponit ista. nullā copulatiū ē tibi p̄posita: cōcedēda ēvt prius. Deinde ista. tu nō es obligat⁹. cōcedēda ēst vt vnde ex quo nullā copulatiū ē tibi posita: nec aliqd alius. postea p̄pono tibi ultā. omnia hō currat. si neges. contra p̄ cōcessisti. Si cōcedas. cōtra. tu nō es obligat⁹: ḡ tu n̄ debet p̄cedere fallit. Illud sophis̄ma aliter p̄t soluq̄ p̄cedēs. nā secunda pars copulatiū i alto sophis̄mate quodlī negat oē positi. sed secunda p̄s hūr⁹ nō quodlī negat: s̄i solid copulatiū. Deinde cu p̄ponit. nullā copulatiū ēst tibi posita: admittēda ē. q̄ dicis tu uocē obligatus: negas. et q̄ dicebat. nullā copulatiū ēst tibi posita nec aliqd alius negat. imo aliqd alius: sc̄i quelib⁹ p̄s copulatiū q̄rit q̄lī ē aliud a copulatiū. Sed si dicas tu concēdiu ista. oīs homo currat et nullā copulatiū ēst tibi posita q̄ copulatiū: et aliqd copulatiū ēst tibi posita et hoc negasti: ḡ male rūdesti. p̄cedēda ēst p̄na: s̄i negandi est aīo tanq̄ repugnat concēso. puta. nullā copulatiū ēst tibi posita. cu enī cōcentio p̄ nulla copulatiū ēst tibi posita. Ulterius debes negare q̄ ego poluerum tibi aliqd copulatiū. et hoc ē licitū vt dicūt̄. **C**Aliud exēpliū. pono tibi ista. aliqd hō est rome et null⁹ aliqd a te est rome. qua admissa proponatur ista. tu es rome. si negas: negas sequēs: q̄ sequēs vt videt. aliqd hō est rome et nullus aliud a te est rome: ḡ tu es rome. Si cōcedas: cōcedis falsū impertinet. Nam hec p̄t cōvera. aliquo hō est rome et null⁹ aliud a te est rome: ita existēte falsū. tu es rome. tamen quando non es in reū naturā: quia nihil ex eo q̄ inter illa inter que est alietas oī ipsa esse in reū naturā. Premit̄ admissio positiū negando ista. tu es rome. et negas q̄ sequatur. aliqd homo est rome et null⁹ aliud a te ē

rome: igit tu es rome: sed oꝝ poni ī
mete aliquid sic arguedo. aliꝝ ho-
maest rome ī nullꝝ a te ē rome: ī tu
es hō: ḡ tu es rome. **C** Aliud exem-
plū, pono tibi istā. tu rñdes ad fal-
sum. ī solum rñdes ad a. ī sit a p̄ia
pars copulatiue. Deinde p̄pono ti-
bi istā. tu rñdes ad falsū: conceden-
da est: q; sequēs ad copulatiua.
Deinde p̄ponatur istā. tu respōdes
ad a: cōcedēda ē vt p̄ius itē istā
tu i rñdes ad falsū. si neges. contra
p̄i concessisti. Qd̄ p̄cedis. contra. tu
rñdes ad flm ī solid rñdes ad a. igit
a ē flm. sī a ē istā. tu rñdes ad flm
igit hec ē flā. tu rñdes ad flm. Rñde
turno admittedo pōne: q; p̄tes s̄t
incōpossiles. **C** Deinde iuxta po-
sitionē cōmūcta cōpositā ītale ex-
emplū. Sit a me currere ī ter rñde-
re ad falsū: et b me loqui tecis et so-
lum te rñdere ad a. tunc p̄pono ti-
bi istā copulatiua cōpositā ī a ī b
Deinde p̄pono tibi. a ē veri. illō
et sequēs ex posito admissio: igit co-
cedendū. deinde p̄pono tibi istā tu
rñdes ad flm. illa iterū ē sequēs. igit
tur cōcedēda. deinde p̄pono tibi
istam. tu solum respondeas ad a; re-
rū ēt concedēda: q; sequēt ad pos-
titū. deinde p̄pono tibi istā. a ē falsū
si cōcedis ī p̄i concessisti: q; a ē tye-
ru: ḡ male rñdes. sequēt ci. tu respō-
des ad falsū: et solid rñdes ad angu-
lit a ēt falsū. **C** Voluntur huc
precedens q; copulatiua cōposita ex
a et b nō ēt admittēda: ppter h̄ꝝ
partes ei s̄t incōpossiles. Et
hec de positione cōposita.

C Sequit de pōne indeterminata ī
qua ponitur prop̄o disjunctua: vt
si ponere tibi istā. tu currīs v̄ tu ē
rome. **C** Circa illā pōne obseruan-
dū ēt pro regulā. q; quando ponit
aliqua disjunctua videntis ēt an
utraq; eius pars sit possibilis ī ad
min⁹ vna. ī sic ēt admittēda. Nam
tunc prima disjunctua ē possibilis

eoꝝ ad possibilitatē disjunctie ſuſſi-
cit possibilitas vniꝝ eīꝝ partis ī eos
tra. Si vero quilibet pars illiꝝ diſ-
ciptiue est ſpoſibilis. tota diſuncti-
ua est ſpoſibilis. modo impoſibili-
te non ēt admittendū niſi in pōne
ſpoſibiliti. **C** Secunda regula. quan-
do ponit aliꝝ diſunctua cuīꝝ utra-
q; pars est ſpoſibilis rel ad minus
vna earū vbiq; ponit est cōcedē-
da: ppter hoc q; quilibz pars diſ-
ciptiue est impertinens diſunctiua cui-
us est pars: cum diſunctua cōponi-
tur et cathegoriis q̄rāvna formaliter
noſequit ad aliꝝ. **C** Tercia re-
gula. qn̄ ponit aliqua diſunctia ſi
quelz pōneis ē falsa ī vna earū noſ
sequit ad aliam: quecum earū p̄io
loco p̄ponitur et negāda tanq; im-
pertinens. et que ſecundo loco p̄po-
nitur ſi non ēt illa eadē que p̄iꝝ p̄-
ponebatur: est concedēda tanq; ſe-
quens et posito et bi negato: quia
a diſunctua cum negatione vniꝝ
eius partis inferat alia: ſicut hic. po-
no tibi istam. tu ēt rome vel antichri-
ſtus ēt. ſi admittas. Deinde p̄po-
no tibi istā. tu ēt rome: negāda ēt. q;
falsa ī impertinens. deinde p̄po-
no tibi istam. antichriſt⁹ ēt: cōcedē-
da est: q; ſequēs ex posito cuī vñ neg-
ato. ſequit enī. tu ēt rome vel anti-
christ⁹ ēt. ſed tu non ēt rome: igitur
antichriſt⁹ ēt. **C** Quartā regula. quan-
do ponit aliqua diſunctia cuiꝝ vna
pars formaliter ſequit ad aliꝝ tēc
in quoctiū loco p̄ponit illa que ē
vns ſine eſt vera ſine falsa: concedē-
da est. verbiḡa. ſi ponat ista diſun-
ctua. antichriſt⁹ currit v̄ antichriſ-
tus ēt vbiq;. ponat ista vltima: cō-
cedenda est. et enī ſequēs ad alte-
ram eius partē. **C** Juxta istam re-
gulam ſit tale sophiſma. Pono tibi
istā. antichriſt⁹ ēt vel antichriſt⁹ cur-
rit. Deinde p̄pono tibi istā. antichriſt⁹
ēt. ſi p̄cedis: cōcedis falsū et imperti-
nēs: igit male rñdes. aſſumptū p̄t
q; illa antixp̄uo ēt fīdēt et imperti-
nēs. o.iii.

Disfunctio posita: q; qlibz ps disfid
ctio est impertinēs disfunctio cui⁹
est pars. Deinde propono tibi istaz
antichrist⁹ currit. si neges: negas se
quēs ex positio. Si cōcedas: iterū, p
pono tibi istaz antichrist⁹ est. si cōce
das et pri⁹ negasti: ḡ male r̄ides. si
neges: negas sequēs: ḡ male r̄ides
sequit̄ enī. antichrist⁹ currit: iſt⁹ an
tichrist⁹ est. R̄ides admittēdo posi
tu. et cd proponit tibi istaz. antichri
st⁹ est: concēda ē. et q̄n dicit ē i
pertinēs positio: nego. **C**irca qd
nota. q̄n aliq̄ disfunctua cōponit
ex ante et p̄ ante dñs est pertinēs in
disfunctua: q̄ illa disfunctua nō p̄t
esse vera sine veritate illius cathe
gorice q̄ est dñs. quod p̄t. nā si ē ve
ra oꝝ aliquā suarū partū esse verā.
et cum cathego: r̄ca dñs nō p̄t esse
vera nisi cathegorica dñs sit dñ. ne
cessē est si illa disfunctua sit vera q̄
cathegorica eiusque est p̄t. q̄n alii
am partē sit vera. et per dñs est per
tinēs illi⁹ disfunctio: cum ex veri
tate illi⁹ disfunctio sufficiēter iſerit
veritas illi⁹ cathegorice q̄ ē dñs an
ali⁹ partē disfunctio. Et cū diceba
tur q̄libet pars disfunctio ē i
pertinēs hoc intelligit de disfunctia nō
cōposita ex cathegoricis quā p̄ una
est sequēs ad alia. **Q**uinta regu
la. q̄li⁹ ponit aliq̄ disfunctua cuim
vna pars ē falsa scita et falsa et alia
ps ē vera scita esse vera: ps ve
ra est concēda: et pars falsa nega
da. q̄nli⁹ enī ē i pertinēs disfunctio cu
m vna est ps. **S**exta regula. si ponat
tur aliq̄ disfunctua cui⁹ vna pars ē
dubia et alia pars falsa scita et ē fal
sa: an partē ali⁹ r̄vidend⁹ ē dubie
et si p̄ loco loco p̄ponat. et si p̄ ea p
ponit ps falsa: debet negari: et si p̄
hoc iterū p̄ponit pars dubia: debet
cōcedi: q̄ sequēs est ex positio cd op
posito bñ negato. verbigrā. pono ti
bi istaz. rex sedet vel tu curris. et
fit rei veritas q̄ tu nō curras. dein
de proponitur tibi istaz. rex sedet: ē

dubitando. et si proponit tibi istaz.
tu curris: est negāda. vnde iterū si
proponat tibi istaz. rex sedet: est con
cedēdo. modo sequit̄. rex sedet vel tu
curris. sed tu nō curris: iſt⁹ rex sedet
et dñs a disfunctua cd destructōne
vni⁹ partis ad aliā. **C**Septima re
gula. si ponat aliq̄ disfunctua cui⁹ q̄
libet pars est dubia ad vtransq̄ r̄vi
dendi est dubie. vt si pone: em tibi
istaz. rex sedet vel null⁹ rex sedet.

Circa ista positionē sit tale exē
plum. pono tibi istaz. tu eō rome vel
tu curris. si admittas propono ti
bi istaz. tu eō rome. si cōcedas: con
cedio falso et i pertinēs positio: iſt⁹
male r̄ides. Si negas. ppono tibi
istaz. tu curris. si concedas: cōcedo i
pertinēs positio: ḡ male. si negas. tūc
habes concedere et in oppositū: sc̄z
tu nō curris. qua cōcessa iterū ppo
no tibi istaz. tu eō rome. si concedas
et prius negasti: ḡ male r̄ides. si ne
ges: negas sequēs ex positio et oppo
sitō bene negati. sequit̄ enī. tu cur
ris vel tu eō rome. sed tu nō curris:
iſt⁹ tu eō rome. R̄ides admittēdo
posito. Et cum pponit. tu eō rome
nego. deinde cd. pponit istaz. tu cur
ris: cōcedo. et q̄n dicit est falsa et i p
tinēs positio r̄ideo. licet sit falsa et
i pertinēs positio tri ipa est p̄tinēs
q̄ sequēs ex positio cuim oppositō be
ne negati sicut deincebat.

CAltud exēpli. pono tibi istaz. tu eō
rome vel tu eō asinus. si admittas. p
pono tibi istaz. tu eō rome. videb
et sit negāda: quia i pertinēs: er
go eius opposita est cōcedēdo: sc̄z
tu non es rome. deinde propono ti
bi istaz. tu es asinus. si cōcedas: cō
cedo si possibile: ḡ male r̄ides. si ne
ges: negas sequēs ex positio et oppo
sitō bene negati. sequit̄ ei. tu eō rome
vel tu es asinus. sed tu nō es ro
me: ḡ tu es asinus. Solvit. quia op
positō est cōposito ex vna possibili

et alia impossibili. quodcumq; loco po-
natur possibilis est concedenda
q; pertinet et sequens ex posito si con-
cedenda necessaria: ex eo q; opposi-
tum eius repugnat posito. ille enim
non possunt simul stare in veritate
scilicet illa categorica. tu non es rome
et illa distinctiona. tu es rome vel tu
es athenus.

Consequitur de positione dependen-
te. qd quod reducitur posito cadens
et positio renascens. Unde positio
dependens dicit quando aliquid po-
nitur sub conditione. vt si affirmati-
ne respondeas ad p:im tibi pro-
positum a me te esse. Et inde sit tibi p:o
positum et non alter positio cadens q
est species positionis dependens:
quia omnia positio cadens est posi-
tio dependens et non ecotra. **C**o-
ntrario cadens est. quando aliquid po-
nitur cessat esse positum alio super-
ueniente. vt si dicatur cedat tempus ob-
ligatio vel ponat oppositum ei. Et in hac specie superflui est dice-
re. cedat tempus obligatio. vt si
sortes sit iniger et ponat ipsum esse al-
bum donec ponatur aliquid negati-
vum. si ponatur aliquid negandum
positio cadit. **C**o-
ntrario renascens
est. quando positio cadit et iterum
renascit. et enim p:im patet postea.
Co-
ntra ista positiones fit regula
q; positio dependens non debet admitt-
i nisi sub conditione q; non propo-
nitur impossible posito. Circa istam
ponit qd spēdere sit tale expletum. pono
tibi q; sortes inuidat platonem si pla-
to non inuidat ipsum et non alter
et q; plato inuidat sortem si sortes
inuidat ipsum et non alter. qd ad-
missa proponit ista. sortes inuidat
platonem. si concedis. deinde p:o
noti tibi istam. plato inuidat sortem
si negas. negas sequens ex posito et
concesso. sequitur ei. si sortes inuidat
platonem. q; plato inuidat sortem. et h
est positum. **S**i autem concedas q; pla-
to inuidat sortem. tunc sequitur ex po-

sito q; sortes non inuidat platonem
cum oppositus tibi concedisti. si neges
q; sortes inuidat platonem proponit
ista. plato non inuidat sortem: con-
cedenda est: quia sequens ex posito
et opposito bene negati. sequitur eni
plato inuidat sortem si sortes inuidat
platonem et non aliter: sed sortes non inuidat platonem: igitur pla-
to non inuidat sortem. Deinde pro-
ponit ista. sortes inuidat platonem
Si concedis. contra. p:im negasti:
q; male respondeas. si negas: neges se-
quens ex posito et concessu: vt notum
est. Rendet q; positio non est admis-
tenda: quia implicat contradictionem:
quia ad ipsam sequitur contradictione-
ria: scilicet q; si sortes inuidat platonem
sortes non inuidat platonem. et si
sortes non inuidat platonem sortes
inuidat platonem. et si positio impli-
cat contradictionem. si poneretur sortem
esse seruus platonis et plato non
sit dominus eius. sequitur q; positio i-
mplicat contradictionem. **V**isit si pona-
tur q; sortes dabit platonem denari-
um si obuiat homini danti sibi de-
marit et q; obuiat sorti et nulli alti-
tales poneo si sunt admittenda: qd
implicat contradictionem. **C**o-
ntrario vero implicante sit exemplum
Si affirmativa respondeas ad pri-
mum tibi propositum a me te e: episcopum
sit tibi propositum. quia admissa pro-
ponitur ista. tu es episcopus. si neges: ne-
gas verum non obligat: quia non es
obligatus nisi rite deus affirmative
ad p:im propositum tibi a me. **S**i repon-
disti negative. igitur. patet: qd
te non esse episcopum est verum. Give-
ro concedas. tunc respondeas affir-
matice. tunc proponens aliquid est
tibi propositum et non est aliud q; te
esse episcopum: et quia concedis te non
esse episcopum: concedis repugnas
posito: q; male respondeas. Repon-
deret q; secundam reglas q; positio si
est admittenda nisi sit p:ositio q; p:missa
posito si sit impossible posito. mo: sic
o. iii.

Non est in proposito. quod pponit te
nō est ep̄ in quod repugnat posito. s. te
et ep̄scopum.

Consequitur de pōne cidente. Et sit
tale exēplū sit forte niger in veri-
tate. pponatur tibi sortem ē albus
donec pponat tibi aliquod negād. p̄
ponat tibi ista. sorte ē niger. si p̄ce-
dis adhuc nō pponit tibi aliquod ne-
gandū. et sic manet p̄t concedis
oppōsiti positi: igitur scilicet si negas: ḡ nō
manet p̄o. et sic negas vero non obli-
gat. igitur. r̄nō est q̄ si donec p̄t tene-
re inclusione: vel exclusione. si inclusione
tūc cadit positiō ante q̄ p̄ludat. et
est. pponit vlt̄rī negandū ē. et p̄-
pō debet recipi. et negandum ē sorte ē
ē ē nigrū. Et cuōd negas verū nob̄
ligat. dicendū est q̄ si 3 obligat. p̄
tpe. plationis. et in tpe. plationis so-
tes ē niger. p̄ quo vel in quō manet
positū. si si donec teneat exclusione
nō mirat p̄ oī iusq̄ aliquod negā-
dū eit in p̄fereat nō debet recipi nisi
sub hac p̄ditō q̄ nō pponit verū
possibile positiō. qāsi pponat ipso-
sibile positiō. id ē achi dicere. cadit
positū in platioē h̄: cū p̄positū i p̄-
latione et h̄. q̄ si positiō cadat sorte
ē albus est cocedendū. igitur nō ppo-
nit aliquod negādū. igitur manet po-
sitiō. si positiō manet sorte ē ē
grātē negandū: igitur pponit aliquod
negandū. igitur positiō nō manet et sic
positū manet nō manet. igitur
si positiō manet nō manet.

Consequitur de positione renascēti.
Et sit tale exēplū. sit te negatiue re-
spondere tibi. p̄positū q̄ diu ē verū
et q̄ cito est falsū cadat. et cito est verū
sit tibi. p̄positū. et pponat ista. tu ne-
gatine r̄nō. si cocedis te negatiue
r̄nō est falsū. et sic nō est positiō
si cocedis. cocedis falsū nō obliga-
tū. si negas te negatiue r̄nō est
verū. igitur positiō negas in tpe po-
sitiō. Dicendū est q̄ negandū est te ne-

gatiue r̄nō. Et q̄ dicit negas te
negatiue r̄nō. et negatiue r̄nō
re est tibi positiō. negat. p̄ cito ne-
gas illud in tpe. plationis et protō
p̄. oī dōis nō est positiō. et sic nō ne-
gas positiō in tpe pōis. **C** Aliud ex
emplū sit a aliqd endiciabile cōtin-
gens. et sit b̄ tūc ē positiō q̄ diu vē
verū sit b̄ positiō q̄ nō est falsū cadat
et cū itē ē verū sit positiō. **C** Querit
tur vtr̄ b̄ sit verū vel falsū. si vero
igitur est positiō. igitur falsū est tūc ē esse
positū. et hoc ē b̄. igitur b̄ est falsū. si
b̄ est falsū b̄ nō ē positiō et a ē positiō:
et nō aliud igitur tūc ē est positiō. q̄ tā
tūc ē ē positiō est verū et hoc ē b̄.
b̄ est verū. igitur si b̄ ē verū: b̄ ē tūc
Solutio. positiō nō est admissa tēa. q̄
ponit q̄ b̄ sit verū quod est impossibili-
te. q̄ si b̄ ē verū tūc ē est positiō. et si b̄
est verū b̄ nō est positiō. igitur scilicet.

Consequitur de alia specie obligatio-
ni q̄ est de depositio. Unde de pot ob-
ligatio qua quis obligat in tpe ob-
ligatio tenetur negatiue r̄nō
re ad depositū. Exēpla patebit. Et
duplex et depositio: simplex et copo-
rata. Depositio simplex ē qua depo-
nit simplex cathegoria. Et deposita
est qua deponit hypothetica. Et pot
vlt̄rī dūiū licet didebat p̄o. in-
xtra istam spēm sit prima regula. Qm
ne de depositis in tempore obligatōis
est negandū: vt si hec pponat. tu es
romē in tpe obligatōis ē neganda.
C Secunda regula oī p̄o. pponit
repugn. is dictione de positiō est co-
cedenda: vt si deponat hec. tu stat
posta. pponat et dicitōia ē coce-
denda. **C** Tertia regula est aīo ad
depositū in tpe obligatōis ē negan-
dū. q̄ negato p̄tē negandū est aīo
q̄ igitur in pōne obligatōis negandū
est depositū. id negandū ē aīo depo-
siti. **C** Quarta regula. sequit̄ se for-
ma ex deposito est negandū vt si po-
nat ista. si currisqua admissa po-
nat ista. tu inqueris; hec est neganda

C Quinta regula in oī depōe rāndōnū ē pro oī sicut si dicitur de positi explicitē ponētur. Nāc si ali quid deponit ei⁹ dicitur deponit
C Sexta regula in hac specie obli gatōis rāndōnū est ad i pertinētia ūm eoz q̄ ualitates. Iuxta istā spe cieē ponit i ale exemplū. deponit i būlā homo nō estrationalis. Dei de proponit tibi ista quālīz hō ē rātōlis. pcedēda ē: q̄ oppositū de positi. deīn ista tu es rationalis ne gāda est q̄ falsa i pertinētā. deide ista. tu es homo. si neges negas ver si pcedēda. deinde proponit tibi ista tu es rātōlis. si cōcedis. cōt: a. prius negasti. Si neges. negas sequēs ex oppositū de positi i concessio. Sed eti⁹ ei quālīz hō ē rātōlis. tu es hō: q̄ tu es rātōlis. Solus admittēdo de positi. q̄i proponit quālīz hō ē rātōlis. alis cōdēdēda ē: q̄ oppositū de positi. Deinde cū proponit ista. tu es rātōlis. negāda est. deinde cū proponit ista. tu es hō. negāda ē tā q̄ repugnat q̄i⁹ dicitur. i est for malis sequēs. sequit ei quālīz hō ē rātōlis. q̄ tu es hō. nec est iconemēs aliquā se nega re ē hoīem. Notandum est q̄ si imme diate p̄ ista quālīz hō ē rātōlis fūsset propositab̄t tu es hō fūsset p̄ cō dēdā tāq̄ vera i mptinētā. Deīn ista tu es rātōlis fūsset cōcēdēda tāq̄ sequēs. **C** Secundū exemplū deponit ista. aliquā p̄ opōe sūt si mīles i vōcōstib⁹ in vītāte i fāl sitate. deīn proponit ista. de⁹ est hō ē aſin⁹ sūt propōe. si neges. negas verū i pertinētā. si cōcedis propōnāt ista. de⁹ est. i hō ē aſin⁹ sūt ſiles. Si cōcedis. pcedis i pertinētā ſi neges. negas sequēs ex oppoſito deponēti i concessio. Sequit enī oīs propōe ſiles. de⁹ est i hō ē aſin⁹ ſit propōe. igit de⁹ est i hō ē aſin⁹ ſit ſiles. Rādekl admittēdo de positionē i de positi cōcēdēdo ista ūm p̄ de positi ſit propōe. l. de⁹

est i hō ē ſiles ſit propōe. Et vīte riūscid iſta tamē ſequēs ex op̄oſito de positi i bene pcessio de⁹ est i homo ē ſiles ſit ſiles. Et cū vi cīk q̄ ſit i pertinētā de positi. conce ditur: et tā ſequēs ſit ſiles. Et cōcēdēda. **C** Alīnd exemplū deponit ista. aliquid est tibi poſiti argui et ſolue ſicut arguisti i ſolue ſit de iſta nihil est tibi poſiti i alia ſpecie ob ligationis que est poſiti i cōformi ter ſi deponit hypothetice: que ē de poſiti de poſita arguasti ſolue ac ſi poſeretur eaz dicitur de hoc viſit i alia ſpecie obligationis ſeſi in poſitione. **C** Alīnd exemplū i cū hoc exemplo de mixtione poſis i deponit. i pono tibi ista aliquid homo ſi currit. i pono tibi ista nullū atal currit i ſi ſuſtineas tā poſitū q̄ de positi. Si adiuitas. pponit iſta aliquid hō ſi currit. hoc ē de positi iſi negandū. deinde proponit iſta aliquid atal currit. hoc ē iſi oppoſiti poſiti. iſi negandū deide iſta cuius hō currit. hec ſit ſequēs. iſi concedēda. proponatur iſta aliquid homo currit. pcedēda ē quā ſequēs. deinde iſta aliquid atal currit. Si neges. ſi ſequit ex pcesso iſi concedēda. ſequit enī aliquid hō currit. iſi aliquid atal currit. ſi cōcedis concedit oppoſiti poſiti. iſi tur. dī ſi noī admittēdo obligationes p̄ quo notandum est q̄ q̄ ſit obli gatio ex duab⁹ ſpeciebus obli gationis querilūna repugnat altī ſemp̄ vbiſtq̄ ſit obli gatio ſit negāda ſic ſit in propoſito. **C** ſequit de alia ſpecie obligationis q̄ ſit peticio.

C ſequit de peticio que ē vīna ſpecies obligationis obli gans aliquid ad actū circa obli gatiū ex cerendū expreſſum in endiablī. ver bigratia peto te cōcedere te ē rātōles. Et differt a pōne. quā ſi poſiti obli gat an ſuſtinentium peti tio vero ad aliquem actū circa obli

satim exerceendum. Petitionum
quod dicit absolu: ut peto te cōce-
dere te ē rōale. Alia ē respectua
ut peto te cōcedere p̄mū p̄positū a
me. Circa istā spēm obligationis, p̄
regula teneat q̄ i possibile nō ē con-
cedendū nisi fiat petitio q̄ i possibi-
le p̄cedat; et facta petitio: ut i pos-
sibile p̄cedat. si fiat cōcessio petitio
nū nō ē i conuenientē p̄cedere i pos-
sibile. Juxta istā spēz obligationis
sit p̄mo tale exēplū. peto te cōcede-
re hoīem ē ē asinū admissas. deīn
p̄pono tibi istā. homo ē asinū. si cō-
cedas cōcedis i possibile: ḡ male. si
negas. p̄tra. negas petitū q̄d fuit te
p̄cedere hoīenū ē asinū et admissas
et nō fecisti: igit male. Soluit. adi-
sa petitione n̄ est i conuenientē p̄cede-
re i possibile factā petitio: ut i possi-
bile cōcedat. C. Aliud exēplū. pe-
to te cōcedere vñus lōld. deīde. p̄po-
no tibi istā. deīest. concedēdā. de-
inde. p̄pono tibi istā. aliquid est. si ne-
ges: negas sequēs. igit male rōdes.
Sedetur ei deīest: ḡ aliquid ē. si p̄ce-
das. p̄tra. petitū fuit a te cōcedere
vñus lōld p̄cessisti plura: ḡ male re-
spondisti. Soluit q̄ ista non dō cō-
cedi. cu. p̄ponat aliquid ē. ppter coce-
sionē h̄ deīest: nec dō negari: nec dō
ad eā rōderi nisi p̄cusementem.
C. Aliud exēplū. peto te nō rōdere
ad primū. p̄ponendū a me. deīn p̄po-
no tibi istā. deīest. si cōcedo vel
negau: l̄ dubites s. ad i petitionem
igit male si n̄ rōdes. Contra. hec est
nccia deīest: igit dō concedi. rōdet
q̄ admissa petitione ad istā. deīest
n̄ debes rōdere. Vnde tñ q̄ ista peti-
tio nō sit logicalis. s. magis vulga-
ris. qđ talis petitio: ut peto te ta-
cere: peto te non rōdere. C. Aliud
exēplū. peto te p̄cedere hoīez ē ē as-
inū. deīn. p̄pono tibi istā. tu p̄cedis
hoīem ē ē asinū. si cōcedas: p̄cedis
falsū qđ non fuit petitū te p̄cedere
ḡ male. si negas. p̄tra. te concedere
hoīem ē ē asinū fuit petitū et non cō-

cēdisti: ḡ male. Soluit. q̄ cd p̄pono
istā tu p̄cedis hoīem ē ē asinū. ē ne-
gāda: q̄ n̄ fuit petitū: ut tu p̄cedēs
illā: tu concedis hoīem ē ē asinū. ni
hilomin⁹ debes concedere istā. hō ē
asin⁹ et fit satis petitōni. C. Aliud
exēplū. peto te male rōdere ad istā.
deīest. deīnde p̄pono tibi istā. deīest
est qualiter cūq̄r̄ndes. quero a te
male. an bene rōdes. si bene et peti-
tu fuit a te male rōdere ad neūesse
sequit q̄ fecisti p̄t̄ta petitū: ḡ male
rōdisti. Si aut̄ male rōdisti: ḡ satis
fecisti petitio. et p̄t̄ta bñ rōdisti
igit. si male rōdisti bñ rōdisti. Sol-
uit. q̄ petitio n̄ est admissa. cd n̄
est in p̄t̄te rōdentis. ut satis faci-
at petitū: sed admissa ita petitio
null⁹ p̄t̄latū facere. C. Aliud exē-
plū. p̄pono te regē sedere vel n̄ se-
dere. deīnde. p̄pono tibi istā rex sedet
si concedis: p̄cedis dubiū n̄ obliga-
t⁹: ḡ male. q̄: l̄ tu sis obligat⁹ ad cō-
cedendum regem. sedere vel non
sedere. tñ non es obligat⁹ ad p̄cedē-
dū regē sedere. si neges. negas du-
biū: ḡ male. si dubites. deīn. p̄pono
tibi istā. rex n̄ sedet. si concedas. cō-
cedis dubiū ad qđ n̄ es obligat⁹: ḡ
male rōdes. q̄ l̄ sis obligat⁹ ad con-
cedendū regē sedere vel n̄ sedere
tñ n̄ es obligat⁹ ad cōcedendū regē
non sedere. si neges. negas dubiū
ad qđ n̄ es obligat⁹: ḡ male rōdes.
si dubie rōdes. q̄ petitū fuit te p̄ce-
dere regē sedere l̄ n̄ sedere. s. neu-
trū fecisti: ḡ in te rōdisti. Soluit. q̄
n̄cut aliq̄ petet⁹ q̄ dō sorti equāvē
bonē in p̄t̄te qđ ē dare quēcul⁹ et
quā rel bonē ad satisfaciendū peti-
tio. ita in p̄posito in p̄t̄te rōde-
tib⁹ p̄cedere quācunq̄ voluit: et de
his duab⁹. rex sedet: vñ null⁹ rex se-
det. Alter dicit quid⁹ q̄ querēdē
ab opponēte vñus velut q̄ in p̄t̄te
rōdentis sit p̄cedere h̄ vel illud. Et
si opponēti h̄ placet rōdens satisfa-
cit petitio. p̄cedēdo quācūp̄ista
rōduarū voluerit. Si aut̄ veliton

Ponēs q̄ non sit in p̄tate r̄sidentis deb̄ certificare r̄sidentē quā p̄tē velit. et sic r̄sidentē p̄cedat et n̄isi r̄s deus sic certifice: nō ē admittēd̄ a petitio: q̄ in hac obligatiōne r̄sidentē d̄i esse certus. Ex his que sufficiālit̄ dicta s̄t cīrea istas d̄ttuor speciēs obligationis. s. impōnēm pōnez depōem et petitionem p̄t diligēs scolaris videre quid sit dicendū circa alias duas species obligationis. s. dubitationem et sit verum.

Cōpleta s̄lt sophismata: obligatiōnes ac iſolubilitia argutissimi vi rit M̄grī Alberti de Saxoniam summa diligētia emēdata. Q̄ya M̄grī Georgii vñlof Badēsis Parisis iſp̄sa. Ad signif. vocabulo gallico: au châsteau pers. ppe collegiū bone curie. Anno Nonagehunc sūp̄ 21 ille sumū quaterq̄ cētestimū.

Cabula sophismati Alberti de Saxoniam. Et primo de p̄ia parte.

Q̄is hō est oīs homo.	i.
Q̄m̄is fēm̄ix est.	ii.
Q̄e al fuit in archa noe.	iii.
Q̄e apl̄ dei sustinuodec'm.	iii.
Hēt̄ verū: et b̄ est versi et nō est nisi vnum ac vndib. et t̄l qualitercum q̄i b̄ significat esse. a significat ē et econtra. et tamen a significat aliq̄li ter esse q̄l̄ b̄ non significat ē.	v.
Q̄is asin⁹ hōlo currit.	vi.
Q̄is p̄ p̄fis fili⁹ e pater.	vii.
Lūius l̄j. asin⁹ hōlo currit.	viii.
Q̄is hō vel asin⁹ currit.	ix.
Q̄m̄is p̄positio vele⁹ p̄dictio ē vera.	x.
Q̄o hōles s̄t asini: vel hōles et asini s̄t asini.	xii.
Q̄i vera et falsa oppōndit.	xii.
Q̄is hō et asin⁹ currit.	xiii.
Q̄e alal et alind ab illos s̄t duo animalia.	xiii.

Q̄e verū et vele⁹ ē d̄nt.	xv.
Q̄ia duo et tria s̄lt quinq̄.	xvi.
Q̄is hō et duo hōles s̄nt tres.	xvii.
Q̄is hō et ali⁹ hōmo s̄t.	xviii.
Q̄e flū si ē possibile n̄ē verū.	xix.
Q̄e alal si ē loſs d̄t a plone.	xx.
Q̄is hō qui ē alb⁹ currīt.	xxi.
Omne enī cui⁹ quelq̄ pars mouet: mouetur.	xxii.
Q̄is propō copulatiua cui⁹ quelib⁹ p̄s est vera: ē v̄a.	xxiii.
Omni⁹ chymera que currit mouetur.	xxiii.
Hial ē ſōbz et ſin⁹ ē illud.	xxv.
Animal non est lapis et ſinuſ est ilud.	xxvi.
Quodda ala est ſortes et plato	xxvii.
est illud.	xxvii.
Quodda alal nō est ſortes et plato	xxviii.
nō est illud.	xxviii.
Aliquis hōmo ē et quilibet hōmo ē ille.	xxix.
Aliquis hōmo est et null⁹ hōmo est ille.	xxxi.
Omni⁹ hōmo habens equūz edat illum.	xxxi.
Omni⁹ hōmo ē animal: et riſibile ē illud.	xxxii.
Aliquod endicabile ē falsid: et illud idēccio est verū.	xxxiii.
Q̄is hō ē al: su⁹ alin⁹ currīt.	xxxiii.
Q̄is hō videt se.	xxxv.
Q̄is p̄pō est vera: vel ei⁹ p̄dictio ē vera.	xxxvi.
Q̄is p̄opā ē vera vel ei⁹ p̄dictio ē falsa.	xxxvii.
Utiq̄ illoꝝ ē v̄t̄q̄ illoꝝ.	xxxviii.
Utiq̄ illoꝝ portat lapidē.	xxxix.
Utiq̄ illoꝝ ſcrit arithmetica.	xl.
Uterq̄ illorum ſcrit ſeptē artes liberales.	xli.
Utiq̄ illoꝝ pugnat ut vicit ſe.	xlii.
Ab v̄tro q̄ illoꝝ endicatum ē verū.	xliii.
Utiq̄ illoꝝ ē bōv̄l asin⁹.	xliii.
Lot⁹ ſortes ē minor ſorte.	xlv.
Lot⁹ ſortes ē p̄ ſorte.	xlii.
Lot⁹ brūnel⁹ ſcrit ſortis.	xliii.
Lota diſunctua et vera cu⁹ alte	xliii.

ra paro est vera. xviii.
 Omne totidem maius sua parte. xl ix.
 Qualemibz currit. i.
 Quodlibz qdibz de quolibet talis est
ipm eē tale qdibz ipm est. ii.
 Quotibz entia sunt finita. iii.
 Infinita sunt finita. iv.
 Finita sunt infinita. v.
 Infinita sunt infinita. vi.
 Infinitae unitates sunt in aliquando
ro finito. vii.
 Infinitas infinitas sdt plo. viii.
 Infinita sdt plura infinita. ix.
 In infinito continuitate est et disu.
lx.
 Continuitate est disu in infinito. lx.
 In infinito sōr ex albi plo. lxi.
 Infinita albedine habet loib. lxi.
 Infinita pōd sōr pōt potare. lxi.
 Quicqdo audit sortes illud profert
plato. lxi.
 Quicqdo dsceruit adhuc ipē scit. lxv.
 Quotiens qdibz fuit partibus tuis
homo. lxvi.
 Qualecūq dīq si ipm ē albū ta
le ē aliquo li ipm ē nigrū. lxvii.

C Sophismata secunde partie.
 Negatum eē aial est verit. i.
 Tu no potes vere negare te nō esse a
sinum. ii.
 Quod non est. est. iii.
 Non aliqd vel homo est asin⁹ ē ppō
disiunctius. v.
 Nō aliqd est vel tu es hō. vi.
 Nō aliqd ē tu es asin⁹. vii.
 Nō sōr currit vel nō currit. viii.
 Nō aliqd hō currit si aliqd animal
currit. ix.
 Aliqdā homo nō est hō. x.
 Qdibz aliqd aial nō est. xi.
 Sortes videt nō hominem. xii.
 Chamēra est nō homo. xiii.
 Null⁹ no ho ē grāmatic⁹. xiii.
 Nō hō ē cōe pōdicable dōi hō. xv.
 Nō o ē cōe pōdicable dōi hō. xv.
 Nō hō ē pōsibile cū hō. xvii.
 Nihil est nihil. xviii.
 Ex nihilo nihil fit. xix.

Nihil et chimera sdt frē. xx.
 Nihil est si aliqd est. xx.
 Si nihil est aliqd est. xxii.
 Si tu dīq nō scis tu nō scis. xxiii.
 Nihil ē vēp nō. v. instat. xxiv.
 Null⁹ hō ē null⁹ aial. xxv.
 Nullum caput habens est aliqd ca
put habendo. xxvi.
 Illo hōse currēte tu es asin⁹. xxvii.
 Neutrum oculum habendo tu po
tes videre. xxviii.
 Ad null⁹ hominem currere seq̄ oēm
hominem currere. xxix.
 Ad oēm hominem currere seq̄ oēm
hominem currere. xxx.
 Null⁹ hoiem currere sequit ad ali
quē hoiem currere. xxxi.
 Null⁹ hō ē si aliqd hō ē. xxxii.
 Null⁹ hō potest scire quod aliqd ho
mo potest scire. xxxiii.
 Sōtes potest scire quod deua non
potest scire. xxxiii.
 Null⁹ aial dī dormit vigilat. xxxv.
 Em̄ sortes calefit. xxxvi.
 Lantūnū est. xxxvii.
 Lantūnū hō ē. xxxviii.
 Lantdālāl est hō. xxxix.
 Em̄ sortes scit septē artes libaleo. xl.
 Em̄ alter istoz currit. xl.
 Em̄ sortes videt se. xl.
 Em̄ vēp opom̄ falso. xl.
 Em̄ calidū p̄t frigido. xl.
 Sōf̄ tm̄ est alin⁹. xl.
 Nō tm̄ chimera currit. xlvi.
 Sōf̄ scit tm̄ tres hōs currē. xlvi.
 Possiblē est sortē videre tm̄ oēm ho
minē non vidētē se. xlvi.
 Em̄ p̄t est: ḡ nō tm̄ paterē. xlxi.
 Em̄ hō currit: ḡ tālāl hō monet. l.
 Tālāl hō currit: ḡ tālāl currit. li.
 Em̄ deſtē deſtē vera. li.
 Ad solum sortes currē sequitur ho
minē currere. li.
 Sol⁹ sortes incipit currere. li.
 Sol⁹ sortes est alb⁹ v̄l niger. li.
 Sōf̄ ē alb⁹ plo ē albīo illo. lvii.
 Sōf̄ v̄l sorta duos pānciora. lviii.
 Solum genitium precedit solus
rectus. lix.

Ois homo videt oēm hominem p̄ter
sortem. lx.
Decem p̄ter q̄nq; sūt q̄nq;. lxi.
Quelibet decem p̄ter quinq; sunt
quinq;. lxi.
Omnis homo videt omnem homi-
nem p̄ter se. lxi.
Ois homo p̄ter sortē excipit. lxii.
Quodlibet enciabili p̄ter unum
est verum. lxv.
Omne enciabile p̄ter verum est
falsum. lxvi.
Sor tes bis videt oēm hoie p̄ter
platoni. lxvii.
Omne atal & irrationale p̄ter ho-
minem. lxviii.
Omnis homo p̄ter istos ferunt la-
pide m. lxx.
Nihil homo legit parisi⁹ nisi ipse fit
alma. lxxi.
Onus nullum tempus est aliquod tē-
pno est. lxxii.
Sor tes eo vbiq; tu n̄ eovbiq;. lxxiii.
Contra si te ee lapide tu nō sciate
ee lapidem. lxxiii.
Sor tes dicit veritati soluo p̄lo loqui
tur. lxxv.
Si sorte fuit se esse ypocrita
forano eypocrita. lxxvi.
Sor fuit se errare ḡerat. lxxvii.
Si sorte dicit verū: sors dicit fal-
sum. lxxviii.
Si oī substātia est eno. oē nō ens
est substātia. lxxix.
Onus nullū a est b. oē nō b est a. lxxx.
Si sorte non est hōz non ē ū homo
sortes nō est. lxxxi.
Si oī hōz alio non ē oī hōz substā-
tia nō est aliq; ūa alio nō ē. lxxxii.
Si oē q̄d nō est a est b: et nullū ē a
oē est b. lxxxiii.
Si alio est sorte: et homo est sorte
homo ē animal. lxxxiii.
Si oī p̄pō est: omnis propositio ē
vera. lxxxv.
Onus nullā substātia est nullū ē
est. lxxxvi.
Si sorte est h̄ plato est homo ē asi-
nus. lxxxvii.

Si albedo inest homini homo ē al-
bus. lxxxviii.
Si a ē b: nō a ē non b. lxxxix.
Si iusticia est virt⁹ iusticia est vir-
tū. xc.
Si videns est sensatum cecū est in-
sensatum. xci.
Si duplū est multiplex subduplicē
est submultiplex. xcii.
Si album est coloratū magis albus
ē magis coloratum. xciii.
Si aliqua p̄positio ē falsio: ista de-
us est deus. tunc ista ē falsa de⁹ est
deus. xciv.
Si albedo addita corpori facit ip-
si albu ē alba. xcv.
Si a et b additūr et reddit ema-
gis bonus q̄b reddat ipm tūc a est
magis bonus q̄b. xcvi.
Si ethiops est albus ū dentes: ḡ
ethiops est alb⁹. xcvi.
Sor tes dicit ab alio. xcvi.
Omnis homo dicit ab hoie. xcix.
Sor tes nō dicit nisi ab alio. ci.
Nihil nō dicit alio est hō. ci.
Sor tes nō est aliud q̄ homo et q̄ a-
thal. ci.
Sor tes est fortior hoie. ci.
Ali alio ū eū debilit⁹ musca ē fortis
in ūi animali. ci.
Sol ē maior q̄ aliqua stella. cv.
Decem sūt magna glāissima. cv.
Sor tes ē ita sapiens sicut aliquis
homo. cvi.
Sor ē ita sapiens sic oīahō. cvii.
Sor tes ē ita magnus sicut sorte
erit magnus. cx.
Maria caret forma. cx.
Ala stellectia dicit. cx.
Sor iegrat aliq; ppōem. cx.
Igratō motuq; ū natura. cx.
Immediate sūt p̄tes optimi. cxii.
Homo icipit ēē albu q̄ ū nullū homo
icipit ēē albus. cxvi.
Sor tes icipit ēē colorat⁹. cxvii.
Deno icipit ēē ū a instanti sit a in-
stante p̄sens. cxviii.
Sor tes icipit ēē hō p̄q̄ fuit homo
p̄ decem annos. cxix.

Sortes icipit eē si est et fuit. cxxi.
 Sortes et plo icipiat eē. cxxi.
 It icipit eē oē qdō dē. cxxii.
 Sortes icipit eē alter illo. cxxiii.
 Albd icipit eē sois. cxxiv.
 Equum platonis sortes icipite qui
 tare. cxxv.
 Sois icipit scire oēz ppōe3. cxxvi.
 Soi icipit scire tres ppōe3. cxxvii.
 Unam ppositionem sortes incipit
 scire. cxxviii.
 Soi icipit scire pla q̄ plo. c. cxxix.
 Sortes icipit scire plura q̄ incipit
 scire. cxxx.
 Quod est calidū incipiet esse frigi
 dum. cxxxi.
 Calidissim icipit esse frigis. cxxxii.
 Unus hoītis dimit eē plo. cxxxiii.
 Sois dimit ee filia plo. cxxxiii.
 Ut et b desindit esse talia qualia ip
 sasunt. cxxxv.
 Soi dimit eē albissim. cxxxvi.
 Adimit ee ii delinēdo eē. cxxxvii.
 Sortes et albior q̄ plato icipit ee
 albus. cxxxviii.
 Sois e albior q̄ plato imediate p̄
 hoc erit albus. cxxxix.
 Soi a icipit eē: albior q̄ plato icip
 it esse albus. cxxix.
 Sois imediate p̄a erit ieiior q̄ plo
 imediate p̄a. xl.
 Soi p̄ icipit hie eē q̄ incipit habe
 refuisse. xl.
 Aspacu icipit eē p̄ trā. xl.
 Aspacu icipit ee p̄ trā. xl.
 Soi icipit pertransuisse aspa
 cum. xl.
 Necor icipiet ee bipedale. xl.
 Nec bla inedetas sumul desindit
 esse. xlvi.
 Anticipiet ee albit̄ mīgr̄. xlvi.
 Anticipiet esse supb. xlvi.

C Sophismata tertie partio.

Alio homo generabit. i.
 Alio homo e mortu. ii.
 Ois senex e mortuus. iii.
 Venex erit puer. iii.

Juste vñabili iste.	v.
Juste vñabili iust.	vi.
Albuerit nigrum.	vii.
Deudert ras.	viii.
De qd istati erit n exis.	ix.
Bd et noe fucrit.	x.
Delen pepit decē filios.	xi.
Ois hōfuit in ista domo.	xii.
Qē alal fuit l archanoe.	xiii.
Albd fuit disputaturs.	xiii.
No scribētē possibile e scribē.	xv.
Ois hō p̄ esse asin⁹.	xvi.
Ois grad⁹ zodiaci p̄t esse super n̄z	xvii.
orizōtem.	xvii.
In oēs ptes cōtinuū potest ee vni sum.	xviii.
Impossible possiblē ee eē vey.	xix.
Sois p̄ scire plura q̄ leit.	xx.
Sois om̄ pōn⁹ pt portare q̄ tu⁹ pō dus pt portare.	xxi.
Ois homo o necessitate e alal.	xii.
Oe creda de necce est de⁹.	xiii.
L qd̄ diue necce est esse.	xiv.
Si ois currit necce mouet.	xv.
Oi soronccio e mortu⁹ sortes necce est viuus.	xvi.
Chymera necce e ee chyra.	xvii.
Equū n̄ pting. t̄ choiem.	xviii.
Oe qd̄ ptingit ee esteno.	xix.
Dem hoīt ptingit currere.	xx.
Ex ois ipossibile e seq̄lin.	xxi.
Asorscitetee verdi.	xxii.
Asortes scit ee a.	xxiii.
Sois piez suū credit ee alini.	xxiii.
Soi appet ee aliq abī qd̄e.	xxv.

C Sophismata quarte partio.

Necce e hoīt eē risibilem. i.
 Nulla necce e hoīt curtere. ii.
 Oe corp⁹ nō esse hic e possibile. iii.
 Cōtigens est ad vtrūz nullā hoīez
 eē sortem. iii.
 Oe alal e hoīt e ipossible. v.
 Impossible e aliq q̄ asinum te ge
 nuisse. vi.
 Impossible n̄ e hoīez eē asinū. vii.

C Fin tabula.

